

Пинелъпи Уилямсън
Пазителят на сънищата

На Дерек

Пазител на сънищата... и сърцето ми.

Те ще славят Бога свой,
ще пазят вечно езика-си,
но ще изгубят земята си,
и само Дивият Уелс ще им остане.

Предсказание, приписвано
на великия уелски трубадур
Талезин, живял в VI век,
...а може би и в други векове.

ПЪРВА ГЛАВА

Уелс, 1157 година. Вятърът разнасяше миризмата на сплъстена слама и протяжния писък на жена.

Рицар на кон прекосяваше опустошения град. По калния път пред него се носеше къс коприна, ярък и ален като рубин. Вятърът за миг го заплете в счупено колело, а после отново го пушна на свобода и конските копита го стъпкаха дори без да усетят. Но когато от тлееща купа сено наблизко изхвърчаха стадо цвъркащи плъхове, конят спря и се дръпна уплашен. Бързо и ловко, рицарят усмири огромното черно животно и продължи пътя си. Премина покрай куп пламнала дървесина и огнените езици заиграха по изпотеното му лице, заискриха в сивите му като кремък очи. Изневиделица пред него изникна копиеносец с насмолена факла в ръце, извика през смях името му и подпали сламения покрив на една колиба. Огнен фонтан бликна към небето сред облаци от пепел и дим. От колибата се разнесоха ужасени писъци, ала рицарят не спря.

Наблизко се отвори врата и през прага ѝ се претърколи някакъв стрелец. Той залитна към рицаря и се просна по очи в една локва. От гърба му стърчеше жътварски сърп. Струйки кръв, като изпуснато вино, се стичаха от разперените му ръце. След него изпълзя разплакано девойче, чиято разкъсана туника оголваше малки, прозрачно бели гърди. Ала рицарят подмина и нея, и почупените грънци, и прокъсаните чували с жито, и цялата ненужна плячка, захвърлена по пътя му. Той яздеше с еднаединствена цел – да излезе през изкорубената градска порта и да спре в сянката на каменния зид.

Блуждаещият му поглед пробяга по изровения път, който се виеше край реката и свършваше пред една крепост. В сивия здрач песьчливите ѝ стени добиваха червеникавочерния цвят на засъхнала кръв. Крепостта издигаше мрачна снага на фона на натежалите от дъжд облаци, и само в самотен прозорец на кулата мъждукаше светлина.

– Рудлан...

Рицарят изрече името на крепостта, но в гласа му нямаше живец. И лицето му, белязано от тежкия шлем, опръскано с чужда кръв, не изразяваше нищо. Сякаш беше лице на надгробна статуя.

Той дълго се визира в бледия лъч светлина на кулата, а когато се обърна на лицето му имаше свирепа решителност...

– Рудлан, ще бъдеш моя!

Зад спуснатите капаци все още гореше свещ. В стаята седеше млада жена, държеше в дланите си купел. Той бе излят от злато, оброчен с перли и за миг сякаш заискри и запулсира в ръцете ѝ. Но макар да успокояваше ума и сърцето си, макар да се вираше в прозрачните дълбини на купела, тя виждаше само вода и потрепващото отражение на факлите зад гърба ѝ. В ушите ѝ изджавка някой:

– Виждаш ли нещо?

Ариана подскочи и водата се разплиска по розовата коприна на шлейфа ѝ. Тя остави ядосано купела върху раклата и се зае с растящото мокро петно на скута си. После праметна дебела кестенява плитка през рамо и погледна към брат си.

– За Бога, нищо няма да се получи, ако ме гледаш като притеснен пастор в работилницата на алхимик, сякаш очакваш от ушите ми всеки момент да се извият струйки сяр!

– Това, което очаквам, е да ми кажеш каквото трябва да знам. – Той се обърна нервно, закричи из стаята, върна се и насочи тънкия си пръст към лицето ѝ. – Носиш оракулския знак на врата си, но когато се стигне до предсказания, не те бива много.

Ариана инстинктивно докосна старинната огърлица, която лежеше на шията ѝ. Беше бронзова, с две извити змии, чиито глави се докосваха отпред с изплезени езици и искрящи изумрудени очи. Сега тези змии сякаш я душаха, но тя вдигна брадичка и отвърна на гнева на брат си.

– А ти, Сидро? Нима не носиш сабя на кръста си? Помага ли ти тя тази вечер да се държиш като мъж?

По страните на Сидро изби руменина. Той сви рамене и си тръгна обиден, а Ариана вече съжаляваше за изречените думи. Тя стана, доближи се до него и сложи ръка на скования му гръб.

– Наистина се постарях, Сидро, но знаеш, че така никога не се получава. Виденията не идват по заповед.

Сидро не промълви. Дори не се и обърна. Ариана едва се съдържа да не му се скара пак. Притеснението ги караше да се ругаят взаимно. Притеснението и страхът. Сидро знаеше, че виденията никога не идваха по желание. Появяваха се рядко и неочаквано и след тях сестра му се чувстваше болна и обзета от ужас. Той също се страхуваше. Искаше му се тя да прозре бъдещето и да му каже дали ще спечели утрешната битка.

Ариана го накара да се обърне и да я погледне в очите. Усмихна му се с усилие и каза:

– Какво да се прави, такъв е нравът на Гвинедите. Но нека не се

караме точно сега.

Сидро придърпа купела и ѝ го подаде.

– Опитай пак, тогава.

Ариана погледна златния съд, но не протегна ръка да го вземе. Купелът беше стар като света и преди векове може би бе красял нечия трапеза. Преди две години в двора на баща ѝ пристигна странен трубадур. Бил чул да разправят, че дъщерята на принца на Гвинедите носела оракулски знак и притежавала магическа дарба да вижда в бъдещето. Именно той подари на Ариана купела, който някога бе принадлежал на Мирдин, най-великия магьосник и оракул на всички времена. И макар че тя го носеше винаги със себе си, макар виденията, редки и неканени, да продължаваха да идват във всяка шепа вода, която срещаше по пътя си, Ариана никога не бе успяла да съзре и частица от бъдещето във вълшебния купел на трубадура.

Ариана вдигна глава да каже на брат си, че няма смисъл, но видът му я накара да замълчи. На слабата светлина изпитото му голобрадо лице изглеждаше отчайващо младо.

И той беше наследил чертите на Гвинедите – тънката остра брадичка, изпъкналите скули, раздалечените прозрачно сини очи... Сега в тези очи се четеше страх, личаха и следите на нестихваща, горчива болка. Само преди месец младата му жена бе починала при раждане, а сега, едва опомнил се от мъката, той трябваше да се изправи в защита на крепостта срещу враг два пъти по-могъщ и по-силен от бойците му. А беше едва на двадесет години, само с година по-голям от нея.

Сидро допря обляя ръб на купела до гърдите ѝ.

– Ще ми помогнеш ли или не?

Ариана пое дълбоко въздух, преглътна тежко и едва-едва се усмихна.

– Ще опитам, но недей да стоиш над главата ми като бавачка.

Тя тъкмо посягаше към купела, когато вятърът разкъса тънкия пергамент на прозореца, откачи един от капациите и го запрати с трясък в стената. Сидро инстинктивно посегна към сабята си. После се усмихна невинно на Ариана, остави купела на раклата и отиде да затвори капака. Ала когато стигна до прозореца, той се смрази. Ръката му стисна дървената рамка и устните му едва чуто промълвиха:

– Мили Боже!

– Сидро, какво става?

Сутринта вестоносците бяха съобщили, че врагът настъпва, но все още е далеч. Ала сега от прозореца се носеше миризмата на дим и

тревожния звън на селската камбана.

– Сидро?!

– Исусе Христе, закрилай ни! – промълви почти без дъх той.

Ариана отиде до прозореца и гърлото ѝ пресъхна, краката ѝ се подкосиха. Целият град беше в пламъци. Огненото зарево сякаш бе позлатило облаците и морето в далечината. Пламъците се отразяваха в остриетата на хиляди мечове и блещукаха в нощта като рой светулки. По пътя към крепостта тичаше жена, а след нея – рицар на бял кон. Ариана припадна от страх, че мъжът ще отсече главата на клетницата без дори да спира, но той се наведе хвана я за ръката и я метна на седлото си.

– Да бъдат проклетни англичаните и техните нормански господари! – прошепна Ариана, задавена от гнева, който бушуваше в гърдите ѝ.

– Да бъдат проклетни! – като ехо повтори Сидро и гласът му затрепери от омраза. – И дано Бог помогне на кимрийците да победят!

Макар чужденците да наричаха земята им Уелс, за хората, които живееха в тъмните гори и забулените в мъгла планини, тя беше Кимрия. Себе си те зовяха кимрийци и никой от тях не помнеше време, в което да не бе имало война. И те, като бащите, дедите и прадедите си, през целия си живот отчаяно воюваха за свободата си с нашествениците – първо саксонци, после норманци. И все пак кимрийците вярваха в свободата, мечтаеха за нея и трубадурите възпяваха времето, когато великият крал Артур ще се надигне от ложето си на остров Авалон и ще поведе народа в победна битка срещу враговете.

Те възпяваха и семейството на Ариана – господарите на Гвинедите, преки потомци на велики британски герои. Синовете и дъщерите на Гвинедите бяха олицетворение на миналото и надежда за бъдещето. Те управляваха почти половината от Уелс и тяхно беше задължението да се поддържа жива мечтата за свобода.

Но имаше дни като този, когато отчаянието завладяваше душите им и те се чувстваха безсилни да изпълнят завета на дедите си.

Вратата на стаята се отвори с гръм и трясък. Под сводестия вход застана Мадог, братовчед им. Острият му шлем докосваше каменната арка, а мускулестата му ръка стискаше тежък лък. Мадог изглеждаше огромен в подплатените си кожени одежди.

– Тези въоръжени до зъби проклетници са пратили вестоносец. Искат да се предадем – съобщи той и дебелият му устни се свиха в пренебрежителна усмивка под увисналия мустак. – Обещаха, че ще освободят селяните без да им причиняват зло, но ние знаем как лъжат изедниците! Като замаяна искат всичките ни свободни мъже, разбира се. До час

трябва да дадем отговор.

Лицето на Сидро стана още по-бледо, но той не промълви. Мадог зачака търпеливо. Само мускулите на ръката му от време на време потрепваха под тежестта на лъка.

„Той никога няма да се предаде“, помисли си Ариана, но замълча. Сидро сам трябваше да отвърне на непочтеното предизвикателство.

Сред воя на силния вятър се чуваше зов на бойни тръби, викове и отчетливия тропот на войниците, призвани да защитават крепостта.

– Кажете на норманците, че няма да се предадем никога – изпревари тя брат си. – Поне докато в тази крепост има макар и един жив човек! Права съм, нали, Сидро?

Сидро сякаш се отърси от някакъв тежък сън.

– Да! – Устните му се свиха в напрегната гримаса. – Кажете им, че по-скоро бихме горели в ада. Или не, най-добре просто отрежете главата на пратеника и я хвърлете през крепостната стена.

Мадог се усмихна широко и тръгна да си върви.

– Чакай! – спря го Сидро. – Искам да те питам нещо – Как мислиш, че са успели да стигнат дотук толкова бързо? Нали армията на баща ми трябваше да защитава земите чак до английската граница?

Мадог сви мускулестите си рамене.

– Дойдоха на брега с лодки. Носят и много съоръжения – тарани, пълзящи стълби... Мисля, че смятат да ни поставят под обсада – каза той и белите му зъби отново лъснаха в широка усмивка. – Но, ние ще се справим, стига да ги задържим, докато баща ти и братята ти дойдат да разгромят жалката армия на крал Хенри.

Сидро кимна в съгласие и Ариана изведнъж се почувства сигурна там, в дълбините на кулата. Изградена от камък, опасана с висока стена, кулата извисяваше снага в сърцето на замъка, на върха на огромен и стръмен хълм, съграден с труда на хората. Всичко това бе обградено с дебел и стабилен каменен зид с безброй зъбери и бойници.

„Прави са“, помисли си Ариана, „тази крепост може да бъде превзета само чрез обсада. Но в хранилищата долу има запаси от осолено говеждо, жито и бира, достатъчни за цели шест месеца“.

– Да, ще се справим – каза Сидро, сякаш за да потвърди мислите й. – Трябва само да ги задържим.

Мадог понечи да си тръгне, но спря замислен и попита:

– Видя ли какво знаме развяват норманците? Сидро се загледа през отворения прозорец. – Тъмно е, не мога... – Черен дракон на червен фон.

– Черен дракон? – повтори озадачено Ариана. Черният дракон... Сър Рейн Обесника... от свещената ирландска земя. Майките плашеха с него децата си, когато искаха да ги умират, а младите копиеносци споменаваха името му със страхопочитание. Той беше незаконен син на могъщия граф на Честър, роден от любовта му с една крепостна развратница. Странстващ рицар, без дом и родина, той изкарваше прехраната си като събираше пленници в безбройните си битки, а след това ги заменяше за всичко, което му бе необходимо. Себе си и своята армия той поставяше в услуга на онзи, който плащаше по-добре. Беше безпощаден в битките, безжалостен като победител и хората разправяха, че бил продал душата си на дявола срещу ловкост и умение в боя, неприсъщи на никой смъртен. Смятаха го за непобедим.

Сидро гледа втренчено дебелия, обкована с желязо врата дълго след като тя се затвори зад широкия гръб на Мадог. Настъпи безкрайна и мъчителна тишина, в която Ариана долавяше непрекъснатия вой на вятъра и дори съскането на възглицата в камината. Молеше се днес да има буря. Молеше се летен вихър да донесе от морето тежки облаци, молеше се да завали проливен дъжд и тогава Черният дракон, на който ако не душата, поне тялото трябваше да бъде човешко, щеше да се почувства мокър и нещастен.

Ариана проследи с поглед брат си, който крачеше из стаята – от огромното легло с балдахин до мъждукащия бронзов мангал и обратно. Сянката му растеше и се смалчаваше на изписаната със синьо и златно стена. От всичките й безразсъдно смели братя Сидро бе най-кроткия. Той не бе създаден да води войни. Не можеше дори да пререже гърлото на ранен елен. Не беше достоен съперник на Черния дракон и го съзнаваше. Ариана го съжаляваше заради несигурността и страхът, които явно бушуваха в душата му.

– Боже мой! – избухна неочаквано Сидро, изрита някакъв стол и го запрати с трясък под широкото легло. – Как ще опазя крепостта само с шепата хора, които имам?

– Татко нямаше да остави Рудлан в твои ръце, ако нямаше доверие в теб – успокои го нежно Ариана.

Той спря пред нея и я потупа по бузата.

– Горката ми сестричка! Трябваше да си бъдеш у дома сега, а не тук в тази крепост с мен. Не трябваше да те моля да идваш...

Гласът му затрепери. И двамата знаеха, че тя бе дошла да помогне за раждането на първото му дете и че бе останала да го успокои след жестоката трагедия, която го сполетя.

– Знаеш колко много искам да победим проклетите норманци – казва Ариана и го притисна силно в прегръдките си. Изведнъж усети, че така получава повече сигурност, отколкото самата тя дава. – Черният дракон за първи път напада дом на Гвинедите. Утре ще съжалява за това. Утре той ще бъде унижен и победен.

Сидро се разсмя.

– Дано да си права. А сега по-добре да отида да проверя защитата, такава каквато е... Ариана... – Той се поколеба за миг, но продължи: – ...ако крепостта падне...

– Няма да падне.

– И все пак, ако това стане, може би няма да мога да се погрижа за теб. Или може би ще съм... – Той не доизрече думите си, но Ариана знаеше какво иска да каже. Можеше и да загине.

– Ще се справя и сама – отвърна тя, макар да усещаше страха дори в устата си, като натрапчив вкус от горчив хап.

Очите на Сидро се оживиха от искрено въодушевление.

– Знаем. В близък бой ти си по-опасна и от мен.

Двамата се разсмяха, спомняйки си колко неприятности си бе навлякла Ариана като дете с опитите си да подражава на деветимата си братя във всичко, дори и в боя.

Изведнъж лицето на Ариана отново стана сериозно.

– Знаем своя дълг, Сидро, и никога няма да го престъпя.

Тя беше дъщеря на принц Оуейн и нямаше да накара семейството си да страда, като се остави да бъде взета като заложник. Нямаше да посрами рода си. Нямаше да позволи на никой да отнеме честта ѝ.

Двамата стояха един срещу друг, всеки обладан от собствените си мисли, докато накрая Ариана се обърна с усмивка към брат си и каза:

– Хайде, върви да видиш армията си преди да са спечелили битката без теб.

Макар че усмивката красеше лицето ѝ чак докато брат ѝ напусна стаята, сама Ариана съвсем не се чувстваше така смела. Тя усети, че все по-често поглежда през прозореца, но навън бе станало толкова тъмно, че освен редките пламъци, които от време на време се извисяваха в небето, нищо друго не се виждаше. Погледът ѝ постоянно попадеше на златния купел. Помисли, че само страхът и напрежението създават у нея усещането, че купелът я зове. Сега не ѝ се искаше да научи бъдещето, дори и да беше лошо. Просто не искаше да знае, не искаше...

Но щом допря длани до купела, той сякаш пареше в ръцете ѝ. За миг ѝ се стори, че отвътре блика странна, пулсираща светлина. Реши, че

е илюзия, че невидим порив на вятъра е раздвижил пламъка във факлите над нея и че именно те се отразяват в гладката лъскава повърхност. И все пак, макар вътрешно да се съпротивляваше, тя взе златния съд в дланите си, погледна вътре и... разбра, че този път виденията ще се появят. Обърна глава, опитвайки се отчаяно да се възпротиви, но силата на видението, толкова старинна и толкова могъща, изцяло я обземаше. Тя впери поглед навътре в проблясващите дълбини на купела и изведнъж водата се завъртя във вихър, а после потъмня и бавно се превърна в кръв.

Кървавият водовъртеж ставаше все по-силен и вече почти я поглъщаше. Тя отчаяно стисна златния купел и от недрата на вихъра бликна ослепителна светлина: В ушите ѝ зазвънтяха саблени удари, в устните ѝ напираше сетен вик на протест, свирепият вятър носеше писъци на агония, до сетивата ѝ достигна парливия мирис на горещо желязо, обзе я натрапчиво усещане за страх...

От мъглата изникна рицар в броня. Конят му спря, зари с копита във въздуха и за миг, на фона на оловното небе, се отрази силуетът на ездача – огромен и застрашителен. Той вдигна здравето си копие и вятърът развя знамето в края му – черен дракон на кървавочервен фон. После се обърна и с победоносен вик пришпори коня.

Ударите на копитата разтърсиха земята. Той идваше все по-близо, толкова близо, че тя вече виждаше гневът в светлосивите му очи и безпощадната решителност, изписана на твърдото му лице. Той наведе копието, насочи го право в сърцето ѝ, а тя дори не успя да извика – сякаш вече усещаше острия му връх да я пробожда.

В ушите ѝ прокънтя гръм. Светкавица разцепи ниските облаци, удари лъскавото острие на копието и, само миг преди то да пронизва плътта ѝ, видението се разпръсна в хиляди искри...

Аромат на сладък розмарин изпълни сетивата ѝ и нещо я погъделичка по бузата. Тя отвори очи и видя слама и трите бронзови крака на мангала. За момент се почувства като упоена. Понечи да се изправи, но залитна и падна на колене. Цялата стая сякаш се въртеше наоколо. Тя изчака да дойде на себе си, добра се до един стол и с усилие се изправи на крака. Ослепителни искри пронизваха до болка очите ѝ. В гърлото ѝ се надигаше отвратителна буца. Тя усещаше, че всеки момент ще повърне.

След видение винаги се бе чувствала замаяна и отвратена, но за първи път ѝ се случваше нещо толкова сериозно. Силуетът на рицаря непрекъснато изникваше в съзнанието ѝ, присветваше и угасваше, като

искри от наковалня. Стенейки, тя притисна пръсти до пулсиращите си слепоочия и се просна на леглото.

Стените, с техните цветни мотиви, се въртяха и губеха очертанията си. Листа, цветове й филизи се увиваха, люлееха и сякаш пълзяха към нея. Тя затвори очи, но миг след това ги отвори и впери поглед в синята коприна на балдахина. Завивката от кожа на белка приятно галеше трескавото й тяло. Стомахът й се сви и тя си помисли, че отново ще повърне.

Гаденето бавно отмина, но жестоките удари, които блъскаха глава-та й отвътре, не престанаха. След малко, когато се почувства готова да се изправи на крака, тя стана и набързо си направи лапа от розово масло и корен от божур. Натопи една ленена кърпа в сместа и я наложи на лицето си. Ударите утихнаха и след тях остана само тъпа болка.

Ариана се отпусна по гръб на леглото. Долу в двора, на рога на нощния пазач, отговаряше тръбата на страже-вата охрана. Всичко беше наред. Или поне доколкото можеше да бъде, с вражеската армия зад крепостните стени. И все пак тя се страхуваше да затвори очи. Страхуваше се, че рицарят отново ще се върне.

Това видение... бе различно от всички други, които я бяха спохождали. Преди те бяха далечни, забулени в мъгла, отразени в шепа вода, толкова неясни, че понякога дори не можеше да ги определи. Сега... тя сякаш бе станала част от видението. Бе доловила миризмата на горещо желязо, бе чула ударите на копитата, бе усетила как копието я пронизва... О, Боже, всичко бе толкова истинско. Та тя наистина беше там.

Ариана се обърна и погледна дългата восъчна свещ до леглото си. Тя щеше да гори цяла нощ, за да я предпазва от силите на злото. Едва не се засмя на иронията. Как можеше тази малка искрица светлина да спре Черния дракон – това изчадие на ада. И все пак, макар че пламъкът на свещта сякаш пронизваше уморените й до болка очи, тя не дръпна завесите около леглото.

Вятърът, който бе брулил крепостната кула цяла нощ, най-после спря. Така желаната буря не дойде и прокълнатите от Бога норманци, за жалост, нямаше да се измокрят до кости. Ариана си мислеше да разкаже на брат си за видението, но после реши, че така само ще увеличи тревогите му. Освен това заплахата, възплътена от безжалостния рицар, се отнасяше само до нея. Тя притисна ръка до сърцето си и сякаш почувства как острото копие я пробожда.

Краката й инстинктивно се свиха да посрещнат болката. Тя се обърна настрани и зарови лице във възглавницата. Но зад стиснатите

клепачи виждаше рицар в черна броня, който насочваше копие към сърцето ѝ. Дълго след като вече бе заспала, сивоокият Черен дракон се яви и в съня ѝ.

Ариана се събуди от бледата светлина на натезалото от облаци утрито и воят на далечна гайда. Тъжните звуци се носеха от високата крепостна стена, където мъжете закусуваха и възпяваха минали победи.

За миг тя не можа да разбере къде се намира. Изправи се толкова бързо, че ѝ се зави свят. Допря пръсти до затворените си клепачи и разбра, че не болката предизвиква глухото неясно бумтене, което къртеше в главата ѝ. Звукът се носеше отвън, като безспирен тътен на далечна буря. Обсадата беше започнала. Норманците шурмуваха крепостната стена и тежките им тарани непрекъснато изстрелваха камъни и скални късове.

Бе спала облечена, направо върху завивките, но сега се втурна да съблече царствените си одежди. Предишния ден бе взела туника и ботуши от една доячка, защото ако норманците все пак успеяха да превземат крепостта, щеше да ѝ е по-лесно да се измъкне, предрешена като селско момиче. Като дъщеря на принца на Гвинедите за нея щяха да поискат откуп в сребро три пъти колкото тежеше самата тя.

Ариана нахлузи широката груба туника върху фината си плисирана роба и обу чифт сиви велурени ботуши. Пристегна кафеникавата туника по врата, за да скрие оракулската огърлица, завърза прост кожен колан около кръста си и разпусна тъмнокестенявата си коса. После надена една ножница в колана си и пъкна вътре тежък кинжал. Това не беше обичайно оръжие за един селянин, но тя трябваше да бъде въоръжена. Кинжалът, дълъг и остър като меч, бе излят от най-здрав метал.

Ариана решително прокара пръст по лъскавото острие. Щеше да го използва, ако ѝ се наложеше. Трябваше да защити честта си, защото никой мъж нямаше да плати девичия данък за опетнена невеста. Ако допуснеше да бъде обезчестена, това би донесло срам не само за нея самата, но и за целия ѝ род.

– За честта... – прошепна тя и стисна сребърната дръжка на кинжала.

Рицарят.

Неговият образ владееше съзнанието ѝ, такъв какъвто го бе видяла в своя транс – черният му кон, забил копита в пръстта, устните му – присвити, очите – толкова безпощадни, копие то му – насочено право в сърцето ѝ.

Тя дълго гледа златния купел. На дневна светлина той изглеждаше

съвсем обикновен и все пак я плашеше. Можеше да го остави. Та той само щеше да ѝ пречи, ако ѝ се наложеше да бяга. Но се лъжеше. Изпитваше ужас от силата на виденията, отразени в този купел, но нямаше сили да се лиши от тях. Не можеше да се примири с мисълта, че свещения съд ще попадне в ръцете на норманците. Особено ако наистина бе принадлежал на великия магьосник Мирдин.

Ариана докосна купела и с удовлетворение установи, че той вече не пареше пръстите ѝ. Закачи една от дръжките му за колана, метна на гърба си евтина жълтеникава кожа и пое дълбоко въздух. Дрехите съвсем не бяха чисти, но миризмата на обор, която се носеше около тях, само можеше да ѝ помогне да остане незабелязана. Накрая, за да бъде напълно сигурна, че няма да я познаят, тя взе малко пепел от мангала и намаза лицето си.

Стълбището на кулата беше тъмно. Факлите отдавна бяха изгорели и Ариана заслиза опипом покрай грапавата каменна стена. Когато излезе от кулата и прекоси двора към портата, от бойницата извика стража, но тя заслизо стръмните дървени стъпала, без да му обръща внимание. Ботушите ѝ бяха големи и дебели им кожени подметки шляпаха по дървото, като развяти от вятъра платна. Тя прекоси подвижния мост, който се простираше над тесния ров около кулата и влезе в двора на крепостта.

Утринта бе влажна и тиха. Оловносивите облаци лежах ниско над земята и въздухът бе тежък и лепкав. Въпреки мократа, сурова кожа, която бяха разстлали върху дървените покриви на хамбарите, една огнена стрела все пак бе успяла да проникне вътре и да подпали складираната слама. Лумналият огън прашеше и задушлив сив дим се стелеше над двора. Запалените кожи воняха така отвратително, че на Ариана ѝ се догади.

Два гарвана се спуснаха ниско над главата ѝ и тя инстинктивно се прекръсти. Тези злокобни птици се ровеха по бойните полета и появата им вещаеше смърт. Ариана ги мразеше.

Гарваните кръжаха в сивото небе и граченето им се смесваше с гукането на гълъбите и иронизителните кръсци на ястребите в клетките. Дворът къртеше от невиджана врява – в обора кравите мучаха да ги издоят, чукут на ковача блъскаше по наковалнята над поредната сабя, кучетата лаеха възбудено от колибите си, а отвън норманците непрекъснато блъскаха по крепостната стена.

Ариана намери брат си на източния бруствер. Той стоеше заедно с Мадог под прикритието на квадратния зъбец и двамата обмисляха

поредния ход на норманците. Те бяха напуснали града и се бяха придвижили към величествената гора, която се възправяше от източната страна на крепостта. Стъпките на Ариана уплашиха един задрямал гълъб и той излетя шумно в небето. Двамата мъже се обърнаха рязко и на лицето на Сидро се изписа моментен гняв.

– Какво, за Бога, правиш тук? Връщай се веднага в кулата! Там по-не е... – Той се намръщи от отвращение. Боже мой, какво си направила с тялото си? Миришеш по-зле и от свинарка. Ариана понечи да отвърне, но Сидро я прекъсна:

– Няма значение. Просто се връщай в кулата! Веднага!

Реши да не му обръща внимание. Мъжете в семейството бяха свикнали да й нареждат, но тя почти никога не ги слушаше. През нощта Сидро явно бе успял да се пребори със страха си и сега в очите му грееше въодушевление. Това бе огън, който тя често бе виждала в очите на баща си и братята преди решителна битка.

– Ариана! – викна й Сидро.

Тя се промуши покрай него и понечи да погледне през една бойница към обсаждащата ги армия, но Сидро я дръпна рязко за ръката и я изтегли назад.

– Да те вземат дяволите, момиче! Искаш да те... Той изведнъж замлъкна сякаш някой бе сложил ръка на устата му. На Ариана й трябваше малко време да разбере какво всъщност става. Ударите на тараните изведнъж бяха стихнали. Сидро я пусна и предпазливо показа глава над парапета. Тя застана зад гърба му и се повдигна на пръсти да погледне навън.

Стотици рицари и стрелци се бяха строили покрай гората. Те стояха в прекрасни цветни редици. На сините им копия се развяваха пъстри знамена, ромбоидните им щитове искряха във всички цветове на дъгата, шлемовете и броните им бяха лъснати до блясък. На фона на тъмната гора и сивите, натежали от дъжд облаци, стройните им редици просто радваха окото.

– Красиви са, нали? – каза Сидро с нотка на презрение.

След монотонния тътен на тараните настъпилата тишина им се стори странна. Дори кучетата бяха престанали да лаят. Беше толкова тихо, че Ариана дори долови квакането на жаба. От подпаления хамбар долу се виеше дим. Мадог се изкашля зад гърба й и това бе единствения звук, който наруши внезапната тишина.

– Дали смятат да нападнат? – прошепна плахо Ариана.

– Боже мой! – възкликна Мадог. – Та те се оттеглят!

И наистина, вражеската армия се обърна като по команда и изчезна нагоре по пътя към Англия. Пред крепостта останаха само тараните – безмълвни и неподвижни.

Сред уелсите се разнесоха радостни викове и от бойниците полетяха копия и стрели. Норманците изкрещяха няколко обиди в отговор, но никой от тях не се обърна да стреля. Вражеската армия се изпари като купчина сняг в слънчево зимно утро.

Но един рицар остана.

Той стоеше скрит в сянката на висок бор. Дървото бе черно и сухо, по ствола му се простираше дълъг процеп от гръмотевица и рицарят с опушена до черно броня, възседнал грамадния си катраненочерен кон сякаш бе част от него. Бавно, мъжът и животното се отделиха от дървото, тръгнаха напред и спряха по средата на равното поле пред крепостните стени.

Светкавица разцепи небето и само миг по-късно силен гръм разтърси всичко наоколо. Черният кон се дръпна уплашен. Внезапен порив на вятъра развя знамето в края на копието на рицаря – черен дракон на къвавочервен фон.

Страх, като силен неочакван вятър, блъсна Ариана в гърдите.

– О, Боже... не – промълви тя и допря длан до сърцето си.

Но противно на това, което бе съзряла във видението си, рицарят не атакува. Той усмири уплашеното животно и величествено застана наред полето под силния вятър и първите капки дъжд, които най-после се бяха откъснали от натежалото небе. Той стоеше и сякаш чакаше нещо.

– Не мърдай, обеснико! Не мърдай! – просъска Мадог и хвана дългия си лък.

Извади една стрела от колчана на крака си, но в бързината го обърна и стрелите се разпръснаха по неравните камъни.

Мадог плавно вдигна лъка и опъна тетивата. Очите му се присвиха, мишците му се напрегнаха и здравите му мускули изпъкнаха на кожата му дреха.

– Не! – проплака Ариана.

Сидро се обърна, зяпнал от почуда, но Мадог не отвърна поглед от рицаря. Той държеше все така здраво лъка, а после отпусна тетивата. Стрелата изсвистя във въздуха и... се зарови в тревата, на сантиметри от копитата на коня.

Рицарят постоя неподвижен още миг, а после обърна коня и изчезна в гората.

– По дяволите, Ариана! – ядоса се Сидро. – Какво те прихваща та

си се разблеяла като подплашена овца! Заради теб не можа да улучи.

Ариана стоеше, вперила поглед в мястото, където бе стоял рицарят и сама се чудеше защо бе реагирала така. Та нали желаше смъртта на този мъж!

– Помислих си... – подхвана с разтреперан глас тя. – Помислих си, че стрелата така или иначе не може да го достигне.

Не беше вярно. Ариана съзнаваше, че рицарят не беше далечна цел за големия уелски лък. Не и за стрелец, толкова изкусен, колкото бе Мадог.

– Милейди не е виновна – обади се Мадог. – Просто не се бях прицелил както трябва. Пък и да не забравяме, че самият дявол пази този кучи син.

– Надуй рога! – нареди Сидро. – Тръгваме след него. Ще го удавим в собствената му кръв още преди да се е мръкнало!

Той профуча покрай Ариана и сабята му изкътня в каменната стена.

– Почакай, може да е капан – викна Мадог подире му, но гърбът на Сидро вече беше изчезнал надолу по стълбите.

– Побързай, Мадог! Иначе тези изедници ще са прекосили половин Англия докато ги стигнем.

Мадог се поколеба за миг, а после, мърморейки, събра Стрелите си, взе лъка и тръгна след Сидро.

– За Бога, човече, нека помислим малко. Хич не ми хареса вида на този...

Ариана погледна към самотната и тиха гора. Отново просветна светкавица, следвана от оглушителен гръм. В черното небе кръжеше черна врана.

Тя се обърна и понечи да извика брат си, но гласът ѝ се изгуби в пронизителния рев на рога, който приканваше мъжете на сбор. Дъждът, който бе започнал с редки капки тук и там, сега плющеше по стените и увеличаше в пороя си мръсотията по двора. Вятърът се развилия, подхвана наметалото на Ариана и го преметна над главата ѝ.

Малката армия на Сидро излетя от укреплението с бойни викове, от които на човек можеше да му спре дъха, но гората остана все така спокойна и тиха.

На времето дедите им се бяха били голи, само с шлемове на главите и метални огърлици на шиите. Днес Гвинедите носеха кожени одежди, тежки лъкове и бойни примки. Много от тях още боядисваха лицата си в синьо, както едно време, и тръгваха да се бият с усмивка и песен на уста. Мъжете на Кимрия бяха смели, достойни и силни и докато ги

гледаше Ариана усети, че сърцето ѝ се изпълва с гордост.

Но само след миг нечовешки страх смени гордостта.

Врагът изникна от гората сякаш дърветата и храстите внезапно се бяха превърнали в хора и коне. Те обградиха жалката армия на Сидро и изведнъж небето се разтърси от гръм и дъжд като из ведро заплюща по земята. Ариана стисна здраво каменния парапет и отчаяно започна да се взира във водната пелена. Ръцете ѝ така здраво се бяха вкопчили в камъка, че оставяха по него следи от кръв. Светкавица озари хоризонта и тя за миг видя кръстосани шпаги и преплетени конски копита. После гледката отново изчезна, но остана трясъкът на саби, цвиленето на коне, стонете на умиращи бойци и острият мирис на метал.

Ариана дочу дрезгавия звук на тръбата, която свиреше за отстъпление. Изгича по тесния парапет, плъзгайки се по мократа каменна настилка, спусна се по стълбите и слезе на двора точно когато огромната обкована врата се отвори със скърцане и подвижният мост легна с трясък над рова.

Единственият шанс на брат ѝ и неговата жалка армия бе да успеят да се промъкнат през портата и да я затворят след себе си преди врагът да ги застигне. Дъждовната буря, която в началото беше на страната на норманците, сега щеше да им бъде от помощ.

Тази мисъл едва премина през съзнанието на Ариана и бурята спря така внезапно, както бе започнала.

През отворената порта Ариана видя как брат ѝ и онова, което бе останало от войниците му тичаха бясно през полето. След тях препускаха рицари на коне и машинално отсичаха главата на всеки, до когото успяха да се доберат. Предвождаше ги мъж с черна броня и катраненочерен кон.

И все пак, все пак... те имаха макар и малко шанс да успеят.

– Господи, Света Богородице, закрилай ги! – замоли се Ариана.

Първите уелси вече бяха стигнали до моста. Копитата на конете им затрополиха по старото дърво. Подире им се сипеха хиляди стрели и се забиваха с трясък в стената, в портата, в моста. Сидро спря край моста и пропусна хората си, а Ариана си помисли колко горд би бил баща им, ако можеше да види това.

Накрая и Сидро прекоси моста и премина през портата. Вратите вече се затваряха зад него, когато той се обърна с лице към нападателите. Из двора се разнесе пронизителното скърцане на тежките ръждясали вериги, които бавно започнаха да прибират подвижния мост. Рицарят с черната броня без усилие прескочи нарастващата пропаст между моста

и земята и се втурна към портата.

– Сидро!

Викът на Ариана прерастна в писък. Пред ужасения ѝ поглед лицата прониза брат ѝ право в гърдите, вдигна го на остроото си копие и безмилостно го запрати на земята.

Покрай Ариана прелетяха коне, завърза се битка, но тя, онемяла от ужас, стоеше като закована. Трябваше ѝ време да се опомни, а после, без да забелязва кръстосаните шпаги и летящите конски копита наоколо, тя се втурна към портата, където, простряно на земята, лежеше безжизненото тяло на брат ѝ.

Той беше по гръб, вперил невидящи очи в небето. Тя се хвърли върху окървавеното му тяло и хвана лицето му в дланите си.

– Сидро, моля те...

Ръцете ѝ се спуснаха надолу, хванаха раменете му и тя силно го разтърси.

– Моля те, Сидро, не си отивай!

Искаше ѝ се да изпищя, да завие от болка, но сякаш някакво невидяно чудовище бе изтръгнало сърцето и дробовете от гърдите ѝ. Задъхваше се, отвори уста да поеме въздух, но и това не помогна. Помисли си, че умира. Искаше ѝ се да заплаче, ала сълзите сякаш бяха пресъхнали.

В мъката си Ариана не чу рога, който възвести победата на норманците, нито зловещата тишина, която настъпи след него, нито стенанията на умиращите, не видя конете, които препускаха около нея и стъпкваха окървавени знамена в калта под копитата си, не видя разпръснатите щитове, пречупените копия...

Изведнъж отнякъде изскочи плъх и я отърси от вцепенението. Ариана изпищя и размаха ръце да го пропъди. Нечии ботуши приближиха до нея и опръскаха с кал лицето на Сидро. Тя придърпа ръкава си и нежно избърса страните му.

– Внимавайте! Ще го изцапате.

Ботушите бяха подковани с метал, над токовете им стърчаха остри шпори. Погледът ѝ се вдигна нагоре по Дългите, облечени в броня крака към просмуканата от Дъжд ризница, край сабята, от чието острие се отронваха капки кръв и падаха в калта. Ариана бавно вдигна очи и съзря едно смугло лице, обковано с метал. Шлемът се извиваше над носа на мъжа, който го носеше, и му придаваше вид на хищна птица. Само устните му – безжалостни и зли – се виждаха изпод тежкото снаряжение. Мъжът помръдна и Ариана изтръпна, че ще я нападне, но той просто

разхлаби шлема си, свали го и отметна металната качулка на ризницата си.

Вягърът развя косата му, мокра и черна като враните, които кръжаха наоколо. Ариана погледна в очите му, но те не я виждаха. Те бяха сиви и студени, вперени някъде в далечината, по-безжизнени и от черната му броня.

Беше срещала тези очи. Във виденията си...

ВТОРА ГЛАВА

Рицарят гледаше кървавочервените стени на Рудлан. Дъждът беше спрял, вятърът бе утихнал и от реката се носеше сива мъгла, която обвиняваше рова и кулата в някаква странна, мистериозна пелена.

Сега крепостта беше негова. Негова. Той усети как го изгарят исконните огньове на желанието за мощ. Някога, когато бе още млад и изпълнен с вяра и надежди, той се бе зарекъл един ден да си извоюва и титла, и земя. Един ден той, издънка на граф, щеше да създаде своя династия, която да се изправи срещу тази на баща му. По всичко личеше, че тази династия щеше да бъде създадена именно тук, в Рудлан, където баща му бе станал предател.

Титла, земя и власт.

Негови. Най-после негови.

Рейн пхна сабята в ножницата си и тръгна да си върви, когато усети нечий поглед в гърба си. Той се обърна и с почуда видя една девойка, която го гледаше. В очите ѝ се четеше ярост.

Тя беше приклеknала край мъртвото тяло на някакъв млад мъж и над скулестото ѝ лице се спускаше тъмна и мокра коса. Очите ѝ, мътни и зелени като зимно море, сякаш го приковаваха и извикваха в съзнанието му мисълта за тъмни, забулени в мъгла планини, гъсти гори и феи, които живееха край дълбоки, отдавна забравени езера. За миг у него се събуди детското желание да си плюе в пазвата, за да не го стигнат уроките. После тази мисъл му се стори смешна и той поклати глава над собствената си глупост.

Тъкмо беше тръгнал да си върви, когато на кървящата гръд на мъртвото момче кацна врана. Девойката изпищя и скочи, а Рейн застина в очакване тя да се нахвърли върху него със зъби и нокти. Но момичето изля яда си на враната.

Птицата тъкмо излиташе, размахала черните си криле, когато Рейн чу познат глас да го вика. От портата излезе рицар на кон. Сребърната му броня блестеше като току-що отсечени монети дори и под облачното небе. Той яздеше снежнобял кон, украсен със златисто седло и множество звънчета. Зад него пристъпваше петниста кобила, на която се възправяше оръженосец със сокол, кацнал върху юмука, а отзад – цяла кавалерия рицари в пълно бойно снаряжение.

Рейн присви очи. Ослепителният рицар бе неговият по-млад и

почти толкова незаконен брат Хю, граф на Честър, владетел на значителна част от Англия. Той имаше всичко, за което Черният дракон мечтаеше.

Рейн извърна глава и се изплю, за да изкара горчивия вкус на заvistта от устата си.

Докато се обръщаше, погледът му за миг улови проблясъците на насочено към него острие, а ръката му инстинктивно посегна да го спре. Нечия кама задра по ръкава на ризницата му и от съприкосновението на метала с метал захвърчаха искри. Преди камата отново да полети към него, Рейн успя да види само кални кичури тъмна коса и пламнали от гняв зелени очи, но този път той беше готов. Хвана китката на обезумялата жена и я стисна толкова силно, че почти очакваше костите ѝ да изпукат. Девојката не издаде нито звук. Когато оръжието падна от ръцете ѝ, Рейн я отблъсна назад и веднага разбра, че е сгрешил. Тя отново се хвърли върху него и едва не извади очите му с остриите си нокти. Той изви глава и ноктите изписаха кървава дияра по врата му.

Девојката обезумяла обсипваше ризницата му с удари, без дори да забелязва, че острият метал раздира ръцете ѝ. Бореше се безмълвно и тази тишина бе дори по-вбесяваща от безразсъдния ѝ гняв.

Тя посегна към очите му отново, но този път той я сграбчи и изви ръцете ѝ назад. Ала и това не помогна.

Вместо да се укроти, тя зарита бясно. Ударите на двата и крака бяха толкова неизбежни, сякаш не беше човек, а паяк.

В армията на Рейн имаше тридесет рицари и над сто въоръжени конници. Какво, по дяволите, правеха те сега? Защо не идваха да махнат тази проклета жена от очите му?

– Ще дойде ли... – просъска Рейн, но не можа дори да довърши изречението си. Поредният ритник се заби в брадата му и той едва не си отхапа половината език. – ...някой да я разкара оттук, за Бога!

Наблизо стоеше първият му помощник. На загрубялото му, обсипано с белези лице цъфтеше глупава, почти пиянска усмивка. Рейн захвърли неуморимата, риташа и дращеща жена в здравите му лапи и сър Одо веднага я стисна в меча прегръдка. Тя продължи да се бори още миг, а после се укроти, но очите ѝ, които горяха като огнени езици, останаха фиксирани в лицето на Рейн.

– Убиец!

За първи път проговори.

Рейн избърса кръвта, която се стичаше по врата му и също ѝ заговори на уелски.

– Какво, по дяволите, ти става?

Тя не промълви.

– Отговори ми! – изрева той. – Коя си ти? Плътните устни на момичето се свиха почти до неузнаваемост.

– Чуй ме, норманско изчадие, аз съм жената, която ще те убие!

Тази решителност за миг го смрази, но после той се разсмя и отвърна:

– Пътят към ада е обсипан с телата на онези, които са се опитали да ме убият.

– Несъмнено всички те са били страхливци. Сигурна съм, че няма нито един уелсец сред тях, защото иначе ти самият щеше вече да гориш в пъкъла.

Рейн отново се засмя, но когато погледът му попадна на камата, която лежеше в калта, лицето му отново стана сериозно. От деня, в който видя петгодишно дете да прерязва гърлото на здрав и силен мъж, той бе престанал да смята, че някой на тази земя е безопасен, независимо от пол и възраст. Нямахше да се учуди ако видеше, че тази нещастница крие още десетина ками в дрехата си.

– Съблечи я! – нареди той на сър Одо. Дъхът на девойката секна.

– Няма смисъл да я събличаме, сир – ухили се сър Одо. – Тя е само кожа и кости. Ако искате да си поиграете с нея, защо просто не ѝ запретнете полата?

Зениците на момичето се разшириха, а миг след това тя изхвърча като тапа на ферментирала бъчва, метна назад глава и едва не размаза лицето на сър Одо. Рейн чу как костите ѝ изпукаха в здравата хватка на рицаря.

– Боже Господи! – прошепна сър Одо, но преди да се опомни, получи лакът в слабините.

Псувайки през зъби, силният рицар така разтърси девойката, че едва не счупи врата ѝ.

– Казах да я съблечеш, а не да я убиваш! – викна Рейн, но не посегна да дръпне жената от ръцете на сър Одо.

– Тая кучка май не е в настроение да се чифтосва, сир.

Като чу това, девойката застина, изскимтя жално и протяжно и се отпусна в ръцете на рицаря.

– Моля ви, недейте...

Сър Одо я погледна и на грубото му лице внезапно се изписа нежност.

– О, горкичката! Сир, елате да видите тази нещастница.

Рейн се приближи. Очите на девойката, сега студени и изпълнени със страх, гледаха втренчено мъртвото тяло, проснато в калта пред портите, и от гърлото ѝ се изтръгна глухо ридание. Рейн видя просто една кучка – съсипана и трогателна – но кучка. Сър Одо обаче виждаше нещастно врабче, което се нуждаеше от по-мощ. Той винаги се размекваше пред злощастните съдби на разни „светици“, приемаше трогателните им разкази за чиста монета и макар че Рейн всеки път очакваше някоя от тези избавени съпруги да го ограби и да му остави само някоя болест в замяна, това никога не се случваше.

Сър Одо стоеше пред своя господар и тъжно го гледаше с големите си кафяви очи, които често напомняха на Рейн дойна крава.

– Ако още ви се иска, сир, нека да ви намеря друго момиче.

Рейн се загледа още веднъж в девойката, в бледото ѝ, оцапано с кал лице и отсече:

– Боже Господи! Просто я махни оттук.

Над главата му се разнесе силен смях. Той се обърна и видя по-малкия си брат, небрежно преметнал крак през седлото. Въодушевление озаряваше прелестните черти на лицето му.

– Това ли е легендарният Черен дракон, за който съм чувал да разправят, че така добре се справя с жените?!

– Както виждаш стига само да ги погледна и тези нещастници веднага се нахвърлят върху мен – отвърна на хумора му Рейн.

Граф Хю отметна глава назад и отново гръмко се разсмя. Погледът му се спря на момичето и Рейн с почуда установи, че сините му като метличина очи помътняха от похот.

– Наистина, братко, тя изглежда не те харесва особено – заключи Хю. – Ще имаш ли нещо против да се възползвам от тази плячка? А можем да изорем нивата заедно, ако желаеш. Като се има предвид горещата ѝ страст, ще бъде интересно да прекараме час-два с нея.

– Стига, Хю, прояви малко милост към горкото дете. Та тя току-що е загубила мъжа си – каза Рейн и веднага след това се почуди, какво, по дяволите, го беше прихванало.

Бе започнал да се размеква почти колкото сър Одо. „Детето“ за малко не заби камата си във врата му. И сега му желаше смърт и си шепнеше нещо, което, макар да приличаше на латинска молитва, сигурно бе някакво заклинание.

Рейн усети как по гърба му пробягват ледени тръпки и изрева на сър Одо:

– Нали ти казах да я махнеш оттук!

Сър Одо кимна с голямата си рунтава глава и отвърна:

– Да, но къде да я оставя?

Рейн го погледна остро и за всички стана ясно, че повече не желасе да го занимават с този въпрос.

– Сам реши! Нали затова ти плащам.

Хю побутна коня и се приближи да я разгледа по-отблизо.

– Чудя ти се, Рейн – разнесе се отново провлачения му язвителен глас, – понякога си по-съзлив и от стара мома. Тя е една кучка, а не дете и скоро ще ѝ трябва нов закрилник.

Рейн не отвърна, но отново погледна момичето, за да види дали не е пропуснал нещо първия път.

Погледът му я премери от горе до долу, от износените, опръскани с мръсотия велурени ботуши, през безформената сивкава туника, до евтината кожена мантия. Дрехите ѝ бяха изцапани с кал и кръв, а косата ѝ се спускаше на мокри кичури покрай раменете. Онова, което се виждаше от лицето ѝ беше... вярно, впечатляващо, поне тук можеше да се съгласи с Хю, но все пак тя най-вероятно беше една от местните блудници и тъй като леките жени винаги се навъртаха около войската, Рейн не можеше да разбере, за какво бе цялата тази суматоха.

Одо, който известно време се колебаеше, сега започна да влачи девойката към кулата. Тя яростно се съпротивляваше, опитвайки се да избяга и дори почти успя, до той я стискаше толкова здраво, че краката ѝ едва достигаха земята. Още миг-два Рейн и момичето се гледаха втренчено и нейните очи сякаш пронизваха разстоянието между тях. От тези зелени дълбини се излъчваше омраза, силна и неподправена.

– Убиец! – просъска през зъби тя.

Лицето на Рейн остана каменно. Той не искаше и да знае, че тя желае смъртта му, нито пък защо. Не беше излъгал, когато ѝ каза, че много са се опитвали да го убият. Едва се бе обърнал да поздрави брат си и вече беше забравил за нея.

Хю, граф на Честър, слезе от коня си под съпровода на подрънкващите звънчета, хвана Рейн за раменете и го притисна до себе си.

– Добре заварил, братко.

– Здравей, Хю – кимна сковано Рейн и побърза да се измъкне от прегръдката му.

Пред ослепителната красота на брат си, Рейн изведнъж осъзна, че все още не е свалил от себе си целия прахоляк и мръсотия, събрани по време на битката.

Хю се усмихна вещо и се зае да бърше чернилката по лицето на

брат си. Погледът му попадна на кървавите белези от нокти на врата му и той се засмя.

– Много си хубав, братко, почти като бостанско плашило.

Рейн не успя да сдържи смеха си.

– Благодаря ти.

Хю свали шлема си и прокара пръсти по гъстите си златисторуси къдрици. После се огледа наоколо и с пресилен възторг каза:

– Добре, добре,... виждам, че доста народ си пратил на она свят. Както обикновено, не се спираш пред нищо.

Рейн също се огледа. Полето наоколо бе осеяно с разцепени щитове, пречупени копия и покосени тела. Той изпитваше удовлетворение от тази победа. Уелсците бяха толкова малобройни, че изобщо не можеха да бъдат достоен противник за отличната му армия, а водачът им бе действал глупаво.

– Поне умряха на полето на честта, а не като страхливци, свити в бърлогите си – каза той на Хю.

Брат му смръщи вежди и Рейн едва забележимо се усмихна. Нарочно го подкачаше. Хю влезаше във всяка битка със свито сърце и това го караше да се смята за страхливец. Той все още не бе разбрал, че всеки един войник изпитва същото усещане. Рейн си помисли, че и той самият би продал душата си на дявола, стига това да му гарантираше, че ще умре спокойно и естествено в собственото си легло. Да, той наистина желаше това. Но искаше да срещне смъртта в собствено легло, не в някой въшлясал хан или сред студенината на чужд замък. При тази мисъл погледът му се насочи към обвезаната в мъгла кула.

Хю застана пред него. На изразителните му устни бе легнала широка усмивка, но в гласа му се долавяше прикритата злонамереност.

– Май трябва да ти благодаря, Рейн. За това, че отвоюва тази крепост от проклетите уелси вместо мен. Благодарността ми надали ще е достатъчна, нали? Забравих, че ти не се биеш за слава.

Вцепенението, което Рейн изпита, не пролича на лицето му, но думите на Хю му подеждяха като стоманен юмрук в слабините. Не беше очаквал, че брат му ще сложи ръка на Рудлан. В сравнение със стотиците имена, които Хю вече притежаваше, това късче земя не представляваше нищо.

„Освен това е мое, по дяволите“, помисли си Рейн.

Той бе отвоювал крепостта и сега тя беше негова.

– Кажы, какво искаш! – дочу се отново гласът на Хю. – Може би нов жребец? Но този път бял, а? Да яздиш черен кон е вече толкова

просташко. Или пък нови доспехи? – Хю подръпна ризницата му. – Тези на нищо не приличат.

Рейн не промълви. Дори окоето му не трепна. Той знаеше защо Хю се държи така с него. Брат му винаги успяваше да отгатне съкровенията му желаниа, а после – правеше невъзможното те да не се сбъднат. Хю щеше да се стреми към Рудлан само, за да попречи на Рейн да я притежава.

– Нали ме чу, Рейн? – Хю вече не се усмихваше. – Казах, че ще поиска Рудлан от краля.

– Да, чух те добре. Просто се чудех за какво ти е – отвърна Рейн с престорена досада. – Нали земите на Уелс ти се виждаха мрачни и пусти?

Рейн или не изигра добре ролята си, или пък брат му го познаваше прекалено добре, защото Хю се ококори от пресилена изненада.

– О, Рейн, нали не смяташ, че ще ти бъде позволено да запазиш такова ценно владение като Рудлан само за себе си?

Рейн продължаваше да се взира в него с празен поглед, докато накрая Хю не издържа и отмести очи.

– Да оставим кралят да реши – заключи Рейн, макар да знаеше, че каквото и да поиска брат му, кралят просто щеше да се чувства длъжен да му го даде.

Графът на Честър бе прекалено могъщ и Хенри не можеше да си позволи да го обиди.

Хю също добре съзнаваше това. Той се усмихна широко и ведро и отвърна:

– О, да! Разбира се, че ще оставим кралят да реши. Между другото, той те вика. Именно затова съм тук. Нашият справедлив крал ще се изправи в жестока битка срещу проклетия главатар на уелсите и има нужда от най-смелия си рицар. Нали в това те бива най-много – да проявяваш смелостта си? Но не се притеснявай. Ще се грижа добре за Рудлан вместо теб.

Един стрелец внезапно прелетя между тях, размахал пламтяща факла току пред лицето на Хю. Графът се дръпна рязко и едва не падна в калта, а когато прокара ръка по челото си и установи, че косата му е опърлена отпред, на лицето му се изписа такова изражение, че Рейн едва се съдържа да не покаже злорадството си.

– Махни се от пътя ми, кърлеж гнусен! – изрева Хю. Пияният стрелец се закикса и невинно попита:

– Повелителю, да подпалим ли крепостта?

Хю едва не се задави от ярост.

– Безумнико! Къде, за Бога, ще спя ако запалите крепостта?

Рейн, който вече се смееше неудържимо, се обърна и повика оръженосеца си.

– Талезин!

Един младеж на около седемнайсет години, с ръждивочервена коса веднага дотича, водейки запотения жребец на Рейн.

– Свири сбор! Ще се присъединим към краля! – нареди Рейн, погледна язвително брат си и добави: – И кажи на сър Одо, че ще остане с хората си, за да помогне на граф Хю да опази крепостта.

Продължението, макар и недоизказано, бе ясно за всички – и да брани интересите ми.

Момичешки нежното лице на оръженосеца се извърна първо към единия, после към другия брат, красивата му усмивка грейна и той отвърна:

– Слушам, господарю. – От мелодичния му глас тези толкова обикновени думи прозвучаха почти като песен.

Ала Талезин не бързаше да изпълни заповедите.

– Сир? Какво стана с момичето?

Рейн тъкмо си мислеше дали да не изпрати вестоносец, за да съобщи на Хенри, че идва и въпросът искрено го изненада. Той погледна към Талезин, на чието лице се четеше странна тревога, и попита:

– Кое момиче?

– Ами, онова, дето... ви нападна.

Първо сър Одо, после Хю, сега пък и момчето... Какво ги беше прихванало?

„Жени“, помисли си Рейн и поклати глава. „Те са по-опасни и от сарацинска засада.“¹

– Стой настрана от нея, Талезин. Още си малък за тия работи – отвърна Рейн като едва сдържаше усмивката си.

Талезин свъси вежди.

– Сир, аз не, че...

Господарят му вече не го слушаше. До съзнанието му бяха достигнали стенанията на агонизиращ войник и той внезапно се бе обърнал да го види. Човекът стенеше отдавна, но Рейн не бе имал време да го забележи. Често бе чувал стоновете на ранен, който знае, че умира, но сега

1. Сарацини – арабски номадски племена, завладели Франция (през VIII в.) и Сицилия (през IX в.), възправили се пред кръстоносците в защита на Йерусалим. Бел. пр.

изведнъж го завладя ужасяващото чувство, че някой ден, и то съвсем скоро, ако не спре да се бие и да убива, самият той щеше да стане така. Стисна зъби и се зарече, че няма да позволи това да се случи. Хю беше прав – той наистина бе започнал да се превръща в съзлива стара мома.

– Кажи на сър Одо да намери проклетия свещеник и местния лечител. Или облекчете болките на този нещастник, или го заровете.

– Слушам, сир, но момичето...

– Талезин! – отсече Рейн – Заповядах ти нещо!

Никой не се осмеляваше да противоречи на Черния дракон, когато чуеше този равен и нетърпящ възражение тон. Оръженосецът се втурна да намери сър Одо, а Хю хвана юздите, за да може брат му да се качи на седлото. Рейн се метна на коня и потегли.

– Гледай да не загинеш, големи ми братко – подвикна му Хю през смях.

– Няма, малки ми братко... можеш да заложиш крепостта, че ще оживея! – отвърна на смеха му Рейн и тръгна към портата.

Вече навън, той се обърна и хвърли последен поглед към Рудлан. Бе превзел тази крепост и, с Божията воля, тя беше негова. В Рудлан бе част от неговото минало и цялото му бъдеще. Тя щеше да остане негова, независимо какво щеше да му коства да я запази.

Обзе го странна възбуда. За първи път от толкова време насам, той наистина знаеше за какво се бори.

Ариана седеше, опряла гръб на грубите дървени стени на огромна бъчва за бира. Големият грозен рицар се бе отгървал от нея, заключвайки я в една от избите на крепостта, вкопани дълбоко в основите на кулата. Норманецът, колкото и неприсъщо да бе това за злата им природа, все пак ѝ беше оставил малка лоена свещ, чийто пламък мъждукаше и хвърляше бледи сенки по каменните стени наоколо.

Избата беше пълна с бъчви вино и бира. Миризмата на мая се смесваше с тръпчивия дъх на оцет и от тази парлива воня на Ариана ѝ се виеше свят. От голямата зала над главата ѝ се носеха пиански песни, смях, вой на фанфари, протяжното ручене на гайда и откъслечни женски писъци. Норманците пируваха.

Гърлото на Ариана беше болезнено сухо. Клепачите ѝ драшиха като че бяха посипани с пясък. Очите ѝ пареха сякаш бе плакала с часове, а всъщност тя не бе проронила нито една сълза. Болката, отчаянието и обидата бяха толкова силни, че дори не можеше да заплаче.

Сидро беше мъртъв. Нейният брат бе мъртъв и тя се бе провалила. Не само не беше отмъстила за смъртта му, а дори се бе оставила да я

пленят. Спомни си за онази селска женица, която бе видяла да тича, подгонена от рицар на бял кон и потрепера от присъщ за женската й природа страх, който едва осъзнаваше. Тя не бе станала свидетел на онова, което се случи с жената след това, но знаеше какво е то... Изнасилване.

Знаеше, че ако това се случеше с нея, тя вече нямаше да има стойност за семейството си, макар че дългът и честта все пак щяха да принудят бедния й баща да заплати щедро свободата й.

Ариана потърка чело в острите си колена и стисна очи, но веднага разбра, че е сгрешила. Ликът на черния рицар на часа се появи в съзнанието й. Тя разбираше, че дори и след всичко, което преживя, видението все още не се бе сбъднало напълно. Той все още я чакаше някъде в бъдещето и тази истина я изпълни със страх, какъвто досега не бе изпитвала.

– Не! – простена тя и стисна юмруци.

Не можеше да си позволи страхът да вземе връх над нея. Това би й попречило да изпълни дълга си.

Тя закричи в тесните граници на своя затвор, опитвайки се да дойде на себе си. Подът беше пръстен, непокрит със слама и през тънките й велурени ботуши се просмук-ваше влага. По каменните стени на избата се стичаше вода. Поне десет пъти се бе опитала да отвори солидната дъбова врата, но пак реши да пробва. Вратата все още бе здраво залостена отвън.

От залата по-горе прокътня дрезгав смях и Ариана бързо се дръпна от вратата. Скоро запасите от вино и бира щяха да свършат и те щяха да слязат до избата. Щяха да я намерят.

За миг Ариана изгуби контрол над себе си и видимо затрепера, но не се поддаде на страха. Знаеше, че трябва да намери начин да се измъкне оттук и непрекъснато си го повтаряше. Опита се да разрови пръстения под, но той беше здрав и стегнат, пък дори и да успееше сигурно щеше да минат години докато прокопае проход под дебелите крепостни стени. Погледът й се спря на пълните бъчви. Веднъж брат й Синан, мъртво пиян, проряза ръката си без дори да усети. Може би ако се напиеше до забрава, нямаше да усеща болката и унижението и щеше да й е все едно какво правят с нея.

Изведнъж, в ъгъла на стаята, Ариана забеляза чували с брашно, скрити между бъчвите. Под един от тях лежеше малка каменна мелничка. Явно някой скришом беше млял жито и бе прикрил уликите си тук, в дълбоката изба.

Тя взе мелницата и погледна към вратата. Пантите бяха стари и

ръждявали. Може би, ако успееше да ги счупи...

Вратата се отвори с трясък. Ариана подскочи назад и преди да успее да го спре, от гърлото ѝ се изтръгна вик. Пред нея стоеше мъж, облечен в небесносин сатен, с хусарски ментик, обточен с хермелин и мантия с цвета на залеза. На главата си носеше златен венец, който не можеше да засенчи блясъка на косите му.

Ариана запръстъпва назад, докато гърбът ѝ опря в стената.

Той не я последва. Просто небрежно се облегна на вратата, кръстоса ръце и се ухили. Ариана позна този нормански благородник, макар да беше свалил сребърните си доспехи. Той бе стоял на белия си жребец и се бе смял заедно с черния рицар, докато онзи мечок я държеше в здравите си лапи. Бяха си подхвърляли подигравателни думи, които тя не разбираше, защото макар баща ѝ да бе научил нея и братята ѝ на езика на норманците, тя никога не бе успявала да долови смисъла при бърз разговор.

Сега той отново ѝ говореше на този език. И макар че провлачваше думите, когато ѝ каза какво смята да прави с нея, тя съвсем ясно го разбра.

– Стой настрана от мен, норманска гад! – извика тя и съвсем не се учуди на смеха, който последва.

Реакцията ѝ беше глупава, дори за самата нея.

Той отлепи гръб от вратата и пристъпи напред. Ариана запрати мелницата към главата му, но тя прелетя едва половин метър и тупна с глух звук на пръстения под.

Той спря, погледна мелницата, свил причудливо русата си вежда, и отново се разсмя.

– В тебе има жар. Харесвам това у жените. Кучката, дето ми се води жена, е по-кротка и от кокошка – каза той и пристъпи напред.

Ариана долепи гръб до каменната стена и преглътна страха, който се надигаше в гърлото ѝ. На това разстояние усещаше дори миризмата му – на сладко вино, пот и мускус. Около очите му се спускаха едва забележими бръчки, а под скулите кожата му изглеждаше бледа и отпусната.

Ариана погледна към вратата, но той препречваше пътя дотам. Премести се леко наляво и като видя, че гой не реагира, отново се плъзна по стената. Да можеше за миг да отвлече вниманието му...

– Не бива да правите това, щом сте женен – каза тя. – Би било смъртен грях.

В очите му заиграха подигравателни пламъчета.

– Да, но да грешиш е толкова приятно.

Той вдигна ръка, Ариана се смрази при мисълта, че ще я докосне, но той откопча отрупаната със скъпоценни камъни брошка, която придържаше мантията му, свали тежката копринена дреха от гърба си и ѝ подаде брошката.

– Винаги плащам на жените предварително. От опит знам, че това ги прави по-щедри.

Ариана се задави от гняв, който надделя дори над парализиращия я страх.

– Свиня! По-скоро бих умряла! – викна тя и отблъсна ръката му.

Погледът му се отмести да проследи брошката, която се търкулна в прахта и Ариана веднага се втурна към вратата.

Той сграбчи края на наметалото ѝ, дръпна я силно и я прикова с цялото си тяло към стената. Дъхът му сякаш обгаряше лицето ѝ.

– Май ти харесва да се правиш на девица, а? – каза той и я целуна грубо.

Тя се опита да извърне глава, но той хвана лицето ѝ с две ръце и не ѝ позволи да мръдне. Езикът му се провря между устните ѝ и тя усети, че ѝ се повдига. Изви се назад, а той се изсмя в лицето ѝ и бутна крак между бедрата ѝ. Ариана усети твърдия му член до тялото си и я обзе неописуем ужас. Започна да се бори, но колкото повече се съпротивляваше, той толкова по-силно се притискаше към нея и блъскаше златния купел, който висеше на кръста ѝ.

– Какво, по дяволите, е това?

Той хвана купела и го запрати с трясък към стената, но с това движение даде на Ариана малкото свобода, от която бе имала нужда. Деветимата ѝ братя я бяха научили на всичките мръсни номера в боя и тя отлично знаеше как да забие коляно в слабините му.

Ударът го повали на колене, Ариана хукна към вратата, но ръката му я сграбчи за глезена и тя падна на пода. Главата ѝ се удари в металния обръч на една от бъчвите и слепоочията ѝ изтръпнаха от болка.

За миг двамата лежаха на пода един до друг – той дишаше тежко, а тя се бореше да не загуби съзнание. Опита се да освободи крака си, но от това хватката му ставаше още по-здрава. Пред очите ѝ заиграха тъмни петна. Тя разтърси глава да ги пропъди, но те ставаха все повече и повече и вече почти премрежваха погледа ѝ. Наблизо лежеше каменната мелница. Ариана протегна ръка и почти я достигна...

Рамката на вратата пред нея изведнъж запулсира в ярка светлина. От пода се надигна ефирна мъгла, която бавно изпълваше стаята.

– Не! – простена Ариана и силно разтърси глава, дано прогони облакът, който се виеше пред очите ѝ.

Господи, не можеше да ѝ се яви видение точно сега! Та тук дори нямаше вода!

Но сияйната мъгла остана и някъде дълбоко в нея, като призрак над море от светлина, започна да се оформя блед силует. Около главата му искряха бляскави лъчи, като ореолите на светците в параклиса.

Норманският благородник не виждаше призрака пред вратата. Той вече се беше изправил на колене и ръката му пълзеше като змия по крака ѝ. В гърдите на Ариана се надигна истеричен смях. Естествено, че не го виждаше. Това бе едно от нейните видения, нейните сънища посред бял ден. Тя положи неистови усилия да протегне ръка поне още сантиметър напред и накрая се добра до мелницата...

Мъглата се превърна във вихър, помътня и доби цвета на кръв, ала морето от светлина около призрака засия и стана още по-ослепително. Той вдигна ръка и... насочи показалец право към мъжа до нея.

Светлината пулсираше, трептеше и ставаше все по-силна. Толкова силна, че почти изгаряше зениците ѝ и сега тя виждаше единствено ослепителна белота. Усети ръката на норманеца да притиска гърдите ѝ и с последните останки от съзнание се прицели с мелницата към мястото, където предполагаше, че трябва да е главата.

Мелницата се заби в нещо меко и тя го чу да ругае.

– Ще си платиш за това, кучко!

Мощни ръце разкъсаха дрехите ѝ и оголиха гърдите ѝ. Светлината трептеше, искреше и тя вече виждаше човека от видението толкова ясно, сякаш наистина бе там. От насочения му показалец бликна синкав пламък, през стаята пробяга огнен стълб и като светкавица удари норманския благородник.

Миг преди мрака да я погълне, Ариана сякаш дочу писъците му.

ТРЕТА ГЛАВА

От шест години насам за първи път беше толкова близо до дома. Ако изобщо можеше да се нарече дом мястото, където бе прекарал първите петнайсет години от живота си. Детството му бе преминало в риене на тор из оборите на графа на Честър и безкраен страх от юмурици.

Оттогава се бе връщал там само веднъж: през един летен ден като този, единствения ден в неговия живот, когато цялото му същество бе изпълнено от надеждата, че всичко може да се сбъдне, стига човек силно да го желае. Дори любовта и вечното щастие. Беше през юли. Слънцето грееше високо в едно небе с лавандуловия цвят на очите ѝ, въздухът ухаеше на иглики, а морето...

Не, може би не трябваше да си спомня за това.

Мъжът, когото всички наричаха Черният дракон, препускаше в галон далеч пред своята армия, яхнал бойния си жребец. Хенри не го виждаше спешно, но Рейн смяташе, че е неприлично да кара краля да чака.

Рицарите прекосяваха дебрите на Коуд Юлоу – планинска гора с високи ели и дъбове, сплели клони в непроходими гъсталаци. Бурята беше отминала и сега слънцето печеше силно, но под разлистените корони на дърветата цареше сивкав сумрак. Миришеше на мокра пръст. Конските копита безшумно пристъпваха по влажната земя, покрита със загнили листа и плесенявали шишарки. Крехката тишина се нарушаваше само от откъслечните крясъци на далечен кос.

Рицарят вървеше сред тази тишина и покой и се опитваше да не мисли. Стараеше се да забрави, че зад тези гористи хълмове беше границата с Англия, а отвъд нея – графството Честър и... неговият роден дом.

Той можеше да се върне там сега, след като баща му беше вече мъртъв.

Ако се върнеше, Сибил щеше да бъде там. Щеше да го посрещне на входа на крепостта, лицето ѝ щеше да грейне от радост... Толкова отдавна не се бяха виждали.

„О, Рейн...“, щеше да каже тя. Просто така: Рейн. Но името му, изречено от тези устни, би прозвучало по-нежно и от ангелска песен.

Тя щеше да прати слугите за хляб и вода, щеше да го въведе в замъка, а там – щеше да му пее, както някога, когато бяха деца. Очите му щяха дълго да се наслаждават на русата ѝ глава, наведена над псалтира и така тя нямаше да види болката в тях. Щеше да го попита какво бе

преживял през последните шест години, какви земи бе посетил и когато той започнеше да разказва, виолетово-сините ѝ очи сякаш да се наляят със сълзи.

На вечерта рано или късно щеше да свърши и девойката, която някога бе обичал, щеше да се качи по стълбите към спалнята си, както бе правила през последните шест години, за да прекара нощта, ... споделяйки леглото си с брат му.

От устните на Рейн се откъсна тежко проклятие. Може би трябваше да прояви достатъчно разум и да стои настрана от тази част на Англия. Може би беше безсмислено да моли краля да го удостои с честта на Рудлан. Владението наистина беше спорно и, като всички погранични земи, можеше да се превърне в едно от най-мощните баронства в Англия, ако господарят му бе достатъчно амбициозен. То бе всичко, което Рейн искаше, всичко, от което се нуждаеше сега. Единственият недостатък бе близостта му с Честър.

Изведнъж огромно животно, което си пробиваше път между храстите, наруши тишината. Рейн се дръпна. Един кон без ездач пресече дъбравите и препусна напред. От врата му течеше кръв. Животното се спря и извърна глава. Ноздрите му бълваха пара, очите му горяха. От храсталака излезе втори кон. Яздеше го рицар в броня.

– Засада! – викна той през рамо. – Уелсите предприеха атака! Кралят е покосен!

Рейн се обърна да вземе копие и щита от оръженосеца си.

– Талезин! Връщай се!

Заповедта увисна във въздуха. Пред смаяния поглед на Рейн стоеше уплашения до смърт десетгодишен паж на сър Одо.

– Какво, по дяволите, правиш тук?! Къде е оръженосецът ми?

Момчето се сви пред гнева на господаря си.

– В-в Рудлан, където го оставихте, сир. Каза, че сте му наредили д-да брани н-нещо от графа.

В Рудлан нямаше нищо, което Хю можеше да му отнеме, освен самата крепост. Най-вероятно Талезин беше хвърлил око на онази зеленоока кучка. Жените сякаш да унищожат това момче. Не, самият той щеше да го унищожи още щом го пипне.

Рейн изпрати един от оръженосците да предупреди армията и смушка коня да върви, когато забеляза, че пажът на сър Одо незабелязано се шумгуна сред войската.

– Ей, момче! – викна Рейн подире му. – Стой настрана от битката. Само да те видя, че се правиш на герой – ще ти нашаря гърба! Ясно ли

е?

Рицарите тръгнаха в галоп по пътеката, прокарана от бягащите коне и скоро до ушите им стигнаха приглушените шумове на битката – цвиленето на коне, писъците, проклятията и истеричния крясък на фанфарите. От хълма, до който бяха стигнали, се виждаше и самото бойно поле.

Крал Хенри и малобройната му армия бяха приклекени в едно залесено дефиле. Пред тях пътят бе преграден от паднали дървета, зад тях беше врагът, а от гористите хълмове непрекъснато се спускаха нови и нови уелски войни. Рицарите, в техните тромави доспехи, не можеха да се противопоставят на бързоногите уелсци, върховете на смъртоносните им стрели, които пробиваха дори ризниците. Тесният проход вече бе задръстен от мъртвите тела на хора и коне.

– Кралят е мъртъв! – дочу се нечий вик и в миг хората на Хенри се втурнаха към измамната сигурност на гората.

Рейн видя кралското знаме да пада, нададе боен вик:

– A moi, le Raine! – и се спусна надолу по хълма.

С див рев, той сбра побягналите кралски войски и, без да обръща внимание на стрелите, които летяха към него от всички посоки, се втурна към мястото, където за последен път бе видял краля. Завари Хенри на колене, отчаяно размахал щит пред брадвата на един уелсец, извади дългата си сабя и покоси нападателя със сила, от която самият се разтреесе. После скочи от коня, изправи на крака зашеметения крал с едната си ръка, а с другата вдигна знамето от калта, развя го високо над главата си и бойният му вик прокънтя из дефилето.

– A Henri, le roi!

Миг по-късно битката беше вече свършила. Тръбачът на уелските засвири отбой и врагът изчезна в гъстата гора.

Рейн изтри кръвта от сабята си и се обърна към своя крал. Луничките на младия монарх приличаха на мастилени петна на фона на червената му брада. Изпъкналите му сиви очи бяха пълни с див ужас. Рейн осъзна, че на Хенри му се случваше за първи път да бъде наистина близо до смъртта.

– Изглеждате добре за мъртвец, сир – каза Рейн с ленива усмивка. – Оуейн, господарят на Гвинедите, ще бъде дълбоко разочарован.

– Да, наистина ще бъде – отвърна Хенри през смях.

Естествената руменина започна да се връща по лицето му и големите му груби ръце хванаха Рейн за раменете.

– Ти ми спаси живота! – каза той и впери поглед в очите му. Гласът

му затрептя от истинско вълнение. – Кажи, какво желаеш, най-смели сред рицарите, и ако онова, което искаш е във властта ми, то ще ти бъде дадено.

– Ваша Светлост, желая само да бъда ваш слуга. Кралят стисна раменете му и леко го разтърси.

– Днес ти спаси повече от един човешки живот. Днес ти спаси цяло кралство.

Да, наистина. Рейн сведе очи, за да прикрие пламъците на надеждата в тях. И вие, кралю, господарю мой, ще ми дадете Рудлан в замяна.

– Сега не е време за сън, милейди.

Ариана отвори очи и видя лицето на едно момче пред себе си. Лицето му беше толкова бледо, че тъмночервените вежди на челото му изглеждаха като прорези. Те се сключваха над катраненочерни очи, в които проблясваше странна светлина. Той примигна и светлината в зениците му помътня. Устните му се свиха в лукава, типично момчешка, усмивка.

Ариана понечи да се изправи и светът наоколо се завъртя. Момчето сложи здрава ръка зад гърба ѝ.

– Ей, полека. Не ставайте толкова рязко.

Когато подът спря да подскача пред очите ѝ, Ариана се огледа. Все още беше в избата. Русият норманец, който се бе опитал да я изнасили, лежеше проснат между чувалите с брашно. На главата му зееше кървава рана и тя си помисли, че е мъртъв, докато от устата му не се дочу пиянско хъркане.

Слепоочията ѝ пулсираха, а чувството, че всеки момент ще повърне, сковаваше стомаха ѝ. Тя затвори за миг очи.

– Какво стана?

– Сигурно сте си ударила главата и от това сте загубила съзнание за известно време – отвърна момчето.

Гласът му беше странен. Говореше на уелски и макар словата, които произнасяше, да бяха съвсем обикновени, той сякаш ги изпяваше.

Ариана отвори очи и погледна към рицаря. Момчето се усмихна многозначително и хвърли поглед към каменната мелница, която лежеше на пода.

– И той изглежда се е ударил лошо.

– Да не би аз...

Зави ѝ се свят. Спомняше си, че бе замахнала с мелницата към рицаря, но не би следвало да го е ударила, защото той след това бе изругал

нещо и бе продължил да мачка гърдите ѝ. Имаше и нещо друго... Една фигура, едно привидение, което бе толкова реално, сякаш наистина беше от плът и кръв. И ярък син пламък...

Каменните стени на избата отново заиграха и Ариана простена. Помисли си, че ще повърне. Задиша тежко и опипа подутината на челото си.

Момчето се изправи на крака бавно и грациозно като атлет. Беше облечен като нормански оръженосец, но на главата му имаше очукан златен шлем, реликва от незапомнени времена. Ариана бе виждала такъв шлем само веднъж – в ръцете на онзи трубадур, който ѝ бе подарил златния купел. Но той беше старец, а лицето, което стоеше под шлема сега, бе на момче, което едва ли имаше и седемнайсет години.

То ѝ подаде ръка.

– Не искам да ви пришпорвам, лейди Ариана, но наистина трябва да се махаме оттук.

Тя се вцепени, дори не хвана подадената ѝ ръка.

– Ти знаеш коя съм?

– Дали знам? Милейди, как бих могъл да не знам, след като вашата хубост, мъдростта и чара ви са станали легенда. В целия Уелс няма човек, който не би ви познал.

Той се усмихна така ведро и широко, че Ариана просто не можа да не отвърне на усмивката му.

– Що за шуротии!

– Съвсем не са шуротии – отвърна той и отново ѝ подаде ръка. – Ако обичате, милейди.

Тя очакваше да ѝ каже нещо повече за себе си, но той не промълви.

– Няма да тръгна с теб, докато не ми кажеш кой си.

Той погледна към рицаря, който хъркаше в чувалите с брашно и отвърна:

– Да не би да искате да останете тук с него? Острата брадичка на Ариана се вдигна ядосано.

Братята ѝ безпогрешно биха познали този жест. Момчето въздъхна.

– Казвам се Талезин, но ако искате да ви изредя родословието си, ще ми трябва цял ден. Достатъчно ли е, ако ви кажа, че първото нещо, което видях на този свят, бяха снежните върхове на Уидфа Фор? Аз съм трубадур – добави той с нескрита гордост.

Ариана наистина беше впечатлена, защото уелски трубадури

можеха да бъдат само избрани хора, почти винаги от благороден произход. Но я гризеше съмнение.

– Тогава защо си облечен като нормански оръженосец?

– А вие – защо сте се облякла като прислужница? Той беше прав.

Ариана му подаде ръка и се остави да ѝ помогне при ставането. Вече беше само леко замаяна и това, че нямаше да ѝ се наложи да повръща, я успокои.

– Значи си син на Гвинедите?

– Не казах ли това току що? – отвърна той обидено. – Идвате ли или не?

– Познаваш ли баща ми? При него ли ще ме водиш сега? Къде ме водиш?

Той вдигна очи към небето, промълви нещо, което приличаше на: „Боже опази“, въздъхна и добави:

– Водя ви на сигурно място, милейди.

Двамата тръгнаха, но на вратата момчето рязко спря, шракна с пръсти, обърна се мърморейки и изчезна навътре в избата. Когато отново излезе от мрака, в ръцете му проблясваше златния купел. Той го беше притиснал здраво до гърдите си и за миг на Ариана ѝ се стори, че вълшебният съд свети с пулсираща светлина. Но когато момчето ѝ го подаде, тя с облекчение установи, че металната повърхност е естествено хладна.

– Готова ли сте за тръгване, милейди? – попита той нервно, сякаш тя го бе накарала да се връща за купела.

После я поведе по тесните каменни стълби. Когато минаха покрай голямата зала, Ариана със страх погледна вътре, където гореше буен огън. Край дървените маси бяха насядали група мъже, които безгрижно ядяха и пиеха. Един жонгльор, облечен в лъскава шарена туника, кръжеше около войниците, подрънкваше на китара и пееше някаква мръсна песен. Ариана беше сигурна, че жонгльорът гледа право в тях, но на лицето му не се изписа тревога и той не пропусна нито ред от песента.

Двамата минаха през тежката обкована врата. Портата към централната крепостна кула беше полуотворена, но до нея, облеgnати на стената, стояха двама копиеносци. Те си подаваха кана с вино и се смееха на някаква глупава история за един монах, който имал вземане-даване със съпругата на градски големец. Ариана и момчето минаха току под носовете на двамата стражари, но те сякаш не ги забелязваха.

„Като, че ли не ни виждат!“, помисли си Ариана и изпита странна тръпка.

Миг по-късно, когато един рицар, който идваше по стълбите срещу тях, кимна небрежно на момчето, Ариана се засмя на собствената си глупост. Никой не беше тръгнал да ги гони просто защото всички познаваха Талезин и знаеха, че той има право да я води... където и да я водеше.

Ариана следваше плътно златния шлем надолу по дървените стъпала. Вътрешно обмисляше дали е разумно да се довери на това непознато момче, но то все пак я извеждаше на сигурно място извън крепостта – поне така бе обещал – а веднъж излезли на открито, тя можеше да избяга от него.

Образът на онова привидение не напускаше съзнанието ѝ. То беше самият демон на отмъщението, с онзи огнен стълб, който изригна от показалеца му, за да...

Глупости! Тя беше покосила рицаря, тя го бе ударила с каменната мелница. Всичко останало беше просто илюзия, резултат от удара в главата ѝ.

Тя разгледа снажния гръб, който се движеше пред нея, изящната талия, тесния ханш, дългите крайници. Той беше толкова реален – едно съвсем нормално момче, нахално и дръзко, като толкова други. Не беше никакъв ангел. По-скоро приличаше на братята ѝ.

Двамата прекосиха подвижния мост и навлязоха в двора. Около тях цареше непрогледна белота. Ариана за първи път виждаше толкова гъста мъгла. Сякаш пелена ги делеше от света наоколо. Мъглата бе удивително плътна, но влагата ѝ сякаш не се усещаше. По-скоро искреше и блещукаше като хиляди ледени кристалчета, макар че дори не беше студено. От дълбините ѝ се процеждаше странно лъчение, сякаш млечнобялата пелена бе осветена отвътре. Ариана едва успяваше да види пътя на сантиметри пред нея, а момчето крачеше смело напред и дългите му крайници покриваха такава площ, че на нея ѝ се налагаше да подтичва, за да не го изпусне. Макар че в непрогледната мъгла Ариана не виждаше нищо, до ушите ѝ достигаха стъпки. Около нея ехтяха разнообразни звуци – цвилене на коне, груби мъжки гласове, пиянска песен... От време на време наблизко пробягваше сянка и все пак Ариана имаше чувството, че само тя и момчето са попаднали в клопката на тази непроницаема мъгла, а зад бялата пелена, която ги обгръщаше, свети топло слънце в безоблачно небе.

Вече пресичаха главната порта, а до този миг никой не ги беше спрял. Тук мъглата ставаше по-рядка, макар че от реката непрестанно се носеха гъсти талази. Щом прекосиха подвижния мост, момчето отново

ускори крачка. Ариана хвърли последен поглед към крепостта. Гъст, млечен облак, легнал ниско над земята, беше обгърнал кулата и всичко около нея. Ето колко естествена бе причината за тази странна мъгла. Боже мой, тя наистина бе започнала да се поддава на въображението.

Талезин я поведе с бърза крачка по отгъкания път към града. Градските порти се люшкаха и проскърцваха на ръждясалите си панти. Улиците бяха пусти – онези, които бяха останали живи, отдавна бяха намерили убежище в горите наблизо. Макар да не се виждаха хора, скорошното им присъствие бе очевидно. Пътят пред тях бе обсипан с прогизнали самуни хляб, разпокъсани дрехи, захвърлени кофи за вода – изобщо всичко, което норманците бяха сметнали за ненужно.

Във въздуха се носеше миризмата на горяща мокра дървесина. Но когато стигнаха до пазарището, Ариана забеляза, че малките дървени магазинчета и къщите, в които живееха градските големци, стояха непокътнати. Черният дракон не беше глупак. Новият господар на Рудлан, който и да бе той, щеше да се нуждае от налозите върху труда на амбулантния търговец, на мелничаря, на седларя...

От една от уличките изскочи пиращо прасе и едва не се сблъска с Ариана. Тя извика и понечи да се отместа от пътя му, но попадна на купчина дърва. Политна да падне, ала момчето отново подложи силната си ръка и я задържа. Макар самият той да бе слабичък, хватката му беше съвсем здрава и Ариана почувства приятното усещане, че може да се оплани на някого.

– Внимавайте! – каза той с мелодичния си глас. Това бяха първите думи, които изговаряше откакто напуснаха избата.

– Не трябва ли да хванем пътя към гората? – попита Ариана и тревогата, която изпитваше, се отрази в гласа ѝ.

– Не, по-добре ще е да отидем с лодка.

Той беше прав. Ако тръгнаха по устието само след някой и друг час щяха да стигнат до земята на Гвинедите – път, който щеше да им отнеме дни, ако поемеха по суша.

През целия път до пристана двамата мълчаха. На кея цареше тайнствена тишина. Само водата се разбиваше с плясък в крайбрежните камънаци.

Талезин веднага се насочи към една от лодките, развърза въжетата, помогна на Ариана да се качи на борда, настани я на носа и сам скочи вътре. После нещо изправи платното и лодката потегли.

Като видя как вятърът изпълва платното, Ариана изпита странно възмущение. Талезин ѝ се ухили широко, свали красивия си шлем и

небрежно го захвърли на кърмата. Докато обръщаше руля по посока на течението, вятърът развя дългата му коса. Кичурите бяха ярки, оранжево-червени и удивително приличаха на лисича опашка.

Те се спуснаха по дългото устие на реката. Земята наоколо беше равна, бреговете – на места песъчливи, на места блатисти, а мочурищата, които се простираха далеч навътре в равнината, приличаха на петнисто зелено море. Блатните птици се гмуркаха и издигаха във висините, уловили въздушните течения, и напук на всичко, което ѝ се бе случило през този ден, Ариана изведнъж се почувства волна и свободна, сякаш и тя летеше с тях.

Вече излизаха в открито море. По повърхността на водата подскачаха бели зайчета, които напомняха за току-що отминалата буря. Ариана се изправи на носа и зарея поглед в далечината към дома. Лодката пореше вълните, хладни пръски морска вода обсипваха лицето ѝ и я изпълваха с наслада.

Но изведнъж платното зад нея изплющя, лодката се наклони и смени посоката. Ариана се извърна рязко, обладана от гняв и страх...

Вече не плаваха към земята на Гвинедите. Сега лодката следваше курс към Англия, а момчето беше напуснало кърмата и стоеше точно пред очите ѝ.

„Къде ме водиш?“, попита тя с поглед.

„Простете ми, лейди Ариана“, отвърна безмълвно той? сякаш прочел мислите ѝ, и притисна към лицето ѝ някаква кърпа, напоена с течност.

Уплашена до смърт, Ариана отвори уста да поеме въздух и упоиващия аромат на буниката изпълни дробовете ѝ.

Над очите ѝ падна мрак и тя вече нищо не чувстваше.

Миришеше на бобена чорба, отнякъде долиташе смях и веселото чуруликане на тръстикова свирка. Ариана отвори очи, размърда се и по краката ѝ пробяга остра болка. Видя, че лежи на някакъв сламеник, на който сигурно щеше да ѝ бъде удобно, ако ръцете и краката ѝ не бяха вързани. Устната ѝ кухня бе странно пресъхнала, сякаш някой бе напъхал парче плат вътре. О, Боже, наистина бяха запушили устата ѝ с нещо! Тя преглътна и почти се задави от горчив метален вкус. Изправи глава да види къде се намира. Лежеше в някаква шатра. Мебелировката беше съвсем оскъдна – метална ракла; сандък, облечен в кожа; мангал, пълен с угаснали въглени; тапициран стол и... някакъв странен предмет, който приличаше на мъжки торс, изплетен от слама. Ариана се загледа в него,

опитвайки се да разбере за какво може да служи и миг по-късно се сети. Това беше нещо подобно на закачалка, на която рицарите слагаха ризниците си. Значи лежеше вързана в шатрата на рицар, нормански рицар. Сякаш за потвърждение на мислите ѝ, отвън се дочуха стъпки и носова френска реч.

Ариана отчаяно затвори очи. Беше повярвала на онова проклето момче и той я бе довел право в ръцете на врага. Сълзи напираха през стиснатите ѝ клепачи и бавно започнаха да се стичат по страните ѝ. Не можеше да си обясни как болката от това предателство бе успяла да я сломи дотолкова, че да заплаче, след като не бе проронила дори сълза за смъртта на Сидро и за всичко, което се случи след това.

Беше минало доста време, когато тя отново отвори очи. През един процеп в платнения покрив над главата ѝ се виждаше небето и позлатените облаци, които се носеха по него. Денят бе твърде млад, за да е същият. Вероятно вече бе станало утре и тя бе проспала нощта в безсъзнание. Младежът сигурно я беше изкъпал, защото по тялото ѝ вече не се виждаха пръски кал. Дори косата ѝ беше подредена и чиста, а туниката – сменена с нова.

Само вълшебният купел не се виждаше никъде. Изглежда го беше задържал.

Дългът ѝ повеляваше някак си да се измъкне оттук, но вероятността да развърже здравите пранги, които стягаха крайниците ѝ, и да се прокрадне незабелязано през вражеския лагер, пълен с рицари и въоръжени до зъби бойци, беше почти нищожна. Освен това нямаше и представа къде се намира. Можеше дори да бъде в самото сърце на Англия.

Ариана дочу мъжки смях и говор, от които я делеше само платното на шатрата, и изтръпна. Долавяше само откъслечни думи – кралят, битката, проклетите уелсици... Постепенно гласовете станаха по-далечни и накрая съвсем заглъхнаха.

Някъде засвири тръба. Вятърът се усили и изду платнените стени на шатрата. През един процеп нахлу свеж въздух и Ариана забеляза копие, побито в меката пръст пред входа. Знамето, което висеше на края му, се развя от внезапния полъх. Черен дракон на кърваочервен фон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Остарявам“, мислеше си Рейн, докато вървеше покрай реката и търсеше шатрата си.

Мускулите го боляха, дългите часове, прекарани на седлото, сякаш се бяха отложили дълбоко в костите му, но той знаеше, че не в това е бедата. Бе погубил младостта си в битки и сражения, в гуляи, пиене и жени и всичко това вече му бе дошло до гуша.

Беше отегчен до смърт.

По безкрайните ливади бяха разпръснати хиляди пъстри шатри, които на фона на тучната зеленина приличаха на разноцветна дъга. Всички бяха пътували през нощта и пристигаха един по един в главния лагер на Хенри край абатството в Басингверк.

Бойните и товарни коне, привързани край реката, бяха разкаляли влажния бряг и Рейн заобикаляше локвите, за да не се изцапа. Пред него се простираше лагера. Войници и оръженосци притичваха насам-натам между шатрите. Пътуващи певци припяваха любовни песни, а след тях се носеха пътуващи стърви, готови да задоволят тръпката, предизвикана от същите тези песни. Шарлатани и амбулантни търговци използваха случая да припечелят някоя и друга монета. Вятърът разнасяше триумфални викове, ужасени писъци и аромат на ястия. Край огньовете на по чашка седяха мъже и играеха хазарт.

Но сред тази суматоха Рейн се чувстваше сам.

Мълвата за подвига на Черния дракон се бе разнесла от уста на уста и всички го възхваляваха в песните си, но никой не го заговори. Той винаги бе всявал респект у повечето мъже и истинските му приятели бяха малко.

Беше престанал да завързва приятелства още щом започна да губи другарите си в битки и кръвопролития.

Слънцето обливаше земята с топлите си лъчи, сякаш за да си отмъсти за вчерашната буря. По тялото на Рейн се стичаше пот, дрехата бе залепнала на гърба му. Покрай него мина някакъв рицар, поздравя го и му подаде мях с вино. Осъзнал изведнъж, че е ужасно жаден, Рейн пое мяха с усмивка и отпи. Две стърви, които се шляеха безцелно, хванати ръка за ръка, поспряха до него и се изсмяха. Едната обърна светлокестенявата си глава и го закова с поглед. Очите ѝ бяха тъмни и кадифени. Рейн ѝ се усмихна лениво, а тя се нацупи и отметна глава, но миг по-

късно очите ѝ, пълни със страст, отново го фиксираха. Мъжът в него инстинктивно отговори на апела ѝ. Той почувства внезапното желание да се хвърли върху тази жена и просто да забрави всичко, но извърна поглед към реката. Жената промълви нещо като „по-късно“ и изчезна в облак от смях и кестеняви коси. Рейн поблагодари на рицаря за виното и продължи пътя си.

Не след дълго на два метра пред него изникна знамето с черния дракон, развято високо над една червена шатра, пред която седяха оръженосци и пехотинци. Рейн дочу веселите звуци на мандолина и меден, до болка познат глас.

– Талезин! – изрева той.

Песента веднага секна, а хората, които бяха насядали около огъня, се разпръснаха като есенни листа. Талезин, чиято огненочервена коса блестеше на слънцето, пристъпи бавно и лениво напред. На устните му грейна усмивка, но лицето на Рейн остана каменно.

– Заслужаваш да ти строша кокалите от бой! Къде, по дяволите, пропадна?

Момчето наведе виновно очи, но Рейн отдавна не се хващаше на номерата му.

– Бях, така да се каже, зает.

Рейн едва сдържаше нервите си.

– Зает с какво?

Талезин вдигна глава и впери големите си, маслиненочерни очи в лицето му. Видът му беше по-невинен и от този на Богородица в църквата.

– Ами... защитавах интересите ви, сир. Какво друго?

– О, да, разбира се. А не ти ли дойде на ум, че моите интереси всъщност се изразяват в това да влизам в битка с нормален оръженосец до себе си, а не с някакво момченце, което още има жълто около устата и сигурно си смуче пръста нощно време?

Талезин сви рамене.

– Той беше най-добрият, който можах да намеря – измънка той и се ухили. – Освен това, разбрах, че сте се справил отлично и без мен. Даже сте спасил живота на краля! Вече съм съчинил ода по този случай. Искате ли да я чуете?

– Господи! – въздъхна Рейн и тръгна към шатрата си. Самата мисъл, че ще седне да слуша песни, го отвращаваше.

Младежът заситни след него и той за стотен път се запита, какво го беше накарало да направи Талезин свой оръженосец. Момчето бе

родено за трубадур и от него никога нямаше да излезе макар и посредствен рицар. А Рейн най-малко се нуждаеше от стихоплетец до себе си. Той дори не знаеше откъде се бе появил Талезин. Просто един ден момчето, което бе служило при него като оръженосец в продължение на пет години, загина, пронизано от стрела и още на следващото утро отнякъде изникна Талезин. Оттогава бяха минали цели две години и през този период едва ли бе имало дори седмица, в която Талезин да не го сбеси.

Над огнището пред шатрата му къкреше котле. Рейн загребва пълнен черпак и засърба. Докато ядеше, със свободната си ръка разкопча ремъка, на който висяха ножницата и сабят му, а Талезин му помогна да свали тежката броня. По-късно щеше да я натопи в оцет и да я излъска до бяло, за да не хване ръжда.

Рейн разгърка дълбоките зачервени белези, които бронята бе оставила по шията и китките му. Дрехата на гърба му беше просмукана с пот и прахоляк и по нея личаха петна от кал и засъхнала кръв. Помисли си колко добре би му се отразила една гореща баня и това, че ще му се наложи да се измие в студената река, го накара да потръпне.

Той взе сабят си и тръгна към шатрата, но усети погледа на Талезин върху гърба си.

– Сега пък какво?

Момчето се прокашля и по лицето му изби руменина.

– Сир, трябва да ви кажа нещо...

Рейн вдигна ръка и го прекъсна.

– Каквото и да си направил, не искам и да чуя! Сега искам само вино, да се напия, и жена, да задоволя страстите си.

Талезин с ужас си представи как господарят му прокарва ръце по кадифената ѝ коса, навежда главата ѝ и кестенявите кичури се разстилат по бедрата му, а плътните ѝ устни поемат...

– Чакайте! – извика той и разпери ръце пред входа на шатрата като разпнат мъченик. – Чакайте! Не влизайте... още!

Рейн вдигна учудено вежда.

– Просто... трябва да бъдете в друго настроение, сир. В по-добро настроение, ако позволите...

В такива моменти Рейн си мислеше дали можеха да го осъдят на смърт затова, че с пълно основание е убил оръженосеца си.

– Нищо ми няма на настроението. Трябва ми само чаша вино, жена и малко сън – отсеке той и зачака момчето да се дръпне, но то не помръдна.

Търпението му беше безкрайно, тренирано в продължение на

години, но когато го изгубеше, гневът му нямаше граници. Гласът му стана равен и спокоен, а очите му добиха онова смразяващо изражение, на което никои не смееше да възрази.

– Имаш точно три секунди да се махнеш от пътя ми!

Талезин се дръпна като ужилен, а когато платното на входа се спусна зад широкия гръб на Рейн, момчето прехапа устни до кръв и лицето му се сбръчка от притеснение.

На Рейн му трябваше време да свикне с мрака, който цареше вътре в шатрата. Той извади сабята си и тъкмо си мислеше да я почисти от кървавите петна, когато от леглото в дъното на шатрата се чу шум. Само миг по-късно Рейн беше там, насочил стоманеното острие между чифт уплашени зелени очи.

– Ти! – каза на един дъх той и напрежението му се смени с ярост. – Какво, за Бога...

Преди да изрече думите си вече беше пред входа и ревът му прокънтя наоколо.

– Талезин!

От момчето, естествено, нямаше и следа.

Рейн се върна в шатрата, но не остави сабята си.

Жената лежеше на леглото, вперила ужасен поглед в него. Ръцете и краката ѝ бяха завързани, а устата ѝ беше запушена с парче плат. Косите ѝ се разстилаха по възглавницата като самурена мантия. Беше чувал приказки за магьосници с буйни коси и прокъсани дрехи, които живеели в непристъпни пущинаци... Уелските ги наричаха фурии и ако очите им бяха като нейните, така обладани от заклеяваща ярост, то името беше съвсем подходящо.

Нейната дреха обаче не беше прокъсана, но се бе усукала и прилепваше плътно по тялото ѝ, следвайки всяка негова извивка. Гърдите ѝ, малки и стегнати, се издигаха мъчително при всяко вдишване. Той ги обходи с поглед и когато по изпъкналите ѝ скули изби руменина, на устните му застана свирепа усмивка. Очите ѝ се отвориха още по-широко, а гърдите ѝ почнаха да се повдигат по-често.

Туниката ѝ също се бе усукала над коленете, разкривайки дълги бели крака, които се извиваха назад, вързани за китките ѝ. С върха на сабята си, Рейн съвсем съзнателно закачи края на туниката и започна да я повдига нагоре, докато стигна мястото, където се събираха бедрата ѝ. Кожата в слабните ѝ беше по-бяла и от сметана и потръпваше под погледа му като раздвижена от полъх вода.

Кама не се виждаше никъде.

Той прокара върха на сабята си по тялото ѝ, стигна до гърлото и видя как гръклянът ѝ се сви в усилие да преглътне страха. Сякаш напук, той притисна острието още по-близо, докато върхът му почти се врязва в нежната ѝ кожа. Не след дълго очите ѝ станаха безизразни, а по страниче ѝ се застичаха капки пот.

Едва тогава, без да я изпуска от поглед, той отдръпна острието от гърлото ѝ и захвърли сабята зад гърба си.

Клепачите ѝ се затвориха, а устните, които досега стискаха здраво превръзката, се отпуснаха с облекчение.

– Ще ти развържа устата, ако обещаеш, че няма да ме проклетисваш – каза той на уелски.

Тя отметна глава назад и в очите ѝ отново се появи неудържима ярост.

– Е, в такъв случай... – Рейн тръгна да си върви.

Ариана завика нещо нечленоразделно изпод превръзката и когато той се обърна отново към нея, тя кимаше енергично.

Той се наведе над дървената рамка на сламеника и преряза парчето плат, което запушваше устата ѝ. Изглежда се беше поизмила от последния път, когато я видя. Вместо отвратителната миризма на обор, сега тялото ѝ ухаеше на море. Отношението ѝ към него обаче съвсем не се беше променило.

Тя раздвижи изтръпналите си челюсти, опитвайки се да събере слюнка в пресъхналата си уста. Устните ѝ бяха големи и изразителни, толкова плътни, че почти изглеждаха подпухнали. Той започна да брои секундите, но едва стигна до три и тя се развика:

– Долен убиец! Кучи син! Мърша такава!

Рейн отново запуши устата ѝ и отсече:

– Лъжкия!

Червенина пропълзя по шията ѝ и изпълни лицето ѝ, тя обърна глава настрана и той долови сълзи в очите ѝ, устните му се изкривиха в цинична усмивка.

– Да ти дам ли още една възможност?

Тя кимна бавно, без да извърща заровеното си в сламата лице. Но като видя, че той не бърза да освободи устата ѝ, тя се обърна и закова поглед в лицето му.

Беше се заблудил за сълзите – очите ѝ бяха съвсем сухи.

Той свали превръзката отново. Можеше да види мислите, които бушуваха в главата ѝ. Желанието ѝ да се нахвърли върху него бе толкова силно, че тя почти посиня от усилие да го задържи вътре в себе си.

– Така е по-добре. Да нарушиш дадено обещание е смъртен грях.

Тя разтриваше подутите си устни в рамото, но като чу думите му, не се сдържа и отвърна:

– В Уелс имаме поговорка, която казва, че обещание към враг е дадено, за да се нарушава.

Мислеше бързо. Не можеше да ѝ се отрече. Не че това имаше кой знае какво значение. Рейн не се интересуваха дали жените, с които спи, имат способност да мислят, или са празноглави като парцалени кукли. Важното бе да са чисти и хубавички и да показват поне малко желание. У тази нямаше нито едното, нито другото. Рейн се чудеше, какъв дявол бе влязъл в главата на малкия, та да довлече тая нещастница в шатрата му.

– Ако си дошла да развиваш занаята в Англия, трябва да те предупредя, че тук предпочитаме женските Да са по-кротки.

Тя пое дълбоко въздух.

– Не съм курва!

– Така ли? И какво правиш тогава тук, в леглото ми?

Тя ококори очи и замига ядосано.

– Боже Господи, нима ти изглеждам като да съм дошла по собствено желание!

Той се засмя, но невинният ѝ гняв не го трогна изобщо. Тя явно целеше нещо – или имаше нужда от нов покровител, или кроеше планове да забие нож в гърба му. Рейн нямаше желание да ѝ става нито сутенър, нито жертва.

Той се изправи и затърси мях с вино в раклата си. Намери го, измъкна със зъби кожената тапа и дълго пи. Когато свърши, предложи и на нея.

– Не мога да пия с вързани ръце.

– Не можеш – отвърна той спокойно и изглежда нямаше намерение да я отвърже преди да му се помоли.

– Я ми кажи първо, защо се остави оръженосецът ми да те овърже такава? Ако си се надявала, че така ще събудиш съжаление у мен, номерът не мина. Освен това обичам да се любя в далеч по-обикновени пози.

– Той ти е оръженосец?! Тоя проклет предател? А на мен каза, че е трубадур, лъжеца му с лъжец! Само да го пипна – ще го обеса! – Тя помисли малко и после добави: – Сигурно ме е излъгал и за това къде е роден? Истински кимриец никога не би слугувал на такива като тебе.

– Не е ли неприлично жена като Теб, която слугува на всеки за къшей хляб и глътка вино, да говори така?

Мускулите на лицето ѝ бяха твърде силни за момиче, а сега тя ги стягаше така здраво, че скулите ѝ пулсираха.

– Не съм курва!

Рейн отново отпи от виното и я загледа мълчаливо. По тялото му премина тръпка на желание, но това не го учуди особено. Отдавна не беше спал с жена, а боевете разпалваха страстта му. Помисли си дали да не се задоволи с нея, макар че по-скоро предпочиташе да я остави така – вързана, с кърпа в устата.

Докато я гледаше, тя не помръдна, лицето ѝ не издаде нито чувства, нито намерения.

– Би ли могъл... възетата са толкова стегнати... – най-после процеди през зъби тя. Той зачака, но тя изглежда нямаше намерение да му се моли повече.

– Бих те развързал, ако бях сигурен, че няма да ми издереш очите.

– Няма. Имаш честната ми дума.

Лъжеше. Рейн добре познаваше уелсите. Те никога нямаше да престъпят дума, дадена на приятел, но вричането пред неприятел за тях нямаше никаква стойност. Те смятаха, че Бог, веднъж застанал на тяхна страна, би простил греха им. Всъщност, за странната им природа да измамиш врага беше въпрос на чест.

– Не си хаби думите. За мен честната дума на уелсец не струва и пукната пара.

Думите му я засегнаха. Тя се наежи цялата, обърна рязко глава и викна възмутено:

– Как си позволяваш да поставяш под съмнение честността ми! Знаеш ли, че аз съм...

– Коя?

– Никоя.

Внезапно отегчен от тази игра, Рейн се обърна и тръгна да си върви.

– Чакай! Моля те... Заклевам се пред Бога, че няма да ти сторя зло.

Рейн я погледна с насмешка и гласът ѝ стана още по-отчаян.

– Ако искаш, ще се закълна пред светите мощи в сабята ти.

В сабята на всеки рицар имаше някаква част от светите мощи. При Рейн това беше кучешкия зъб на Свети Петър или поне така му бяха казали. Съдейки по големината, тази реликва повече приличаше на остър вълчи зъб, създаден да раздробява твърди кокали, но независимо дали мощите бяха от светец, или от хищник, Рейн нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се приближи дори на метър от сабята му.

Седна на сламеника до нея и тя започна да се придърпва гърбом към него. Туниката ѝ така се беше усукала около кръста ѝ, че стегнатите ѝ хълбоци се виждаха почти изцяло. Той прокара пръст по нежната гънка под тях.

– Мръс... – понечи да извика тя, но като видя, че той отново има намерение да запуши устата ѝ, стисна зъби.

Не говореше, но ако погледите можеха да убиват, той отдавна щеше да е на оня свят.

Кожата ѝ беше по-мека от перушината на новоизлюпено пиле. Допирът с тази нежна плът предизвика у него желание да гали с ръцете си цялото ѝ тяло, бедрата ѝ и между тях, но вместо това той преряза въжетата и се отдръпна.

Не му харесваше начина, по който тялото му реагираше спрямо нея. Не и след като разсъдъкът му го караше да я прати по дяволите.

Първото нещо, което тя направи, като усети ръцете си свободни, бе да дръпне туниката надолу. После се изправи бавно и разтърка изтръпналите си китки, без да издаде дори звук, макар болката от нахлулата в дланите ѝ кръв да бе непоносима.

Рейн стоеше със скръстени ръце на средата на шатрата и я гледаше.

– Какво... смяташ да правиш с мен? – попита тя.

– Нищо. Ще те пусна да си вървиш.

Очите ѝ се ококориха от почуда.

– Ще ме пуснеш? Няма ли да... – не посмя да изрече тя. По лицето ѝ изби руменина, която – странно – му се стори забавна. Нима не знаеше поне десетина думи за онова, което ѝ минаваше през ум!

– Да те обърна? Да те опъна? Да ти запретна полата? – подсказа ѝ без свян той. – Не, нямам такова намерение.

Погледът му обходи прелестите ѝ с презерение, сякаш да ѝ покаже, че у нея няма нищо привлекателно, но трънката, която неволно премина по силното му тяло, говореше обратното.

– Не си ми но вкуса – излъга той. Бледост и руменина се смениха по лицето ѝ.

– Проклет да си! Колко пъти трябва да ти повтарям, че не съм курва!

Рейн се вгледа в нея. Тази жена не каза нито една истина, сякаш играеха на надлъгване. Играта изведнъж То отегчи и той вдигна платното на входа.

– Хайде. Тръгвай! Махай се отгук!

Тя се поколеба за миг, сякаш търсеше думи, с които да го накара да

промени решението си, а после безмълвно се изправи. Бавно и внимателно, без да го изпуска от поглед, тя започна да се приближава към стената на шатрата, където лежеше сабята му. Рейн усети намеренията ѝ секунда преди сабята да опише широка арка точно пред очите му. Наведде се бързо и острието се заби в дървения пилон на шатрата. Ако не беше реагирал така светкавично, главата му щеше да хвъркне.

Ариана вече хриптеше. Побесняла от гняв, тя сграбчи дръжката на сабята, опитвайки се да измъкне острието от жилавото дърво. Този път Рейн нямаше намерение да я остави да вилнее. Той я хвана под кръста, повали я на земята и изви ръцете ѝ зад гърба. Тежестта на тялото му спираше дъха ѝ. Лицето му почти се долепяше до нейното и той можеше да долови честите удари на сърцето ѝ. Тя изви гръб в отчаян опит да го отблъсне, но после се укроти. В очите ѝ за първи път имаше страх.

– Убиец! Мразя те! Ти уби...

Останалото се изгуби в целувката му – брутална като наказание. Тя се опита да извърне глава, но той я хвана с две ръце и отново притисна устни до нейните. Беше груб. Езикът му се провря между устните ѝ и се зарови дълбоко навътре. За миг тя се вцепени, а после започна да се съпротивлява и тялото ѝ се допря до твърдия му член. Той вече не я целуваше. Притискаше таза си между бедрата ѝ и гледаше изражението на лицето ѝ.

Устните ѝ бяха мокри и полуотворени. Пръстите му бяха оставили отпечатък по бледото ѝ лице. Всяка жилка, всеки мускул на шията ѝ бяха изпънати до болка, а зеленият цвят на очите ѝ бе толкова тъмен, че те почти изглеждаха черни.

Той хвана туниката ѝ и я раздра до средата. Едва тогава, когато почти бе останала без дъх от страх, тя Промълви:

– О, Боже, моля те, недей...

Устата на Рейн се изкриви в злорада усмивка.

– Май ще се окаже, че си ми по вкуса, жено.

– Сир, никога не съм предполагал, че ще направите нещо подобно.

В шатрата нахлу слънчева светлина, а на входа стое-ше Талезин. Лицето му беше побеляло от възмущение.

– Momче, не виждаш ли, че съм зает? – отсече през рамо Рейн.

– О, Богове... Нещата изобщо не се развиват както ги бях планирал. Сир, много ви моля, опитайте се да овладеете страстите си.

– Талезин! Махай се! Momчето пристъпи напред.

– Не, сир. Не ме карайте да правя нещо, за което и двамата ще съжаляваме. Не мога да ви позволя да накърните честта ѝ.

Рейн наведе глава, стисна очи и с усилие пое глътка въздух. После бавно вдигна поглед към оръженосеца си.

– Тогава защо, по дяволите, си я довел тук?

– Трябваше... да я харесате, а не да я вкарате в леглото си.

– Е, да, но аз не я харесвам, пък и да я бях харесал – все тая: аз отгоре, тя отдолу.

Отдолу. Всъщност да я чувства под себе си му харесваше. Тя беше фина, краката ѝ бяха дълги и хубави, а по-сочни устни той никога не бе целувал. Погледна я. Устните ѝ, червени и подути, потрепваха при всяко вдишване, а очите ѝ бяха мокри и тъмни. Докато я гледаше, по бузата ѝ се търколи сълза и потъна в косите ѝ.

– Сир, моля ви – подхвана пак Талезин, разтреперан от тревога. – Не се държете както подобава. Трябваше първо да я поухажвате.

Рейн се проклрнаше. Тази проклната сълза незнайно как бе успяла да охлади страстта му.

– Жени като нея не се ухажват, Талезин. С тях се действа направо.

Той се изправи на крака, повлече я грубо след себе си и с такава сила я запрати в ръцете на Талезин, че главите им се удариха.

– Следващия път, като решиш да ми доведеш някоя уличница, първо гледай дали е с всичкия си!

Не успя да разбере какво става, но дори и да беше едва ли щеше да повярва на очите си. Юмрукът ѝ се стовари право върху носа му.

Остра болка блъсна главата му. По дрехите му бликна кръв, която ръката му не можеше да задържи. Сред пулсиращата болка и кървавите потоци той дочу гласа ѝ.

– Да ти изсъхне езика дано, пуяк надут! Аз не съм уличница!

Рейн се славеше с уменията си да се контролира. Излишните емоции носеха излишни проблеми, заради тях човек можеше дори да загине. Имаше принцип – да не дава и пукната пара за каквото и да било. През своите двайсет и пет години живот той беше раняван, нападан, веднъж дори подпален, но никой, абсолютно никой, не бе успявал да разкървави носа му. Това го въбеси. Идеше му да удуши тая кучка със собствените си ръце.

Тръгна към нея, без да обръща внимание на кръвта, която пълнеше устата му и се стичаше по брадата му. Талезин, който дотогава стискаше момичето пред себе си, я избута зад гърба си и хвана силната ръка на Рейн.

– Сир, не можете да убиете една жена.

– Разбира се, че мога – просъска Рейн. Кървавият поток не

спираше. Рейн изви глава назад, но се задави. Опита се да избърше лицето си с ръкава, но меката тъкан бързо се просмука с кръв и алените струи отново потекоха по гърдите му.

– Разкарай я оттук! – отсече той. – Този път завинаги! И не ме питай какво да я правиш. Сложи я в торба с камъни и я удави като котка! Продай я на някой търговец!

Талезин изтръпна.

– Сир! Не говорите сериозно!

– Да, прав си. За такива като нея и това е малко. Зарови я в някой дупка! Или не, затвори я в бъчва и я хвърли в морето! Прави каквото искаш, но само внима-вай да не я срещна някъде докато съм жив! Боже, откъде Дойде тая кръв?

– Дано всичката ти изтече! – изсмя се тя.

Този път гласът му беше равен и спокоен.

– Талезин, още ли си тук?

– Господарю, трябва да ви кажа нещо. Тя е...

– Не искам да слушам.

– ... дъщерята на принц Оуейн.

– Боже Господи!

Той отново наведе глава. Кръвта, слава Богу, най-после спря. Сега гледаше на нея с други очи и виждаше неща, които преди бе пропуснал – осанката в елегантните скули на лицето ѝ, нежните бели ръце, които никога не бяха изгаряли на слънце, вирнатата ѝ брадичка и надменността, присъща за онези, които цял живот са управлявали, вместо да бъдат управлявани. Преди му се беше сторила прекалено привлекателна за уличника. Сега виждаше, че е направо хубава. Но пък кой ли не би бил красив, ако за него даваха злато?!

– Значи дъщеря на Оуейн...

Тя вдигна горделивата си брадичка.

– Нали ти казах, че не съм уличника?

Рейн изобщо не обърна внимание на думите ѝ. Той гледаше ту нея, ту Талезин и в главата му се въртяха какви ли не мисли.

– Сигурен ли си?

– Но, сир, не ми харесва онова, което си мислите.

– Мили Боже... Тая проклета жена струва цяло състояние! – заключи Рейн след като окончателно възприе факта, че тя е в шатрата му, в ръцете му.

Ариана отново вирна глава.

– А сега, копеле норманско, като знаеш коя съм ще ми отдадеш ли

необходимото уважение?

Той се засмя в лицето ѝ.

– Колко мислиш, че можем да вземем за нея?

– Боже опази! – промърмори Талезин, като видя алчния пламък в очите на господаря си.

Рейн обаче не го слушаше. Парите никога не му бяха стигали. Беше спечелил състояния в битки и сражения, но рицарският живот, който водеше, изискваше разточителство. За милостиня и подаръци, за посрещане на важни гости, за облекло и ежедневни нужди – парите се стичаха през пръстите му като пясък. Ако кралят му дадеше Рудлан... ако получеше Рудлан, той щеше да има нужда, от парите, които тази господарска щерка щеше да му донесе.

Наблизо изчурулика някой и това го накара да отдръпне очи от момичето. На входа на шатрата стоеше пажът на сър Одо.

– Простете, сир, но Негово Превъзходителство кралят ви вика. Той се къпе в абатството, сир.

Рейн се обърна да свали окървавената си риза и зарови в раклата за чиста.

– Не я изпускай от очи! – нареди той през рамо.

– Но...

– Заклевам се в светия кръст, че ако я изпуснеш, Талезин, ще те изкормя!

– Преди малко искахте да я хвърля в морето, сир.

– Преди малко тя беше просто една ненужна уличница. Сега е благородническата щерка, която ще ме направи богат. Ако я загубиш, момче, ще те обеса на собствените ти черва!

Талезин въздъхна тежко.

– Няма да я загубя, сир, но ако забравите за малко откупа, ще видите, че...

Но Рейн вече беше излязъл.

Талезин погледна изуменото лице на Ариана, притисна я още по-силно в прегръдката си и леко я разгърси.

– Какво ви става на вас двамата? – попита наивно. – Нещата въобще не се развиват както очаквах.

ПЕТА ГЛАВА

Рейн подхвърли монета в кошницата на бирника пред входа и си проби път през групата пилигрими край портата на абатството. Те свиреха на гайда и пееха някаква гуляйджийска песен, поклащайки ръце напред-назад в такт с музиката.

От папратите наблизо подскочи лист и го удари в лицето. Рейн ядосано го отблъсна и почти се препъна в канчето на някакъв просяк, който клечеше край пътя. Инстинктивно се хвана за сабята, но когато се обърна, погледът му срещна сбръчканите, празни очи на слепец.

– Милостиня, господине, милостиня!

Просякът протегна грапавата си ръка.

Рейн извърна очи от обезобразеното лице на клетника и бръкна в кесията си.

Абатството беше пълно с хора. Освен традиционните пилигрими; грешниците, дошли да търсят опрощение, и болните и сакатите, дошли да се молят за изцеление, из двора щъкаха слуги, пажове и ласкатели, които следваха краля навсякъде. В малката смокинова горичка пред църквата на абатството бликаше поток и се стичаше в каменен басейн. Водните капки по листата на дърветата проблясваха на слънцето като късчета диамант.

Кралят се къпеше сам, но поне двайсет мазни благородници кръжаха около него и се надпреварваха да му поднасят кърпи, дрехи, храна и напитки. Виковете и смеха им почти заглушаваха църковната камбана, която приказваше вярващите. Хенри пренебрежително отказа помещта на ласкателите и излезе от басейна сам. Някакъв граф веднага му подаде мека кърпа, обточена с коприца, и кралят чевръсто изтри широките си гърди и корема, който вече беше започнал да се отпуска.

Рейн не идваше за първи път в абатството. Когато беше момче, почти насила го бяха довели тук за поклонение заедно с други конярчета от Честър. Капеланът им беше разказал легендата на извора, свързана с някаква прелестна уелска девойка на име Унифред, която била обрекла себе си на църквата. Доколкото си спомняше Рейн, един ден я срещнал някакъв жесток принц и, естествено, пожелал да я обезчести. Вбесен от нейния отказ, той замахнал с меч си и отрязал главата ѝ. Там където паднала покосената глава, бликнал поток, който оттогава се славел с целебните си свойства.

Когато бе чул тази история, Рейн съвсем образно си бе представил как главата на момичето подскача по земята като свински мехур и от това му бе станало смешно. Свещеникът го беше плеснал по врата заради този смях, но Рейн и до днес считаше притчата за смешна.

– Нещо весело ли видя, братко?

Рейн се обърна и като видя Хю, усмивката му стана още по-широка. Над червендалестото лице на брат му висеше огромна шапка от златиста тъкан, която обаче не можеше да скрие алената ивица засъхнала кръв на слепоочието му. Къде ли го бяха подредили така? Хю толкова мразеше да се бие.

– Какво е станало с теб? Да не би и ти да си попаднал в клопка?

– Не, но поне не вкарах краля си в такава.

– Аз също – понечи да отвърне Рейн, но гърленият глас на Хенри го прекъсна.

– Престанете с тия детинщини! И двамата! – Кралят стоеше пред тях с ръце на хълбоците, разкراчил кривите си крака. – Ако продължавате да нарушавате спокойствието ми, ще ви накажа, за Бога!

Хю се изчерви и измънка някакво извинение, а Рейн посрещна гнева на краля съвършено спокоен, макар да знаеше, че ако Хенри реши да гони някого, то това нямаше да е Хю.

Но на краля му минаваше бързо. Мйг по-късно той вече се смееше и преметнал ръка през рамото на Рейн, го поведе покрай басейна, към отворените порти на църквата. Водата се плискаше извън коритото на басейна. От странната червеникава трева, която растеше между камъните, се носеше тежък сладък аромат.

– Разправят, че това били кръвта и косите на Света Унифред – отбеляза Хенри.

– На мен по-скоро ми прилича на мъх, Ваша Светлост.

Хенри се разсмя дрезгаво и стисна още по-здраво раменете му.

– Боже мой, какъв си богохулник! Изобщо вярваш ли в нещо?

– Почти не – отвърна откровено Рейн.

Хенри спря, сложи тежките си длани на раменете му и го погледна в очите.

– Ще ми се да мисля, че вярваш в мен, защото всеки би се радвал да има такъв човек зад гърба си.

– Аз съм ваш покорен слуга, сир – отвърна Рейн, но гласът му не прозвуча искрено.

Рицарските правила, според които живееше, бяха единственото, в

което той все още вярваше, макар от време на време да го спохождаше ужасното чувство, че още преди години е изгубил вяра и в тях. Ако това беше истина, значи в живота му не бяха останали никакви ценности.

Хенри не каза нищо, но светлите му очи помръкнаха и той леко перна Рейн по врата. Жестът му приличаше на ритуала при посвещаването на нов рицар, който за първи път се кълне във вяроност пред господаря си.

– Ела, имам нужда от съвета ти да реша, какво да правя с тези проклети уелсци. У тях май няма никакво благородство – каза кралят и влезе забързано в църква-та.

Рейн го последва, без да отвърне. От опит знаеше, че благородството не съществува.

Кралят използваше църквата за свой щаб. В нефа горяха огньове. Навсякъде бяха разстлани постели. Конете, вързани за колоните, зобеха овес от торби и пикаеха по застлания с тръстици под. По скамейките се изтягаха войници и играеха на зарове. Наоколо притичваха слуги и разнасяха кошници с хляб и мяхове с бира.

На една дървена маса, застлана с бяла покривка, бе подредена закуската на краля, но Хенри мразеше да седи, за каквото и да било и крачеше насам-натам по алеята, захапал кълка от петел. Рейн се чудеше дали да не повдигне въпроса за Рудлан отново. Вярно, той беше говорил вече с краля за това по време на дългото им пътуване към лагера, но не беше чул от него никакви обещания.

Дяволите да го вземат! Ще попита Хенри за имението, без да го увърта, пък да става каквото ще. Тъкмо си пое въздух и видя Хю, който крачеше по алеята към тях. Беше се захилил доволно, но Рейн забеляза, че дясното му око леко потръпва. Това беше сигурен знак, че графът е неспокоен. В душата му отново се зароди надежда.

Но Хенри се обърна към него и каза:

– Брат ти, графът, пожела да получи Рудлан. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, защото знам, колко много ти беше легнала на сърце тази крепост, но тя му се полага по право.

Кралят, който много държеше на законите, започна да обяснява надълго и нашироко защо молбата на графа на Честър има предимство пред неговата, а на Рейн му идеше да забие юмрук в самодоволната мутра на брат си. Повтаряше си, че случилото се няма значение, че ще има други крепости, други възможности, но знаеше, че е вече на двадесет и пет и всичко, което притежаваше, се свършваше с една сабя.

В църквата влезе процесия от монаси с бели гугли и песнопението

им заглуши думите на краля. Някакъв оръженосец притича пред Хенри и му предложи чаша вино. Рейн видя рижавата му глава и когато момчето тръгна да си върви, той го сграбчи за яката.

– Какво, за Бога, правиш тук? – просъска през зъби Рейн. – Къде е Гвинедската щерка?

– На сигурно място, сир. Не се притеснявайте.

– На сигурно място ли? Това пък какво значи?

Но Талезин се отскубна от ръцете му, провря се като змиорка между редиците и изчезна в тълпата.

– Да те вземат дяволите!

Монасите бяха свършили песента си и гласът му прокълхтя из каменното помещение като камбанен звън.

– Рейн?

Той отмести поглед от мястото, където бе стоял Талезин и погледна към смаяното лице на краля.

– Извинявайте, Ваша Светлост, бях се разсеял.

– Казах, че е невъзможно да се води нормална война срещу хора, които отказват да излязат на открито и да се бият по мъжки. Какво ще кажеш да искаме споразумение от този незначителен принц? Да видим дали е узрял вече да проси мир.

– Мисля, че нямаме никакъв шанс да превземем уелсите. – Рейн видя, че Хю обърна възмутено очи, но кралят обичаше да му се говори направо и затова продължи: – Но и те не могат да ни победят. Стигнали сме до задънена улица и Оуейн го знае. Може би ще се съгласи да преговаря за мир. Най-доброто, на което можете да се надявате, е да го принудите да се признае за победен и да ви отдаде почести от името на Уелс, а после да го оставите да си управлява страната, както намери за добре, да се обявите за победител и да напуснете.

Хенри кимна неохотно. Тази алтернатива не му харесваше, но той не беше луд.

– А ако не приеме условията ми?

– Ще приеме. – Рейн си позволи лека усмивка. – Особено като разбере, че държим дъщеря му.

Изпъкналите очи на Хенри съвсем изскочиха от изненада.

– Така ли? – Той захвърли оглозгания кокал на земята и доволно потри омазнените си ръце. – О, Рейн, Рейн, най-смел измежду смелите, наистина ли?

– Как, по дяволите, успя да се сдобиеш с дъщерята на Оуейн? – попита Хю и лицето му се изкриви от притеснение.

Към краля се приближи Талезин с табла ядки и сладкиши.

– Да, Ваша Светлост, тя е наша – каза Рейн, молейки се това все още да е истина, опитвайки се да улови погледа на момчето.

– Тогава трябва веднага да пратим вестonosец при Оуейн! – възкликна кралят, без да престава да крачи насам-натам. – Бог ми е свидетел, че бих продал, безсмъртната си душа да видя изражението му.

– Ако позволите, Ваша Светлост, бих искал да направя едно скромно предложение – дочу се звънлив младежки глас.

Хенри застина, а като видя коленичилиия слуга, който си бе позволил да говори без разрешение, направо зяпна от изненада.

– Кой си ти? Как си позволяваш да прекъсваш своя крал? – изръмжа той.

Рейн въздъхна тежко.

– Простете му, Ваша Светлост. Той е мой...

– Трубадур – изпревари го Талезин и се усмихна широко.

– Оръженосец! – процеди през зъби Рейн.

– Трубадур ли? – възкликна през смях Хю. – Нямах нито земя, нито крепости, а си си набавил трубадур! – Смахът му прокълтня във всяко ъгълче на Църквата. – Е, да, всеки уважаващ себе си рицар трябва Да го има!

С един-единствен поглед Хенри охлади ентузиазма на Хю. Огромната му ръка сграбчи Талезин за раменете и го изправи на крака.

– Ти си уелсец, момче, нали? Говориш някак странно. Рейн също го беше забелязал. В продължение на цели Две години това проклето момче бе говорило безупречен френски, а сега изведнъж завалаше думите точно като уелсец.

– Чувал съм, че твоят народ вярва в свободата всеки да изказва мнението си дори пред принц – продължи Хенри с лукава усмивка. – Ще те изслушам, а после сър Рейн ще те накаже за твоето непокорство.

– Съгласен – отвърна Талезин и хвърли невинен поглед към Рейн.

После впери очи в краля и се усмихна така ослепително, че Хенри чак примигна.

– Ваша Светлост, не връщайте лейди Ариана на баща й. Задръжте я като заложница, за да сте сигурен, че принцът няма да ви нападне отново.

Той спря за миг, но като видя, че никой от тримата мъже не реагира, продължи:

– Като ваша заложница, тя ще ви пази. Можете да правите с нея каквото решите – да я пратите в манастир или пък да я омъжите. Най-

добре да я дадете за жена на новия господар на Рудлан. Принцът не би нападнал крепостта, в която живее единствената му дъщеря.

Последва тягостна тишина. Талезин не сваляше очи от лицето на краля.

– Но аз вече съм женен – каза най-сетне Хю.

Рейн не промълви. Той гледаше втрещено оръженосеца си и по иначе каменното му лице се четеше едва сдържан гняв.

Кралят поглади брадата си и каза:

– Има хляб в това, което казваш.

Талезин закима ентузиазирано.

– Има, има, милорд. Мисля си също, че след като Ваша Светлост е раздвоен на кого да предостави Рудлан, може би Ваша Светлост ще реши да организира двубой, пък който победи, нека стане господар на крепостта. С такова зрелище би било достойно, да се ознаменува победата ви над Уелс, милорд.

По лицето на Хенри пробяга едва забележима усмивка.

– Вярно... вярно...

– Н-но... – обърка се Хю.

Талезин извърна неустоимата си усмивка към него и каза:

– Ако спечелите двубоя, господарю мой, винаги можете да дадете крепостта и булката на най-верния си васал като награда за неговата доблест. А вие, сир – обърна се той към Рейн, – сте свободен и можете да се ожените за лейди Ариана.

– Да се бия за Рудлан! – не се сдържа Хю. – Но това е смешно!

– Стига, за Бога! – изръмжа Хенри. – На мен ми харесва как мисли това момче. Има ум бръснач, точно като мен.

– Но той е луд! – обади се Рейн, без да съзнава, че обижда краля.

Всъщност, идеята да се проведе двубой за Рудлан му харесваше, защото той без съмнение щеше да излезе победител, но да се жени за дъщерята на Оуейн...

„За това вече ще убия тоя непрокопсаник“, помисли си Рейн. „Този път наистина ще го убия.“

Но за негов ужас, кралят беше толкова възторжен от предложението на момчето, сякаш идеята бе негова.

– Ти, сър Рейн... и ти, графе на Честър, ще се срещнете очи в очи в мъжки двубой с притъпени копия! Който победи, ще получи като награда Рудлан и дъщерята на Оуейн!

– Хайде, милейди, време е за ставане!

Завесите се разтвориха шумно и цветните мотиви на везаната да-маска се смесиха с облак прах. През затворените клепащи на Ариана проникна ярка слънчева светлина.

Тя запротестира, обърна се по корем и придърпа възглавницата върху главата си.

– Махни се, Едит. Остави ме на мира!

Нямаше смисъл да става. Особено след като денят не обещавахе да е по-различен от вчерашния. Отново Щеше да стои затворена в стаята си в Рудлан и да брои часовете, докато кралят на Англия и баща ѝ преговаряха... докато я използваша като разменна монета. В този момент може би определяха цената ѝ. Тя чакаше със свито сърце да разбере колко ще струва нейната свобода на баща ѝ и на Уелс.

Прислужницата не си беше отишла. Тя дръпна завивките и студеният сутрешен въздух премина като тръпка през тялото на Ариана.

– Боже Господи! – извика тя и сграбчи обточения с кожа халат, който прислужницата ѝ подаваше.

Жената през цялото време се усмихваше глупаво и раздразнението на Ариана не ѝ направи никакво впечатление. Имаше кръгло, надупчено от шарка лице и малки кривогледащи очи, които приличаха на тиквени семки. Кафеникавата ѝ коса се спускаше на кичури по кльощавите ѝ рамене като изпредена от ленени влакна. За четири дни тя не беше казала на Ариана нищо, освен обичайните глупости.

– Времето е прекрасно! Не може да се въргяте в леглото цял ден, милейди – каза Едит и отново се усмихна.

Ариана стисна зъби, за да не възнегодува отново. Не виждаше ли тази глупачка, че я държат като затворник? Какво значение имаше дали ще прекара деня в леглото, или ще се разхожда насам-натам в стаята, като животно в клетка?

Въпреки всичко, Ариана стана и отиде да се измие. Навън заби църковна камбана, която приканваше вярващите на служба, но тя не можеше да отиде в църквата преди пладне. Не ѝ разрешаваха да излиза от стаята си преди обяд, а дори и тогава я следваха стражи – двама набити и мускулести мъжаги, всеки, от които можеше да носи без усилие по един жертвен овен на рамото си.

На една от табуретките близо до празния мангал Едит беше оставила табла с препечен хляб, мед и чаша бира, и Ариана седна да закуси.

– Днес ще перем, милейди – оповести Едит, докато сваляше

чаршафите от леглото ѝ. – Довечера ще ви сложа чисто бельо.

– Благодаря ти, Едит – отвърна Ариана и удостои жената с най-топлата усмивка, която обстоятелствата позволяваха.

Едит не беше виновна, че норманците я държаха затворена и Ариана се почувства виновна, че е изкарала яда си на нищо неподозиращата женица.

Нарамила чаршафите, Едит излезе от стаята, а Ариана вяло погледна през прозореца. Утринта наистина беше прекрасна, макар че цяла нощ бе валяло и дворът се бе превърнал в мочурище. Поне не я бяха затворили в каменната изба. Килията ѝ представляваше уютна стая, облицована с дърво.

В двора, точно под прозореца ѝ, кипеше живот. От кухнята излезе готвач с казан, от който се виеше пара, и едва не се сблъска с някакъв хлебар, който пристъпяше като танцьорка в старанието си да закрепил таблата с хляб на главата си. Църковната камбана беше утихнала и Ариана долавяше ударите на перачките, които блъскаха с бухалките си. Под прозореца ѝ затрака кола, пълна с нови тръстики за подовете.

Стражарят наду рога си и тежката порта на крепостта се отвори. По подвижния мост затрополиха десетина конници, предвождани от мъж, развял знамето, което беше обсебило сънищата ѝ – черен дракон на кървавочервен фон.

Събудени от тропота на конските копита, кучетата се втурнаха с лай подир конниците и заподскачаха наоколо с изплезени от радост езици. Някакъв мъж размахваше глиганска глава, забучена на върха на копието му, а съседът му надуваше рога да привлече вниманието към улова. Сигурно бяха ловували от зори. Расовият кон на първия се беше разпенил от дългото препускане, но продължаваше да подскача насам-натам. Отнякъде изникна оръженосец, хвана юздите и мъжът слезе от седлото. По червеникавата коса на момчето Ариана разбра, че това е онзи малък проклетник, който я беше излъгал.

Рицарят носеше високи ботуши, които стигаха до коленете му. Коженият му плащ, праметнат встрани, за да може да язди, разкриваше стегнати бедра, обути в плътно прилепнали панталони, които следваха всяка извивка на силните му мускули. Не носеше шапка и вятърът развяваше гарвановочерната му коса. Бялата му риза, която се подаваше на врата, контрастиреше с мургавата кожа на свирепото му лице. Безподобната му надменност личеше дори само от начина, по който вървеше – решително, с широки крачки, полюшвайки леко снажното си тяло.

Той спря точно под прозореца ѝ. Толкова близо, че можеше да го

наплюе. Бе застанал в профил и слънцето подчертаваше острите черти на лицето му. Беше на метри от нея. Ако бе вдигнал глава щеше да я види, но той се бе разприказвал с оръженосеца и нищо наоколо не го интересуваше.

Макар да беше негова пленница, от онзи следобед в неговата шатра, Ариана бе заставала лице в лице с него само веднъж – когато го срещна в двора на крепостта на път за църквата. Тогава тя недвусмислено му показа какво изпитва към него, като съсредоточи в погледа си цялата омраза, на която беше способна, а той... той просто сякаш гледаше през нея с прозрачно сивите си очи.

За него тя нямаше никакво значение. Интересуваше го само откупа, който баща ѝ щеше да даде. Всъщност тя се благодареше на Господа, че той не бе проявил желание да спи с нея, но поради някаква причина, която все още не можеше да схване, неговото безразличие я дразнеше, засягаше достойнството ѝ. Десетки доблестни мъже бяха искали ръката ѝ, но никой от тях не бе спечелил доверието и симпатиите на баща ѝ. А този нормански рицар, този нищо и никаквец, който нямаше нито титла, нито земя, гледаше на нея – в случай, че си направеше труда да я погледне изобщо – сякаш тя не бе достойна дори да лъска ботушите му.

Ариана извърна глава от прозореца и погледът ѝ попадна върху легена с вода, над който се бе измила. Преди решителността да я напусне, тя взе съда и плисна съдържанието му през прозореца, но в последния момент измести ръката си и водата, вместо да го окъпе целия – каквото беше първоначалното ѝ намерение – се стовари с плясък в мократа пръст и опръска ботушите му с кал.

Рицарят вдигна черната си глава нагоре и се огледа. Ариана стоеше на прозореца и погледът ѝ сякаш минаваше през него. Тя извърна очи към момчето, което я гледаше с изненада и му се усмихна.

– О, Боже, извини ме, Талезин. Не те видях. Дано да не съм те изцапала.

Момчето беше далече и калните пръски вода изобщо не бяха достигнали до него. На ведрото му лице грейна широка усмивка.

– Няма нищо, милейди, приятен ден.

– Приятен ден, Талезин – отвърна Ариана весело и се прибра в стаята. Беше доволна от себе си. Този път наистина бе показала на този норманец, че ако тя имаше малко значение за него – то той за нея беше едно нищо.

Не след дълго Ариана дочу стъпки и започна да съжالياва за внезапния си порив да постави рицаря на мястото му. Вратата се отвори и в

стаята влезе Талезин.

– Сър Рейн ви вика в двора, милейди – обяви той сериозно, но в очите му играеха радостни пламъчета.

Ариана изтръпна, кимна кратко и тръгна подир оръженосеца, гордо изправила глава, но в двора я изведе не той, а двамата стражари.

Рицарят стоеше до коневръза пред вратата. Тя спря пред него и го погледна в суровите сиви очи.

– Искал си да ме видиш, норманецо.

Той опря калния си ботуш на един от прътите и отсече:

– Почисти го!

Ариана ядосано вирна брадичка.

– Викни си някой слуга.

– Ти ме изкаля, жено, и сега ще ми почистиш ботушите.

В гласа му нямаше и следа от раздражение, погледът му остана все така безизразен, сякаш си говореха за времето.

Ариана му се усмихна ледено и отвърна:

– Да ти лъскам ботушите? На тебе ли, проклетнико! По-скоро бих ги изяла!

– Да извикам ли готвача? – не й остана дължен той. Дали ще посеем? Разбира се, че не!

– Смееш ли?

Той сви рамене.

– Права си, защо да похабявам хубавите ботуши? – Лицето му стана напълно сериозно и в очите му пробяга нотка на свирепост. – Изчисти ги, да не ти наложа гърбината.

Двамата стражари зад нея се изхилиха подигравателно, но само един поглед на господаря им ги накара да млъкнат. Перачките вече не блъскаха с бухалките и над двора, който изведнъж се напълни с хора, цареше многозначителна тишина. Дори псетата бяха замлъкнали.

Ариана си помисли колко уничително би било да я набият като непослушно дете пред всичките тези хора, а и знаеше, че няма да има смелост да го предизвиква повече.

Той я гледаше в устата, сякаш очакваше отговора ѝ. От неудобство, устните ѝ бяха пресъхнали. Тя прокара език по тях да ги овлажни и отвърна:

– Нямам... с какво.

Рицарят посегна към нея и Ариана примря от страх, че ще я удари, но той награби част от полата ѝ и дръпна силно. Платът се скъса шумно, но той продължи да дърпа, докато част от тънката коприна не остана в

ръцете му. Подаде ѝ парчето и спокойно каза:

– Вече имаш.

Не беше я разголил – носеше фуста под полата си, – но страните ѝ горяха. По-скоро от гняв, отколкото от срам. Тя грабна парчето плат от ръцете му и изведнъж ѝ стана много смешно. Значи все пак я смяташе достойна да лъска ботушите му!

Наведе се и започна да търка засъхналите кални петна. Ботушите бяха направени от фина козя кожа, но отдавна си бяха изпяли песента. От непрекъснатото триене по хълбоците на коня, кожата от вътрешната им страна се бе износила. Баща ѝ отдавна би изхвърлил такива ботуши на боклука. Мисълта, че този рицар щеше да заживее по-богато благодарение на нея, я въбесяваше.

Когато свърши, Ариана вдигна глава, очаквайки той да я гледа съсредоточено и да се наслаждава на унижението ѝ, но погледът му беше насочен към крепостната кула и за нейна изненада, на лицето му бе написано истинско настървение.

– Готова съм, норманце.

Думите ѝ го изкараха от унеса и той за миг я загледа. Тя си помисли, че този път може би наистина я вижда, макар лицето му отново да бе добило каменното си изражение. Той внимателно огледа почистения ботуш и каза:

– Пропуснала си едно петно на върха.

Ариана стисна зъби, наведе се и започна да търка. Натискаше толкова силно, че ръката ѝ се плъзна и кокалчетата ѝ се раздраха на острите му шпори. От болката в очите ѝ запариха сълзи. Тя го прокле едва чуто.

– Каза ли нещо, жено.

Ариана се изправи рязко и отсече:

– Казах да ми дадеш и втория ботуш и да вървиш по дяволите!

Устните му леко помръднаха и тя си помисли, че ще се усмихне, но той свали чистия ботуш на земята и го смени с калния. Без да каже нито дума повече, Ариана почисти и него.

– Горе-долу... – отбеляза той, оглеждайки ботушите си. – Но не ставаш за тая работа. Ако бях на твое място, не бих се цанил за слуга.

Той вдигна глава и я погледна със сивите си очи. Ариана за миг забеляза някакво неясно чувство в тях, но то премина бързо, без да остави следа.

Напук на всичко, тя почти се усмихна. Но преди да измисли някакъв хаплив отговор, той вече се бе обърнал и тя осъзна, че си тръгва, без да ѝ е казал нищо за това, какво смята да прави с нея.

– Чакай! – викна тя и гласът ѝ прокълтя по-силен отколкото бе очаквала.

Той се обърна и сви въпросително черните си вежди.

– Говори ли с баща ми? Откупът уреден ли е?

– Въпросът бе решен в полза на моя крал – бе отговорът му.

На Ариана ѝ идеше да запищи от ярост. Искаше ѝ се да зашлеви това каменно лице, искаше ѝ се да блъска с юмруци по тези гърди, в които нямаше сърце, искаше ѝ се да го накара да почувства нещо.

– Но не и в моя полза! Ти дължиш кръвен данък на Гвинедите, норманецо. Ще дойде ден – надявам се скоро, – в който ще платиш с живота си!

– Какъв кръвен данък?

Той изглеждаше искрено учуден. Изведнъж тя осъзна, че той наистина не знаеше кой е младежът, когото бе покосил пред портите на Рудлан.

– Човекът, от когото ти отне тази крепост, човекът, когото прониза с копието си... беше мой брат.

Зениците му едва забележимо се разшириха.

– А, сега разбирам... Затова ли от край време се опитваш да ме убиеш? – Той поклати глава. – Не ти дължа никакъв кръвен данък, момиче. Вината за смъртта на твоя брат пада върху баща ти и крал Хенри, които започнаха тази глупава война. Виновен е и самият ти брат, загдето се хвана в капан, който и невръстните деца биха избегнали.

Той се поколеба за миг и макар че гласът му остана все така равен и студен, на нея ѝ се стори, че чертите на лицето му се смекчиха.

– Това е война, милейди. Ако моето копие наистина е убило брат ти, в това няма нищо лично. Нека Бог съхрани душата му.

В очите ѝ напираха сълзи, но тя по-скоро щеше да умре, отколкото да се разплаче пред този мъж. Най-страшното беше, че той бе прав. Тя пое дълбоко въздух, дано разкара буцата, която стягаше гърлото ѝ, но за неин ужас от гърдите ѝ се изтръгна стон. Унизена, тя се обърна и понечи да избяга от него, но той я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

Тя застина. В дробовете ѝ не остана нито глътка въздух. Устните му се допряха до нейните – отначало грубо, а после бавно и нежно. Тя понечи да се съпротиви, но ръцете ѝ, вместо да го отблъснат, обвиха врата му. Сърцето ѝ слезе в петите. Не осъзна, че отвръща на целувката му, не го чу да се съпротивява. Сетивата ѝ бяха престанали да реагират. Цялото ѝ същество се бе отдало на непознатото, едновременно сладко и болезнено усещане да чувства неговите устни върху своите.

Той вдигна глава и тя го погледна, замаяна, объркана от тръпката, която премина по тялото ѝ. Тя се размекваше, разтапяше, изгаряше отвътре. Устните ѝ се разтвориха.

Той наведе глава, но сви юмрук около косата ѝ и я отстрани от себе си. Пристъпи назад и впери в нея очи, пълни със същата смесица от обърканост и изненада, каквато сигурно имаше и в нейните.

Ариана седеше пред празния мангал и бродираше вяло, когато вратата се отвори с трясък. Тя подскочи стресната и видя един от стражарите да блъска някакво момче в стаята.

– Рьодри! – възкликна тя и се хвърли да прегърне момчето.

Но радостта ѝ беше кратка. Присъствието на най-малкия ѝ брат не вещаеше нищо добро.

– О, Рьодри, да не би татко...? Мъртъв ли е? Пленен ли е?

– Стига, Ариана. Ще ме удушиш! – възнегодува Рьодри и се измъкна от прегръдките ѝ.

На четиринадесет години той вече смяташе, че е твърде голям за такива изблици на чувства. Приглади омачканата си дреха и каза:

– Татко е добре. Току-що подписа примирие с това изчадие, крал Хенри.

– Примирие? Значи е платил откупа? Ти да ме вземеш ли идваш?

– Ами... не съвсем – измънка Рьодри и извърна очи.

– Какво значи „не съвсем“?

Той се направи, че не я чува и взе да крачи из стаята. Като всички деца на Оуейн, и той носеше характерните за Гвинедите черти. Очите му бяха малко по-тъмни от тези на Ариана и имаха цвета на млади папрати. Косата му беше светлокестенява и от слънцето ставаше на места златиста. Макар да бе минал малко повече от месец, откакто не го бе виждала, той беше пораснал с цели десет сантиметра. Беше само кожа и кости.

Когато видя вечерята ѝ, той спря да се разхожда и напъха къшей хляб в устата си.

Ариана нетърпеливо въздъхна.

– Рьодри, ще ми кажеш ли най-после?

– Да, да – примляска той. – Както казах, татко сключи примирие с Англия. Той призна крал Хенри за победител, а англичаните се съгласиха да се оттеглят и да уважават в бъдеще правото ни сами да управляваме страната си. В замяна татко трябваше да им предостави Рудлан зледно с прилежащата земя и двама пленници, като гаранция за мир в бъдеще. – Той отпи глътка бира ѝ добави: – Ние.

Устните на Ариана се изкривиха в глупава усмивка.

– Ние? Ние... ще бъдем пленниците?

Мисълта, че е обречена до края на дните си да живее в Англия, бе толкова ужасяващо непоносима, че умът ѝ отказваше да я приеме.

– Да. – Брадичката на Рьодри затрепера и той стисна зъби да не се разплаче. – Поне няма да ни държат затворени. Не бих го понесъл. Няма да е чак толкова лошо, ще видиш – каза той, сякаш се опитваше да убеди и себе си. – Ще ме направят оръженосец в някаква норманска фамилия.

– А аз? – попита Ариана, макар да нямаше кой знае какъв смисъл.

Пленените жени се погребваха за цял живот в манастир. Ариана си каза, че такъв живот ще донесе изцеление на душата ѝ, но това не я на кара да се почувства по-добре.

– О, Рьодри, от мен едва ли ще излезе добра монахиня!

– А? Кой каза, че ще ставаш монахиня? Ще те омъжат за новия господар на Рудлан. Който и да е той – обясни Рьодри и надигна потира с бира.

Ариана го дръпна за ръката.

– Ще ме омъжат! За кого?

– Господи! Виж какво направи.

Бирата се беше разляла по дрехата на Рьодри и той усилено затърка мокротото петно. После си откъсна още хляб и задъвка.

– Крал Хенри организира двубой, за да определи кой ще бъде господар на Рудлан. Единият е графът на Честър, но той, естествено, вече си има жена и множество крепости, така че сигурно ще предостави честта на някой от васалите си. За него ще трябва да се омъжиш.

– А другия? – Тя дръпна хляба от ръцете му. – По дяволите, Рьодри! Спри да ядеш за малко!

Рьодри я погледна обидено и отвърна:

– Ще ти кажа, но ти не спираш да викаш. Другият е Черният дракон.

Макар че Ариана беше очаквала нещо подобно, тя не Можеше да повярва на ушите си.

– Не! Лъжеш ме, Рьодри! Татко не би постъпил така с мен. Той не би ме дал за жена на такъв човек.

Очите на Рьодри се изпълниха със съжаление.

– Татко ми обясни всичко. Прави го заради Гвинедия. След като подпишат примирието и ти... се омъжиш, крал Хенри ще се оттегли и ще ни остави на мира. – Той се поколеба за миг, а после, без сам да си

вярва, добави: – Може пък Черният дракон да не спечели двубоя.

От гърдите на Ариана се изтръгна дрезгав смях, който напирашите сълзи постепенно удавиха. Идеше ѝ да крещи срещу тази неправда, макар винаги да беше знаела, че един ден ще я омъжат според интересите на Гвинедия за човек, който едва ли щеше да е виждала по-рано. Но романтичната ѝ душа тайно се бе надявала, че още щом види красивото лице на избаника, още щом прекрасните им очи се срещнат, между тях ще закипи истинска, силна любов.

Действителността, уви, беше друга.

Тя стисна очи и в съзнанието ѝ изникна лицето на рицаря – сурово и студено, с решителни устни и смразяващи белезникавосиви очи, в които не се четеше нищо.

Лицето на мъжа, които щеше да стане неин съпруг.

ШЕСТА ГЛАВА

– Щом това е единствения начин да получа Рудлан, ще се ожена за това момиче. Но това не означава, че трябва да я харесвам.

– Боже опази! – въздъхна Талезин и продължи да търка бронзовия щит на Рейн. – И тя май не си пада много по вас, господарю.

Рейн престана да крачи насам-натам в тясната шатра и ядосано насочи пръст към оръженосеца си.

– А като се сетя кой е виновен за цялата тази каша... Не си мисли, че наказанието ще ти се размине! Просто още не съм решил как точно да го направя. Нищо не ми се вижда достатъчно жестоко. Колебая се дали да те дам на глиганите, или да те хвърля от върха на кулата в казан с вряща мазнина.

Както обикновено, заплахите на Рейн не трогнаха оръженосеца му. Талезин се усмихна и подпря щита на раклата да се наслади на произведението си. Беше го излъскал до блясък, а след това старателно бе изрисувал черния дракон на облата повърхност.

През входа проникваше ярка слънчева светлина и червените платнени стени на тентата пламтяха като въглини. Навън силният вой на роговете се опитваше да надвие непрестанното тракане на оръженосците, които остреха копията, и виковете на кралските пратеници, които възвестяваха започването на двубоя.

Блуждаещият поглед на Рейн попадна на резката, която сабята му беше оставила на дървения пилон, когато Ариана се бе опитала да му отсече главата и той прокара ръка по нараненото дърво. Талезин се ухили заядливо.

– Може би, сир, ще трябва да си облечете бронята преди първата брачна нощ.

Въпреки лошото му настроение, тази шега го накара да се разсмее. Същност, като се сетеше за сватбата, единствено мисълта, че ще дели леглото си с тази жена му доставяше удоволствие. Искаше да я види гола, под себе си. Искаше да обрисова устните ѝ с езика си, да се зарови дълбоко и безжалостно в нея, така че тя завинаги да разбере кой е господарят.

Прилепналият панталон започна да го стяга в слабините. Реакцията, нежелана и внезапна, го учуди и ядоса. След страстните нощи, които бе прекарал едва преди седмица с онази светлокестенява уличница на име

Моуд, цяла армия жени да бяха минали чисто голи пред шатрата му, едва ли щяха да го накарат да си вдигне и веждата. Досега, колкото и дълго да бе въздържанието, той винаги бе успявал да контролира сексуалните си апетити и никога не се бе чувствал така. Усещането бе толкова силно, че дори добиваше вкус в устата му, вкус на кръв.

Внимателно, сякаш носеше нещо свято, Талезин вдигна бронята, която лежеше върху сламеника и я занесе на Рейн.

– Лейди Ариана ще бъде добра в леглото, не мислите ли, сир? Всички певци на Гвинедия възхваляват прелестите ѝ.

– Как няма да я възхваляват? Нали е дъщеря на стария Оуейн. И гърбица да имаше, пак щяха да пеят за нейната хубост.

Рейн се отпусна на стола и, опитвайки се да забрави за пулсиращата тръпка в слабините си, опъна крака да може Талезин да наложи бронята. Момчето приклегна и започна да закопчава токите.

– Двамата ще се погаждате много но-добре след като се ожените. – Той свъси вежди замислен, въздъхна и взе да му нахлузва ботушите. – Поне така се надявам.

Като се обу, Рейн стана от стола и тропна с пети.

– Тя трябва да се научи да се погажда с мен.

– А ако не успее, можете винаги да я пратите в манастир след като ви народи наследници – засмя се момчето. – Да се моля ли да зачева бързо и често?

Рейн поклати глава и не можа да сдържи усмивката си. После се обърна да му сложат ризницата и стисна зъби. Полираната метална дреха беше направена от двойни ленти калена стомана и тежеше близо петнадесет кила.

Каквото и да приказваше Талезин, Рейн нямаше намерение да се държи грубо с момичето след като се оженят. Нито пък смяташе да я прати в манастир след като му роди деца. Докато изпълняваше обязаностите си като съпруга, раждаше му синове и се подчиняваше на заповедите му, той щеше да се грижи за нея, както подобава. Но противеше ли му се, щеше да си получи заслуженото.

– Сир, мисля, че съдите погрешно за лейди Ариана. Да не би да не я харесвате заради онези глупави слухове, че е вещица?

Рейн не беше чувал подобни неща, но не се учуди. Всяка втора жена в Уелс се кълнеше, че има дарба да събира влюбени, да прави заклинания, да предсказва бъдещето.

– Това са хорски приказки, сир. Лейди Ариана е истинска вълшебница, пророчица, като онези, които са живели в древни времена. Хората

много я тачат за това.

– Ами! За съжаление май не я бива много в пророкуването. Иначе щеше да прозре собственото си бъдеще навреме, за да го избегне и двамата щяхме да си спестим този никому ненужен брак.

Талезин въздъхна дълбоко и праметна ножницата през кръста на господаря си. Рейн извади сабята и замахна няколко пъти да упражни китката си. Обикновено не се биеше с това оръжие. Ползваше го само за светски турнири. Острието беше притъпено, върхът – също. Копието му също беше безопасно, направено от крехко дърво, за да се счупи при допир. Светата църква проповядваше, че човек, загинал в дуел, се наказва вечно да гори в ада.

„Повечето рицари така или иначе ще отидат там“, помисли си Рейн.

И все пак, всички се стараеха да не се убиват по време на приятелски двубои, макар че често се случваше и това.

Рейн забеляза, че Талезин го гледа втренчено и си помисли каква ли лудория е намислил пак.

– Сега пък, какво си направил?

Очите на момчето станаха безизразни и кръгли.

– Кой? Аз ли? Нищо, сир. Просто... – Той облиза устни, прокашля се и взе да рови с върха на обувката си в прахта. – Вие с лейди Ариана... ами-и-и... вие двамата май много-много не се харесахте. Не исках да ви казвам по-рано, но на вас ви е писано да живеете с лейди Ариана, а вие така объркахте нещата, че се страхувам, че ще ви се наложи дълго да се стараете, за да спечелите любовта ѝ. – Момчето изглеждаше объркано. – Не знам защо стана така, но нещата изобщо не тръгнаха толкова гладко, колкото си мислех.

Рейн стоеше и го зяпаше, сякаш момчето бе започнало да скърца със зъби и да изкарва пяна от устата си. По-рано не го беше забелязал, но сега започваше да се съмнява, че всички уелсци са малко луди.

Миг по-късно, когато Талезин отново заговори, подозренията му се оправдаха.

– Та си мислех, сир... понеже има още малко време преди започването на двубоя... дали да не отидете да окажете уважението си на лейди Ариана? Да я попитате, може би, дали е съгласна да ви дари с благородното си положение? Малко така да я поухажвате?

– Не.

– Защо не? Страх ви е, че пак ще ви нападне ли? Ако го направи, трябва само да я целунете. Това май свърши работа последния път.

Рейн впери очи в Талезин и гръмко се засмя. Какво друго-му

оставаше – или трябваше да приема всичко откъм веселата страна, или да полудее и той, като всички останали.

Когато излезе от шатрата, той още се усмихваше.

– Значи ще говорите с лейди Ариана? – подвикна подире му Талезин.

– Не, няма – отсече Рейн и наистина не смяташе да го прави.

Поне тогава.

Рейн прекоси безкрайната редица от пъстроцветни палатки и шатри, които се гушеха край реката в сянката на Рудлан. Във въздуха се носеха пушеци и миризми от огромните огньове, над които се въртяха глигани и елени. Подготвяше се празник. Златистосивите знамена се развяваха под лекия бриз, който правеше лятната горещина по-поносима.

Пътят към крепостта гъмжеше от рицари на бойни коне и дами на бели мулета. Момчетата ритяха топка, оръженосците пускаха в небето рицарски соколи, въртеше се търговия. Навсякъде щъкаха коневъдци и дресьори на соколи, оръжейни майстори теглеха препълнените си колички. Някакъв жонгльор, облечен в пъстра мантия, подрънкваше на китара и си тананикаше любовна песен. Но сред воя на фанфарите, дрънченето на дайретата и ударите на барабаните, усилията му оставаха неоценени.

Крал Хенри беше разпратил викачи на цели двадесет левги да възвестят за двубоя. Рицари, благородници и техните жени идваха чак от Шрубъри да присъстват на събитието. През изтеклата седмица стотици селяни бяха докарани на равната поляна пред крепостта да построят арена и ложи. Арената – дълга тясна пътека, на която щеше да се състои борбата – бе оградена с дървен парапет. Зад нея се издигаха ложите – дървени пиедестали, на които Щяха да седят кралят и други благородни зрители.

Рейн винаги обхождаше арената преди двубой, но този ден просто не можеше да задържи вниманието си върху пътеката, по която само след минути щеше да галопира с бясна скорост. Препълнените ложи непрекъснато привличаха погледа му.

Пейките, подредени в редици, бяха засенчени с платно на бели и червени ивици и над тях се вееха разноцветни знамена. Всички бяха облечени празнично. Яркото слънце просветляше в златистата и сребриста бродерия, придаваше блясък на червените кадифета, сините брокати и масленозелените коприни и искреше в скъпоценните камъни, които красяха брошки и диадеми, колани и гривни.

В цялата тази пищна и главозамайваща гледка, Рейн търсеше едно

лице, което завинаги се бе запечатало в съзнанието му, една прелестна глава, с коси като нажежено слънце. Видя я. Тя вървеше през поляната срещу него и макар че умееше да се владее, Рейн почувства как ударите на сърцето му зачестиха и лицето му грейна в усмивка.

– Рейн! – извика тя, ускори крачка и се затича. Тичаше усмихната към него, а той си помисли, че само след миг ще се хвърли в прегръдките му.

Сибил спря на метър от него, внезапно осъзнала, че колкото и да ѝ се искаше, не можеше да се хвърли в обятията му. Премина последните крачки сдържано, но краката ѝ така трепереха, че се чудеше как още я държат.

Застана пред него и бавно и изпитателно го разгледа, сякаш се страхуваше да не пропусне нещо. Когато за последен път се видяха, той беше на деветнадесет – все още момче. Сега бе пораснал на височина, гръдният му кош бе станал по-дълбок, раменете – по-широки. Женствената хубост завинаги бе изчезнала от лицето му. Нежността – също.

– О, Рейн...

Той я погали с поглед и бледите му очи станаха по-тъмни и топли.

– Не си се променила.

Тя се засмя нежно и прокара ръка по морното си лице.

– Ами! Остарях, напълнях. Тази сутрин си намерих още един бял косъм. Отскубнах го, но ако продължавам така скоро ще оплешивея.

Тя замлъкна, осъзнала, че говори празни приказки. Той се усмихна и в тази усмивка Сибил видя бегъл спомен за момчето, което бе познавала.

– Надявах се, че ще дойдеш – промълви той. Тя посегна да го погали, но сви длан.

– О, Рейн, нима се съмняваш, че бих пропуснала твоя триумф?

Погледът му премина през нея и се насочи към тъмночервените стени на крепостта. По лицето му пробяга твърда решителност. В това отношение не се беше променил. Амбицията, която го изгаряше като момче, сега пламтеше в него с двойна сила. Тази свирепа целеустременост понякога я плашеше. Тя бе разбрала, че той е в състояние да жертва всичко, за да постигне целите си. Всичко. Дори нея.

– Да, моят триумф – каза замечтано той.

– Ще имаш всичко, което някога си желал. Земя, титла... всичко.

Той отново я погледна, но сега в очите му не се четеше нищо, нито болка, нито радост, дори не удовлетворение. Заболя я, че се опитва да скрие чувствата си от нея. Кога ли се беше наумил да го прави така

добре?

– Да, ще имам всичко, за което съм мечтал.

Освен теб, чакаше да чуе тя, но уви. После, докато гледаше студентното му непроницаемо лице, Сибил изведнъж осъзна, че той никога нямаше да изрече тези думи. Тя завинаги бе изгубила любовта му в деня, в който се бе омъжила за брат му.

Но тя беше постъпила така, за да го спаси! Не, беше го направила, за да спаси себе си.

За да се забавлява тълпата до започването на двубоя, кралските слуги бяха организирали бой с мечки. В този момент мечката беше хванала един крастав сив вълчак за Врата и разкъсваше жилите му с острите си нокти. Животното заскимтя, а публиката изрева от възхищение.

Сибил и Рейн извърнаха глави да видят за какво е тази връва и вниманието на Сибил беше привлечено от едно момиче, което седеше на първия ред до високия, облицован с плат стол, който кралят скоро щеше да заеме. За разлика от норманските жени наоколо, които бяха покрили главите си с бонета и воали, тя носеше косата си спусната, прихваната само над челото с венец от жълт кантарион. Слънцето проблясваше в златисто-червеникавите кичури, които изпъстриха самуренокестенявата ѝ коса. Беше облечена семпло, в плисиран шлейф с цвят на див зюмбюл и единственото ѝ украшение, като се изключат цветята в косите ѝ, бе някаква езическа огърлица, която отдалече създаваше илюзията, че около шията ѝ се вият две змии.

За миг Сибил изпита съжаление към тоза уелско момиче. Знаеше как се чувства човек, когато животът му е подчинен на капризите на кралете, в чиито ръце той е просто сламка, носена от вятъра. Обърна глава и видя, че Рейн също гледа в момичето. Изражението на сивите му очи я изпълни с болезнена ревност. Лицето му отново бе добило онова свирепо и непоколебимо изражение, което идваше, когато Рейн желаеше нещо.

– Още не съм видяла уелската принцеса, за която ще се жениш. Как изглежда?

За миг Сибил си помисли, че той няма да ѝ отговори. Но той извърна очи от момичето и я последна. Въпреки видимия гняв, на лицето му имаше странна усмивка.

– Тази жена или е най-смелата, която съм срещал, или най-глупавата.

Сибил знаеше, че освен всичко друго, Рейн ценеше у жените смелостта и... достойнството.

– Предполагам вече си вложил цялата си мъжка сила да измъчиш клетото дете? – попита тя с престорена усмивка.

Рейн се засмя и отвърна:

– Напротив. Тя направи всичко възможно да ме измъчи. – Лицето му за миг доби странно, объркано изражение, но после отново стана непроницаемо. – Когато за пръв път видях тази жена, тя се опита да забие кама в гърба ми. Втория път едва не ми отсече главата със собствената ми сабя. Плю ме, драска ме с ноктите си, прокллина ме и дори има смелостта да ми изкаля ботушите:

От свитото гърло на Сибил се изтръгна дрезгав смях.

– О, Рейн! Изглежда наистина си си намерил майстора.

Той не се засмя, а погледна към момичето, което щеше да стане негова жена.

– Не, лейди Ариана си намери майстора.

Лейди Ариана знаеше, че я гледат – тези изтънчени нормански лордове и техните благородни дами. Гледат я със същата свирепа и кръвожадна наслада, с която гледаха боя на мечки. За тях беше безкрайно забавно, че дъщерята на уелски принц ще бъде дадена на победителя като трофей, като жертвен овен на селски панаир.

Тежестта на стотиците погледи се оказа непосилна за крехките ѝ рамене и тя усети, че се свива. Изправи гръб и си каза: „Те не представяват нищо в сравнение с мен. Аз съм дъщеря на принц Оуейн.“

Тронът на краля стоеше празен до нея. От другата ѝ страна седеше слабичко момиченце с млечноруса коса и удивително тъмни кафяви очи. На Ариана ѝ се стори, че познава това дете отнякъде и миг по-късно се сети откъде. Беше го срещала на седмичния пазар в Рудлан през месеца, който прекара със Сидро. Не можеше да си спомни името му, но се сещаше, че това е единственото дете на градския манифактурист, който бе починал преди години.

Ариана се беше впечатлила – всъщност малко даже завидя на това момиче, което бе наследило баща си и съвсем само въртеше търговията му. Като си спомни за разговора, който бяха водили, Ариана се сети още нещо. Дъщерята на манифактуриста носеше чиста саксонска кръв и мразеше норманците, почти като уелска.

Тя хвърли още един бегъл поглед на момичето и беше изненадана от топлата, съчувствена усмивка, която грейна на лицето му. Но миг по-късно вниманието ѝ бе привлечено от черния рицар. Той стоеше в средата на алеята и разговаряше задълбочено с някаква жена, чиято коса бе толкова руса, че по-скоро изглеждаше сребриста, отколкото златиста.

Жена, която бе всичко, което Ариана не беше – руса, бледа и толкова изтънчена, възплъщение на идеала за женска красота. Докато ги гледаше, рицарят вдигна чернокосата си глава и се разсмя.

Странна тръпка скова гърдите на Ариана. Почувства се погълната от непреодолима тъга и чувство за провал, но не можеше да проумее защо.

Сред ударите на сърцето ѝ, което туптеше в слепоочията, Ариана дочу разговор на висок глас, който три жени водеха зад гърба ѝ. Долови името си и думите „черен дракон“ и „съпруга“. Жените говореха на френски, бавно, така че да може да разбере всяка тяхна дума.

– Знаех си, че лейди Сибил няма да изтрае дълго без да го види – каза едната.

Гласът ѝ беше рязък и дращещ като на рибар.

– Аз пък се чудя, за какво ли е дошла – изчурулика приятен ритмичен глас. – Как ѝ дава сърце да гледа, че Черният дракон се жени за друга? Мислите ли, че още са любовници? – Тя зацъка с език. – Срамота! Жена на брат му!

– Полубрат – поправи я третата. Гласът ѝ беше мек и меден, но в него се чувстваха отровните жилки на злобата. – Не-е-е, съмнявам се, че още са любовници, ако въобще някога са били, защото той не е идвал в Честър от шест години. Откакто ония двамата се ожениха. Макар хората да говорят, че тя винаги го е обичала, дори след като се ожени за брат му, та ако е вярно... Горката Сибил, вероятно няма да ѝ е приятно да дели прелестите на Рейн с друга, пък дори тя да му е само съпруга.

– Е, Сибил сигурно не се притеснява, че Рейн ще се влюби в новата си невеста. Боже, та тя е уелска!

– Уелска или не, важното е, че ще дели леглото си с него. Нещо, което лейди Сибил с удоволствие би направила.

– Аз пък си мисля, че го е направила. Затова е ялова вече шест години откакто са женени с граф Хю. Бог я наказва заради греха ѝ.

– За едно съжалявам това бедно уелско девойче, дето трябва да се ожени за сър Рейн. Ако прилича на рода си, значи е простичка, мургава и космата. Такава никога не би отвърнала очите на който и да е мъж от изтънчените прелести на Сибил.

– Да, горкото момиче! Ще вижда Черния дракон в леглото си само докато му народи деца, а после той хич няма да сеща за нея. Честър и Сибил са само на един ден път оттук.

Жените избухнаха в смях и Ариана стисна юмруци, за да не се разтрепери. През цялото това време тя не бе отделила очи от черния рицар,

който продължаваше да се смее с дребната, руса жена. Докато ги гледаше, той вдигна ръка и прибра един немирн кичур златисторуса коса в бонето ѝ.

Жена на брат му... Хората говорят, че и досега го обича...

Обзе я внезапна и жестока ярост, която смени тъпата болка в гърдите ѝ. Не очакваше той да се интересува кой знае колко от нея, но поне можеше да уважи достойнството ѝ, а не да показва безразличието си пред цяла Англия. Искаше ѝ се да покаже на квачките зад гърба ѝ, колко малко я интересува това, че бъдещият ѝ съпруг обича друга. Изведнъж ѝ дойде на ум, че и тя може да изиграе тяхната игра.

Ариана се обърна и заговори на момичето до нея, като умишлено повишаваше глас, за да може жените отзад да я чуят. В този момент съжаляваше, че не е била по-прилежна в уроците си по френски. Думите идваха толкова трудно в съзнанието ѝ!

– Ти си дъщерята на манифактуриста, нали?

– Да, казвам се Кристина, милейди.

– Кристина! – Ариана се усмихна лъчезарно. – И си англичанка, нали? – Тя въздъхна тежко. – Ах, явно съдбата и баща ми са ме орисали да споделя жалкото ти съществуване и да живея сред норманци. – Ариана се наведе към момичето, но гласът ѝ стана още по-силен. – Забелязала ли си какви ненаситни очи имат? Вярно ли е, че норманците са толкова алчни, че биха откъмнали и последния къшей хляб от устата на просяк?

Кристина сви устни да потисне усмивката си. Ариана почувства силна симпатия към момичето. Дъщерята на манифактуриста бързо схвана играта.

– Ами... знам, че често се опитват да ме излъжат, милейди. Все не предлагат разумна цена за стоката ми.

Ариана кимна разбиращо, съзнавайки каква напрегната тишина царя зад гърба ѝ.

– Така си и мислех. Ами маниерите им! Толкова са просташки! Не си ли го забелязала? Чистят си зъбите с върха на ножа и плюят кости наляво-надясно.

– Е, тяхна си работа.

– Вярно... – Ариана отново въздъхна. – Във всеки случай много е неприятно това, че мъжете им изпитват нужда да се увият като охлюви в доспехите си преди да тръгнат на битка. – Тя сви рамене. – Може би природата им е слаба или пък ги е страх.

– Като споменахте, милейди, се сетих за един нормански господин, който припаднаше като види кръв.

Ариана поклати тъжно глава и продължи с пълно гърло:

– Най ми е жал за жените. Разправят, че норманците носели между краката си нещо като върбови вейки, та хич не можели да зарадват жените си, както подобава.

„Май прекалих“, помисли си Ариана, като видя как лицето на Кристина побеля. Момичето преглътна на сухо, зениците му се разшириха и погледът му се впери в нещо зад гърба ѝ.

Ариана се обърна бавно...

... и се оказа прикована от чифт сиви като кремък очи.

СЕДМА ГЛАВА

Той стоеше над нея – рицар в черна броня. Очите му нагло я оглеждаха, лицето му излъчваше надменност и открито презрение. Без съмнение бе чул всичко.

Ариана усети, че кръвта се качва в главата ѝ и разбра, че е станала моравочервена от притеснение. Въпреки това, тя вирна брадичка и каза:

– Обсъждахме предимствата и недостатъците на това да живееш сред норманци.

За неин ужас гласът ѝ леко затрепера.

– Чух.

Той хвърли поглед на Кристина и Ариана усети, че момичето изтърква. Почти му завиждаше за способността да сравни с земята всеки само с един поглед.

Отнякъде се появи оръженосец и поднесе на Кристина подарък от срамежлив и влюбен рицар. Девојката се дръпна встрани с явно облекчение и остави Ариана на милостта на Черния дракон. Не, че я обвиняваше. Самата тя искаше да избяга от тази студена и презрителна компания.

Погледът му отново се върна на нея и устните му се изкривиха в такава подигравателна усмивка, че на Ариана ѝ идеше да раздере лицето му.

– Намирам мнението ти за мъжествеността на норманците особено интересно. От личен опит ли го имаш?

Сякаш отново я нарече уличника. От това вече започваше да ѝ писва.

– Внимавай, проклет рицарю! Маниерите ти издават низката ти природа.

В очите му заиграха опасни пламъчета. Той пристъпи напред, докато бедрата му се опряха в коленете ѝ и я притисна така, че да усети твърдостта... и топлината им.

– А твоят език, лейди Ариана, разкрива отчайваща липса на възпитание – каза той с кадифен глас. – Баща ти отдавна е трябвало да те претметне през коляно, да ти завърне полата и да ти нашиба голата задница, та да се научиш на ред. За щастие, това е пропуск, който аз, като твой съпруг, скоро ще поправам... – Той се наведе още по-близо и гласът му премина в глухо ръмжене. – С моята върбова вейка, да речем.

По гърба на Ариана пролазиха студени тръпки, макар лицето ѝ да беше потно и зачервено. Очите му я изгаряха с огън, който сякаш поглъщаше всяка частица въздух, която тя се опитваше да поеме.

Горещината беше непоносима. Ръцете ѝ лежаха стиснати в скута ѝ. Страните ѝ горяха, пресъхналото ѝ гърло се свиваше в болезнени спазми. Искаше ѝ се да избяга оттам, но нямаше къде да отиде.

Тя вдигна глава. Огнените пламъци в очите му бяха угаснали и сега те отново бяха студени и безизразни. Тя усети, че смелостта ѝ се възвръща.

Между двамата легна тишина, наситена с напрежение. Ариана се замисли защо изобщо бе дошъл при нея. С крайчеца на околото си тя видя как Кристина измъква някаква копринена панделка от ръкава си и я подава на оръженосеца, за да я занесе обратно на свенливия си господар. Хрумна ѝ странна мисъл. Може би рицарят бе дошъл да ѝ отдаде почетите си, защото смяташе това за редно.

Ариана се обърна към него със снизходителна усмивка.

– Да не би да храниш и най-малката надежда, че ще ти дам и зрънце от благоволенieto си преди да влезеш в битката? Знай, рицарю, че ако се моля за нещо, то това е брат ти, графът да те пониже право в надменното ти лице.

Смехът му беше силен и внезапен.

– Не ми трябва благоволенieto ви, мадам. Нито молитвите ви. Предпочитам да получа крепостта без булката.

– А аз предпочитам да горя в ада, отколкото да се омъжа за някакво норманско копеле!

– Значи, лейди, скоро ще разбереш, че да гориш в ада И да живееш с някакво норманско копеле е почти едно и също.

С тези последни думи, той се врътна на пети и си тръгна. Ариана го проследи с поглед, а в сърцето ѝ гореше такава ярост, че ѝ идваше да заплаче.

– Господи Боже! Това е най-непоносимо надмения, най-презрения, омразен, отвратителен...

– Горкият Рейн... Къде ли се е дянал чарът му? Ариана подскочи уплашена и погледът ѝ срещна едно светло, изумително красиво лице. Човекът, който се бе опитал да я изнасили в избите на Рудлан. От страх стомахът ѝ се сви на топка. Тя пое дълбоко въздух и си каза, че той не може да ѝ стори нищо тук, сред толкова хора. Не и след като се намираше под закрилата на краля.

Слънцето хвърляше отблясъци по ослепителната му сребърна

ризница. Шлемът, който стърчеше изпод мишницата му, бе украсен с прекрасни бели пера. Косата му блестеше почти както ризницата и Ариана си помисли дали не бе навил някак си тези руси къдри, та се спускаха по раменете му така изящно подредени. Той беше възплъщение на представите ѝ за смел и славен рицар.

Очите му, сини като планински езера, я гледаха с нескрито възхищение.

– Страхувам се, че не съм имал честта да ви се представя досега. Пред вас стои Хю, граф на Честър. – На лицето му грейна прелестна усмивка. – Другият ваш завоевател.

Ариана го гледаше така вцепенена, че почти бе забравила да диша. Значи този беше графът на Честър! Този, Който се бе опитал да я изнасили! Значи на него щяха да я дадат като награда, ако черният рицар загубеше двубоя.

– Не можех да не забележа, че не сте много очарована от брат ми. Хайде, чак толкова ужасен ли ви се вижда?

Гласът ѝ се възвърна.

– Да. И вие, уважаеми графе, не сте по-добър от него.

Не изглеждаше обиден. Напротив, усмивката му стана още по-широка.

– Имате предвид онзи малък инцидент в избата? – попита той и разтвори драматично ръце. – Простете ми, милейди, но тогава ви взех за просто селско момиче.

– Тоест лесна плячка за апетитите ви? – Той се засмя и отметна русите си къдрици.

– Нещо такова. Представяте ли си моето унижение, моя безкраен ужас, когато разбрах, коя сте всъщност?

Усмивката му залезе и гласът му стана сериозен и умоляващ, макар че под гладката повърхност на езерно-сините му очи все още играеха пламъчета.

– Можете ли да ми простите?

– Не мисля.

Той въздъхна дълбоко.

– Тогава знайте, че пред вас стои един жалък нещастник, един отчаян мъж, който страда за това, че никога не ще завоюва отново място в сърцето на своята прекрасна лейди.

– В моето сърце никога не е имало място за вас, графе, така че няма за какво да воювате.

– Не бях ли наказан за отвратителното си деяние? Не ме ли

ударихте достатъчно жестоко? Цял живот ще нося белега от този удар. За щастие и на двама ни, вашето покушение над личността ми не беше успешно, макар че, признавам, за миг си помислих, че душата ми напуска тялото.

– Жалко, че не успях тогава. Щях да отгърва жените на Уелс от бъдещите набези на вашата личност. – Тя оголи зъби в пресилена усмивка. – Господине.

Врвата сред тълпата беше поутихнала и смехът на графа се понесе над поляната.

– Проклет да съм, но нравът ти ми харесва. Жалко, че брат ми е толкова изкусен със сабята, защото, макар да не мога да се ожена за теб, лейди Ариана, щеше да видиш колко мил и щедър покровител мога да бъда. Щях да те дам на добър съпруг, който да те направи щастлива.

„И който да извърща глава, когато пропълзяваш в леглото ми“, помисли си Ариана, но реши поне веднъж да замълчи.

Пронизителен крясък на фанфари удави следващите думи на графа. Кралят на Англия пристъпяше тежко към тях, следван по петите от свита благородници и слуги. Тълпата изведнъж замлъкна, а после се чу скърцане и тропот. Поданиците се изправяха на крака пред своя крал.

Хенри шляпна Хю по гърба с такава сърдечност, че графът едва не залитна.

– Какво се влачиш още подир жените, графе? Двубоят започва всеки момент.

Хю сви безразлично рамене и отвърна:

– След като всички смятат, че ще загубя, започвам да се чудя защо изобщо си правя труда да се бия. От този двубой най-много да получа някой и друг белег за спомен.

– Глупости! – смъмри го краля с дрезгавия си глас. – Ще ти бъде от полза.

Хю наведе глава.

– Тогава, ако позволите, Ваша Светлост...

Той се оттегли и Ариана остана лице в лице с краля. Бе виждала Хенри Английски веднъж, но това беше малко след случката в шатрата и тя бе толкова объркана, че почти не го беше забелязала. Спомняше си, че той бе изръмжал нещо, беше я питал дали наистина е Дъщеря на Гвинедите, а тя дори не бе проявила благоразумието да отрече. Черният рицар, застанал до него, бе пронизвал тялото ѝ с погледа си, а тя просто бе стояла вцепенена, вперила очи в тези свирепи устни, със съзнание, заето от едно-едничко чувство – парещата болка на грубата му целувка.

Кралят на Англия сякаш не бе съществувал.

– Не знаех, че уелските девойки са толкова хубави – каза кралят.

Очите му внимателно я огледаха и на лицето му грейна похотлива усмивка. Макар че беше женен за най-голямата красавица в целия християнски свят, на Хенри му се носеше славата, че често кръшка от спалнята на кралицата.

Той се отпусна в стола и изкомандва:

– Седни!

Ариана нямаше време да реагира. Кралят я хвана за ръката и я свлече на пейката до него. После махна на един от кръжащите наоколо слуги, който му подаде потир с вино, украсен със скъпоценни камъни.

Ариана огледа изпод вежди мъжа до себе си. Макар че дрехите му бяха богати, както предполагаше кралското му положение, той ги носеше небрежно. Беше облечен в къса туника от син бродат, обточена с кожи. Кестенявата му коса бе късо подстригана, а на главата му стоеше златна корона, отрупана с рубини. Властта бе оставила отпечатък на гладкото му квадратно лице. Докато го гледаше, Ариана си помисли, че и той, като баща ѝ, се чувства уверен в способността си да управлява и винаги знае действията и мотивите на всеки един от приближените си – от принцесата, до слугата, който изхвърля нощното гърне.

Кралят прикова опулените си очи в лицето ѝ.

– А вие на кого дадохте благоволенията си за двубоя?

– Ако трябва да бъде искрена, Ваша Светлост, отвращавам се от мисълта да се ожена за който и да е норманец.

– Все пак, баща ви заповяда да се ожените за новия господар на Рудлан.

– Знам дълга си, Ваша Светлост.

Той поглади брадата си и я загледа за миг. После се усмихна, потупа ръката ѝ и каза:

– Ще ти дам един бащински съвет, скъпа. Запомни го добре. Тъй като най-вероятно Черният дракон ще спечели битката, следователно ще те вземе за жена, дръж се с него внимателно, момичето ми. Този човек е каляван в ада, а ти го предизвикваш твърде опасно.

Ариана стисна юмруци, но съумя да вдигне глава.

– Аз съм възпитана добре, Ваша Светлост. Ще служа и ще се подчинявам на моя съпруг, независимо кой е той.

В момента, в който изрече тези думи, Ариана се замисли дали казва истината. Вярно, беше възпитана да удовлетворява нуждите на съпруга си, да бъде украшение на крепостите му и непрекословно да се

подчинява на волята му, но част от нея сигурно винаги бе очаквала един ден тя да има същия изпълнен с любов брак, какъвто имаха родителите ѝ. Брак, в който мъжът да я уважава и цени и в който тя да бъде повече спътник в живота, отколкото безропотен слуга. Това вече беше невъзможно и тя се чудеше как ще бъде покорна и отстъпчива, след като ѝ се искаше да се бори срещу съдбата и срещу норманския рицар, който щеше да я притежава.

Към тях, облечен в червена мантия, се приближи церемониалмайсторът на двубоя, с бяла палка в ръце. Щом кралят му кимна, той вдигна палката и извика:

– Доведете съперниците!

Засвириха фанфари. Четирима кралски пратеници, облечени в пурпурна коприна, водеха процесията, следвани от жонгльор, който стоеше на гърба на коня си и въртеше изкусно сабя, подхвърляше я високо във въздуха, а после ловко я хващаше за дръжката. След тях идваха рицарите, които пееха под съпровода на барабани. Излъсканите им брони блестяха на слънцето, а пъстроцветните им щитове и копия приличаха на разлю-ляна от вятъра пролетна ливада.

Ариана несъзнателно потърси с очи черния рицар. Той яздеше в края на процесията, редом с графа на Честър. Двамата щяха да бъдат представени последни.

Рицарите дефилираха пред ложите. Конете им подскачаха и пристъпваха встрани от редиците. От пейките полетяха панделки и жартиери. Повечето от тях бяха хвърлени към Черния дракон. Той успя да хване във въздуха един дамски чорап на жълти и зелени ивици и чуруликащата му собственичка нададе възторжен писък. Смеейки се, той пришпори коня и тълпата зарева да изрази подкрепата си.

Рицарите се разделиха на две и застанаха в редици покрай алеята. Фанфарите засвириха отново и първият кръг от състезанието започна.

Ариана седеше скована зад гърба на краля, без да отрони нито дума, стареейки се да не показва никакви емоции. Двама от рицарите бяха изнесени на щитовете си от алеята – единия със счупен крак, другия с разкъравен нос. Ариана си помисли, че когато не рискува живота си в истинска война, черният рицар си изкарва прехраната по този начин – хвърля се заедно с коня си с бясна скорост, отново и отново насочва копието си в нечий щит и удря, изпъвайки всяка жилка по тялото си, напругайки всеки мускул.

Слънцето вече клонеше към залез, когато на арената останаха само двама рицари. Тълпата замлъкна в очакване. В този момент всички

обърнаха очи към Ариана. Тя се старееше да държи гърба си изпънат, лицето безизразно, но едва когато по ръцете ѝ пробягаха болезнени тръпки, осъзна, че, стискайки юмруци, спира кръвта във вените си.

От двете страни на арената, на огромните си бойни коне, водени от оръженосците им, се появиха граф Хю и Черният дракон. За разлика от другите двубои, този нямаше да приключи след пречупване на три копия, а щеше да продължи, докато един от участниците не се окажеше победен или не помолеше за милост.

Двамата мъже застанаха лице срещу лице. После наведоха дългите и тежки копия и прилепиха щитовете до сърдите си. Оръженосците се оттеглиха и церемониалмайсторът вдигна бялата си палка.

– В името на Бога и на Свети Морис, покровител на рицарите, започнете битката!

Като по команда двата коня се втурнаха напред. Земята се разтресе под тежките им копита. Облаци прах и пепел се вдигнаха във въздуха. Черният рицар сякаш беше част от огромния си черен ат. Човекът и животното се сливаха в една непобедима летяща хала.

Черният дракон замахна и забодя копието си в щита на Хю. От силния и точен удар копието затрепера и се прекърши с трясък, който накара тълпата да замлъкне. Конят на графа подскочи уплашен и се изправи на задните си крака.

Хю също замахваше, но копието му се плъзгаше по гладката повърхност на щита, оставяйки само дълбоки, разкривени драскотини по черната боя.

– Ново копие! Ново копие! – зарева тълпата, а Ариана пое глътка въздух, внезапно осъзнала, че притаява дъх.

Рейн обърна коня си и препусна към края на арената. По пътя захвърли счупената дръжка и Талезин веднага дотича с ново копие.

Двамата рицари отново полетяха един към друг, но този път Рейн изви тялото си и копието на графа излетя от ръцете му, без да го уцели. Тълпата задюдюка подигравателно. В същия миг Рейн с такава сила заби копието си в щита на Хю, че графът политна от седлото и падна на земята сред звън от метал. Двама вестители се спуснаха към него, но Хю успя да се изправи на крака и извади сабята би.

Рейн приковк буйния си кон и скочи от седлото, още преди копитата на животното да докоснат земята. Сетне измъкна сабята от ножницата си и яркото слънце пробяга по острието като огнен език. Първият удар на Хю Рейн отби с щита си. Кожа, дърво и метал поддадоха с невидан стон.

Ариана се наведе напред и стисна здраво края на пейката. Дъхът ѝ бе спрял в гърдите, очите ѝ не се отделяха от Рейн дори за миг. Досега тя не беше виждала човек да се бие с такава мощ и грациозност, с такава контролирана и безпогрешна жестокост. Графът Кълцаше със сабята си, докато острието на Рейн сякаш танцуваше във въздуха. Той си поигра известно време с брат си, а после след поредица неотразими и светкавични удари Хю се оказа обезоръжен, проснат по гръб в прахоляка с острието на Рейн, насочено право в гърлото му.

Кръсците на тълпата пронизаха ушите на Ариана. Кралят до нея скочи на крака и зарева от възхищение. Рейн тръгна към тях, така елегантно стиснал сабята в свития си юмрук, сякаш оръжието бе естествено продължение на ръката му.

Той спря пред краля и Ариана вдигна глава да го погледне. Шлемът подчертаваше суровата красота на чертите му и високите му ъгловати скули изпъкваха. Металната козирка засенчваше очите му, но Ариана почувства тяхната жизненост и огъня, който гореше в тях.

Рейн прибра сабята си с леко движение на китката, отметна шлема си и го захвърли на земята. После коленичи и постави ръце в дланите на своя господар, краля на Англия. Дълбокият му, плътен глас изрече клетва за вяност и признателност към краля, който го даряваше с Рудлан и принадлежащите му земи и с лейди Ариана, дъщеря на Гвинедите от Уелс, която той щеше да вземе за жена.

Когато свърши, Рейн се изправи на крака и монархът го дари с целувката на мира. После вдигна очи към кървавочервените стени на крепостта и на устните му легна едва забележима усмивка. Ариана седеше до краля и усещаше, че сърцето ще изскочи от гърдите ѝ. Тя очакваше Рейн да я погледне, но...

... той така и не го направи.

ОСМА ГЛАВА

Златният купел пулсираше, искреше и я мамеше.

– Боже Господи! – възкликна Ариана, ядосана на собствената си глупост.

Естествено, че съдинката ще искри, след като яркото утринно слънце я къпе с лъчите си. А пулсирането – то беше илюзия. Просто облаци-те, които плуваха в небето, се отразяваха в гладката повърхност на металния съд. Ариана вече нямаше нужда от възшебни купели, за да разбере бъдещето си. То беше ясно – днес бе нейният сватбен ден.

Купелът стоеше под прозореца върху тапицирания капак на една ракла. Ариана не смееше да се приближи, за да види дали в съдинката има вода, но сякаш бе сигурна, че е така. Купелът изведнъж се беше появил в спалнята ѝ тази сутрин. Или онзи проклет лъжец, оръженосецът, го беше донесъл, или пък бе изникнал отнякъде. „Нали все пак принадлежи на стария Мирдин“, помисли си Ариана и се засмя на лековерието си.

После докосна огърлицата на врата си и решително обърна гръб на купела. Докато крачеше из стаята, краката ѝ мачкаха ментовите клонки, разпръснати по тръстиката и в горещия летен въздух се разнесе свеж аромат. На голямото легло с балдахин лежаха дрехите, които тя трябваше да облече за сватбата – подарък от нейния годеник.

Ръката ѝ поглади финия шафранен лен на ризницата. Въпреки страха и неувереността, които изпитваше, Ариана се усмихна при мисълта как меката тъкан ще гали тялото ѝ. Самата рокля, обточена на китките и подгъва с хермелин, беше ушита от най-прозрачна коприна с цвят на пролетни макове. Елегантната мантия, която трябваше да се облече върху роклята, бе изработена от златовезана сапфирена коприна, а ръкавите ѝ бяха толкова дълги, че се влачеха по земята.

„Всяка жена би се чувствала прекрасна, облечена в такава прелест“, помисли си Ариана.

Очите на всеки мъж биха заискрили от любов при вида на такава невеста.

Но не и очите на един норманец.

Сърцето ѝ се сви, като си помисли каква радост би следвало да изпитва на този ден. Денят на нейната сватба. Момичешки мечти... Тя щеше да изпълни дълга си така, както бе пожелал баща ѝ, но мисълта, че

ще се омъжи за този норманец я изпълваше със страх и отчаяние. Той беше студен, безпощаден и жесток и я презираше само защото във вените ѝ течеше уелска кръв. Как можеше да се надява, че между тях някога ще се зароди онази любов, за която бе мечтала? Проклетият купел...

Той сякаш я теглеше, мамеше я и тя бавно обърна глава... Купелът искреше, обагрен с цвят на млада кръв и пулсираше, сякаш вътре в него туптеше сърце. Познанието, уловено в този древен потир, едновременно я блазнеше и отблъскваше. Страх... Изпитваше невероятен страх. Дланта ѝ притисна разтуптяното ѝ сърце.

Не си спомняше как бе стигнала от леглото до раклата, но изведнъж се озова пред прозореца с купела в ръце. Гладкият метал изгаряше ръцете ѝ и по тялото ѝ премина огнен вихър, горещ като жупел от уста на дракон. – О, не... – прошепна тя.

Но магията на златния купел бе по-силна от нея. Тя погледна навътре в искрящите вихърни дълбини.

Водата, червена като кървяща рана, се въртеше и сякаш я поглъщаше. Стълбове сребриста мъгла се извиваха нагоре и бавно обгръщаха съзнанието ѝ. Пред очите ѝ лумна синьо-бял пламък, който постепенно угасна и се превърна в нежно сияние. Тя плуваше, плуваше в това море от светлина... До сетивата ѝ достигна аромат на зюмбюли и златоцвет, на росна земя, която се грееше на топло лятно слънце. Горещ, влажен повей погали лицето ѝ...

Тя стоеше на върха на обветрен хълм, с букет диви цветя в ръце. Над нея златното слънце висеше неподвижно, като окачено в това небе, така лазурно синьо, че чак очите ѝ я заболяваха, като го гледаше. Но в сърцето ѝ пареше болка. Тя го беше загубила. Завинаги! О, Господи, беше го загубила!

В далечината се движеше нещо... Рицар на кон препускаше през полето към нея. В душата ѝ проблясна надежда – силна, гореща и пламенна, като искра от кремък.

Огненият вятър брулеше все по-силно лицето ѝ. Ароматът на цветята гъделичкаше сетивата ѝ. Сълзи замъгляваха погледа ѝ. Тя протегна ръце, а вятърът поде цветята и ги завъртя във вихър от пурпурни и жълти венчелистчета.

Той дръпна юздите преди да изкачи хълма и слезе от седлото. Погледна я, напрегнат и колеблив, сякаш се страхуваше да се приближи, сякаш не беше сигурен в любовта ѝ. Нерешителността му предизвика в нея усмивка. Та това бе нейният мъж и любовта ѝ към него бе неизличима и вечна. Той пристъпи плахо към нея. Слънцето блесна в златистата

му коса, като маяк в бурна и непрогледна нощ.

Тя се смееше, полудяла от радост, и тичаше надолу по хълма. Тичаше към единствената си истинска любов. Ръцете му, силни и могъщи, обгърнаха тялото ѝ. Тя се отпусна в прегръдките му и почувства такава топлина, сякаш отново се връщаше у дома след дълго и безкрайно отсъствие. Гласът му, топъл като вятъра, я погали.

– Обичам те, Ариана, обичам те...

Тя вдигна очи да погледне лицето му, но огненото слънце блестеше зад златистата му глава и сякаш палеше косата му... разтапяйки видението в червена мъгла, водовъртеж и празнота...

– Не...

Ариана стисна купела, опитвайки се да върне съня. Но водата вътре бе равна и неподвижна. Главата ѝ се замая, в стомаха ѝ пролази отвращаваща тръпка, но тя премина бързо.

Ариана допря длани до лицето си и макар че от пламналите ѝ очи все още се стичаха сълзи, тя се изненада, че страните ѝ са мокри. Нещо притискаше гърдите ѝ, но това беше сладка болка. Любов... Не беше изпитвала това чувство досега. О, да, тя истински бе обичала родителите и братята си, но не с това пламенно чувство за себеотдаване, не с тази всепоглъщаща страст, каквато бе изпитала към мъжа от видението. На устните ѝ грейна плаха усмивка...

Моят златен рицар.

Ариана обви ръце около тялото си и се завъртя на пети. Любов! В бъдещето ѝ имаше любов. Любов и един златокос рицар...

И брак с мъж с гарвановочерна коса и сурови сиви очи, мъж, който я презираше и отблъскваше. Мъж, който бе казал: „Предпочитам да получа крепостта без булката.“

Разочарованието раздра гърдите ѝ, като внезапен саб-лен удар. За миг, миг на паника и страх, тя си помисли да избяга. Дори почти тръгна към вратата. Но чувството за отговорност ѝ бе толкова присъщо, колкото тъмната коса и зелените ѝ очи. Баща ѝ я беше жертвал, за да спаси честта на Гвинедия. Ако бракът ѝ се осуетеше, примирието щеше да свърши и крал Хенри отново щеше да нападне Уелс, този път може би успешно. Земята на нейния род щеше да стане плячка в ръцете на алчни нормански завоеватели, народът ѝ щеше да бъде поробен. В сравнение с това, нейното лично щастие беше без значение.

И все пак... бурната, невероятна любов, която бе почувствала в прегръдките на златния рицар, нежният му глас, който бе галил ушите ѝ, възшебните думи, които той бе изрекъл... Обичам те... Струваше си

да преживее какво ли не, за да стигне до този едничък момент, в който ще полети надолу по един обвян от вятъра хълм и ще се хвърли в прегръдките на човека, когото обича.

Вратата се отвори със скърцане и в стаята влезе Едит с купчина кърпи в ръце, следвана от двама слуги, които се огъваха под тежестта на вана, пълна с топла вода с аромат на лимони.

– Милейди, имаме толкова много работа – каза прислужницата. – Вече е почти три. Остава ни малко повече от час да се приготвим за сватбата.

Ариана извърна глава и стисна очи да спре сълзите си. Не можеше да си позволи да плаче пред прислугата. Погледна през прозореца. Дворът вече се пълнеше с ратаи, крепостни селяни, пастири и градски големци. Цялото население на Рудлан и прилежащите му земи се бе стекло да види сватбата на новия си господар.

Ариана забеляза, че хората са се разделили според начина си на живот. Уелсците – овчари и пастири, които обитаваха високите планини – стояха в едната страна на двора. В другата се събираха англичаните, които живееха в градовете и обработваха плодородните низини. По закон, всички те бяха длъжни да се подчиняват и да служат на господаря на Рудлан, независимо кой бе той. Но там, където стояха уелсците, във въздуха се носеше враждебност, подозрение и омраза.

Уелсците бяха беден народ и това личеше и по дрехите им – бозави сукнени гамаши и туники от груба вълна. Сред тази сивота вниманието на Ариана не можеше да не бъде привлечено от двама мъже, облечени в ярки копринени ризи. Те стояха на сянка до пивоварната и си говореха, но очите им шареха непрекъснато и ръцете им не изпускаха дръжките на сабите. Единият беше висок и дългнест като камшик, кожата му бе загоряла от слънцето, а светлокестенявата му коса беше подстригана ниско над челото като на свещеник. Другият, доста по-възрастен, имаше месести рамене и толкова пълни бедра, че по тях се образуваха обръчи като на бъчва. Дългата му металносива коса се спускаше на кичури по раменете му.

Ариана познаваше тези мъже. Това бяха братовчедите ѝ Кайлид и Айвър – кастелани на съседните имения Ръос и Рюфон. Тези земи бяха част от зестрата, която Ариана щеше да донесе със себе си след сватбата. Братовчедите ѝ можеха да останат кастелани на земята си, само ако положили клетва за вяност пред нейния съпруг, новия им господар. Днес те бяха дошли не само да присъстват на сватбата ѝ, но и да окажат почестите си на новия владетел на Рудлан. Като ги гледаше как стоят

нащрек, как се оглеждат с подозрение наоколо, Ариана си помисли, че биха предпочели да ги разпънат на кръст, отколкото да отдадат почит на един норманец.

В този момент двамата мъже се обърнаха и погледнаха към нея, сякаш ги бе повикала с поглед. Тя беше сигурна, че я бяха видели на прозореца, но когато им махна с ръка, двамата останаха неподвижни. Почти усещаше гнева им, плъпнал по двора като прериен пожар. Сякаш я обвиняваха за обстоятелствата, които ги бяха довели в Рудлан да коленичат пред този нормански господар.

Ариана бавно свали ръка и стисна очи да спре поредния изблик на сълзи. Остра, пареща болка изпълни гърдите ѝ. Изведнъж тя се почувства сама, съвсем сама на този свят.

– Милейди, ваната ви е готова.

Ариана вече се обръщаше, когато забеляза нещо странно. Арената, където преди седмица се бе състоял двубоя, сега бе оградена като кошара. Селяните, които се стичаха към замъка от всички посоки, водеха със себе си крави, волове, бичета и биволи и ги оставяха в кошарата, която вече бе почти пълна с мучащи, ревящи добичета. Наоколо стояха десетина рицари в пълно бойно снаряжение и просто гледаха.

– Как мислиш, защо водят животните в Рудлан? – попита Ариана.

– Плащат си глобата, милейди – отвърна Едит и като видя, че Ариана я гледа учудено, добави: – Глобата, която лорд Рейн наложи на всяко уелско домакинство, било то свободно или крепостно, заради обира. Те ще трябва да възстановят животните, които му бяха откраднати.

Три дни по-рано крал Хенри и армията му бяха напуснали Рудлан и бяха поели по пътя към Англия. Облаците прах от копитата на конете им още не се бяха разнесли и някаква странна група конници, с черни качулки на главите, нападна крепостта и ограби всичките животни. За по-малко от час в оборите на господаря не остана нито едно добиче. Ариана едва бе скрила удовлетворението си, виждайки как тези непознати конници бяха направили за смях норманските узурпатори. Всъщност начинът, по който бе извършен обира, не ѝ беше напълно непознат. Такива дяволити и опасни номера бяха съвсем присъщи на братовчед ѝ Кайлид. Той беше в състояние с едната ръка да се кълне във вярност на норманския нашественик, а с другата – да му краде добитъка.

Но, ако това, което казваше Едит, бе вярно, номерът нямаше да се стори забавен на пастирите от околността, защото именно те щяха да плащат за чуждите грехове.

– Но нали не се знае, кой е извършил обира? – възмути се Ариана.

Едит сви рамене и отвърна:

– Уелси са го направили, милейди, и уелси ще трябва да плащат. Така казва господарят ми. До един са такива. Милейди, моля ви... водата изстива – прикани я тя.

Но Ариана продължи да гледа растящото стадо. Селяните вкарваха животните си в кошарата, а после си тръгваха с наведени глави и превити гърбове. Цялата тази несправедливост я изпълни с гняв. Как можеше този човек – този нормански рицар, който знаеше да управлява само с железен юмрук – да накаже цял един народ за деяние, извършено от един човек. Ръцете ѝ, които досега лежаха отпуснато на перваза, се свиха в юмрук. Тя си спомни как се бе убеждавала, че е способна да бъде покорна и отстъпчива съпруга на такъв мъж. Е, не беше! Сърцето ѝ отказваше да приеме такава неправда.

Но решителността ѝ трая кратко. Ариана изведнъж осъзна, че едва ли може да направи нещо повече, освен да го нарича тиранин. Братовчед ѝ бе намерил начин да изрази презрението си към човека, който щеше да стане негов господар. Дори селяните, които се събираха в двора, излъчваха явно пренебрежение със скованите си походки и мрачните си лица. Господи, само ако имаше начин тя, Ариана Гвинедска, да покаже на черния рицар, колко го презира за това, което бе извършил, само ако можеше да накара народа си да разбере, че макар да бе принудена да се омъжи за човек от проклетата норманска раса, тя си оставаше кимрийка, жена на Уелс, оставаше си една от тях.

Когато Ариана приключи с къпането, тя вече знаеше какво точно да направи. И щом прислужницата ѝ донесе прекрасната яркочервена рокля, тя я отблъсна и каза:

– Не, Едит, тази дреха е неподходяща.

– Неподходяща, милейди?

– Да, такива одежди се носят на празник, а аз... аз не празнувам.

Слънцето сипеше жар по открития двор. От земята на талази се издигаше мараня и правеше още по-непоносими струите горещ въздух, литнали от огньовете, над които в големи медни казани къкреха яхнии и сосове. Готвачите, голи заради жегата, въртяха на огромни шишове елени и тлъсти глигани за следобедния празник.

Участниците в сватбената процесия, които се чудеха как да не се изпотят в копринените си одежди и обточените си с кожа мантии, се събраха пред централния замък. Църковната камбана заби, опитвайки се да надвие свирнята на министрелите.

Лейди Ариана щеше да бъде отведена към съдбата си на бяло муле

– също подарък от годеника ѝ. Животното бе щедро украсено със седло, обсипано с малки сини цветчета; попона от алена коприна и нагръдник от сребро, окичен със звънчета, които подрънкваха при всяко вдишване. Според традициите булката трябваше да бъде заведена до църквата от баща си, но в този случай ролята на родител играеше по-малкия ѝ брат Рьодри.

Момчето стоеше до мулето, нервно подмяташе юздите, пристъпяше от крак на крак и час по час поглеждаше към входа. Булката закъсняваше.

Младоженецът, примрял от жегата във виолетовите си копринени одежди, усещаше, че започва да губи контрол над здравите си нерви. Беше му ясно, че закъснението на невестата не се дължи на последни суетни преди събитието. Просто това бе нейният не дотам изискан метод да покаже колко се отвращава от идеята да се омъжи за копелето на графа на Честър.

Рейн улови погледа на оръженосеца си: ще прати Талезин да изведе забравилата се булка, дори ако трябва да я влачи за косите! Но тъкмо, когато понечи да издаде заповедта, министрелите засвириха булчина песен. Изведнъж Рейн видя как лицето на Талезин помръкна от изненада. Гласовете на певците се объркаха и замряха. А когато новият господар на Рудлан бавно обърна глава, в двора настана тягостна тишина.

Тя стоеше на стълбите, облечена не в прекрасната копринена дреха, обточена с хермелин, не в разточително скъпата сватбена рокля, която той ѝ бе подарил, а в груба, дълга до коленете туника от прокъсано зебло. Краката ѝ бяха боси, а по лицето ѝ имаше следи от черна пепел. Косата ѝ се спускаше по раменете на необуздани, сплъстени кичури.

Зебло и пепел.

Той гледаше вцепенен и не можеше да повярва на очите си. Зад гърба му тъпката започна плахо да се смее. А от страната, където стояха уелсите, първо бавно и леко, после гръмка и мощно се разнесе вик. Скандираха името ѝ.

Деляха ги не повече от десет метра. Рейн тръгна към нея и смехът и виковете секнаха, сякаш всеки бе сложил ръка на устата си. Талезин се опита да го спре, но той го блъсна встрани. Не усещаше нищо, не съзнаваше нищо, виждаше само нея.

На една ръка разстояние Рейн спря, но не я докосна. Помисли си, че ако го направи, ще я убие. Погледите им се срещнаха. Зениците ѝ се разшириха и потъмняха, но тя не отмести очи.

– Народе мой! – викна. – Аз страдам с теб по отнетите добичета!

– Млъкни!

Думите му, резки и парливи като полярен лед, я спряха. Погледът ѝ започна да блуждае, а после отново се прикова в очите му. Тя сниши глас и му каза:

– Не е господар този, който краде от селяните си и нарича това справедливост.

– Млък!... Дума да не си казала повече!

Кръвта на Рейн бучеше в ушите му силно и мощно като океанска вълна. Той пое глътка въздух, после втора и бученето затихна. Сетне стисна зеблото около врата ѝ и видя как гърлото ѝ се свива в отчаяно усилие да преглътне. Мускулите му се изопнаха. Тя се скова от страх, но не отмести погледа си.

Той дръпна рехавото зебло и то се разкъса на две.

Дращешият звук отекна в изумителната тишина. Очите му, запалени от гняв, зашариха по тялото ѝ. Тя вдигна ръце да прикрие гърдите си, но после, с видимо усилие, ги отпусна.

Рейн вдигна глава, погледна я в очите и каза:

– Срамиш името си, жено! Сега ще се върнеш в замъка и ще слезеш облечена така, както подобава на невестата на един господар.

В първия миг тя не реагира. Просто стоеше вцепенена пред него и го гледаше с искрящи, неподвижни очи. После се обърна бавно и тръгна по стълбите към замъка.

Ариана затвори вратата и облегна гръб на грубите, обковани с метал дъски. Ала миг по-късно някой блъсна силно от другата страна и тя се озова по средата на стаята.

Талезин прекрачи прага и застана с ръце на хълбоците. Тя понечи да му се скара за това, че влизаше в стаята ѝ неканен, но като видя изражението му, само пристъпи назад. Въздухът около момчето трептеше, зареден със странна сила – древна и опасна. Сякаш огромен дракон се събуждаше за нов живот. Черните очи на младежа светеха с неестествен блясък и хвърляха искри като при допир на кремък с метал. Червеникавата коса съскаше и потръпваше около главата му като горящ храст. Той отвори уста да каже нещо и Ариана почти очакваше да започне да бълва пламък и жупел.

– Глупава жено! Ако не те познавах толкова добре, бих се заклел, че богинята ти е напълнила главата с пух, вместо с разум.

Думите, изказани с мутиращия глас на невръстно момче, върнаха Ариана в действителността. Дракон ли? Боже Господи! Момчето беше просто един оръженосец, при това доста нахален.

– Как смееш да ми говориш за разум, когато...

– Не мога да проумея защо двама иначе интелигентни люде, като теб и господарят ми, се превръщат в такива глупаци, когато са изправени един срещу друг. Бог да ми е на помощ! Та вие правите бъркотия след бъркотия! – Той закрачи насам-натам, размахвайки ръце да бъде по-убедителен. – Първо ти се опитваш да го съссечеш, после той се опитва да те изнасили и ти му разкъравяваш носа. Той отказва да те ухахва и ти решаваш да се направиш на скудоумна овца и...

– Скудоумна овца ли! Ако спреш да блееш поне за миг, ще разбереш...

Той се обърна рязко и размаха пръст пред лицето ѝ.

– Какво те накара да направиш такава глупост?

Тя блъсна ръката му.

– Поведението ти е непростимо, момче. И въобще, кой си ти, та да ме съдиш? Как бих могла аз, кимрийка-та, да служа на такъв господар? Господар, който лишава селяните си от добитъка им. И какво ще прави, когато дойде зимата и горките люде започнат да гладуват? Ще се смее на страданията им?

Талезин вдигна очи към тавана.

– Ето, виждаш ли... скудоумие след скудоумие!

– Не мога да позволя такава неправда спрямо народа си. Впрочем, този народ е и твой, но теб дори не те е грижа. А наричаш мен скудоумна овца!

– Да, овца, която знае само да блее и изобщо не мисли, която не се сеща да проучи работата преди да реагира и от глупост така обърка всичко! А мен ме заболя устата от приказки и за малко да изгубя прекрасния си глас да убеждавам господаря си и да оправям настроението му... А това никак не е лесно, както ще забележиш, когато го опознаеш по-добре.

– Да проуча? – Стомахът на Ариана се сви в ужасно предчувствие. – Какво да проуча?

– Това, че той смята да им върне добичетата, милейди. Като част от сватбените дарове.

– Сватбените дарове ли?

Според обичая, когато се женеха благородници, всеки, дори най-бедният крепостник, получаваше сватбен дар.

– Но... Не разбирам. За какво му е да събира животните, след като няма намерение да ги задържи?

Талезин я погледна учуден. Що за въпрос? Как може да е толкова

недосетлива!

– Който и да е нападнал крепостта, той със сигурност е бил подпомогнат от уелсите и моят господар добре съзнава това. Той искаше хората му да разберат, че като го грабят, те всъщност грабят себе си. Искаше да им покаже, че ще бъде безпощаден към онези, които дръзнат да се опълчват и да въстават срещу него. Сиреч: като не щеш мира, на ти секира. Това трябваше да им бъде за урок. Нека разберат, колко безмилостно може да ги накаже, ако още веднъж посмеят да го нападнат. – Талезин се ухили самодоволно. – Е, какво стана, милейди, май изгубихте ума и дума. Да не би да сте си глътнала езика?

В гърлото на Ариана сякаш наистина бе заседнало нещо и тя трябваше да преглътне тежко на няколко пъти преди да проговори.

– Може би действях малко прибързано...

– „Малко прибързано“ ли? Този път ще съжалявате за необмислените си реакции, милейди. Време е да разберете, че заради положението, което заемате, заради това, което сте, действията ви могат да доведат до последствия. Точно както вълните от хвърлен в езерото камък достигат чак до далечни брегове, които дори не можем да видим.

Ариана почувства вината като пареща болка в гърдите.

– Сега той няма да им върне добичетата, нали?

– Да, наистина добре се нареди. – Оръженосецът избърса сълзите, които незнайно как се бяха появили по страните ѝ и взе да я успокоява. – Не плачи сега. Очите ти вече се подуват. Ще развалиш онова прекрасно излъчване, което господарят ми толкова много харесва.

Ариана избърса лицето си с грапавия ръкав на туниката.

– Не плача, глупако. Аз никога не плача.

Изведнъж в очите на Талезин отново пробяга онази странна светлина, проблясна за миг в зениците му и изчезна без да остави следа.

– Хайде, облечете се бързо и слезте долу, милейди. Не го карайте да ви чака дълго. Това само ще го ядоса още повече.

Ариана вече се решише.

– Да, да... Талезин! Как мислиш, че ще ме накаже?

– О, господарят ми е много изобретателен като се стигне до наказанието – изчурулика весело момчето. – Но се съмнявам, че лорд Рейн би взел за жена красавица с белези по лицето.

– Носиш такова успокоение на душата ми, момче. Защо не станеш пастор? – отвърна Ариана, макар закачливия тон на момчето съвсем да не ѝ харесваше.

Но каквото и да стореше черният рицар с нея, тя трябваше да го

понесе с достойнство, както подобава на дъщеря на Гвинедите. Трябваше да направи всичко възможно гневът му да падне единствено и само върху нея.

Ариана облече одеждите, които той ѝ бе подарил, слезе в двора и се изправи пред него с вдигната глава. Погледът му, безизразен и студен, пробяга по тялото ѝ.

Колкото и да се стараете, тя не можеше да прочете нищо в очите му – нито удовлетворение, нито гняв.

– Господарю мой, моля да ми простите!

– По-високо!

Тя вирна глава и извика:

– Господарю мой, смирено моля за прошка, заради срама, който донесох на себе си и на Гвинедите.

Дълга тишина последва думите ѝ. От страната на уелсите се долови неспокойно раздвижване. Рейн я сграбчи за лакътя и я повлече към мястото, където, хванал поводите на бяло муле, стоеше брат ѝ Рьодри. Ариана сниши глас и едва чуто промълви:

– Господарю, накажете мен! Не карайте народа ми да страда, заради моите грешки!

Той стисна ръката ѝ още по-силно.

– Нека страданията им бъдат твоето наказание!

– Но, господарю, умолявам ви...

– Не се моли! Не ти отива!

Рицарят я избута напред и Рьодри ѝ подаде ръка да се качи на седлото.

– Беше чудесна! – намигна ѝ младежът усмихнат.

Ариана затвори очи да преглътне срама, който отново я задушаваше. Тя не само бе подтикнала народа си към бунт, който можеше да му донесе единствено беди, но бе запалила фитила и на брат си. Бог знае каква глупост можеше да направи момчето сега!

Сватбената процесия, водена от танцуващите министрели, които пееха любовни песни и свиреха на китари и барабани, премина през портите на крепостта. Камбаните на градската църква запригласяха на музикантите. Крепостните селяни край пътя радостно приветстваха сватбарите.

Процесията спря на площада и младоженците тръгнаха по застланата с рози алея към църквата. Ариана пристъпваше до Рейн, без дори да го докосва и почти притичваше, за да върви в крак с него.

„Той е завоевател“, помисли си тя. „Завладя Рудлан, сега ще се

опита да завладее и мен.“

От сянката на портала излезе свещеник, облечен в бродирани с позлата одежди, и Ариана, която очакваше да види кръглото червендалесто лице на градския пастор, се изненада като съзря достолепната физиономия на епископа на Сейнт Азаф. Все пак този брак трябваше да скрепи мира между Англия и Уелс и никоой не бе така достоен да изпълни формалностите, както един епископ.

Златният пискюл на епископската митра се поклащаше при всяко навеждане. Старецът прочисти гърлото си и подхвана обичайната реч, но Ариана не разбираше думите му. Рейн я държеше за ръката. Дланта му, груба и корава, сякаш поглъщаше нейната и тя не забелязваше нищо освен мъжа, който стоеше до нея. Погледна го крадешком и за миг очите им се срещнаха, но неговите зеници бяха студени и сиви като каменните стени на църквата.

Тя не можеше да си спомни да е изричала клетвените думи, но в един момент осъзна, че епископът благославя пръстена. Рейн взе златната халка в лявата си ръка, но когато понечи да я сложи на безименния ѝ пръст, халката заяде. Ариана бе обзета от непреодолимо желание да се размее. Според поверието, както тръгне пръстена, така ще върви и брака – ако халката легне на пръста леко, съпругата ще бъде кротка и добра, ако заяде – ще бъде опърничава и упорита.

Тя вдигна глава и го погледна. В очите му сега искреше загадъчен пламък.

– С този пръстен ти се вричам – каза той и надена халката на пръста ѝ. – Своето тяло на теб обричам...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фанфарите шумно погълнаха горещия летен въздух и песента им проехтя на вълни над реката. Ариана подскочи от тази внезапна врява, а мъжът до нея дори не мигна. Той седеше отпуснат на стола, преметнал ръка през облегалката, опнал крака под масата. Изглеждаше спокоен, но тя долавяше напрежението, което гореше в него като тлеещ огън.

След брачните клетви, които си бяха казали, двамата не бяха разменили нито дума.

Сватбеното тържество се провеждаше край реката зад крепостните стени, под хладната сянка на смокините. По тучните ливади бяха наредени дървени маси, застлани с ослепително бели покривки. Над трапезата на младоженците бе опънат балдахин от жълта коприна.

Фанфарите замряха. Церемониалмайсторът закрачи тържествено към младоженците, вдигнал бялата си палка високо над главата. След него вървеше цяла процесия от слуги с гарафи, купели и кърпи за ритуалното измиване на ръцете.

Талезин тръсна недоволно един бронзов съд на масата, очевидно обиден от това сервилничене, което смяташе за недостойно, и прикани господаря си:

– Сир, ако обичате...

Докато му поливаха да се измие, Ариана загледа в ръцете му. Макар да бяха груби, загорели и обсипани с белези, това бяха ръце на благородник – фини, изтънчени и по своему грациозни.

– Милейди...

Тя протегна длани над медния съд. Водата беше топла и ухаеше на рози. Когато се изми, момчето ѝ подаде чиста кърпа и тя за миг съзря в игривите му очи онзи странен блясък, който бе забелязала и преди. Но Талезин мигна и светлинката изчезна.

– Милейди, ще подсушите ли ръцете си? Иначе има опасност да „подправите“ прекрасните ястия на готвача с розова вода.

Ариана грабна кърпата, а той отвърна на жеста ѝ с лукава усмивка.

– Много сте красива като булка, милейди. Прав съм, нали, господарю?

Рицарят извърна глава и я огледа преценяващо, както се гледа кон на селски панаир, и колкото и да се стараше да прикрие раздражението си, Ариана усети, че лицето ѝ се налива с кръв. Но каквото и да бе

мнението му за нея, той не го изрази.

– Тя е завоевание, достойно за един смел рицар – продължи да настоява Талезин. – Не смятате ли, мило рд?

Рейн хвърли смразяващ поглед на оръженосеца си и отсече:

– Престани, Талезин!

– Ех, милорд... – въздъхна примирено момчето и взе медния купел.

После отново го тръсна на масата, разплисквайки розова вода по бялата покривка и продължи:

– Но все пак, аз съм длъжен да отбележа, че страданията, които ще се наложи да понесете, за да станете достоен за любовта на лейди Ариана стават все по-тежки. Опасявам се, че вашата опърничавост дотолкова е разгневила богинята, че тя вече е решена да осъществи волята си, дори ако трябва да ви лиши от малкото чест, която ви е останала. – Момчето сложи ръце на хълбоците си и заклати глава като ядосана матрона. – Повече нищо не мога да сторя за вас. Да не кажете само, че не съм ви предупредил.

Докато слушаше налудничавата реч на оръженосеца си, Рейн погледна към Ариана и тя с изненада забеляза, че беззникавосивите му очи стават тъмни като облаци пред буря.

– Обичаш ли ме поне малко, мъничка женичке?

Тя така се стресна от неочаквания въпрос, че изпусна сребърната си лъжица. Рейн я хвана ловко и ѝ я подаде с дръжката напред. Жестът напомняше на Ариана странния ритуал, с който победеният рицар предава оръжието си на победителя. Погледите им се срещнаха и за миг настана тишина.

– Не отговори на въпроса ми – каза накрая той. Ариана не можеше да проумее защо говоренето ѝ костваше такива усилия. Сякаш дяволът бе изтръгнал и последната глътка въздух от гърдите ѝ. Когато посегна да поеме лъжицата, ръката ѝ трепереше.

– Не, не те обичам.

– Чу ли, момче? Тя изобщо не ме обича, така че всичките глупости, които наговори, са напълно излишни. А сега ми донеси малко вино.

Момчето хвърли на Ариана ядосан поглед изпод свъсените си вежди, грабна гарафата и купела и изчезна, а Рейн отново впери мътния си поглед към кулата на своята крепост. Фанфарите засвириха да оповестят поднасянето на първото блюдо.

Ариана искаше да го разпита за момчето, което бе негов оръженосец – този Талезин със странни лъчисти очи, който твърдеше, че е трубадур и говореше за богинята сякаш наистина вярваше във всичките

тези шуротии.

Трубадурът на баша й често й бе разказвал чудни приказки за прекрасни богини, които живеели в един град от злато, дълбоко под вълните на океана. Според поверието, когато приливът се слее с мъглите, от зелените дълбини се издига мост, който свързва приказния им град със земята и тогава богините излизат на повърхността и взимат смъртни мъже, за да се любят с тях. За любовта си към богините, за това, че са устояли на най-тежкото изпитание, тези мъже – смели и красиви рицари – получавали в дар вечен живот. Естествено това беше само поверие, предавано с векове от уста на уста. В такива езически притчи вече никой не вярваше, а Ариана не си спомняше да е чувала някой да се кълне в богините...

С изключение на стария трубадур, който й бе подарил купела. Но той беше старец, жълт и немощен като вошеница, с едва забележима бяла коса на мъдрата си глава, толкова стар, че когато говореше, умът му сякаш блуждаеше. Странно, но той също се казваше Талезин.

– Яжте, яжте, милейди.

Момчето на име Талезин изведнъж изникна до нея, с табла, на която сред зелено грахово езеро плуваше покрит с бадеми лебед. Момчето остави позлатената табла на масата и птицата се разклати в нестабилното си езеро.

– Трябва да ядете, милейди, ще имате нужда от сила по-късно... – Той спря за миг, а после добави с лукава усмивка: – За танците.

Ариана го погледна надменно, като господарка на крепостта, макар в това да нямаше кой знае какъв смисъл. Та той все пак бе просто едно момче. Не по-различно от братята й.

Рейн също не хапваше. Всъщност по традиция той трябваше да я храни. Бяха им сложили общи съдове и негово беше задължението да избира най-хубавите парчета от всичко, което бе на масата, и да ги слага в изящните й устни.

Вероятно усетил, че го гледат, Рейн вдигна бокала с вино и отпи на дълги, жадни глътки. Вокалът беше бронзов и представляваше дракон, чиято люспеста опашка служеше за дръжка от едната страна, а извитата шия и зъбатата му глава оформяха дръжката от другата. Когато свърши, Рейн й подаде дракона, като го завъртя така, че тя да положи устни там, където той бе пил. Ариана пое бокала, демонстративно го обърна и отпи от другия край. Виното бе топло и тежко. Когато свърши, Ариана му върна чашата и го погледна изпод вежди.

Той наведе глава към нея.

– Не се предаваш лесно, а, жено? За мен ще е удоволствие да те укротя малко. – Дъхът му беше горещ и миришеше на вино.

– Не се е родил нито един норманец, който да е способен да ме укרותи.

Той беше толкова близо до нея, че тя усещаше топлината му. Раменете им се докосваха, бедрата му се опираха в нейните.

– Дори най-расовата кобила става по-кротка, когато попадне в ръцете на добър ездач.

– Същото се отнася и за жребците – не му остана дължна тя и вдигна глава да срещне погледа му. Усещаше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ. – Може би ще стане обратното. Може би аз ще те укротя.

Той се раздвижи и тя едва не подскочи. Пръстите му пропъльзяха по страните ѝ, надолу по шията и Ариана усети, дълбоко в нея да се събужда странна тръпка, която се просмукваше в плътта ѝ като дим. Когато долови учестения ѝ пулс, той спря.

– Може би ще ти позволя...

Думите му увиснаха във въздуха недоизказани. Той сякаш искаше да ѝ каже още нещо, но дръпна ръка и се извърна. Ариана почувства странно разочарование. Сякаш бе на прага да разгадае някаква тайна, която ѝ бе убягвала цял живот.

– Срамота, братко! Женен си едва от часове и вече не обръщаш внимание на хубавата си невеста – дочу се нечий глас и графът на Честър се разположи с цялата си прелест на скамейката до нея.

Езерносините му очи я огледаха с нескрито възхищение.

– В цяла Англия няма жена, която може да се сравни по хубост с теб, прелестна Ариана. Колко жалко, че си обречена да живееш с брат ми.

Рейн не помръдна, но гласът му стана равен и студен.

– Каквото и да приказваш, тя е моя, Хю. Само през ум да ти мине да я закачиш и ще те убия!

Ариана седеше скована, вперила поглед напред, свила ръце в юмруци. Той говореше за нея, нейният съпруг говореше за нея, сякаш тя бе някаква пропаднала уличница, готова да легне с всеки. Но това бе въпрос, който двамата трябваше да решат насаме, а не пред гостите си.

Дори да беше трогнат от заплахите на брат си, графът не го показа, а просто се разсмя гръмко и протегна ръка през Ариана да си налее вино, като съзнателно докосна гърдите ѝ. Ръката му, отрупана с тежки пръстени, за разлика от тази на Рейн, беше бяла и гладка, но ноктите му бяха ниски и небрежно изрязани.

Без да откъсва очи от Рейн, Хю вдигна чашата си за поздрав и разплиска вино по бялата покривка.

– Какъв смел и славен рицар... е нашият Рейн! Просто не мога да повярвам, че като дете вървеше след мен да обира торта на понито ми.

– Ако целиш да ме принизиш в очите на дамата, по-добре не си хаби думите, Хю. Надали мога да падна по-ниско... Не съм ли нрав, женичке?

Тя го погледна учудено и срещна чифт мътни сиви очи, които не й казаха нищо. И все пак в гласът му се долавяше някаква нотка... Може би на предизвикателство.

Погледът му се спря на устните ѝ и очите му потъмниха, а лицето му стана твърдо и решително, сякаш кожата по острите му скули се беше изпънала.

Похотта, която излъчваха очите му, я плашеше. Тя пое дълбоко въздух. Не беше нужно да следи погледа му, за да разбере, че гърдите ѝ се надигнаха и почти щяха да изскочат от тънката коприна на роклята ѝ.

Тя стана рязко от масата и едва не събори каната с вино в желание си да се махне час по-скоро оттам.

– Ще отида да потърся братовчед си Кайлид. Не съм го виждала от месеци... – каза тя и тръгна.

Столтът за гърба ѝ се разклати и двамата посегнаха едновременно да го хванат. Ръката му легна безмилостно върху нейната и за миг тя стоеше като вцепенена, вперила поглед в тази голяма, мургава ръка. Усещаше тежестта ѝ, грубите мазоли, които твърдата дръжка на сабята бе оставила по дланта му и си мислеше, че той вече имаше право да докосва с тази ръка всяка част на тялото ѝ. Дръпна се рязко и хукна към реката.

– Не те ли е срам, Рейн – изръмжа Хю зад гърба ѝ. – Уплаши момичето с твоите обноски.

Край реката беше задушно, миришеше на печена риба и Ариана с усилие поемаше влажния въздух. Тя затвори очи и се опита да възстанови в съзнанието си образа на златния рицар, който бе видяла в съня тази сутрин. Усети миризмата на зюмбюли, топлият вятър, който галеше страните ѝ, докато тичаше надолу по хълма да се хвърли в прегръдките на своя любим и дочу думите: Обичам те, Ариана, обичам те...

В очите ѝ запариха сълзи. Той беше нейното бъдеще, нейният златен рицар. Не това норманско парвеню, за което се бе омъжила. Но тази вечер... именно норманецът щеше да скверни тялото ѝ с грубите си мургави ръце.

– Ариана, момичето ми...

Дочула името си, тя се обърна. Срещу нея стояха двама мъже – единият висок, слаб и русоляв, другият посивял, навъсен и тантурест. На лицето ѝ за миг грейна усмивка, но тя бързо се постара да я скрие. Братовчедите ѝ съвсем съзнателно бяха избегнали поздрава ѝ сутринта.

– Вече не съм момиче – отвърна. По-възрастният от двамата, Айвър, я огледа от глава до пети с малките си, черни като маслини очи и каза:

– Какво те прихвана та се омъжи за това норманско копеле, Ариана? Никога не съм предполагал, че ще паднеш толкова ниско.

– Боже мой, да не мислиш, че съм се омъжила по собствено желание!? Направих го заради Гвинедия, заради вас...

– Ба! – изсумтя Айвър и се изплю в прахоляка. Кайлид се засмя.

– Не му обръщай внимание, Ариана. Айвър никога не е разбирал тънкостите на политиката. За него единственото, което човек може да направи с норманец е да го убие...

– Да. Утрепи го, пък да ходи да тормози дявола, ако му изнася.

Кайлид отново се засмя и загледа Ариана с дълбоките си очи. Тя винаги бе харесвала очите му – топли и златни като пресен мед.

– Добре ли си, моето момиче? Никой не те е наранил, нали?

Ариана поклати глава и се усмихна, отначало плахо, а после нежно и лъчезарно. Хвърли се да ги прегърне, разцелува брадясалите им лица и увисналите им уелски мустаци погъделичкаха носа ѝ.

– Толкова се радвам, че ви виждам!

– Дойдохме да говорим с теб, момичето ми. За тази вечер – подхвана Айвър.

– Тази вечер? – спогледа ги тя учудено. – О, Кайлид, моля те! Да не направите някоя пакост тази вечер? Кражбата вече донесе достатъчно беди.

Кайлид се усмихна.

– Каква ти кражба! Ние се притесняваме за теб. Не си ли чувала какво приказват хората за норманците? Как унижавали жените, особено онези, които не принадлежат към проклетата им раса. Дойдохме да ти кажем, че тази вечер ще чакаме в залата под стаята на господаря. В слуцая, че ти потрябваме за нещо...

– Какво... какво мислите, че ще ми направи?

Двамата мъже се спогледаха и лицето на Айвър порумения. Кайлид видя страха в очите ѝ и извърна поглед.

– Има си почтен начин, по който един мъж да обладае млада невеста – заобеснява той с половин уста, – но има и рязни прокълнати от Бога

чужбински методи. Ти обаче не трябва да забравяш чия дъщеря си и в никакъв случай не трябва да му позволяваш да те срами с отвратителни французки извращения.

– Да! И ако посмее да те нарани – додаде Айвъър, – дори само косъм ако падне от главата ти – ще го убия! Обещавам ти! Да вървят по дяволите и Оуейн, и Хенри, и проклетото им примирие!

Стомахът на Ариана се сви на топка от страх, а когато Кайлид отметна влажните къдри от лицето ѝ, тя осъзна, че цялата е плувнала в пот.

– Разбираш ли за какво говорим, Ариана?

– Да, французки извращения... – отвърна тя, макар да не беше съвсем сигурна, че знае, какво е това.

Знаеше само, че неясният страх, който като мъгла бе забулил съзнанието ѝ от сутринта, сега се превръщаше в истински ужас от брачната нощ, която ѝ предстоеше. Колкото и великодушно да бе предложението на братовчедите ѝ, Ариана съзнаваше, че не може да ги извика, каквито и злини да реши да ѝ причинява онова норман-ско копеле. Там, в неговата крепост, в обкръжението на най-верните му хора, всеки, който дръзнеше да нападне Черния дракон, щеше да бъде покосен на часа.

Когато се върна на трапезата, Ариана с облекчение установи, че мъжът ѝ не е там. Министрелите свиреха някаква ритмична песен и няколко двойки се въртяха около масите така бясно, че силуетите им се сливаха в цветни петна, като боя по палитрата на художник. Веселите им гласове почти заглушаваха песента на виолите и ударите на барабаните.

Изведнъж отнякъде изникна Талезин със сребърна табла с желе в едната ръка, а когато се наведе да я остави на масата десертът се плъзна и падна с плясък на масата.

– Боже мой, момче! Ти си най-непохватния слуга, който някога съм виждала – разсърди се Ариана.

Талезин я погледна обидено и отвърна:

– И аз предпочитам да свиря на арфата си, вместо да разнасям желе насам-натам, но като казах това на господаря, той ме заплаши, че ще ме удуши със собствените си ръце, ако не изпълнявам задълженията си, както подобава. – На лицето му грейна усмивка. – Май повече го е страх да не изпее онази ода, която съм написал в негова чест.

Ариана се разсмя, а когато вдигна глава да го погледне, светлината в очите му беше толкова ярка, сякаш вътре горяха свещи.

– Кой си ти всъщност? – попита тя, но момчето вече беше изчезнало сред тълпата от слуги и пажове, които разнасяха храна и напитки по масите.

Песента свърши и звънкият смях на танцуващите проехтя наоколо. За нейна изненада, Ариана забеляза мъжа си в средата на дансинга. Той не се смееше с останалите, не се усмихваше дори, а подаде ръка на една жена. Беше Сибил, съпругата на брат му. Граф Хю, който седеше сам в края на трапезата, също ги бе забелязал. Той посегна към чашата с вино и едва не я събори на масата. Изглеждаше като изгладняло дете, което е принудено да гледа как другите гуляят.

„Той я обича“, помисли си Ариана.

Преситеният и развратен граф на Честър обичаше жена си. За миг Ариана го съжали.

Но после мислите ѝ се насочиха към брачната нощ, която ѝ предстоеше и стомахът ѝ се сви от страх. Чудеше се как ще преживее тези ужасни часове и дали на сутринта ще са останали поне мъничко чест и достойнство в душата ѝ.

Няма да се моля, обеща си тя. Каквото и да прави с мен, няма да се моля, нито ще плача, нито ще се срамя.

Сибил поемаше дълбоко въздух да успокои дишането си и гърдите ѝ се повдигаха нагоре-надолу. Лицето ѝ беше зачервено от танците и по него лъщяха едва забележими капчици пот. Рейн ѝ подаде ръка да я отведе до мястото ѝ, но тя го спря.

– Почакай... Имам камъче в обувката.

Тя стисна ръката му и го изведе от тълпата, която отново започваше да танцува. После пхна ръка през кръста му и се наведе напред, опитвайки се да стои що-годе стабилно на един крак. Издърпа полите си далеч над розовия жартиер, който придържаше чорапа ѝ, и свали сатенената си обувка. Глезенът ѝ беше толкова нежен, че можеше да се обхване с два пръста. Рейн беше установил това още преди години. Кожата над жартиера бе все така млечнобяла като снежна преспа.

Тя изтръска златовезаната, обсипана със сапфири и перли пантофка, за която Рейн си помисли, че струва колкото сабя дамаския, но отвътре не падна дори песъчинка.

Той сведе поглед към покритата с боне глава. Така му се искаше да види косата ѝ. Като момиче тя я носеше разпусната и русите кичури се стелеха като златна мантия по гърба ѝ, достигайки почти до коленете ѝ.

Пантофката отново беше на крака ѝ, но тя не свали ръката си от кръста му.

– Рейн, спомняш ли си, когато танцувахме край реката?

– Да, помня.

Тя беше тананикала музиката с нежното си сопрано и двамата се бяха въртели отново и отново, докато накрая им се зави свят и легнаха в избелялата от слънцето трева. Тогава той беше на петнадесет години, но вече знаеше какво да прави с момиче в тревата.

– Тогава изгуби толкова време... – Гласът ѝ утихна и две алени рози разцъфнаха на страните ѝ.

– ...Да галя всяка една извивка по гърдите ти – довърши изречението ѝ той.

В ъгълчетата на устните ѝ имаше едва забележими вдлъбнатинки, които се превърнаха в трапчинки, когато се усмихна. Най-после тя измъкна бавно ръката си изпод кръста му като прокара пръсти по гърба му. Веселите бръчици около скулите и носа ѝ все още бяха там. Веднъж той се бе опитал да целуне всяка една от тях поотделно.

– Сватбата е прекрасна, Рейн.

– Наистина ли? Едва ли щях да го разбера. За последен път съм бил на сватба, когато ти се омъжи.

Тя извърна глава и лавандуловосините ѝ очи се напълниха със сълзи.

– Мислех, че си ми простил. Че отново ще бъдем приятели. Но ти още ме мразиш, нали? Мразиш ме, загдето се омъжих за Хю.

Той проследи една самотна сълза, която се отрони от миглите ѝ и се търкулна по бузата.

– Не те мразя. Отдавна разбрах, че живота се дели на няколко големи трагедии и редица малки разочарования. Ти, скъпа Сибил, беше едно от тези разочарования.

Тя стисна очи и бръчките по лицето ѝ станаха по-дълбоки.

– А този брак? Какво е той за теб – голяма трагедия или малко разочарование?

Той погледна жена си, която седеше сама на сватбената трапеза. Светлината, която проникваше през жълтия балдахин, блестеше в самурената ѝ коса като златен прах и подчертаваше изящните черти на лицето ѝ. Тя приличаше на принцеса, каквато всъщност бе. Беше негова и той я желаше.

– Тя ми носи Рудлан и титла – каза той на жената, която някога бе обичал, но очите му гледаха съпругата и тръпката в слабините му също

бе за нея. – Ще ми народи синове със синя кръв. Бих нарекъл това истинско богатство.

– Променил си се, Рейн. Не мисля, че харесвам това, в което си се превърнал – каза Сибил и си тръгна.

Той я проследи с поглед, но мислеше за жена си.

А тя седеше на сватбената трапеза, вперила поглед в брат му.

– Престани да зяпаш брат ми!

Ариана подскочи и необузданият гняв, който срещна в суровото, мургаво лице на Рейн, почти я вцепени. Гняв не само неочакван, но и напълно незаслужен.

Рейн седна на стола и се разкрачи. Коляното му се заби в бедрото ѝ, но той не го помести. Сърцето на Ариана се разтуптя и тя стисна зъби да преодолее потресаващата тръпка, която тръгна по тялото ѝ. Страхуваше от него, но знаеше, че ако не започне още от първия ден да се противопоставя на силния му характер, той ще я machka, докато от нея не остане нищо.

– Ти наистина си едно копеле – задавено прошепна тя.

– Да, вярно е. А ти си жена на копеле. Не го забравяй. Стой настрана от леглото на брат ми!

– Как си позволяваш! Нима съм толкова пропаднала, та да наруша клетва за вярност, пък макар и дадена на теб, подлец такъв?

– Достатъчно! – Той удари по масата. – Казвам се Рейн и от днес нататък ще се обръщаш към мен на име!

– Върви по дяволите!

– Говоря сериозно, Ариана. Не ме карай да отивам по-далеч.

– Напротив, точно това имам намерение да направя, норманско копеле. Искам да те накарам да отидеш далеч, много далеч, обратно в английската дупка, от която си изпълзлял.

Тя разбра, че държи нож, едва когато той сви юрук и закова китката ѝ на място.

– Знаеш ли, какви хора печелят двубоите? Рицари, които удрят най-силно и най-жестоко. Хора, които нямат милост. – Той отскубна ножа от безчувствените ѝ пръсти. – Никога не съм губил двубой, Ариана. Запомни това добре.

Хората около тях отдавна бяха утихнали и с нескрит интерес наблюдаваха тази първа семейна свада. Рейн все още държеше китката ѝ. Не ѝ причиняваше болка, но тя дори за миг не се усъмни, че може да счупи костта ѝ само с едно свиване на тези дълги, мургави пръсти.

– Гостите ни ще останат с погрешно впечатление, жено. Усмехни

ми се! – Дланта му едва забележимо стисна китката ѝ, но това беше достатъчно да извърне непокорния ѝ поглед към лицето му. – Усмихни ми се, Ариана, и се постарай да изглеждаш искрена!

Тя оголи зъби насреща му.

Талезин си проби път между тях и захвърли табла със захаросани сладки на масата. Една от тях се търкулна и падна на пода.

– Чудесно представление, милорд – каза троснато момчето. – Сега всички са убедени, че вие двамата просто се обожавате.

Скулите на Рейн заиграха. Той обърна ледения си поглед към Талезин и просъска:

– Млъкни и ти! Дойде ми до гуша от забележките ти!

– Да, милорд, но продължавате да обърквате работата и...

– Талезин!

Бледото лице на оръженосеца стана още по-прозрачно и той моментално изчезна.

Слугите продължаваха да трупат храна и напитки по масите – глиганска глава с билков сос, сърнешко с хвойна, желирана печена щука. Когато гостите започнаха да се отегчават от ядене и пиене, церемониалмайсто-рът пусна в ход артистите – акробати, фокусници, жонгльор, който ловеше топки в една чаша на челото си, дресьор на мармозетки, които се прескачаха през глава.

Най-накрая се появиха танцьорите с начернените си лица. Те се въртяха под звуците на гайдата и барабаните и размахваха яркоцветните си одежди, а звънчетата на краката им подрънкваха в такт с музиката. Един от тях размахваше някакъв прът високо над главата си, а на върха му, под горещия летен бриз, се поклащаше надут свински мехур, оформен и боядисан, така че да прилича на гигантски фалос.

Гостите гръмко се разсмяха при вида на този огромен, надут и трептящ символ на мъжката сила. От масите наоколо долетяха шумни и просташки намеци за предстоящата нощ. Ариана седеше изпъната като струна и с усилие преглъщаше отвращението, което се надигаше в стомаха ѝ. И друг път бе присъствала на сватба и бе ставала свидетел на този вулгарен спектакъл, но за Първи път ѝ се налагаше да го гледа със съзнанието, че седи до човек, който току след залез слънце ще ѝ покаже, как трябва да изпълнява съпругеските си задължения.

Мъжът до нея кимна към надутия мехур и каза:

– А това, скъпа ми женичке, е нещо подобно на върбовата клонка, която ще намериш под туниката на всеки норманец.

Мили боже! Той сигурно се беше пошегувал с нея и просто искаше

да я подразни, но Ариана започна да се опасява, че норманците не само са склонни към ненормално общуване, но и самите те са ненормални.

Хю, граф на Честър, удари с юмрук по масата и накара гостите да утихнат. После взе бокал с вино и вдигна високо ръка.

– Дами и господа... Вдигам тост за брат си Рейн, господар на Рудлан, и неговата съпруга!

Всички се изправиха и отвърнаха на тоста му, а селяните, които се мотаеха наоколо и чакаха своите сватбени дарове, хвърлиха шапките си във въздуха и нададоха радостни викове.

Граф Хю отново удари по масата.

– Вдигам тост за Англия и крал Хенри! Нека пребъде царството му!

Всички гости отпиха за здравето на Хенри и просперитета на Англия. Само Кайлид и Айвър стояха встрани намръщени. Радостните викове от страна на местното население този път бяха по-малко, а уелсите дори възроптаха. Рейн вдигна гравирания бокал и отпи глътка вино, а после го подаде на Ариана.

– Пий, жено!

Ариана стисна юмруци в скута си и отвърна:

– Ще се задавя ако отпия дори една глътка за Англия. Единственото, което мога да направя, е да стоя тук и да гледам как ти и приятелите ти гуляете, след като оглозгахте родината ми като парче печено.

Белезникавите му очи се присвиха, устните му станаха свирепи и тънки. Ариана усещаше, че всеки момент ще изяе виното в гърлото ѝ насила, но той просто сви рамене и каза:

– Такава е цената на поражението.

– Единствената ми утеха е, че това не е завинаги. Един ден крал Артур ще се надигне от златното си ложе на остров Авалон, ще вземе възшебната си сабя и всички рие ще бъдете прогонени от този остров. Ще дойде ден, в който Артур веднъж завинаги ще седне на своя трон в Лондон. Великият пророк Мирдин предрече нашата безусловна победа.

– Така ли? – възкликна подигравателно Рейн. – Талезин ми каза, че и ти имаш пророческа дарба. Каж ми, когато наближи да идва Артур, та да започна да му мисля.

– Там ви е грешката на вас, норманците – една от многото ви грешки. Нямате въображение.

– Напротив. Аз много добре знам как вони човек, който е мъртъв от часове и не ми трябва въображение, за да си представя как би изглеждал крал Артур след като е гнил в това златно ложе цели шестстотин години. Ако той дойде и седне на трона в Лондон, цялото население ще

избяга от вонята.

Гневът на Ариана вече бе по-силен от страха ѝ.

– Вие, сър, не сте никакъв рицар! – отвърна му тя с най-тежката обида, за която успя да се сети.

Той обърна глава назад и се разсмя. Слънцето освети силната му загоряла шия и за миг, загледана в изящната му уста и изваяните скули, Ариана забрави всичко. Господи! Той я вълнуваше по начин, който тя нито харесваше, нито можеше да разбере.

– Може и да се хилиш, но ще дойде ден, в който ти и фамилията ти ще познаете поражението – каза тя, макар гласът ѝ да не бе толкова убедителен.

Усмивката все още не бе напуснала лицето му, но очите му смениха цвета си – от кремък на прозрачен дим.

– И синът ти ще бъде част от моята фамилия, Ариана. Защото ти ще ми родиш син...

Ариана беше сигурна, че сърцето ѝ спря за миг, а когато отново заби, ударите му бяха редки и неравни.

– Не... Няма.

– Напротив. Ще го зачена в утробата ти още тази вечер.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн беше коленичил сред ароматните тръстики и блуждаещият му поглед се рееше по повърхността на леглото. Сивата кожена кувертюра бе отметната встрани, а фините сатенени чаршафи отдолу бяха обсипани с теменужки.

Епископът размахваше кандилницата насам-натам и наоколо се разнасяха облаци тамян, който се виеше по бродирания балдахин. Бронзовите светилници над главите им се полюшваха на веригите си и по златистите стени пробягваха сенки. Старецът пееше, а гласът му драшеше и съскаше като есенен лист.

– Dominus vobiscum...

„Никое брачно легло не се нуждае от осветяване, колкото това тук“, помисли си Рейн.

Бог му бе свидетел, че предпочиташе и тя да го желае. Но с желание, или без, той щеше да изпълни съпругеските си задължения. Бракът им трябваше да бъде консумиран незабавно, защото утре Оуейн можеше да застане пред стените на Рудлан и да си поиска обратно и дъщерята, и земята. Не само примирието, но и господството му над Рудлан зависеше от брака му с Ариана.

Епископът разклати кандилницата и светената вода се разплиска от филигранните отвори на сребърния съд. Капките вода, попаднали по леглото, попиха в сатенените чаршафи и потъмняха като кръв. Трябваше му нейната девича кръв върху тези чаршафи още преди да се е съмнано. Искаше до края на лятото в утробата ѝ да расте син.

Епископът се оттегли. Рейн стоеше, загледан в наведената глава на съпругата си, удивен от неестествената белота на кожата ѝ, там където се разделяше тъмнокек-тенявата ѝ коса. Посегна към нея и ѝ подаде ръка. Тя се поколеба за миг, а после сложи длан в неговата. Рейн я изправи на крака и почувства, че по тялото ѝ премина тръпка, а когато тя вдигна поглед към него, очите ѝ бяха изпълнени с неподправен страх.

Група весели, бърбиви жени ги обкръжиха и я дръпнаха встрани. В голямата зала отдолу брат му и останалите гости вече бяха преполовили бъчва сладко, тежко вино. Рейн мълчаливо изтърпя просташките им подмятания, докато чакаше жените да положат невестата му в леглото и изведнъж се почувства толкова уморен, че му се искаше час по-скоро да приключи с тази работа.

Когато дойде време да се присъедини към невестата си в брачното им ложе, настроението му бе станало толкова мрачно, че мъжете предпочетоха да не изпълнят докрай своята част от сватбения ритуал и го оставиха да се качи в спалнята сам.

Ръждясалите панти на вратата изскърцаха и Ариана уплашено придърпа чаршафите до брадичката си. Светилниците бяха угасени и сега стаята се осветяваше само от огъня в мангала и самотния пламък на високия, филигранен свещник до леглото. Слабата, мъждукаща светлина хвърляше по стените ъгловати сенки.

Той потърси подходящите думи, но не можа да измисли нищо и се облегна на затворената врата. Тя го гледаше смразена, а очите ѝ изглеждаха черни на фона на бледото ѝ лице.

– Ариана... – подхвана той с тих, уморен глас. Търсеше думи да я успокои, без да ѝ обещава, че няма да боли, защото знаеше, че не може да изпълни такова обещание, ала думите просто не излизаха от устата му.

Тежка, напрегната тишина легна помежду им.

Тя вдигна брадичка и устните ѝ се извиха в онази лукава усмивка, която бе събудила у него желанието едновременно да я покори и да се люби с нея.

– Добре дошъл, норманецо. Да не би да идваш, за да заченеш своето дете в утробата ми?

Той стисна зъби, отлепи се от вратата и тръгна към нея.

– Да, за това съм дошъл.

Тя стисна завивките още по-здраво и зарови глава във възглавниците.

– Пусни завивките – каза той.

– Можеше поне да проявиш кавалерство и...

– Казах... да махнеш завивките!

Тя отпусна ръце встрани и сатенените чаршафи се плъзнаха до кръста ѝ. Той ги грабна и ги захвърли на пода. Дланите ѝ се притискаха към постелята така силно, че мускулите на ръката ѝ изпъкваха. Гърдите ѝ потрепваха от усилието, с което задържахше дъха си. Над леглото се носеше тежкият аромат на теменужки, но не той бе причината за сладката болка, която Рейн усети в слабините си. Видът на голото ѝ тяло го изпълни с желание.

Тя все още носеше бронзовата огърлица с двете извити змии около врата си, но сега, от тежкото ѝ дишане, те сякаш се гънеха. Кожата на гърдите ѝ бе толкова бяла, че отдолу прозираха синкавите ѝ вени. Рейн

положи длан върху една от тях и усети, че сърцето ѝ заби по-силно.

После той се отдръпна, свали туниката и ризата си и хладният въздух погали голите му гърди. Приседна в края на леглото да измъкне ботушите си, а сетне отново се изправи и се зае с връзките, които придържаха тесните му панталони. Накрая смъкна и последното парче плат от тялото си и го изрита встрани.

Дъхът на Ариана секна.

Той се обърна и видя, че очите ѝ са приковани в набъбналия му член. Вцепененият ѝ взор се придвижи нагоре по тялото му, по гладкия му стомах, по гърдите му и той усети погледа ѝ по плътта си като горещ, влажен дъх.

Легна на леглото до нея, без да я докосва. Кожените ремъци просетенаха под тежестта му и тя се сви във възглавниците сякаш искаше да се скрие в тях като в черупка.

– Ариана, погледни ме!

Тя не помръдна. Лежеше бледа и неподвижна като статуята на Светата Дева в параклиса, а очите ѝ останаха заковани в балдахина над главата ѝ.

Господи, задачата май щеше да се окаже непосилна!

Той прокара пръст по бронзовата огърлица, която следваше извивките на врата ѝ. Металът бе толкова горещ, че почти изгаряше плътта му и сякаш туптеше, пулсираше под пръстите му. За миг някаква странна сребриста мъгла се изви пред очите му и ушите му забучаха. Той разклати глава. Мъглата се разсея, а бученето замря. Металната огърлица бе отново гладка и хладна и той реши, че всичко бе плод на въображението му.

Изправи се на лакти и погледна вкамененото лице на невестата си. Тя примигна и едва тогава погледът ѝ се фокусира върху него.

– Защо носиш това? – попита той, докосвайки огърлицата.

– Едва ли ще разбереш.

Рейн обви длани около врата ѝ, точно над металния накит и леко натисна вдлъбнатините над ключиците ѝ. Усещаше пулса под палците си.

– Когато те питам нещо, жено, бих искал да получавам ясен отговор.

Пулсът ѝ се ускори и запрескача. Очите ѝ бяха тъмни и обладани от странни сили, като уелска гора. Усети я, че преглъща.

– Това е оракулски знак. Могат да го носят само онези, които наистина имат дарбата да виждат в бъдещето.

– А ти какво си видяла?

Тя прокара език по плътната си долна устна – нещо, което го накара да изпита странна тръпка – и прехапа устни.

– Видях теб.

Тези устни... трябваше да опита вкуса на тези устни. Той наведе глава, но тя извърна лице и устните му попаднаха в гъстата й тъмна коса, която се спускаше по обсипаните с теменужки възглавници като разлято вино. Той взе един кичур и вдъхна дълбоко уханието му.

– Мирише на лимон – каза.

После хвана страните й в дланите си, обърна лицето й и я целуна.

Тя ожесточено развъртя глава, но той я държеше здраво и отново улови устните й. Тя се виеше под него, отблъскваше отворената му уста и стенеше.

– Спри! Моля те, спри...

Той леко разтърси главата й.

– Ти си ми жена, твърдоглавка такава. Трябва да ми се отдадеш.

– Не, не искам.

Ръцете му станаха по-здрави и той отново я разтърси, този път по-силно.

– Ще се отдадеш, Ариана. Ще усетиш семето ми вътре в себе си и тогава аз ще бъда сигурен, че веднъж завинаги Рудлан е моя.

– Рудлан! Това е всичко, което те интересува. За теб аз съм просто едно име, средство, с което ще си осигуриш уважението на другите. А всичко, което някога съм желала... всичко, което желая... – Очите й се замъглиха от внезапен прилив на сълзи, а гърдите й подскочиха от усилието да ги задържи. – Ти не можеш да ме притежаваш. Ще покориш тялото ми, но не и сърцето.

Той пое дълбоко въздух, опитвайки се да укроти гнева.

– Това не е чак толкова тежко изпитание, колкото смяташ. – Той прокара пръст по плътните й устни. – Ако престанеш да се бориш с мен, може дори да изпиташ удоволствие. Ще те обладая, Ариана. Още тази нощ. Трудно или леко, ще го направя.

Тя се изпъна назад и спусна примирено ръце до тялото си.

– О, Господи, направи го тогава, та да се свърши! Той понечи да я целуне отново, но тя изви глава и устните му докоснаха нежната й шия. Кожата й беше мека като разтопен восък. Тя вдигна ръце и се опита да го отблъсне, но той улови дланите й и ги допря до гърдите си.

Когато дръпна ръката си изпод неговата, дланта й се отърка в гърдите му и той едва чуто простена. Устните му догониха нейните и

цялото ѝ тяло се разтrese от напрежение. Езикът му пропълзя по долната ѝ устна и той усети трептенето ѝ.

– Отвори уста!

Тя разтвори устни. Да диша? Да протестира? Каквато и да бе причината, той не се поколеба. Езикът му погали устните ѝ бавно и нежно, както смяташе да я гали и долу. Устата ѝ бе гореща и той я изпълни с целувката си.

Ариана замря. Но когато езикът му се докосна до нейния, тя се изви и го отблъсна.

Рейн промуши ръка между телата им и погали гърдата ѝ. Грубата му закоравяла длан дращеше по нежната ѝ кожа. Тя потрепера, заби нокти в раменете му и се опита да го отблъсне, но той стегна мускули и остана на мястото си. После хвана гърдата ѝ в дланта си, а когато се наведе и положи устни на зърното ѝ, тя се изпъна като струна и простена от отвращение, но той засмука гърдата ѝ, а езикът му не спираше да шари.

Ариана вече се мятеше като обезумяла. Хвърляше се като млад жребец и, останала без дъх, стенеше:

– Не! Не прави така с мен! Ще те мразя до края на живота си, ако ми направиш това!

Той вдигна глава. Очите му бяха помътнели от страст. Тя трепереше, макар че кожата ѝ бе гореща и дори гореше там, където я бе докосвал. Той я придърпа към себе си и парещият му член се отърка в корема ѝ. Тя изплака и стисна здраво бедра.

Рейн легна отгоре ѝ, плъзна окосменото си тяло по гърдите ѝ и насила разтвори краката ѝ с коляно. Ариана направи опит да се прикрие с ръка, но той я отблъсна.

– Мразя те! – простена разплакана тя.

– Да, знам. Мрази ме, Ариана! Мрази ме колкото искаш, само разтвори краката си за мен!

Той плъзна първо ръце, после устни по изтръпналото ѝ тяло, спусна се по гърдите ѝ, по корема, по слабините, по венериния хълм и надолу. Пръстите му бяха неуморни, а влажният му език неизменно ги следваше...

Над главата му проблясна острие и рамото му изтръпна от остра болка.

– По дяволите! – просъска той без дъх.

Тя замахна да го удари отново.

Той инстинктивно се протегна да отблъсне кинжала, но тя извърна

глава и юмрукът му се заби в лицето ѝ. Ударът така я зашемети, че тя изпусна ножа.

Тялото му я приковаваше под тежестта си. Той лежеше между разворените ѝ бедра и от раната му върху гърдите ѝ капеше кръв. Учестеното им дишане изпълваше нощната тишина. Той я погледна в очите... Очи, които го заклеяваха с омраза и презрение.

Нямаше какво да губи вече. Нахвърли се отгоре ѝ, заглушавайки писъка с устните си и набързо приключи.

Докато все още можеше.

Раната беше голяма, но не дълбока. Край умивалника имаше купчина ленени кърпи. Рейн притисна прореза да спре кръвта и погледна през рамо към леглото. Тя лежеше по гръб, отпуснала скованите си ръце покрай тялото, извърнала глава встрани. Не плачеше.

По чаршафите имаше толкова кръв сякаш беше обладал десетина девици. Но кръвта бе все негова. Или предимно негова.

Все още усещаше сподавения ѝ вик в устата си. Взе втора кърпа, върна се до леглото и я погледна. По бедрата ѝ имаше кръв, нейна кръв, която се смесваше със семето му. Влажни червени ивици негова кръв се спускаха по гърдите и корема ѝ.

Той се наведе над нея и понечи да избърше тялото ѝ, но тя скочи, сграбчи кърпата и едва чуто промълви:

– Не ме докосвай повече!

Лицето ѝ бе лишено от всякакъв цвят, като се изключи окото, което но погрешка бе ударил. То бе зачервено и подуто, а до сутринта сигурно щеше да посинее.

Тя се хвърли обезумяла да бърше бедрата си с разтрепераните си ръце.

– Това е най-жестокото, най-отвратителното нещо, което някога съм изпитвала.

– По-добре свикни – отвърна той с равен и студен глас. – Ще ти се случва често. Може би още утре сутринта.

Когато дръпна възглавницата, където бе скрила кинжала, той намери още два ножа и тръгна из стаята да търси друго оръжие. Купчината смъртоносни остриета на пода непрекъснато растеше: три саби, десетина кинжали и ножове, брадва, дори боздуган – зловещ дънер, обкован с остри метални шипове. Цялото снаряжение, което жена му бе скътала в спалнята им, го удиви. Когато се убеди, че е събрал всичко, той отиде до прозореца и вдигна капациите.

– Какво правиш? Ще пуснеш греховния нощен въздух!

Говореше с такова възмущение, че Рейн се спря и я погледна смаян. Тя седеше на леглото гола, с кръстосани крака, с бедра, оцанани с кръв, и коса, оплетена като птиче гнездо, но беше спокойна и сдържана като кралица по време на аудиенция. Учудваше го тази негова съпруга. Той никога не бе познавал жена като нея. Тя бе по-смела от повечето мъже и говореше за дълг и чест, сякаш наистина вярваше в тези неща.

Смелост, дълг, чест. Някога, като млад, и той бе вярвал в тях.

– Знаеш ли, много обичам живота – подхвана той най-последно. – И възнамерявам да оживея поне до утре.

– Не се безпокой. Няма да те убия, докато спиш.

Той вдигна учудено вежди и махна към купчината оръжия на пода.

– И за какво ти беше всичко това тогава? Да не би да превземаш Лондонската кула?

Тя махна с ръка, както дама би махнала за да отпрати слугата си, и отвърна:

– Не съм имала намерение да те убивам. Независимо дали ми харесва или не, ти си мой съпруг пред Бога и аз нямам право да ти причинявам зло, но трябваше да те принудя да спреш... да престанеш...

– С тези жестоки, отвратителни неща? – Той се върна пред леглото и застана над нея. – Вече говорихме за това, Ариана. Светата църква го нарича брачен дълг. Ти трябва да се примириш.

– Знаем. – Тя го погледна право в лицето с големите си ясни очи с цвета на морска пяна. – Но брачният дълг е едно, а твоите неестествени френски извращения – съвсем друго. Трябваше да защитя честта си.

– Господи, Света Дево! – въздъхна той и седна до нея, без да обръща внимание на нежеланието и страха ѝ. – Ариана, често боли първия път, но не е неестествено, нито пък обидно една жена да отвори тялото си за своя съпруг и да му позволи да хвърли семето си.

– Знаем. Но това, което ти направи, беше отвратително.

Той се вгледа в измъченото ѝ лице, опитвайки се да проумее какво говори. Спомни си какво бе правил преди тя да го удари и се разсмя.

– Боже мой! Уелсите не целуват ли жените си по... между краката?

Тя поклати глава.

– Не, разбира се!

– Жалко за жените тогава, а и за мъжете. Дори не подозират от какво удоволствие се лишават.

В очите ѝ проблясна съмнение, но тя отново поклати глава.

– Не мисля, че ще им хареса. Неестествено е.

Той обгърна брадичката ѝ с ръка и повдигна наведената ѝ глава.

– Няма нищо неестествено в това, което правим Ариана. Когато те докосвам така... – Той нежно погали гърдите ѝ с опакото на ръката си. По тялото ѝ премина тръпка и тя едва успя да сподави стонът, който се надигаше дълбоко в нея. – И когато целувам медените ти устни... – Ръката му се плъзна под врата ѝ, езикът му леко докосна устните ѝ и те едва забележимо се разтвориха.

Ариана се дръпна рязко и извърна глава.

– Тази нощ вече правихте това, съпруже. Не виждам причина да го правите пак.

За миг сякаш дяволът го караше отново да го направи, само и само да ѝ докаже, че може, че това е негово право. Но този миг бе кратък и той се отпусна на леглото до нея. Скулите му пулсираха, в слепоочията му биеше тъпа болка. Той бе уморен, толкова уморен.

Погледна я с вяло безразличие. Тя седеше неподвижна и го гледаше. Лицето ѝ издаваше по-скоро обърканост, отколкото страх. Това все пак беше някакъв напредък, но в този момент нищо не го интересуваше.

– Лягай си – каза ѝ той.

Из стаята се носеше лепкавата миризма на съвокупление, примесена със сладкия аромат на теменужки. Те лежаха един до друг, без да се докосват и макар че леглото бе широко, той усещаше топлината ѝ. По едно време усети, че постелята се движи, извърна глава и видя раменете ѝ да се тресат. Бе заровила глава във възглавниците и плачеше, без да издава нито звук. Той посегна да я докосне, но после размисли и се дръпна.

Плака дълго. Когато най-после заспа, той все още лежеше буден, вперил невиждащ поглед в балдахина отгоре.

Бледото утринно слънце я събуди. Беше свикнала да спи при спуснати завеси и затворени капаци и дори тази слаба светлина бе достатъчна, за да прекъсне съня ѝ. Когато понечи да отвори очи, единият ѝ клепач остана залепнал. Окото ѝ пулсираше, а когато го докосна, усети, че е подуто и възпалено.

Бавно понечи да се изправи, но коляното ѝ се отърка в груба, космата плът. Ариана дръпна завивките до брадата си и със страх погледна дали не го е събудила.

Той лежеше по корем, извърнал лице встрани. Беше изритал чаршафите и те сега стояха свити на масур около краката му.

„Има тяло на боец“, помисли си тя.

Мургаво, пълно с белези, загоряло от дългогодишни битки в дуели

и войни. Плътта му носеше отпечатъка на тези години. Раната на рамото му беше зловещо сбръчкана, а обагрената с кръв превръзка се бе свлякла чак до кръста му. Тя неволно посегна да докосне раната... и той скочи преди Ариана да успее да извика.

Тежестта му я приковаваше за леглото, гърдите му премазваха нейните, светлите му очи я оглеждаха. Постепенно зениците му потъмняха и чертите на лицето му се смекчиха. Той наведе глава и вече усещаше дъха ѝ.

– Какво правиш? – попита.

– Нищо.

Страните му бяха почернели от набола брада. В сивите му очи имаше едва забележими черни отблясъци, които тя бе пропуснала да забележи по-рано. Те се спускаха като лъчи от дълбоките, тъмни зеници и придаваха на очите му онзи въглен цвят, който се появяваше, когато се смееше или когато искаше...

Да я целуне. Той се наведе още повече и устните му почти докосваха нейните.

– Гледах белезите ти – каза бързо тя.

– Отвращават ли те?

– Не – отвърна тя, учудена, че въобще може да си го помисли. – Те са бойни трофеи на достоен за гордост живот.

Той се усмихна... и дъхът ѝ спря. Никога не го бе виждала да се усмихва, истински да се усмихва. Бръчиците, които очертаваха устата му, станаха по-дълбоки и очите му добиха странен ленив вид. Усмивката му бе момчешка, по своему нежна.

– Да, трофеи са наистина, но аз не се гордея с тях, защото всеки един от тях е резултат от допуснатата грешка. Нещо глупаво, което почти ми е коствало живота.

Той прокара пръст по бузата ѝ, точно под подутото ѝ око и дъхът, който не бе разбрала, че потиска, излезе от гърдите ѝ с въздишка.

– А аз? Да разгледам ли трофеите ти? Приличаш на петниста козичка.

Тя наведе очи и прехапа устни да задържи смеха си. Съзнаваше, че той току-що я бе обвинил в глупост, но ѝ стана смешно.

Ръката му се плъзна под врата ѝ и той бавно повдигна лицето ѝ с палец, докато погледите им се срещнаха. Устните ѝ се разтвориха пред целувката му.

Вратата се отвори с трясък и в стаята влезе Талезин с табла медени питки в едната ръка и бакърена кана с гореща вода в другата.

– Брат ви, графът и неговата благородна съпруга си тръгват, милорд – изчурулика момчето. – Искат да ги изпратите до езерото.

Като забеляза кафеникавите петна засъхнала кръв по чаршафите и синината на окоето на Ариана, Талезин се смрази, пристъпи спънато напред и изпусна каната.

– О, милейди! Бог да ви е на помощ...

Таблата започна да се плъзга от ръката му, но Рейн се хвърли да я улови. Ужасеният поглед на Талезин се спря върху лицето на господаря му.

– Милорд, какво...? О, това е ужасно! Този път наистина прекалите...

– Кръвта е моя – подсмихна се Рейн. – Нали ме предупреди, че може да се наложи да легна до нея с броня?

– А? – Очите на Талезин шареха от посиненото око на Ариана към раната на гърба на господаря му. – Ударили сте я и тя ви е наръгала.

Ариана едва не прихна да се смее.

– Не, момче, обратното. Наръгах го и той ме удари... така да се каже.

Талезин едва забележимо се ухили.

– Тия работи не стават така. Вие, милейди, не трябва да посягате върху съпруга си, а вие, милорд, не...

– Талезин – прекъсна го рязко Рейн, – ако не спреш да си навираш носа навсякъде, ще направя и на теб такава синина, да сте си ликаприлика.

Този път Ариана наистина се разсмя, но когато забеляза голото тяло на мъжа си, който стоеше наред стаята, огрян от слънце, смехът ѝ секна. Гледката наистина беше впечатляваща...

– Харесва ли ти това, което виждаш, мила ми женичке?

Погледът ѝ подскочи на лицето му, но тя не отмести очи, макар да усещаше, че кръвта ѝ нахлува в главата. В един почти безкраен миг двамата се гледаха, а тя се опитваше да му покаже, че не се страхува от него.

„Това е мой дълг“, повтаряше си. „Трябва да изпълнявам дълга си.“

Но страхът ѝ стана още по-силен, когато си спомни за болката, която бе изтърпяла през тази нощ, и думите му, казани с този студен и безразличен глас.

„По-добре свикни. Ще ти се случва често. Може би още утре сутринта.“

Заради някаква си усмивка почти беше забравила какво всъщност

представляваше за него – крепостта Рудлан и просто една породиста кобила, която да осигури наследниците му.

Плясъкът на вода я изтръгна от мислите ѝ. Талезин подготвяше сутрешния им тоалет и Рейн отиде да се измие. Момчето продължи да се мотае из стаята и да имитира дейност, като непрекъснато стрелкаше, господаря си с остри погледи.

Ариана изпита истинско удовлетворение, че мъжът ѝ няма да предрежда съпружеските си права пред нея, но когато се сети, че е изправена пред перспективата да стои в леглото, докато той излезе, или да стане и да се облече пред очите му, сърцето ѝ отново се сви.

– Конят ми оседлан ли е? – попита Рейн, докато чистеше зъбите си.

– Не, милорд – отвърна Талезин. – Милейди, трябва да измиете около си с розова вода. Ще отида да...

– Остави я нея. Ще оживее. Иди виж какво става с коня ми.

Вратата се затръшна зад гърба на момчето и в стаята настана многозначителна тишина.

– Ела тук! – каза Рейн.

Ариана го погледна. Беше наметнал ризата си и това бе всичко. Стоеше разкрачен, с ръце на хълбоците и тази заплашителна поза изобщо не ѝ се понрави.

– Ела тук!

Тя придърпа завивките още по-високо и отвърна:

– Още не си облечен.

Той пое дълбоко въздух и гръдният му кош се разшири.

– На много неща трябва да се научиш, Ариана, но първото е покорство. Ела тук!

– Върви по дяволите, норманецо!

Той направи крачка напред и тя скочи от леглото, влачейки завивките след себе си. Веднага осъзна две неща – не можеше да тича, увита във завивките, а и бе скочила не там, където трябваше: срещу нея се възправяше стена.

Тя се обърна с лице към него, хванала завивките като щит, и взе да пристъпва назад, докато гърбът ѝ опря в хладната стена. Той я застигна с две крачки и дръпна чаршафа от ръцете ѝ.

– Копеле!

Рейн затисна устата ѝ с ръка и ако не беше подложил другата на тила ѝ, тя сигурно щеше да се удари в камъка отзад.

– Тази дума май много ти харесва? Но на мен не ми се нрави да я чувам, изречена от сладките ти устни.

Ариана искаше да му каже, че не дава и пукната пара за това какво му харесва и какво не, но не можеше. Ръката му така здраво затискаше устата ѝ, че тя почти нараняваше устната си с зъби.

– Сега ще ми се извиниш – каза той бавно и отчетливо. – И ще се обръщаш към мен с „господарю“.

Тя го гледаше право в очите и с поглед му казваше да върви по дяволите, заедно с титлата си, но той бе по-обигран в тези схватки и накрая Ариана отмести поглед.

Устата ѝ вече беше свободна.

– Готов съм да чуя извиненията ти, Ариана – каза той тихо и сдържано.

И щеше да ги чуе, поне това ѝ беше ясно. Тя вирна брадичка и се опита да го погледне надменно.

– Простете ми, че си позволих да спомена срамните обстоятелства около вашето раждане, господарю. Ще се старая да не го правя в бъдеще... колкото и често да ми напомняте за тези обстоятелства.

Той я погледна удивен.

– Боже Господи! Как успя едновременно да се извиниш и да ме обидиш отново!

Той продължи да я гледа. Веждите му се ключиха, устните му странно се извиха, сякаш не можеше да реши дали да се намръщи, или да се усмихне. Той промърмори нещо, притисна я до стената и залепи устата си за нейната. После я сграбчи за раменете, изправи я на пръсти, за да може да я целуне още по-страстно и езикът му се провря между зъбите ѝ.

Тя заблъска с юмруци по гърдите му и го отлепи от себе си. Скулите му заиграха и по цялото му тяло преминаха тръпки на усилие. Той едва се сдържаше.

Ръцете му я освободиха, но погледът му все още я приковаваше за стената.

– Бях търпелив с теб снощи, защото ти беше за първи път, но ти си ми жена, Ариана, и аз имам нужда от наследник. И Бог ми е свидетел, че ще те налягам ден и нощ, докато не го постигна.

На Ариана ѝ идеше да се изсмее над „търпението“ му, но вдигна глава и сдържано отвърна:

– Ще изпълня дълга си, за благо на Гвинедия, но не очаквай от мен да изпитвам удоволствие от това.

– Пет пари не давам дали ще изпитваш удоволствие, или не. Важното е да го понасяш.

Погледите им останаха приковани още миг, а после той се обърна и тръгна да се облича. Ариана грабна чаршафите и отново се зави.

Той се облече, без да продума, а тя стоеше залепена за стената, увита в чаршафите като в броня, и следеше всяко негово движение.

На вратата той се сиря, посочи леглото и каза:

– Ще ме чакаш там, когато се върна довечера. Ясно ли е?

– Напълно... господарю.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От прозореца на спалнята Ариана проследи с поглед Рейн и Хю, които прекосяваха мочурливото поле. Конете им препускаха и хвърляха пръски изпод копитата си. Двамата братя носеха соколи на облечените си в броня юмуци и речните птици, усетили опасността, се издигнаха в небето.

Преди да излезе от крепостта, Рейн поспря на портата, хвърли поглед към замъка и вдигна високо копие то си. Горещият летен вятър улови знамето му и го развя на фона на лазурното небе.

С този жест той сякаш искаше да ѝ покаже кой бе господарят.

Ариана се изми и облече бързо. Бе решила веднага да се заеме със задълженията си на икономка в крепостта на съпруга ѝ. Цял живот се бе подготвяла за тази отговорност и с нетърпение очакваше да усети тежестта ѝ. Рейн можеше да се смята за господар на Рудлан, но тя бе негова съпруга и бе разбрала, наблюдавайки майка си в продължение на толкова години, че една жена може да има далеч по-голяма власт от това да наглежда предачките и да следи дали тръстиките се сменят веднъж седмично. Всъщност една способна жена можеше да стане незаменима помощница на мъжа си в управлението на неговото имение.

Залата долу беше в окаяно състояние след снощните оргии и това бе задачата, с която Ариана щеше да се заеме най-напред. Щеше да ѝ трябва цяла орда слуги, за да я почисти, но тя реши първо да огледа набързо останалите сгради и двора, та да е наясно с цялата работа, която трябваше да се свърши.

Макар все още да бе утрин, навън бе адска горещина. На хоризонта не се виждаше нито облаче, което да засенчва дълбоката синева на небето. Дворът кипеше от работа като кошер, защото новият господар на Рудлан нямаше време за губене. Група мъже покриваха със слама покрива на хамбара, ковачът усилено блъскаше с чука си по едно рало, две момчета търкаха до бяло стените на кухнята с дългите си четки.

Ариана прекосяваше двора, когато забеляза братовчедите си Айвър и Кайлид, които се приготвяха за път. Понечи да им извика, но навреме размисли. Насиненото ѝ око щеше да ги накара да си направят погрешни изводи и това можеше да доведе до нова война. Тя се мушна в отворената врата на един от оборите.

Вътре беше тъмно и малко по-хладно. Миризмата на прясно сено

изпълваше въздуха. Конете бяха заети със сутрешния си зоб, но оръженосците и конярчетата, изглежда, имаха други занимания. Ариана дочу младежки глас да тананика някаква пиянска уелска песен. Мелодията я отведе в малка стаичка. На прага тя се спря усмихната и взе да наблюдава брат си, който си пееше, докато натриваше едно седло с гъша мас. Когато чу името си, момчето подскочи.

– О, Ариана, ти ли си? – Той понечи да се усмихне, но при вида на синината светлозелените му очи се ококориха. – Той те е бил! Това норманско копеле си е позволило да те бие!

– Не, не ме е бил. – Рьодри бе назначен за втори оръженосец на господаря на Рудлан, но той си оставаше пленник и Ариана не искаше да го подтиква към шуротии. – Стана случайно. Помниш ли, когато се борихте с Дафид и той без да иска ти счупи ръката? Е, нещо такова се случи и снощи.

– Ти си се борила с лорд Рейн!?

– Що за глупости! – викна му тя, за да прикрие внезапното си смущение. – Това седло на господаря ли е?

Рьодри се намръщи и запремята парцала от едната ръка в другата.

– Да, онзи проклетник Талезин ми нареди да го почистя. – Той кимна към купчината мундшущи и юзди в ъгъла и добави: – Каза, че ще ме провеси с краката надолу, ако не излъскам всичко това до довечера. Тоя сополанко се държи сякаш е самият крал Хенри. Знаеш ли как умее да раздава заповеди насам-натам?

Ариана сдържа смеха си, за да не засегне момчешкото достойнство на брат си и отвърна:

– Е, нищо. Лорд Рейн ще се зарадва като види колко чисто е седлото му.

Рьодри сви рамене и наведе глава.

– Да, но само си губя времето. После сниши глас и добави: – Не ме пазят строго, Ариана. Отдавна можех да избягам, но бях сигурен, че няма да дойдеш с мен. Ако искаш да опитаме тази нощ, а?

Ариана го сграбчи за раменете и силно го разтърси.

– Господи, да не си си загубил ума? Забрави ли, че сме пленници за доброто на Гвинедия? Да не би да искаш да дадеш на Хенри повод отново да нападне земите ни с проклетата си армия?

Рьодри седеше, вперил поглед в мърлявия под на обора.

– Не...

– Пленниците не трябва да бягат, но не това е най-важното. Та ти даде клетва на вярност пред лорд Рейн, когато стана негов оръженосец!

– Тази клетва не струва и пет пари. Тя е дадена на норманец. Мразя лорд Рейн почти колкото и онзи проклетник Талезин. – Той смръщи вежди и я погледна право в очите. – Ариана? Помниш ли онази легенда за норманския граф, който се оженил за дъщерята на Повие и после, когато обявил война на баща ѝ, я убил?

Ариана добре познаваше тази история. Та кое ли уелско дете не бе закърмено с нея! Тя беше ярък пример за коварството и жестокостта на норманците. Графът бе устроил засада на господаря на Повие и жена му, като разбрала пъклените му намерения, веднага предупредила баща си. Графът, въбесен от предателството, отрязал главата на съпругата си и я научил на кол пред вратите на крепостта.

Ариана разроши сламената коса на брат си и сложи ръка на рамото му.

– Не се притеснявай за мен, Ръодри. Няма да дам повод на лорд Рейн да научи главата ми на кол – каза тя, но можеше да си представи, какво би направил Черният дракон, ако извършеше предателство спрямо него, пък макар и за благо на баща ѝ и неговия народ.

Ръодри се дръпна рязко от прегръдката ѝ и извика:

– За Бога, Ариана, престани да висиш на врата ми като мокра мантия. Ако онзи нещастник Талезин ме беше видял, сигурно нямаше да го проживея.

Ариана реши да не подкача брат си за „онзи нещастник“ Талезин, който явно бе станал по-страшен и от чумата в очите на Ръодри. Тя го остави да продължи с лъскането, като се задоволи с предупреждението да внимава да не го провесят с главата надолу и тръгна да си върши работата. Реши, че ще е уместно да говори със сър Одо, който бе поел функциите на управител на имението на Рейн, и да го уведоми, че ще поеме цялата отговорност за всичко в границите на крепостните стени.

Намери едрия рицар навън край кошарата, която бе издигната до арената, за да поеме отнетите животни. Но като се изключат една крава с плешиво петно на хълбока и едно теле със счупен крак, кошарата бе празна.

– Той ги е върнал – каза по-скоро на себе си Ариана. Сър Одо се извърна. По лицето му блестеше пот и той прокара ръка по челото си.

– Не ви разбрах, милейди?

– Лорд Рейн е върнал добичетата на хората.

Одо се усмихна и между предните му зъби зейна дупка.

– А вие какво си мислехте, че няма да ги върне ли?

– Но Талезин каза...

– Галезин! – изсумтя весело рицарят. – Когато това момче умре, езикът му последен ще спре да работи. А що се отнася да съпруга ви, милейди, при него последна ще умре честта. Той никога не се извинява и никога не дава обяснения. Никак не е приятно, особено ако трябва да вървите след него и да се извинявате и обяснявате от негово име.

Ариана задържа още миг учудения си поглед върху празната кошара, а когато се обърна, сър Одо разглеждаше с отвращение удареното ѝ око.

– Затова вече момчето ще трябва да се извини само!

Окото изведнъж започна да тупти и Ариана едва се въздържа да не го разтърка.

– Стана случайно – каза тя и сама се чудеше защо оправдава мъжа си пред собствените му хора.

Сър Одо измърмори нещо и затърка лицето си с огромната си лапа, докато брадата му заскърца.

– Ще ви разкажа една история, милейди, макар Бог да ми е свидетел, че той би ме обесил, ако разбере, че съм се разприказвал така.

– Ще го запазя в тайна, сър Одо – каза тя сериозно.

– Ами... това се случи преди няколко години, когато лорд Хенри се биеше с френския крал над Акитен. Преди да замине, за да прекара зимата в двора си, Хенри назначи рицаря, за който говорим, за управител на новопридобитите крепости. Но земята бе опропастана от битките, а зимата бе тежка. По Сретение Господне крепостните ядяха само варена трева и дървесни кори. Точно тогава епископът прати бирници да събират десетъка.

– Може ли да се вземе една десета от нищото? Та нали хората са гладували?

– Винаги остава по нещо, милейди, дори и по време на глад, но в този случай бирниците не получиха дори царевичен кочан, защото рицарят, за който говорим, ги прогони далеч извън земите на краля и дори обеси един от тях, който се показва по-опърничав. После се яви пред епископа, който седеше в двореца си, сит като попско дете на Задушница, и, забол сабя на гръкляна му, заяви, че тази година десетък няма да има. – Лицето на сър Одо се озари от странна светлина при спомена за тези събития, а после той извърна глава и се изплю в прахоляка. – Епископът, естествено, го отлъчи от църквата заради това.

По гърба на Ариана пролази тръпка и косите ѝ настръхнаха. Ако човек стигнеше края на дните си преди да е изкупил греха си, душата му отиваше в ада завинаги, а жена, омъжила се за такъв човек също

обричаше душата си.

– Ре... Рицарят, за който говорим, – изкупи ли греха си?

– Да, има желязна воля, мама му стара... – Петнистото лице на сър Одо стана червено като домати. – Простете ми, лейди Ариана, отдавна споделям компанията само на рицарите и коня си.

Ариана махна с ръка.

– С моите девет братя съм чувала такива думи, че и на дявола ушите биха пламнали. Но какво стана по-нататък? Този рицар сигурно вече не е отлъчен от църквата?

– Не. Хенри използва влиянието си и го отърва, като смяташе постъпката си за правилна. Поне докато не разбра, че десятък не е събиран в нито едно имение. Тогава се наложи нашият рицар да продаде всичко, та и ризата на гърба си, за да плати на Хенри не само това, което не бе събрал като управител, но и онова, което бе раздал на крепостните от хамбарите на краля... – Големите му кафяви очи се спряха на лицето ѝ. – Е, това е накратко историята.

Ариана отново погледна към празната кошара. Чувстваше се необичайно лека и весела. Не бе танцувала на сватбата си вчера, но сега сякаш танцуваше.

– Благодаря ти, че ми разказа всичко това, сър Одо – каза му тя с усмивка. – Аз всъщност дойдох да те помоля за една услуга.

И Ариана му разказа за намеренията си да стане наистина домакиня в крепостта на съпруга си.

– С удоволствие, милейди – отвърна ѝ той, без да се замисли. – Като си помисля, че трябва да се занимавам с хамбари, градини, фураж и животни, направо косата ми настръхва. Всъщност бих предпочел да съм някъде на война.

До края на сутринта Ариана се хвърли да изпълни нелеката задача по подреждането на крепостта Рудлан.

Запасите от вино и бира в избите на кулата и замъка бяха намалели значително след сватбеното пиршество и Ариана реши да посвети час от следобедното си време, за да направи преглед на наличностите.

Най-напред се зае да брои бъчвите с вино. Тъкмо беше търколила една от тях встрани, когато нещо в тъмнината привлече вниманието ѝ. На каменната стена на избата беше издълбано някакво име. Тя се опита да разчете буквите, но те явно бяха дълбани преди години, защото почти не се различаваха от прах. Ариана взе факлата, която бе закачила в един светилник до вратата, и започна да разчита буквите една по една.

– Р... Е... И... Н.

Прочетеното така я стресна, че тя подскочи и изпусна факлата. Запали я пак и с разтреперани ръце насочи пламъка към стената да прочете името отново. Докосна първата буква и...

... я обзе непреодолим ужас – негов ужас. Тя лежеше заключена в избата и чакаше да...

Очите.

В очите ѝ пламна остра болка. Толкова остра, че трябваше да стисне клепачи. Ще ми извадят очите.

– Не... – проплака тя, но гласът не излезе от нейното гърло, а от неговото.

Тя го видя, макар и за част от секундата – тъмнокосо момче, захвърлено в ъгъла на избата, с лице обляно от сълзи, които се стичаха на вадички по мръсните му страни. Тя усещаше неговия страх и неговата болка, сякаш те извираха от собствените ѝ гърди. Той отпусна глава назад и проплака:

– Аз съм твой син, по дяволите! Твой син! Как може да се отнесеш така със собствения си син?

– О, моля те, недей – простена тя и посегна да го докосне...

Изведнъж се оказа впримчена във водовъртеж от свирен вятър и бяла, пулсираща светлина. До обонянieto ѝ достигна миризмата на дим и дъжд. Дочу граченето на гарвани, дрезгав смях и мъжки глас, изпълнен с въодушевлен ие...

– Като свършим работата утре сутринта, копелето на графа няма да може да прави свои копелета.

Морето от светлина се раздвижи и потъмня, докато доби цвета на кръв. Кръвта се стичаше, искреше и алените струи постепенно се превърнаха в дълги огнени езици, а после в голям огън, запален в каменна клада наред двора на крепостта.

Над него се виеше врана, разперила черни крила в мрачното небе на буреносно утро. Въздухът бе хладен и миришеше на дъжд, но това бе сладък аромат след вонята на избите, където бе прекарал толкова седмици. Видя я... огромна клада, която искреше в рубинени отблясъци. Огънят вътре съскаше под първите дъждовни капки.

Страхът го блъсна в гърдите като разярен бик и краката му почти подадоха. Той залитна, но не падна. Влачеа го към кладата. Стискаше зъби, но не се молеше, не плачеше. Можеха да го лишат от очите и мъжествеността му, но той никога нямаше да им даде достойнството си.

Един мъж с черна кожена качулка се обърна и насочи към очите му дълъг железен прът, нагрят до червено. В този момент може би щеше да

се моли, ако можеше да изрече и една дума при невероятния страх, който го задушаваше. Очите. Божичко, как щеше да живее без очи?

Един рицар в пурпурни одежди пристъпи пред него.

– Не, скопете го най-напред. Нека това е последното нещо, което ще види.

Груби ръце разкъсаха дрехите му. Гарваните заграчиха вече усети-ли миризмата на кръв. Хладен нож се долепи до изтръпналата му плът.

„Господи, Господи, не ме наказвай така“, молеше се той.

Но той никога не бе вярвал в Господа, не бе познал ничия милост и нямаше никаква надежда. Сети се за момичето, което бе обичал и при мисълта за това, което му отнемаха, стомахът му се сви от болка.

Рицарят в червено долепи лице до неговото и изръмжа:

– Кажи на баща си, графа, че така постъпваме със синовете на предателите.

„Баща ми дори не го е грижа“, искаше да извика той. „Графът на Честър не дава и пет пари какво ще направите с мен.“

Рицарят зачака. Чакаше го да се огъне. И той наистина се огъваше, но отвътре, където никой не можеше да го види.

– Господи, момче, ти си направен от камък!

Не, от плът и кръв. Плът от неговата плът. Той не можеше да поярва, че баща му го е оставил в ръцете им... че изобщо не го обича...

Намери думите, които търсеше. Успя да извади и куража да ги изрече.

– Като свършите... ще ми дадете ли един нож?

По лицето на рицаря изникна учудване. Най-после го пречупи.

– За да се убиеш ли?

„Та аз съм ти син, по дяволите! Твой син! Как е възможно човек да обрече собствения си син на такива страдания!“

– Не... За да убия баща си.

Омразата го изгаряше отвътре. Омразата и крайното отчаяние. Чувстваше се нежелан, недостоен, ненужен. Гарваците грачеха, вятърът виеше, а дъждът се сипеше по лицето му. Той вдигна поглед към кърваво-червените стени на Рудлан и зачака болката...

По лицето ѝ се стичаше дъжд. Гарваните грачеха името ѝ, а тя се бореше с фосфоресциращата мъгла, която обгръщаше съзнанието ѝ като сребърна паяжина. Ръцете ѝ посегнаха да отблъснат лепкавите^ нишки, но докоснаха нечия нежна кожа, а граченето на гарваните се превърна в меден момчешки глас.

– Милейди...

Почувства твърда пръст под гърба си и влага, която се просмукуваше в дрехите ѝ. Отвори очи и срещна две зеници, черни като зейнали рани. По лицето ѝ пробяга бяла ръка и ороси страните ѝ с вода.

– Талезин?

Опита се да стане, но светът наоколо се въртеше. Причерня ѝ. В гърлото ѝ се надигна буца. Хвана се за кожената му туника и едва се съдржаше да не повърне.

– Ей, да не вземете да я свършите върху мене, милейди. Дрехата ми е нова. Цялата си печалба от заровете съм хвърлил за нея.

Ариана понечи да се засмее, но се задави. Постепенно световъртежът отмина, гаденето също и тя се облегна успокоена. Талезин беше сложил златния си шлем, който искреше в тъмнината и така осветяваше лицето му, че черните му очи блещукаха като звездици.

– Какво правиш тук? Да не би лорд Рейн да се е върнал?

– Не, няма да дойде преди да се е стъмнило. Милейди, но вие треперите!

Той се наведе над нея и лицето му почти докосваше нейното. Имаше най-странните очи, които някога бе виждала. Изглеждаха сякаш зад тях бликаше светлина, студена и синкава, като луната.

– Видяхте го, нали? – попита той. – Видяхте какво се е случило с господаря тук.

Очите му просто извличаха истината от нейните.

– Да, видях – прошепна тя, – но нищо не разбирам. Изведнъж споменът за видението изникна толкова ясно в съзнанието ѝ, че тя почти усети вкуса му – тръпчив и солен като кръв. Тя не само бе видяла какво се бе случило в двора на Рудлан, тя самата бе станала Рейн.

– Очите... Господи, Талезин, те щяха да му извадят очите.

Без да усети, тя се оказа в прегръдките му, а той я потупваше по гърба. Вече не изглеждаше толкова малък. Може би заради силата, с която я подкрепяше, или пък заради дълбоките, мелодични нотки на гласа му.

– Ш-шш, спокойно сега. Не се е случило. Нали знаете, че господарят ми е израсъл здрав и невредим?

Тя потрепера отново и се отдръпна от него.

– Но почти е станало. Талезин, кажи ми защо? Какво е правил той тук?

Два-три немирни кичура се бяха изплъзнали от бонето ѝ и той ги отстри от лицето и.

– Станало е преди баща ви да си върне Рудлан от норманците. По

времето, когато старият граф на Честър е бил господар на тези земи.

– Бащата на Рейн ли?

– Да, по времето когато Стивън и Матилда се биели за английския трон и всички барони били принудени да вземат нечия страна. Старият граф открай време имал способността да предусеща от коя страна ще се появи победителят и често сменял посоката. Но един ден се заблудил и застанал на страната на Стивън, вместо да си остане с Матилда. Грешката му коствала няколко крепости, една от които – Рудлан. Рудлан била отдадена на един от любимите барони на Матилда, а графът на Честър се съгласил да предаде и сина си, като гаранция, че в бъдеще няма да пречи на новия господар на крепостта. Но баронът останал измамен, защото, противно на очакванията си, получил не Хю, а незаконния син на графа – Рейн.

– Значи са го държали заключен в избата?

Сърцето на Ариана се свиваше от болка като гледаше издълбаните на стената букви.

„Сигурно му е отнело седмици, месеци, за да ги изпише...“

– Цяло лято и цяла есен – каза Талезин, сякаш четеше мислите й. – И баронът се заклек, че ако старият граф престъпи клетвата си, ще извади очите на Рейн и... ще го скопи.

Ужас изпълни устата й – горчив и горещ. Тя беше в двора и чакаше, чакаше да го скопят, да извадят очите й – не! – неговите очи.

– Но това не стана! – възкликна тя.

Главата й се стягаше от болка. Колко ли го е заболяло, когато е разбрал, че е изоставен и предаден от собствения си баща? Болката, неговата болка, бе все още толкова ясна и остра в съзнанието й, че се чувстваше като пронизана право в сърцето.

– Но това не е станало, нали? – настоя тя в желанието си веднъж завинаги да реши този въпрос, който й изглеждаше толкова важен. Важен за онова момче в избата. – Не е станало, значи баща му сигурно го е обичал поне малко?

Талезин поклати глава и Ариана видя в лунните му очи мъдрост, която бе толкова стара и вековечна, колкото и самата земя.

– Баронът останал поразен от смелостта на момчето и се отказал от пъкленото си деяние. Виждате ли, милейди – толкова просто и същевременно така сложно.

Болката стана още по-силна.

– А баща му?

– Той просто се изсмял. Исмял се, когато разбрал какво

възнамеряват да правят със сина му, изсмял се, когато се зарекли да го скопят и да му извадят очите. Той просто се смеел и толкоз.

Ариана стоеше до прозореца и чакаше, когато свирачът наду рога да оповести пристигането на господаря.

Небето бе притъмняло вече и само на хоризонта все още се виждаше ивица светлина. Нова луна, тънка и остра като сърп, висеше над портата. Пред стълбите на замъка един слуга тъкмо палеше факлите и огнените езици плющяха на вятъра като знамена.

От тъмнината изникнаха два коня и Ариана забеляза кичури гъста червеникава коса. Странно, това, че Талезин язди редом с господаря си, изобщо не я учуди. Следобедта той бе изчезнал от избата като призрак и тя вече се чудеше дали разговора им не беше просто продължение на видението ѝ.

Рейн слезе от коня и едва допрял стъпала на земята, вдигна глава към нея. Тя подскочи и почти се дръпна назад, но реши, че това би било глупаво и остана на мястото си. Факлите осветяваха острите черти на лицето му; вятърът развяваше гъстата му коса и над главата му се виеха кичури като дяволски рога.

Някой го извика отвътре. Той хвърли последен поглед нагоре и тръгна по стълбите. Дълбоко в нея, като стълбове горещ дим, забушваха страх и възбуда, които така се сляха, че тя не можеше да различи едното чувство от другото.

Докато го чакаше, огледа стаята. В мангала гореше огън. Ваната наблизко бе пълна с гореща вода, над която се издигаше ароматна пара. На застланата с килими софа бяха подредени овесени сладкиши и козунаци, плодове и сирене, кани с вино и бира. В една купа киснеха изсушени билки да подслаждат въздуха. Тръстиките бяха сменени. Дори завесите около леглото бяха изтупани от прахта.

Той се забави доста и тя вече се разхождаше безцелно из стаята, когато дочу подрънкване на шпори и тропот на ботуши по стълбата. Ариана забеляза, че е стиснала ръцете си отпред като досадна бавачка и бързо ги отпусна. Дланите ѝ бяха изпотени.

Вратата се полюшна безшумно на смазаните си панти и той влезе в стаята, донесъл със себе си хладината на нощта и мириса на море.

Не беше сам. С него вървеше и сър Одо, следван от трима мъже, които говореха един през друг в желанието си да привлекат внимание. Тя наля чаша бира и му я подаде, но той говореше и възнагради жеста ѝ само с леко кимване. Ариана се почувства нежелана, но когато тръгна към вратата, той извика:

– Остани, Ариана.

Говореше с хората си тихо и сдържано, а те не криеха възхищението и уважението си. Докато го гледаше, Ариана си помисли, че човек с неговите възможности можеше да добие власт, която да се мери с кралската, дори с титла и земи наполовина на тези в имението Честър. И все пак той не бе получил нищо от баща си. Нищо освен огорчения. Ясно защо носеше низшата си кръв като катранена риза. Тя му бе донесла само болка.

Мъжете си тръгнаха и те най-после останаха сами.

Той се обърна и погледът му я обходи от глава до пети. Очите му станаха тъмни и премрежени и лицето му се изпъна. Странното напрежение вътре в нея нарасна и Ариана все повече го усещаше – горещо и влажно, като парата, която се надигаше от ваната му.

Искаше ѝ се той пръв да проговори, но като видя, че няма да го направи, тя се престаши:

– Ваната ви е готова, милорд. Вечерята също.

Той се огледа наоколо.

– Май ще ми хареса да съм женен.

На лицето му изгря усмивка – ведро и ослепителна като горещо слънце.

Сърцето на Ариана заби неравномерно. Беше против законите Божии човек да се усмихва така. Едва когато понечи да каже нещо, тя усети, че усмивката му бе спряла дъха ѝ.

– Но аз се съмнявам, че някога ще ми хареса да имам съпруг.

Погледът му се прикова върху устните ѝ и тя се почувства сякаш я докосваше с пръстите... или с устните си.

– Помогни ми да се съблека, жено – каза той с дрезгав глас.

Тя се подчини и се зае с одеждите му, както бе правила толкова често, когато братята ѝ се връщаха от лов. Но ръцете му легнаха на раменете ѝ и той я придърпа към себе си. Миг или два двамата стояха долепили носове и тя успя да забележи, че преди да я целуне очите му наистина потъмняваха и добиваха цвета на топла пепел.

Целуна я страстно. Почти нараняваше устните ѝ. Ръцете му се плъзнаха около талията ѝ и тя притисна гърди в кокалените плочки на бронята му. Ръката му се спусна надолу по гърба ѝ, обхвана високо бедрата ѝ и придърпа тялото ѝ нагоре към твърдината между краката му. Когато безкрайната му целувка най-после завърши, устните ѝ пулсираха. Тя ги докосна с език и усети вкуса на бира и... на мъж.

– А това, Ариана? Дали ще започне да ти харесва с времето? –

хвана той ръката ѝ и я пхна в панталона си.

Членът му сякаш потрепваше в дланта ѝ – плътен, твърд и горещ. Тя дишаше толкова шумно, сърцето ѝ така бясно биеше, та ѝ се струваше, че той не би чул думите ѝ, дори да измислеше какво да му отговори.

Пусна я. Ръката ѝ пареше. После се измъкна от бронята си и тя я пое от ръцете му. Рязкото движение при свалянето на ризата раздразни раната на рамото му и той потръпна.

Как ли ще ме накаже за това, помисли си Ариана. И за чувала от зебло и пепелта.

Той се изправи, протегна се и мускулите на гърба му се изопнаха. После отиде до масата и си наля още бира. Когато поднесе чашата към устата си вените и сухожилията на ръката му изпъкнаха. Тя си помисли, че само с един удар тази ръка можеше да я убие. Вече го познаваше по-добре, но не достатъчно и все още се страхуваше от него.

– Ще ме биете ли, съпруге?

Той се обърна и леко вдигна вежди от изненада.

– Обикновено не бия жените си просто така за разгръвка. Направила ли си нещо днес, заради което да се налага да те наказвам?

Тя стисна ръце зад гърба си и се изпъна като струна.

– Значи би ме ударил, ако си сигурен, че го заслужавам.

Той остави чашата на масата, без да отмества поглед от нея.

– Какво си направила?

– Не, не ме разбра. Просто не познавам норманските порядки и ми се искаше да разбера, какво... мога да очаквам от теб.

„Трябва ли да се страхувам от теб“, бе скрития смисъл на думите ѝ, но гордостта ѝ не ѝ позволяваше да го изрази ясно.

– В Уелс законът повелява, че един съпруг може да удари жена си само по три причини – ако я завари с друг мъж, ако проиграе стоките му, или ако накърни мъжествеността му. Ако съпругът си позволи да удари жена си заради нещо друго, тя има право да разруши брака. Освен ако той не заплати за грешката си, естествено.

Желанието ѝ да заплаче бе станало толкова силно, че стягаше гърлото ѝ.

– Не мога да ти позволя да ме удриш за каквото и да било друго.

– Не мога да позволя! Изглежда забравяш, че сега си в Англия, а в Англия мъжът може да прави с жена си каквото поиска.

– Значи може да я бие просто така за разгръвка? – попита Ариана, неспособна да преглътне факта, че гласът ѝ трепери.

Като кимрийка тя имаше своите права. Веднъж омъжена за него, тя

нямаше нищо.

Той пристъпи към нея и тя стегна всеки свой мускул, за да не отстъпи назад, макар бавния и ленив начин, по който се движеше да ѝ подсказваше, че няма да я удари. Поне не сега.

Беше сплела косата си в дебела плитка, която се спускаше през рамото ѝ. Пръстите му пропълзяха по плитката, започвайки от врата, спускайки се надолу покрай гърдите, следвайки всяка извивка.

– Ти играеш ли комар? – попита той.

Ариана изведнъж осъзна, че той разплита косата ѝ.

– Не, но...

– Ако те хвана с друг мъж, Ариана, аз няма да те бия, а направо ще те убия. – Гласът му беше твърд и равен, но пръстите, които разплитаха косата ѝ, останаха нежни. – А що се отнася до мъжествеността ми... няма смисъл да накърняваш ненакърнимото. – В очите му просветна някакво пламъче и Ариана си помисли, че той всеки момент ще се разсмее. – Сега разбра ли какво можеш да очакваш от мен?

Ариана се опита да мисли, но мисълта ѝ бе станала бавна и тежка. Единственото, което приковаваше вниманието ѝ в този момент, бе усещането на пръстите му в косата ѝ.

– Ще бъда твой покорен спътник.

– Е, най-после постигнахме съгласие върху нещо – каза той и рязко се дръпна.

Стовари се на стола и започна да измъква ботушите си. Ариана го гледаше като замаяна известно време, а после приклепна в тръстиките пред него и се зае да му помогне. Той се наведе и зарови пръсти в косата ѝ. Полека вдигна главата ѝ, докато погледите им се срещнаха и каза:

– Ще бъда много внимателен с теб тази вечер и ако не се бориш, няма да те боли толкова.

– Лъжеш.

– Е, може би съвсем малко. Ти си толкова мъничка и крехка.

– А мъжката ти „гордост“ – толкова голяма.

По устните му пробяга едва забележима усмивка и тя затаи дъх.

– Това за „гордостта“ ми обида ли беше, или комплимент?

Ариана наведе очи, странно доволна, че я подкача. Внезапно си спомни нещо, което я накара да се усмихне. Беше през лятото, когато бе навършила дванадесет. Почти усещаше топлото слънце, което грееше над главата ѝ тогава, горещият пясък, който се провираше между пръстите ѝ, миризмата на сол и водорасли, плясъкът на вълните.

Без да се замисли, Ариана разказа спомена си.

– Вие мъжете сте толкова чувствителни към тази си част на тялото. Веднъж спипах четирима от братята си на плажа край остров Мун. Стояха в полукръг над водата и отначало не можех да си обясня какво правят, защото гащите им бяха свалени до коленете. А те се състезаваха, кой ще се изпикае по надалеч в океана и мереха на кого пишката му е по-дълга.

Рейн се разсмя. Тя също прихна и гласовете им – нейният, звънлив и сладък, неговият, дълбок и гърлен – се сляха в едно и изпълниха стаята.

Той спря пръв, а тя, като го чу да млъква, преглътна последните трели на смеха си. В стаята изведнъж стана неприятно тихо. Ръката му, която досега лениво бе премятала косите ѝ, се плъзна по шията ѝ. Той я галеше, галеше, галеше и непознато чувство, топло и тежко, завладя съзнанието ѝ.

Тя се дръпна рязко и скочи на крака. После отиде до умивалника, напълни емайлирания съд с вода и го донесе пред него.

– Какво правиш? – попита той.

Тя се наведе над него и спуснатите ѝ коси паднаха върху голото му рамо. Той зарови лице в тях и притвори очи, но Ариана беше заета с превръзката на рамото му и не го забеляза.

– Превръзката ти е залепнала за раната. Трябва да се намокри. Иначе няма да мога да я сваля.

– Просто я дръпни.

– Ще те заболи.

– Няма да ме заболи, колкото когато ме наръга с онази кама.

Тя дръпна рязко превръзката. Той не издаде нито звук, но цялото му тяло се стегна и устните му побеляха.

От раната бликна прясна кръв. Тя навлажни една кърпа и взе да забърсва кръвта.

– Господарю, надявам се, ще приемете извинението ми за това, че ви нараних. Тогава имах причина, както сам знаете, но сега съжалявам.

– Е, една драскотина повече или по-малко... – сви рамене той.

– Снощи трябваше да наложите раната с имел, щеше да спре кръвта. Все пак може и да не ви остане белег.

По гърдите му се беше разплискала вода, която се стичаше на бавни струйки по стегнатите му мускули и накъдряше тъмните косъмчета около зърната му, преди да потъне в гънките на корема му.

Тя отмести поглед от тялото му и се загледа в позлатените цветни мотиви на стената отсреща. Чувстваше се така стегната и пламнала,

сякаш плътта ѝ нарастваше отвътре и се притискаше до кожата ѝ.

– А сега, чакам вие да ми се извините, съпруже.

– Какво?

Гледаше я с изцъклени очи, като ударен с мокър парцал. За кратко време, в което се познаваха, той бе направил доста неща, за които да се разкайва, и сигурно сега премисляше, за кое от тях трябва да се извини.

– За това, че насини окоето ми – помогна му тя.

– Как ли пък не! Ти си го заслужаваше, а отгоре на всичкото – стана случайно.

– Аз ти се извиних. Първо, за това, че те нарекох копеле, макар наистина да си такъв... Искам да кажа, по стечение на обстоятелствата – добави тя бързо. – А сега и за това, че те наръгах, когато се опита да се гавриш с мен.

– Опитвах се да се любя с теб.

– Така че най-малкото, което мога да искам от теб, е да ми се извиниш, загдето ме удари – било то случайно, или нарочно. Би било справедливо.

– Как, за Бога, ще е справедливо да ти се извинявам за нещо, което сама си си навлякла?

Ариана се изправи рязко.

– Вие, господине, сте безкрайно невъзпитан. Дори за норманец – отсече тя и грабна легена, но той я хвана за китката.

– Цяла вечер ли ще се джафкаме за това?

– Аз не джафкам. Да не съм куче!

Той стисна зъби и скулите му заиграха.

– Добре. Извинявам се, че случайно те ударих в окоето, докато се опитвах да се предпазя от смъртоносния удар, който ми нанесе с петнайсет сантиметров кинжал.

– Не приемам извинението ти!

– Не приемаш...

– Не. Ако ще се извиняваш така надменно – по-добре недей.

– Господи Боже!

Рейн скочи от стола като ужилен и обърна легена върху нагръдника ѝ.

Водата беше студена и Ариана цялата изтръпна. Тънката коприна се полепи по тялото ѝ, а от студа зърната ѝ настръхнаха и изпъкнаха като два лешника. Това ѝ напомни за всичко, което бе преживяла предишната вечер, как бе поел гърдата ѝ в уста, как бе засмукал като бебе...

Тя вдигна очи да го погледне. Сърцето ѝ биеше така силно, че ударите му отекваха в цялото ѝ тяло и тя сякаш не можеше да си поеме въздух. Погледът ѝ спря на устните му. Искаше ѝ се да... искаше се ѝ се да я... целуне.

Устните му се открянаха и тя прокара език по своите. Главата ѝ се отпусна назад, той се наведе над нея...

О, Господи, трябваше да я целуне...!

Дъхът му я погали и тя въздъхна.

Желаше, чакаше целувката му.

Устните му докоснаха нейните и той най-после го направи.

Целуваше я жадно, притискайки устни до нейните, принуждавайки я да ги разтвори. Езикът му я погали веднъж-дваж, а после се втурна навътре. Тя се скова за миг, все още несигурна, но накрая отвърна на целувката му.

Той отлепи устни от нея бавно, като продължаваше да я обсипва с малки целувчици, сякаш не можеше да се спре.

– Боже Господи, колко сладки са устните ти! – простена.

Той се спусна надолу по брадичката, проследи извивката на шията ѝ и тя отпусна глава назад и зарови пръсти в раменете му. Чувстваше се натежала, изтръпнала от странна болка. Вътре в нея всичко омекваше и се стичаше като разтопено масло.

Ръцете му обхванаха главата ѝ, навеждайки я надолу, докато погледите им се срещнаха.

– Ариана?

Тя се поколеба за миг, отново завладяна от внезапен страх. Цял живот щеше да прекарва нощите си с този мъж, в неговото легло. Не можеше да се страхува вечно.

Измъкна се от ръцете му и бавно, без да отделя очи от него, вдигна ръка и с треперещи пръсти развърза нагръдника си.

Той се усмихна и тя изведнъж осъзна, че няма от какво да се бои.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ариана лежеше гола на леглото и го наблюдаваше как се съблича. Сатенените чаршафи галеха гърба ѝ хладни и меки. Светлината от свещите хвърляше ръждиви сенки по бронзовата му кожа и проблясваше в гарвановочерните косъмчета по гърдите и в слабините му. Лицето му беше в сянка и тя не можеше да види очите му.

В стаята бе толкова тихо, че се долавяше съскането и пукането на въглените в мангала и свистенето на вятъра в стрехите. Чуваше се дори дишането.

Рейн се отпусна на леглото до нея и поглади лъскавата ѝ коса. Устата му се изкриви в странна гримаса и изведнъж, сякаш неспособен да устои на желанието, той зарови лице в косата ѝ. Приличаше на дете, което се гуши в плюшеното си мече.

– Миришеш така вкусно – промълви той с нещо средно между стон и въздишка.

– Ще ме ядеш ли?

Той вдигна рязко глава и я погледна с ококорени очи. После избухна в неочакван смях, който така я стресна, че тя се изчерви. Защо ли се опитваше да играе на изтънчени любовни игрички с него, след като открий време не ѝ се отдаваше да го прави?

– Божичко, колко си невинна! – възкликна той с леко дрезгав глас и прокара пръст по устните ѝ. – Бях забравил, че все още съществуват и такива момичета – невинни, чисти... непорочни.

Свободната му ръка обхвана главата ѝ и той се наведе да я целуне. Устните ѝ се разтвориха и той жадно ги погълна. Целува я дълго, с цялата палитра усещания, присъщи за една целувка – от нежното и едва доловимо докосване на устните, до дълбокото и страстно сливане, което я влудяваше. Когато най-после вдигна глава, устните ѝ бяха подпухнали, тръпнещи и вече не така непорочни.

Той се наведе над нея и с влажни целувки проследи извивките на лицето ѝ – веждите, скулите, носът... Очите му бяха премрежени от страст, а по устните му заигра едва забележима усмивка. Тя притаи дъх в очакване тази усмивка наистина да изгрее, но той изведнъж скочи и рязко дръпна една от възглавниците.

– Какво правиш? – извика тя уплашено.

– Търся кинжали.

Той посегна към другата възглавница, но Ариана хвана ръката му.

– Тази вечер ти се доверявам, милорд. Вярвам, че няма да ми стоиш зло. Довери ми се и ти.

Китката му се стегна под пръстите ѝ. Очите му изстинаха, а устните му се свиха в черта. Щеше да погледне и под другите възглавници. Не вярваше в никого и в нищо.

Първо се отпуснаха устните му, макар все още да бе далеч от усмивката. После освободи ръката си, но не посегна да вдигне следващата възглавница, а наведе глава и потърси с устни вдлъбнатината на шията ѝ. Тя пое дълбоко въздух. Всяка поразителна по тялото ѝ сякаш се изпълваше с аромата на топлата му кожа.

– Желаш ли го, Ариана? – Дъхът му я галеше. – Кажи ми, искаш ли го.

Тя се замисли какво ли би направил, ако му отвърнеше „не“. Дали щеше да я обладае въпреки всичко, както бе направил снощи? Не, нямаше намерение да го подлага на изпитание. Щеше да излъже, ако отречеше.

– Искам... искам те!

Ръцете му запълзяха по тялото ѝ, проследиха извивката на хълбоците ѝ, погалиха корема ѝ. Ариана усети, че главата ѝ натезава. Кожата ѝ пареше и тръпнеше. Пръстите му се спуснаха надолу към тъмния мъх в слабините ѝ. Докосваха я едва-едва, като внезапен полъх на немирна вятър и чувството, което я обзе, бе толкова силно, че почти ѝ причини болка.

Тя отблъсна ръката му и прошепна:

– Не мисля, че ми харесва да правиш това.

– Лъжкия! Напротив, много ти харесва – отвърна той, но не я докосна повече там.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и те сякаш потръпнаха и наедряха. Горещи вълни обляха слабините ѝ и се спуснаха надолу по краката ѝ, сякаш тялото ѝ се разтапяше отвътре.

– Колко е нежна кожата ти! – прошепна той в косите ѝ. – Толкова нежна...

Ръцете му, тъмни на фона на млечнобялото ѝ тяло, представляваха приятна гледка. Дългите му пръсти следяха линията на ребрата ѝ, подскачаха над сърцето ѝ, обгръщаха гърдите ѝ.

Време беше и тя да го докосне. Дланите ѝ неволно се плъзнаха по извивките на гърдите му, пръстите ѝ се заровиха в тъмните косъмчета по тях. Ариана се учуди как е възможно кожата му да е толкова

копринена и топла, а плътта отдолу – така стегната и здрава. При всяко негово движение тя усещаше обузданата сила на тялото му.

Той се извърна и я притисна до себе си. Членът му, твърд и горещ, се плъзна между бедрата ѝ. Тя се скова за миг и неволно се дръпна, но дъхът му в косите ѝ я отпусна.

– Няма нищо страшно, Ариана. Гали ме.

Не можеше да го гали. Би било неприлично. Но за неин ужас, той хвана ръката ѝ и я притисна до твърдия си член. Когато пръстите ѝ се затвориха около него, Рейн простена през зъби.

Топлината и твърдостта му я порази. Дланта ѝ пареше сякаш държеше нажежено желязо.

– По-силно. Няма да се счупи – промълви той, макар гласът му да издаваше някаква болка.

Тя стегна пръстите си и раздвижи китката, все още боязливо. Той затвори очи. Скулите му станаха някак по-остри, кожата му – по-изпънатата. Цялото му тяло започна да потръпва. Това, че го кара да се чувства така, внезапно изпълни Ариана с опияняващо усещане за сила.

– Господи, не мога... – Той сграбчи ръката ѝ. – Стига!

После зарови лице в извивката на шията ѝ и неочаквано се разсмя.

– Нещо ми подсказва, че съвсем скоро ще станеш много добра в тия работи.

Косата му галеше шията ѝ, помете гърдите ѝ и устните му се спряха над тях. Тя го гледаше как поема зърното ѝ и го поглъща, както човек поглъща череша, за да я откъсне от опашката ѝ, но този път не искаше да му се противопоставя. Удоволствието бе толкова силно, че тя почти изпищя. Почти изпищя и по-късно, когато пръстите му се спуснаха надолу към слабните ѝ и започнаха онази игра, от която тя толкова се бе страхувала. Усещанията бяха по-силни от нея. Тя изви гръб и стисна бедра, по-скоро неволно, отколкото от страх.

Той спря и в тишината учестеното ѝ дишане прозвуча неестествено. Когато отвори очи, устните му бяха на сантиметри от нейните, дъхът му изпълни устата ѝ.

– Разтвори крака.

Бедрата ѝ се подчиниха.

Пръстите му продължиха вълшебната си игра и при всяко докосване – като свещ, допряна до горяща факла – Ариана пламваше. Тя гореше, пламтеше отвътре, разпадна се на хиляди частици и после отново се събираше. Усети, че стене, че движи хълбоците си по най-срамен начин, но не я беше грижа. За нищо...

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, главата ѝ се мятеше неудържимо. Помисли си, че ако той не спре, тя всеки момент ще избухне, ще се разпръсне на хиляди парчета и никога няма да може да се намери отново. Огънят вътре в нея пламтеше и с всяка секунда ставаше толкова горещ и силен, че сякаш изсмукваше въздуха от гърдите ѝ. Сърцето ѝ бе спряло и тя бе сигурна, че само след миг ще умре и смъртта ще бъде спасение. И все пак продължаваше да се противи...

– Отдай ми се, Ариана! – прошепна той във врата ѝ. – Отдай ми се!

– Не, не мога! – проплака тя, макар да не бе сигурна, какво точно я пита.

Знаеше само, че не може, не трябва да го допусне да преодолее тази последна бариера – все едно да му даде част от душата си.

Гърдите ѝ мъчително се надигаха от усилието, с което дишаше. Кръв нахлу в ушите ѝ. Тя отвори очи и го погледна. Не можеше да я притежава! Не трябваше да я притежава, защото не я желаше истински. Поне не така, както тя бе мечтала да я желае мъж.

Той покри тялото ѝ със своето. Членът му, горещ и гладък, се плъзна по корема ѝ. Ръката му се втурна надолу по венериния ѝ хълм, пръстите му се спуснаха навътре сякаш да проправят път и той леко и внимателно я облада. При първия допир тя изтръпна и се скова от страх, който постепенно отмина, сменен от усещане за изпълване и разпъване.

– Господи... толкова си мъничка!

Ръцете ѝ шареха безспирно по гърба му и тя инстинктивно се раздвижи.

– Хубаво е, нали, хубаво е... – простена той и навлезе още по-дълбоко в нея.

Ръцете му обхванаха таза ѝ. Той я притисна към себе си, но от това съприкосновението стана още по-пълно и дъхът ѝ замря.

– Боли. Спри!

– Божичко, не мога да спра сега!

За миг той се измъкна от нея, а после отново се плъзна вътре, отначало леко, а сетне по-бързо. Ръцете му стискаха бедрата ѝ и я движеха в такт с тласъците му. Болката поотслабна, макар да не бе изчезнала напълно.

Ариана го прегръщаше без дори да подозира. Усещането, че той я обладава, я плашеше, но бе по своему диво и възбуждащо. Горещо, напрегнато чувство пропълзя в слабините ѝ и изпълни гърдите ѝ, измествайки въздуха от тях.

Гърбът му плувна в пот, а учестеното му дишане кълтеше в ушите

й. Тялото му се изви назад, следвайки все по-бързите тласъци на таза му. Изведнъж той спря, отметна глава и се зарови още по-дълбоко в нея. Усетила тръпките му, Ариана отвори очи и видя как лицето му се гъне сякаш от агония.

– Ариана! Господи, Ариана!

Викът му бе дрезгав сякаш се бе откъснал от гърлото му след неуспешни усилия да го спре.

„Не се предадох“, помисли си тя. „Дадох му тялото си, но не и себе си.“

Тогава защо ли се чувстваше толкова тъжна?

Трябваше му доста време да укроти дишането си. Лежеше върху нея и гърдният му кош притискаше бюста ѝ при всяко вдишване.

Кожата ѝ бе суха и пламнала, сякаш я бяха търкали цяла армия телаци. Той все още бе вътре в нея и от това я болеше. Но когато Рейн понечи да се надигне, тя стисна бедра. Не знаеше защо, но не искаше той да я напуска. Чувстваше се някак празна отвътре и така тъжна.

Те полежаха миг-два без да продумат, а после той се търкулна встрани и легна до нея.

– Занапред ще става все по-леко – каза ѝ. – Ако не се плашиш, може би ще изпиташ и повече удоволствие.

– Мислех, че е мой дълг да ви се отдавам, господарю. Длъжна ли съм сега и да изпитвам удоволствие?

– Да, по дяволите. И не ме наричай „господарю“, след като току-що сме се любили. – Очите му проблясвахана слабата светлина, студени и сиви като сребро, но пръстът, който прокара по устните ѝ, бе безкрайно нежен. – Казват, че една жена зачева по-лесно, когато е задоволена.

– За това ли те е грижа – да създадеш наследник?

Той наведе глава. Дъхът му бе топъл и осезаем като милувка.

– Не само за това.

Устните му докоснаха бузата ѝ и стомахът ѝ се сви от очакване. Щеше да я целуне, а тя бе започнала да харесва целувките му. Разтвори устни и зачака, но...

... той се изправи рязко и застина. Сграбчи възглавницата изпод главата ѝ и за части от секундата, камата, която тя бе скрила там, застана на гърлото ѝ.

Той държеше смъртоносното острие на косъм от нея. Очите му се присвиха от ярост, устните му побеляха. Изглеждаше така, както го бе видяла за първи път във видението си.

Ариана усети, че дръжката потрепва йод здравата му хватка.

– Да ти вярвам. Така ли? – процеди той през зъби. Не помръдна. Тя също, дори не си поемаше въздух.

Очите му я пронизваха – сиви, свирени и по-студени от северни ледове. Тя преглътна и усети острието да лизва кожата ѝ.

– Не мога да говоря с нож в гърлото.

Той изпсува и заби камата в дървената табла над главата ѝ. Дръжката потрепера миг-два и се укроти.

– Какво си мислеше, Ариана? Че ще навра език в медения ти мускус ли? – Той я сграбчи между краката и грубо пхна пръсти вътре в нея. – Още ли си мислиш, че едно копеле не е достойно за вкуса му?

– Не знаех какво ще направиш! Обкръжена съм от норманци и ако не се защитя сама, няма кой да ме защити. Помислих си, че ще ме накажеш за всичко, което се случи вчера. Освен това, заради честта си, не можех да ти позволя да ме срамиш или да се гавриш с мен...

Тя усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи, но успя да ги задържи.

– Заради честта – повтори той, сякаш поразен от думите ѝ.

Стоеше, стиснал устни, и я изпиваше с поглед, зад който мислите му оставаха непроницаеми. Ръката му все още лежеше между краката ѝ, а пръстите му – вътре в нея. От допира с тях тя се чувстваше гореща и влажна. Той ги плъзна още по-навътре и тя простена, стегна се и ги погълна още по-дълбоко.

Лицето му се промени пред очите ѝ. Кожата му се изпъна по скулите, очите му потъмняха и се изпълниха с жажда. Той я притисна до себе си.

Думите се изплъзнаха от устата ѝ, без да ги усети.

– Целуни ме...

– О, Боже – отвърна той и я целуна.

Ариана се събуди внезапно, седна в леглото и придърпа кожената кувертюра. Под слабата светлина на свещта стаята бе пълна със сенки. Тя притаи дъх да чуе какво я бе разбудило, но освен вятъра навън и мишките, които шумоляха в ъглите, нищо друго не се чуваше.

Стори ѝ се късно, посред нощ. Обърна се да види кое време е. Свещта почти бе изгоряла. До утрото оставаха едва три чертички.

Спяха с вдигнат балдахин, защото Рейн предпочиташе свежия въздух пред усамотението. В това отношение двамата бяха напълно различни – той не искаше балдахин, не обичаше да се затварят кепенците, нито пък спеше с нощна шапка. Когато Ариана му напомни, че злите духове могат да влязат през отворения прозорец и да се вселят в тялото му през главата, той се изсмя и каза, че злите духове не могат да се мерят с

Черния дракон. Сигурно беше прав.

Може би понеже си мислеше за зли духове, когато свещта угасна, Ариана едва не изпищя. Но това естествено бе просто полъх.

Изведнъж музика изпълни стаята.

Като дете на кимрийци, тя бе откърмена със звуците на арфата, но тази изящна музика едва ли излизаше изпод ръцете на смъртен. Звънливите струни трептяха и се разливаха във водопад от кристални трели. Музиката бе чиста и кристална като тънък лед. Толкова болезнено осезаема, че Ариана почти я виждаше.

И тогава наистина я видя. Като цветни ленти – сини, пурпурни и теменужени – които се носеха във въздуха. Трептящи, развълнувани нишки дъга, които се вплитаха в гоблен от звуци. Те обгърнаха тялото ѝ, галейки я като влюбени ръце, и тя се почувства обладана от музика, едновременно обичана и осквернена.

Тя протегна ръка да докосне цветните звуци и макар те все още да танцуваха около нея, ръката ѝ премина през тях като през мъгла. Сълзи изпълниха очите ѝ. Музиката бе толкова прекрасна, че ѝ причиняваше болка.

Трубадурът нежно галеше струните и звънливите звуци замираха с шепот в нощта. Лентите сапфирена мъгла, призрачни сенки на умиращите звуци, останаха във въздуха още миг, а после бавно се разпръснаха.

– Талезин? – прошепна тя, макар да не очакваше отговор.

Музиката не идваше иззад вратата, нито пък от стаята. Тя се носеше оттам, откъдето идваха и виденията ѝ. Идваше през времето. Може би беше свирена преди векове, а може би още никой не я бе изсвирил.

Изведнъж, когато тъкмо се бе уверила, че музиката отново бе изчезнала обратно във времето си, в стаята се разнесе меден глас:

Живееше в езерото чудна хубавица, сърцето и добро, очите и зелени...

Този път песента се разля покрай нея като сребърна река. Усещаше я – гореща и разтопена. Където я докоснеше – кожата ѝ изгаряше. Той пееше и с музиката си изрисува езеро, в което живееше девойка. Изрисува рицар, който искаше тялото ѝ, без да ѝ дава любовта си.

Приказката бе едновременно весела и тъжна и Ариана се усмихна през сълзи. Изведнъж тя самата стана част от нея и всичко бе толкова истинско, колкото и във виденията ѝ. Долови тръпчивата миризма на мочурливите брегове, дочу мученето на крава, усети топлия летен вятър. Тя беше девойката, която изникна от равната, сребриста

повърхност на езерото, гола, с дълги кестеняви коси и млечна кожа, обсипана с капчици вода. Девојката крачеше към брега и пред нея застана рицар. Раменете му засенчиха пламналото небе. Слънчевите лъчи блесяха в черната му броня и го обгръщаха с ореол от бяла светлина. Девојката вдигна ръце и го повика, а в очите ѝ имаше сълзи. Сълзи и отчаян копнеж.

– О, не... – проплака Ариана, предусещайки болката.

Езерото изчезна, рицарят също и само песента остана.

Навек ще бъдеш моя, Ненагледна, твой господар ще бъда аз навек, ала в сърцето място има само за Господ, господар и верен ат.

Не ще ме имаш никога, Свирепи, не ще ми бъдеш нивга господар. Душата си на теб бих врекла аз, ала помни, ще дойде час и слънцето към утро ще заходи, ти ще застанеш тих, без глас и своето сърце на колене ще ми дариш, любими.

Музиката спря, неочаквано, както бе започнала. Ариана зачака, притаила дъх, но сребристата река постепенно пресъхна и изчезна. Дори тишината отново стана обикновена. Тишина на потънал в сън замък.

Изведнъж свещта до леглото изпука и отново запламта.

Ариана подскочи и едва успя да преглътне писъка, който се надигна в гърлото ѝ. Отпусна се на възглавниците и зачака сърцето ѝ да се укроти. Докато лежеше отворила широко очи, напрегнала слух, тя изведнъж осъзна, че всичко това бе само сън.

Пое дълбоко въздух и постепенно се успокои, но усещанията от съня все още владееха съзнанието ѝ.

Пустата, самотна болка на девојката, която обичаше, без да бъде обичана я изпълваше с такава тъга, че гърлото ѝ се свиваше.

Тя погледна мъжа до себе си. Мъжът, който само преди часове се бе любил с нея, без да я обича. Още усещаше лепкавата мокрота на семето му между краката си, и нежността, и болката.

Героят от нейния сън бе имал тъмна коса, свирепи устни и очи, бездушни и сребристи, като езерото, край което бе застанал. Ариана си помисли как ли продължаваше съня, дали рицарят щеше някога да дойде при девојката и, коленичил, да ѝ дари сърцето си.

Защото рицарят в тази песен бе Рейн.

Не. Тя не можеше да си представи, че Рейн, с цялата си гордост и с бронираното си сърце, беше способен да го направи.

„Господи, Ариана! Що за глупости! Та това е само сън!“

Тя не искаше любов от норманеца. Нямаше да я приеме дори той да ѝ я поднесеше паднал на колене. Всичко бе просто един сън, който

нищо не означаваше.

А ако не бе сън, то тогава онзи проклет оръженосец, който се смяташе за трубадур, бе скроил всичко. Глупакът му с глупак! Да я буди посред нощ с разни песнопения.

Ариана се намести в леглото и стисна очи, опитвайки се да заспи отново. Но сънят не идваше. След доста време Ариана най-после се унесе, придърпала възглавницата пред гърдите си като щит...

Сякаш искаше да предпази сърцето си.

На следващата утрин Ариана седеше на масата в спалнята и, дъвчейки края на едно гъше перо, се опитваше да разгадае тефтера със сметките на Рудлан... но Сидро вече го нямаше и начинът, по който бяха водени сметките, събуди у Ариана подозрението, че някой от месеци бе обирал каймака от ковчежетата на брат ѝ.

Тя извади нов пергамент, заглади го с пемза и тъкмо бе взела един мечи зъб да го излъска, когато усети, че стаята изведнъж се промени. Сякаш слънцето бе изгряло иззад тъмен облак. Кръвта ѝ се разбушува и гореща вълна обля тялото ѝ.

– Добро утро, господарю – каза тя, без да се обръща, макар че ръката ѝ се разтрепери, докато търкаше жълтия лист с плоското на големия зъб.

Бе усетила присъствието му веднага щом се бе приближил и нямаше нужда да се обръща, за да се увери, че той наистина е там. Такива неща ѝ се бяха случвали и преди.

– Сигурно съм изгубил форма – каза той. – Навремето успях да се промъкна зад гърба на враг къде-къде по-незабелязано.

Сега вече го погледна. Той стоеше на прага, изпълнил вратата, кръстосал прасци, мушнал палци в колана си. Лицето му бе зачервено от слънцето, косата – разрошена от вятъра.

– Да не би да смятате съпругата си за враг, милорд?

– Да кажем, че не забравям уелския ѝ произход.

Мечият зъб подскочи измежду пръстите ѝ, изтрополи по масата и изчезна в тръстиките на пода. Той се отлепи от вратата, приближи се, приклепна до масата и взе да рови в сламата. Тесният му панталон се изпъна по бедрата, а мускулите на гърба му изпълниха лятната туника. Слънцето, което нахлуваше през отворения прозорец, проблясна в синьо-черната му коса и Ариана с усилие овладя внезапния си импулс да зарови пръсти в къдриците му. Стори ѝ се странно, че го вижда така – коленичил, като рицаря в снощния ѝ сън.

Той вдигна язко глава и ѝ подхвърли изпуснатия зъб. Стресната от

неочаквания му жест, тя понечи да хвана мечия зъб и събори и перото, и пергамента. Той ѝ ги върна с една от редките си усмивки и попита:

– Има ли още нещо, което бихте искали да изпуснете, така и така съм долу?

– О, не, не, приключих... Ъ-ъ, исках да кажа, благодаря ти, че...

Осъзнала, че дрънка глупости и клати глава като кокошка, Ариана млькна.

Той се изправи и едрото му тяло засенчи гледката пред очите ѝ. Беше ходил на лов сутринта и тя усещаше по него миризмата на гора и дивечова кръв. Той погледна изписаните със сметки листове и въдушевлението напусна лицето му.

– Какво правиш? – попита остро.

Тя така се беше заплеснала по него, че ѝ трябваша няколко секунди да проумее въпроса му.

– А? О, това са сметките на замъка, господарю. В окаяно състояние са. Още не сте назначил човек да ги води и аз си помислих, че... след като прегледах складовете на Рудлан... така и така съм се заела с тази работа, та си помислих, че може би... тоест... – Тя спря да пелтечи и вдигна гордо глава. – Ако настоявате мога да ги прехвърля на свещеника ви. Макар че, ако се съди по латинския му, той не е кой знае колко образован.

– Да не би ти, най-обикновена жена, да твърдиш, че си по-образована от моя свещеник?

Ариана стисна зъби.

– Аз съм учена на писане, четене и смятане заедно с братята си и с всички момчета, които растяха сред нас. Баща ми смяташе, че познанието е от особено значение за един рицар. А също и за една истинска дама.

В очите му за миг проблясна въдушевlenie, но то бързо отлетя и погледът му отново стана студен.

– Ученето е за свещениците. Жените нямат полза от наука, а за добрия рицар най-важно е умението да върти умело сабята.

Ариана реши да не обръща внимание на мнението му за жените, защото знаеше, че то се споделя от целия християнски свят, но за останалото не можа да си замълчи.

– Горко на рицар, който не знае да чете и пише, господарю. Само човек на познанието, честта и кавалерството може да се нарече истински рицар.

Устните му се изкривиха в горчива усмивка.

– Да, така е в песните на трубадурите, Ариана. В реалността

рицарите убиват винаги, когато се наложи, без дори да си помислят за чест и кавалерство. Те биха измамили и собствената си майка за един пукнат петак, с който да примамят някоя уличница. Готови са да се надлъгват със самия Господ, стига това да им осигури още няколко часа мизерен живот. Крайниците им изгниват от рани, телата им извиняват от болести и накрая те са съгласни да продадат дори душите си, да заложат честта си, защото в края на краищата всичко е по-добро от смъртта и... Дявол да го вземе!

Рейн млъкна внезапно и извърна поглед. Ариана се изправи и катурна мастилницата, която щеше да се разлее, ако той не се бе обърнал навреме, за да я хване.

Поредната ѝ несръчност го разсмя и той я улови в прегръдката си.

– Ти си опасна жена – каза през смях, докато присядаше на раклата край прозореца и я придърпваше между краката си. – Опасна за самата себе си и за останалите с тия глупави идеали и необуздани лакти. – Гластът му стана странно мек и гальовен. – Може би трябва да те вържа и да ти запуша устата, както бе направил Талезин, когато те тикна в шатрата ми.

Бедрата му се стегнаха около ханша ѝ и я придърпваха още по-близо. Тя се възпротиви за миг, но после се поддаде. Искаше да се поддаде. Дланите ѝ легнаха на раменете му. Туниката му бе разкопчана и отдолу се виждаше мургавата кожа и тъмните косъмчета по гърдите му. Искаше ѝ се да го целуне там, но не го направи. На брадата му имаше тъмно петно, което берберина беше пропуснал сутринта. И там искаше да го целуне.

Ръцете му обхванаха талията ѝ и тя почти потрепери от докосване-то им. С усилие събра мислите си да подхване някакъв разговор.

– Добре че споменахте Талезин, господарю. – Гърдите му се надигнаха под дланите ѝ.

– Какво е направил пак тоя нещастник?

– За двете седмици, които прекара в Рудлан, той е успял да легне с всички жени в кухнята с изключение на Берта, а сега е подхванал и млекарките.

– А защо е пропуснал Берта? Тя беше онази с чудните цици, нали?

– Ами! Висят и се тресат насам-натам като виме! – отвърна тя леко подразнена от факта, че мъжът ѝ е забелязал прекрасния бюст на Берта.

Ариана смяташе своите гърди за малки и всяка вечер ги разтриваше с цвят от невен.

– Берта се отърва от животинската похотливост на оръженосеца ви

понеже е болна.

– А-ха.

– Не в този смисъл, глупчо! Има шарка жената – разсмя се Ариана и го тупна с юмрук по гърдите.

Той хвана ръката ѝ и я допря да устните си. Когато близна кокалчетата ѝ с език, към рамото ѝ запъплиха тръпки. Щеше да се люби с нея. Беше дошъл да я потърси именно заради това – да се люби с нея посред бял ден. Тя си спомни какво бе правил с тялото ѝ предишната вечер, как я бе накарал да се чувства и осъзна, че и тя иска това да се повтори.

– Трябва да направите нещо с Талезин, господарю. Иначе Рудлан ще се напълни с бебета след девет месеца.

– И какво предлагаш да направя? Да го скопя ли? Кажете на жените да не вдигат крак за щяло и нещяло.

Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Пръстите му намериха зърната ѝ и Ариана прехапа устни, за да не простене от удоволствие.

– Трябваше да се сетя, че не мога да очаквам кой знае каква помощ от теб. Ти си мъж и не се интересуваш колко прислужници ще развратиш и колко дечурлига ще оставиш след себе си.

– Обиждаш ме, жено. Аз вече не мърсувам с прислугата, нито ръся копелета насам-натам. Нали съм женен!

Част от нея изпита удовлетворение от думите му, другата част почти не го чу. Усещанията, които ръката му я караше да изпитва, ѝ пречеха да мисли за каквото и да било.

– Явно ще трябва да взема нещата в свои ръце – каза с усилие тя. – Ще дам на жените да пият билки. Така поне няма да зачеват.

Изведнъж той я сграбчи за ръката и рязко я дръпна към себе си.

– Ти откъде ги знаеш тия работи?

За миг тя просто стоеше и го гледаше объркана. Гърдите ѝ още пареха там, където я бе докосвал.

– Всяка жена знае...

– Не, само уличниците знаят как да се предпазят мъжкото семе да не пусне корен.

– Обиждате ме, господарю.

Той я стисна още по-здраво, пръстите му се забиха в плътта ѝ и скулите му заиграха. Ариана усещаше горещия му, гневен поглед.

– А знаеш ли как да се отървеш от бебе, което вече е заченато?

– Да, но...

– Ако посмееш да правиш нещо, за да махнеш детето ми, ще те убия, Ариана. Запомни го, защото наистина ще го направя, ако те хвана.

Тя се дръпна рязко от ръцете му и така изкрещя, че той примигна.

– Никога не бих направила подобно нещо, глупав празноглавец! Аз също искам да имам дете. Как ти се обърна езика да го кажеш!

Рейн вдигна глава и ококори очи.

– Празноглавец? – повтори той и Ариана си помисли, че всеки момент ще се разсмее.

Не можеше да свикне с тези внезапни промени в настроението му. Идеше ѝ да го удари, но същевременно искаше да го целуне. Боже Господи! Не го разбираше, но по-странното бе, че не разбираше и себе си.

Той хвана вирнатата ѝ брадичка и почти допря устните ѝ до неговите.

– Значи искаш да родиш дете от едно норманско копеле?

– Че от кого друг? Нали си ми съпруг.

За миг той застина. Не правеше нищо, просто стоеше и я гледаше втренчено. После я целуна нежно и каза:

– Съблечи се и скачай в леглото.

Тя пристъпи крачка назад. Устните ѝ горяха и едва се съдържаше да не прокара език по тях.

– Няма. Той не каза нищо, дори не се помръдна, но лицето му доби свирепия израз на завоевател, който не обича да му отказват.

– Вече не съм в настроение да се любя, господарю – каза тя и отстъпи още.

– Това няма никакво значение. Мога да те съблека, да те вържа за леглото и пак да стане моето. Никой не би ме обвинил.

– А, да, това можеш да направиш. Нали си по-силен от мен. Но след това ще ти се наложи да преровиш цялата крепост, за да събереш всички кинжали. Дори цяла Англия ще ти се наложи да преровиш. Иначе по-добре да ме оставиш вързана за леглото завинаги.

– Виж, върху последното си заслужава да помисля. – Той пристъпи към нея и тя изтича от другата страна а масата. – Започвам да се убеждавам, че мястото ти е точно там – вързана за леглото, гола.

Ариана за първи път виждаше човек да се движи така бързо. Той не заобиколи масата, той направо я прескочи. Тя хукна да бяга, спъна се в извития крак на мангала и макар че веднага скочи на крака, той вече я беше хванал. Извърна я към себе си и с тежестта си я притисна към масата.

От гърлото ѝ, преди да успее да го спре, се изтръгна писък. Той го заглуши с устните си и Ариана забрави всичко. Отвърна на целувката му с цялата страст, която бе изпитала снощи и която съзнателно бе

сдържала тогава. Той пусна ръката ѝ и положи длан на тила ѝ, за да я целуне още по-горещо.

Сърцето на Ариана бушуваше в гърдите ѝ. Краката ѝ трепереха така силно, че ако не беше масата и ръката му на тила ѝ, тя сигурно щеше да се свлече на пода. Гърдите ѝ се притискаха до тялото му, ръката ѝ се зарови в гъстата му коса, устните ѝ сякаш не можеха да се отлепят от неговите. Тя спусна другата си ръка по гърдите му и усети необузданите удари на сърцето му. Ръцете му обхванаха кръста ѝ, иридърпвайки тялото ѝ към неговото, така че да усети възбудата му. Тя вдигна глава и блуждаещият ѝ поглед попадна върху изрисуваните лъчи на тавана, които се въртяха като колела пред очите ѝ. Той долепи устни до тръпнещата вдлъбнатинка на шията ѝ и гласът му отекна по артериите ѝ като по струна.

– Ти си моя, Ариана. Моя!

– Не... – промълви тя, но не се противопоставяше на думите му. Опитваше се да устои на собственото си страстно желание.

Той така рязко я отблъсна, че Ариана едва не се строполи на пода. Погледът му беше див, пълен със странна смесица от обърканост и гняв. Той се въртна на пети и излезе.

Тя пристъпи след него, но съзнателно се спря, огледа стаята с невидящи очи и се строполи на стола. Устните ѝ бяха подути и сухи. Тя прокара език по тях да ги овлажни и усети вкуса му върху тях. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Слабините ѝ се сковаваха от болезнено желание, което той бе предизвикал. Беше я накарал да го желае, а после я бе изоставил.

„Какво от това“, каза си. „Да, какво от това. Ще му покажа, че и мен не ме е грижа за него и това ще бъде самата истина. Съвсем не ме е грижа.“

Ръцете ѝ трепереха, когато отново взе перото, но тя се постара да не го забелязва. Върхът се бе счупил и тя потърси ножа да го подкастри.

– Милейди...

Стресната от неочаквания глас, Ариана подскочи и се поряза. От прореза бликна алена кръв и покапа по пергамента, а тя седеше и гледаше като омагьосана и колкото и странно да бе, не почувства нищо. Когато се обърна, погледът ѝ срещна красивото лице на Талезин.

– По дяволите, глупчо такъв, видя ли какво направи!

– Милейди, аз не съм виновен. На такива несръчни хора като вас не бива да се дават ножове.

– Затвори си нахалната уста и ми донеси кърпа и вода.

Не беше несръчна. Никога не ѝ се бяха случвали подобни инциденти преди да се омъжи за този проклет норманец. Той внасяше смут в душата ѝ, а жалкият му оръженосец се появяваше изневиделица и ѝ изкарваше ангелите.

Пръстът ѝ започна да тупти от болка. Изведнъж пред очите ѝ се образува бяла мъгла и цялото ѝ тяло затрепери. Хубава работа, нямаше да припадне заради нищо и никакво иорязване! Тя се хвана за масата със здравата си ръка и погледна към Талезин, който вървеше към нея със златния купел в ръка.

– Не, не – промълви тя, но думите не излязоха от нейната уста.

Талезин ѝ подаваше купела, но това не беше Талезин, а някакъв старец, сбръчкан, немощен, с жълтеникава кожа и дълбоки очи, но очите... очите бяха на Талезин – смолисточерни и блестящи.

– Защо постъпвате така с мен? – проплака тя без глас. – Нищо не искам да виждам повече.

Но купелът беше в ръцете ѝ – горещ и пулсиращ – и тя се вираше в златната мъгла, която се вихреше, растеше и обгръщаше съзнанието ѝ. Мъглата бавно се разсея и избледня до жълтеникавия блясък на утринно слънце. Но въздухът беше студен – мразовитият въздух на есенно утро. Аригна дочу иронизителното квичене на приклешена свиня, долови мириса на кръв и се разсмя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той се разсмя, когато касапинът заби нож във врата на свинята. Животното квичеше и се мяташе, пръскайки кръв наоколо. Кръвта се плискаше в прахоляка и по босите му крака. Майка му пхна димяща тенджерата с варен овес под кървавата струя и устата му се напълни със слюнка. Щеше да има кървавица за вечеря и може би, ако останеше, и той щеше да я опита.

– Рейн!

Като чу, че го викат, той се обърна. Брат му Хю идваше през двора, яхнал понито си. Прекрасно бяло конче с дълга русолява грива и гъста опашка. Понито беше голямо за Хю и бедрата му едва обкрачваха дебелия му гръб.

„Но аз съм по-висок от Хю“, помисли си той.

Искаше му се това пони да бе негово. Усещаше привкуса на желанието дори по-силно от вкуса на кървавицата.

– Виж какво ми подари татко за рождение ден! – похвали се през смях Хю.

„Графът е и мой баща“ – идеше му да викне, но не посмя. Той беше копеле, син на уличница. Той знаеше какво означават тези думи. Отлично знаеше. И все пак не можеше да проумее, защо баща му не го обичаше, защо винаги му се караше. Защо можеше да подари на Хю пони, а на него не.

Хю викна нещо и посочи към замъка. Един рицар слизаше по стълбите – красив мъж в блестяща посребрена броня, с коса, черна като гарваните, които се ровеха в сметището, толкова едър и висок, че закриваше бледото есенно слънце.

„Един ден и аз ще стана толкова голям. Голям като татко, й рицар“, помисли си той и сърцето му се сви от странната смесица от страх и трепет, които винаги изпитваше щом срещнеше високия, строг мъж.

Рицарят вървеше към него и се усмихваше и за миг той бе почти сигурен, че се усмихва на него.

– Татко! – извика момчето и се спусна да обвие ръце около облечените в броня крака на мъжа. – Кога е моя рожден ден? Може ли да подариш и на мен пони?

Той видя юмурука, едва когато вече бе станало късно. Рицарят го сграбчи за туниката и го вдигна, докато погледът му срещна чифт

светлосиви очи.

– Да не съм те чул повече да ме наричаш така! За теб аз съм „господин графе“! Ясно ли е, копеле такова?

– Да, но ще ми подариш ли пони? Когато дойде рождения ми ден.

Удари го опакото на тежка ръка и той падна в калта с плясък, от който дъхът му излезе. Хлъзна се по земята и се спря в кървавото тяло на закланата свиня, обръщайки тенджерата. Просмуканият с кръв овес се изсипа отгоре му и майка му се развика, а Хю надменно се засмя. Ала гласът на баща му, дрезгав от гняв, бе това, което го накара да изпита истинска болка.

– Затваряй си устата, момче! Иначе ще ти строша кокалите от бой. Разбра ли ме, сополанко? Що ли не ти строша кокалите още сега?

Гърдите му се надигаха от усилие да диша. В очите му пареха сълзи, но той не се разплака, защото рицарите никога не плачат.

Майка му се наведе над него. Косата ѝ падна върху лицето и в червената ѝ, захилена уста. Тя го побутна с крак и се закиска:

– „Га ми е рождения ден“, пита. Минал-заминал. Забра'ихме го. Нема кой да го запомни, щото никой не искаше да се раждаш. Дадах цели три пенса на една стара вещица да те махне. Ръга ме с шишове, кръвта ми щеше да изтече три дни, как ме не утрепа, дъртата, ма ти се държиш, копелето му с копеле. Ше пита 'га му е рождения ден! Е, забра'ихме го!

Но той вече не се интересуваше от рождения си ден, защото беше видял стражаря с камшика. Обърна глава и притисна лице в земята, която беше мокра и лепкава от кръвта на свинята и разсипания овес.

Камшикът плющеше по гърба му, но той не заплака, защото рицарите никога не плачат...

– Няма да плача – каза Ариана.

– Е, надявам се, милейди. В края на краищата само леко сте се порязала.

Ариана мигаше срещу замъгления образ на кърваво слънце, което избледня, за да бъде сменено от зеленикавите стени на спалнята ѝ. Усети пареща болка на гърба си и се почуди защо Талезин налага с мокра кърпа пръста ѝ. Понечи да му каже, че не пръста я боли, но стомахът ѝ се сви от отвратителното чувство, че ще повърне, а изрисуваните стени наоколо заиграха и се размазаха пред очите ѝ. Тя стисна зъби и затвори клепачи. Стори ѝ си, че долавя миризма на варен овес и свинска кръв, но това беше невъзможно, защото бе края на юли, а никой не колеше свине през лятото, пък и тя не беше поръчвала печено свинско за вечеря.

Старият трубадур беше сложил златния купел в ръцете ѝ. Не, Талезин я беше стреснал и тя се бе порязала с ножа, а когато този глупак ѝ бе донесъл купела, тя бе направила грешката да погледне в него и ѝ се беше явило видение. Да, просто видение. Видя как колят прасе в някакъв чужд двор, който трябва да е бил Честър, защото старият граф беше там. Позна го, защото той изглеждаше точно както изглежда сина му сега. И Хю беше там. Бяха му подарили пони за рождения ден и когато го видя и на нея ѝ се прииска да има такава...

Не, Рейн искаше понито. Той беше детето в онзи двор, а тя просто бе съзряла част от миналото му. С тази разлика, че бе почувствала всичко, сякаш наистина се случваше с нея. Бяха забравили рождения му ден. Никой не знаеше кога е роден. А на нейните рождени дни винаги бе имало такава празнична суматоха...

Ариана стисна зъби да преодолее ледените тръпки, които разтърсиха цялото ѝ тяло. Виденията ѝ бяха започнали да стават прекалено истински. Страшно бе да влезеш в душата и сърцето на друг човек, невъзможно бе да стоиш и да съзерцаваш безучастен. Ами ако не се върнеш в реалността след някое от тези видения?

– Хубава работа! Да не би да припаднете заради две-три капки кръв, милейди?

Тя отвори очи. Талезин бе откъснал парче от кърпата и превързваше пръста ѝ. Кичур огненочервена коса закриваше лицето му.

– Защо правиш това с мен? – попита тя.

Все още ѝ се гадеше. Чувстваше празнота и безкрайна тъга.

Той вдигна глава и отметна косата си с бледа и нежна ръка. Очите му присветнаха пред лицето ѝ, като котешки.

– Защото раната трябва да се почисти. Иначе ще се замърси и цялата ви ръка ще изгние.

Той още държеше треперещата ѝ ръка.

– Не се подигравай с мен, момче. Защо ме караш да виждам тези неща... да ги чувствам...?

– Кои неща? Ако имате предвид дето ви стреснах, та си порязахте пръста, не сте права, защото аз почуках преди да вляза. Притесних се да не би да ви се е случило нещо, защото господарят изхвърча в залата, побеснял като див жребец и едва не ме събори, а после се разкрещя, че му се пречкам в краката. Дано да не сте се скарали пак, милейди. – Той въздъхна дълбоко. – Бог ми е свидетел, че вече се уморих да ви помирявам.

Той посегна да вземе легена с розова вода и Ариана се вцепени като видя бронзовия съд от умивалника, а не златния купел.

– Какво направи с него? – викна му тя.

– Милейди?

Талезин така се стресна от неочаквания въпрос, че разплиска водата по пода и впери в нея ококорените си очи, като кученце, хванато да дъвче нечия обувка.

– Вълшебният купел на Мирдин. Какво направи с него?

– Не знам нищо за никакъв вълшебен купел.

– Лъжеш! Ти го открадна от мен в деня, в който Рудлан падна, а после го довлече в същата тази стая, за да ме смутиш в деня на сватбата ми. Преди малко ми го подаде пак, а сега отново го няма и ти...

Ариана млъкна. Той щеше да отрече всичко. И какво от това? Купелът отново щеше да се появи някой ден, пък и тя не искаше да получава тези проклети видения повече.

Момчето беше оставило легена на умивалника и тръгваше към вратата.

– Талезин! – викна му тя.

Той застина, а когато се обърна бавно, на лицето му беше изписана крайна неохота.

– Милейди, заклевам се, че не знам нищо за никакъв вълшебен купел. Освен това имам важни задачи, с които трябва да се заема. Бронята на господаря плаче за излъскване и макар че брат ви се е заел да подготви коня на милорд, опасявам се, че клетникът е толкова безнадеждно непохватен, че не ще се справи сам. А ако работата не е свършена както трябва, аз ще понеса гнева на господаря. Знаете ли, как ще ме накаже...

Звънливият смях на Ариана прекъсна безкрайната тирада на момчето.

– Спри да плещиш глупости, че ще ти падне езика от много употреба и ми кажи, знаеш ли кога е рождения ден на лорд Рейн?

Талезин примигна веднъж-дваж и разцъфна в една от прелестните си усмивки.

– Странно, само преди час и аз си помислих, че необузданият характер на господаря се дължи на влиянието на Марс, под което е роден. Свящото събитие се е състояло преди двадесет и шест години на утрешния ден. Затова съм обречен на такава злощастна съдба.

Ариана не можа да разбере какво общо има раждането на съпруга ѝ със съдбата на Талезин.

– Стига глупости, момче! По времето, когато се е родил лорд Рейн, ти не си бил дори похотлив блясък в очите на баща си. Та казваш денят на раждането му се пада утре?

– Да. Жалко, че е пост, защото господарят хич не обича риба. Е, не се съмнявам, че готвачът ще измисли нещо за празника.

– Ще има празник?

– Ами мисля, че би било чудесно, милейди! – възкликна той и плесна с ръце. – Нали? Жалко, че не ми казахте по-рано, щях да съчиня ода по този случай.

Ариана се намръщи подозрително. От самото начало момчето сякаш нарочно я принуждаваше да устрои празник. Може би търсеше повод да свири на арфата си. Ариана отново се замисли дали музиката, която бе чула снощи, не беше изпълнена от него. Не, дори да имаше изключителен талант, момчето бе прекалено младо, за да е толкова изкусно с арфата. Ами ако беше някакъв магьосник? Разправяха, че магьосниците могат да създадат музика от всичко, могат да приемат всякаква форма и да пътуват през времето, да стават невидими и да бъдат едновременно на две различни места. Може би дори бяха способни да създават видения и да ръководят нищо неподозиращите смъртни, както си пожелаят.

Боже, Ариана, що за глупости! Къде ще видиш магьосник в днешно време? Освен това кой уважаващ себе си вълшебник би приел формата на този досаден оръженосец?

Пък и какво значение имаше откъде идваха виденията? Всичко, което бе съзряла и почувствала, наистина се бе случило на момчето Рейн и тя беше сигурна – без да може да обясни как и защо, – че мъжът Рейн и досега помни този епизод от миналото. Болеше я за мъжа, дори повече отколкото я болеше за момчето. Суровостта и безсърдечието му вече не я учудваха.

Той имаше рожден ден и тя се закле, че този път никой няма да го забрави. Оставаше ѝ малко време, за да подготви истински празник, но ако впрегнеше всички на работа, може би щеше да се справи. Щеше да му подготви и подарък. Да, хубаво би било да му подари нещо...

Искаше ѝ се да му купи пони, но беше закъсняла с цели двадесет години.

– Седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет...

Ариана стоеше, свъсила вежди и броеше дървените маси, подредени покрай стените на залата. На двайсет маси гостите щяха да се блъскат като прасенца-сукалче-та, но до утре дърварят нямаше да успее да направи още, така че трябваше да се задоволят с това, което имаха.

Когато огледа залата, Ариана още повече се намръщи. Беше чисто – тя вече се бе погрижила за това, – но гредите бяха почернели като огнище, а стените просто плачеха за варосване. Помисли си колко гола е

тази зала в сравнение с разкошния палат на баща ѝ. Като се изключат проядените от молци глигански глави и ръждясалите оръжия, които висяха по стените, не оставаше нищо, което да грабне окоето. Трябваше ѝ нещо ярко и пъстроцветно, което да краси стената над високата маса. Някаква библейска рисунка или може би няколко копринени знамена във всички цветове на дъгата.

Изведнъж тя се сети какво да подари на Рейн за рождения ден. Ще му ушие огромно знаме, което ще окачи над високия му стол. Ще го направи от най-богата коприна с дълбокия и топъл цвят на есенни ябълки и ще извезе черния дракон на него. Така всички странници, които щяха да ношуват в замъка им, още с влизането щяха да разберат, че тук господар е Черният дракон.

Изпълнена с въодушевление, Ариана впрегна всички в подготовката на празника. Когато всеки се бе заел с поставената му задача, тя оседла кобилата си и препусна към града да купи необходимата ѝ коприна от Кристина, дъщерята на манифактуриста. Денят изведнъж се смрачи. В небето надвиснаха облаци, сиви като мръсно руно. Тревата по поляните се разлюля от силен вятър, ко-йто носеше миризмата на дъжд.

Бирникът пред градските порти махна енергично на Ариана ѝ я пропусна да мине, без да ѝ събере такса. Съпругата на господаря не плащаше, защото парите от таксите отиваха направо в джоба на мъжа ѝ. Глутница кучета запрепуска след нея и джафкането им се смеси с виковете на рибарите, които прецеждаха реката през мрежите си. Ариана мина покрай отворените врати на ковачницата. Вътре кипеше усилена работа. Въздухът трептеше от ударите на чуковете, от наковалните хвърчаха искри. Сечеха нови монети с лика на лорд Рейн върху тях, точно като Цезар, който красеше старите.

„Стигнал е далеч“, помисли си Ариана. „От нещастното момче, което мечтае за пони – до господаря, чийто лик изсичат върху монетите.“

Кобилата потропваше бавно по тесните улици, които воняха на кочина, а Ариана се опитваше да си представи изненадата и удоволствието, които щяха да се изпишат на лицето му, щом видеше знамето.

Дъщерята на манифактуриста живееше в голяма дървена къща, която гледаше към градския пазар, а отзад – граничеше с пристана. Пазарът представляваше безформен площад, по-скоро триъгълен, отколкото кръгъл или квадратен. Не беше застлан с плочи и земята отдолу, иначе спечена и корава, през зимата се превръщаше в блато. В единия ъгъл на разкривения триъгълник клечеше църквата с ръбатата си каменна камбанария. На дървените стълби отпред седеше потънал в мизерия мъж, а

на врата му висеше изгнила, вмирисана скумрия. В средата на триъгълника се издигаше големият градски кръст, изсечен от гранит, а на кладенеца до него клюкарстваха няколко жени, с ведре на главите. Щом видяха Ариана, те веднага млъкнаха.

Тя тъкмо слезе от коня пред къщата на манифактуриста и първите капки дъжд западаха на едри кръгли петна в прахоляка. В магазинята беше тъмно и хладно. Отнякъде веднага притича слуга и ѝ се поклони ниско.

– Милейди!

– Повикай господарката си, ако обичаш.

Слугата излезе и Ариана се огледа наоколо. Навсякъде по пода лежах бали с вълна, завързани с тръстикови въжета, бурета с папируси и индиго, отвари от синчец за боядисване на тъканите. Рафтовете на стената бяха натежали от топове разноцветни платове. Малка вратичка водеше към друга стая, откъдето се чуваше непрестанното тракане на становите. В помещението отзад босоноги работници тъпчеха вълната в големи казани с вода, а бояджиите разкисваха дълги парчета плат в бъчвите с боя и непрекъснато ги бъркаха с дървените си пръчки. Ариана излезе на двора и едва не се задуши от парливата миризма на урината, с която фиксираха боите.

Гръмотевица разтърси небето и дъждът заваля като из ведро. Ариана понечи да се прибере обратно, но погледът ѝ улови някакво движение. Покрай стената на къщата имаше стълби, които водеха към втория етаж. На тясната площадка, с лице към отворена врата, стоеше мъж. Той се наведе напред сякаш за да целуне някого и наистина от сянката изникнаха две женски ръце и обвиха врата му. После мъжът се обърна и изтича безшумно по стълбите. В едната си ръка носеше кожена чанта и на Ариана ѝ се стори, че вътре подрънкват монети.

В края на стълбите мъжът поспря и се огледа в пелената от дъжд. Ариана мерна позната златистокестенява коса и чифт щръкнали мустаци и несъзнателно се скри под навеса. Мъжът се огледа още веднъж и изчезна през страничната врата.

Ариана се замисли какво ли прави братовчед ѝ Кайлид при Кристина и какъв ли заговор крои пак. Каквото ѝ да беше замислил, то щеше да донесе неприятности на господаря на Рудлан.

След няколко минути Кристина се появи в магазинята.

Поруменелите ѝ бузи изпъкнаха на фона на снежнобялото ѝ боне, а устните ѝ изглеждаха влажни и подпухнали.

– Дал Бог добро, милейди – каза тя задъхана, сякаш току-що бе

тичала. – Какво ви води насам в това време?

– В Уелс, ако човек не излиза при дъжд, има опасност завинаги да си остане затворен въкъщи – усмихна се Ариана.

– Имате право, милейди – отвърна Кристина с пресилен усмивка и крадешком хвърли поглед през отворената врата към двора, който вече беше плувнал във вода. – Дори норманците не могат да укротят опърничавото ни време.

Шегата беше стара и изтъркана, но Ариана се засмя и разсеяно опипа меката блатистозелена вълна, която лежеше на дървената маса пред прозореца. Искаше ѝ се да пита Кристина какво търси братовчед ѝ Кайлид при нея и защо така се промъква като крадец, но вместо това каза:

– Бих желала да видя червените коприни, с които разполагате.

– Моля, милейди, стига да ви харесат – отвърна Кристина и махна на слугата, който свали топ пурпурночервен плат от рафта.

Коприната беше прекрасна и щеше да свърши чудесна работа за знамето. След нея Ариана подбра и абано-совочерна свила, от която да ушие дракона. Когато слугата уви платовете и отиде да ги натовари на коня ѝ, тя изведнъж се сети, че не носи пари. Така или иначе не разполагаше с никакви средства. Всичко, което бе притежавала след сватбата, бе станало собственост на Рейн и единствените наистина нейни вещи бяха венчалната ѝ халка и оракулската огърлица, която носеше на врата си.

Макар да ѝ беше мъчно да се раздели с нея, Ариана откопча бронзовата огърлица и я подаде на момичето.

– Ще приемеш ли това вместо плащане? Кристина отстъпи сякаш се страхуваше да докосне накита.

– Милейди, няма нужда. Ще прибавя днешната ви покупка към сметката за сватбената ви рокля.

Ариана се сети за прекрасната сапфиреносиня рокля, така богато извезана със злато, за яркочервената мантия, обточена с кожи, и си помисли, че те сигурно бяха стрували цяло състояние. Макар че Рейн, като господар на Рудлан, скоро щеше да стане богат, в деня на тяхната сватба, той бе бил просто един бедняк. И въпреки това я бе дарил с онази прелестна рокля.

– Плата ми трябва, за да направя подарък на съпруга си. Не бих искала той да плаща за него – отвърна Ариана и бутна огърлицата в ръцете на Кристина.

Момичето се поколеба за миг и накрая взе старинния накит.

– Значи сте щастлива в брака си с норманец? Влюбихте ли се вече

в него?

– Не, не съм се влюбила – отвърна бързо Ариана и усети, че кръвта нахлува в лицето ѝ.

Та тя бе изпитала страст към Рейн и не смееше дори пред себе си да признае, че не се интересува от мъжа, който само с една от редките си усмивки караше коленете ѝ да треперят.

– Да не би да ми говориш за любов, защото и ти си изпитала подобно чувство? – попита я на свой ред тя, сякаш искаше да сподели срама си. – Дочувам, че братовчед ми Кайлид напоследък често се навърта около дома ти?

Кристина ококори кафявите си очи и поклати глава, но после вирна брадичка и каза:

– Да, ние с Кайлид се обичаме и дори целият свят да го узнае – не ме интересува. Макар да не сме съпрузи по закон, ние сме си дали клетва пред Бога.

Ариана понечи да каже нещо, но Кристина махна с ръка и продължи:

– Няма нужда да ми напомняте, че той е уелсец с благородна кръв, а аз – обикновена англичанка, дъщеря на манифактурист. Ние се обичаме и имаме общ враг и обща мечта. Един ден, когато норманците бъдат прогонени далеч отвъд морето, ние можем да... – Гласът ѝ затрепери и от очите ѝ бликнаха сълзи. – О, милейди, толкова го обичам...

Изведнъж светкавица прониза небето и озари с ярка зеленикава светлина разплаканото лице на Кристина.

Последните ѝ думи сякаш проехтяха в тъмната стая. Толкова го обичам... Ариана се замисли как ли се чувства човек, когато е така сигурен, че обича, когато е уверен, че получава обич в замяна. Затвори очи да извика отново усещанията, които бе изпитала към златния рицар от съня ѝ, но видя единствено Рейн, който насочваше копието си към нея и дори докосването, което почти почувства, бе типично негово – свирепо и настойчиво, пълно със страст, но не и с любов.

– Кайлид поиска от вашия нормански съпруг разрешение да се оженим, но той му отказа. – Младото лице на Кристина се изкриви от неподправена омраза. – Лорд Рейн иска уелските му васали да се женят за нормански момичета, за да може земите им да останат завинаги в нормански ръце. Него изобщо не го интересува това, че ние с Кайлид се обичаме.

Никой не се жени по любов, понечи да каже Ариана, но гръмотевите спряха думите ѝ. Истината, при това казана така направо, едва ли

щеше да донесе някаква утеха на клетото момиче.

– Мислех, че ще ме разберете, милейди. Та нали бяхте омъжена против волята си за човек, когото мразите!

– Не е там работата – отвърна Ариана с въздишка и хвана момичето за ръката. – Кристина, ако Кайлид подготвя бунт, трябва да го спреш!

– Да го спра ли? Но той винаги ми е казал, че от всички жени вие най-много желаете да видите земята и народа си свободни. Толкова бързо ли ви промениха двете нощи, прекарани в леглото на този норманец?

Ариана изтръпна и дръпна ръката си.

– Не съм забравила, че съм кимрийка, Кристина, и никога няма да го забравя – отсече тя и тръгна да си върви.

Кристина я хвана за лакътя и в жеста ѝ Ариана усети страх и отчаяние.

– Нали няма да предадете Кайлид на норманеца?

– Едва ли има какво да издам. Не знам какво е намислил Кайлид. Не искам и да знам, Кристина, защото една порядъчна жена трябва да бъде вярна най-напред на съпруга си, а аз не бих искала да ми се наложи да избирам между чест и дълг.

Ариана знаеше, че вече бе направила избора си. Каквото и да подготвяше Кайлид, то със сигурност щеше да донесе неприятности на съпруга ѝ, но тя нямаше да му каже нито дума.

Застана на прага, вдигна качулката да се предпази от проливния дъжд и си тръгна. Радостта, която бе изпитала от покупката, отдавна си бе отишла. Подаръкът ѝ щеше да бъде предателски, защото млчанието също бе форма на измама. Може би най-подлата измама от всички.

Двамата оръженосци въздъхнаха тежко и продължиха да се взират през пелената от дъжд към самотния рицар, който отново връхлиташе върху тях.

– Боже Господи, пак ли? – простена единият. – Вече целият съм в рани, а като си поема дъх, почти се давя. Тоя не вижда ли, че вали?

– Да не би да очакваш Черният дракон да спре някакъв дребен дуел, само защото Господ е решил да се изпикае над Уелс – процеди през зъби другият. – В този мъж няма нищо човешко. Той не проявява милост към такива като нас.

Оръженосецът въздъхна отново и впери поглед през дъжда с надеждата, че рицарят си е отишъл, но, уви, той все още бе там. Те се биеха с него от часове, двама срещу един, но до този момент не бяха успели да го докоснат, дори не го бяха свалили от коня. Всъщност едва ли бяха одраскали и боята на щита му. А сега той пак щеше да ги просне по

гърб в калта, дяволите да вземат проклетото му черно сърце! Бяха прекарвали почти целия следобед в калта на Рудлан. Рицарят се усмихваше рядко, но този път двамата оръженосци бяха готови да се обзаложат и с дявола, че на лицето му има усмивка.

Щяха да загубят облога. Мъжът от другата страна на арената изобщо не се усмихваше. Студената вода се стичаше по гърба му, процеждаше се в костите му и той едва успяваше да устои на желанието да се разтърси като куче.

„Стар съм вече за тия работи“, помисли си той.

Чувстваше се мокър и окаян, а изнуреното му двайсет и пет годишно тяло отдавна плачеше за покой. Той искаше да седне пред топлия огън с чаша сладко вино в ръка и да се отдаде на мислите си. Сети се за Ариана и я пожела.

Но все пак той беше рицар. Затова избърса мокрото си лице, свали забралото на шлема си и стисна копието. Тежестта на оръжието изпъна уморените му мускули. След неколкочасовата битка дългото острие сякаш бе станало три пъти по-тежко. Той пришпори коня и в същия миг я видя да язди сама по пътя за града. Дръпна юздите на огромното животно и препусна към нея. Двамата оръженосци отначало гледаха в недоумение, а после на опръсканите им с кал лица грейнаха две лъчезарни усмивки.

Копитата на жребеца се забиваха в размекнатата земя и хвърляха пръски кална вода. Светкавица озари небето и нечуван гръм разтърси земята. Сякаш небесата се готвеха да паднат отгоре им. Не беше се замислил как изглежда препускащ през бурята с копие в ръка, но когато спря пред вцепененото ѝ лице, Рейн осъзна, че сигурно е приличал на самия дявол.

Тя беше бледа като платно. Безкръвните ѝ устни трепереха. Очите ѝ – тъмни като две пещери – го гледаха ужасено. Тя така силно притискаше ръка до гърдите си, сякаш се страхуваше, че сърцето ѝ ще изскочи. Дори той усети учестения ѝ пулс, който стягаше гърлото ѝ като примка.

Захвърли копието и хвана юздите на коня ѝ. Беше сигурен, че ако не го бе направил, тя щеше да избяга. Погледна лицето ѝ – мокро, бледо и толкова уязвимо.

„Господи, колко е хубава“, помисли си.

В този вечен миг, в който очите им се срещнаха, той разбра, че това се бе случвало и преди. Ала всеки път бе различно. Само жената, от чиято красота чак сърцето го болеше, бе същата. С друго лице, но винаги тя.

И не винаги под дъжда. Веднъж слънцето сипеше жар върху главите им, друг път нощният въздух миришеше на сняг и зима, но всеки път той бе изпитвал глада, отчаяния копнеж да отведе тази жена някъде и да я люби, докато тя стане негова, единствено и само негова.

И сега жадуваше за това. Неудържимо искаше да притисне тялото ѝ до своето, да почувства ноктите ѝ, забити в гърба му, да срещне езика ѝ със своя. Искаше да чуе вика на екстаз от насладата, дарена ѝ от неговите пръсти, от устните и от езика му. Жадуваше да проникне в нея, да потъне и да му се стори, че умират двамата заедно.

– Къде, по дяволите, си била? – попита той с дрезгав глас.

Никоя жена не му бе въздействала така и това не му се нравеше. Независимо че му беше съпруга, той нямаше да ѝ позволи такава власт над него.

Тя примигна и разсъдъкът ѝ постепенно се върна, сякаш бе събудена от дълбок сън.

– Ходих в града да... посетя Кристина, дъщерята на манифактуриста. Тя ми е много добра приятелка.

– Къде е свитата ти?

Тя пак попремигна и се обърна, като да очакваше зад гърба ѝ да изникне цяла армия.

– Ами, аз...

– Забранявам ти да излизаш сама! Където и да било!

Главата ѝ рязко се обърна.

– Не съм куче да ме държиш на каишка! – отсече тя, но миг след това прехапа устни и затвори очи.

Рейн почти се усмихна. Беше сигурен, че тя се моли на Господ и всички светии да я дарят с търпение, но за негова изненада, тя пое дълбоко въздух, сложи ръка на рамото му и каза:

– Моля ви, господарю, не се дръжте с мен като с дете.

– Тогавя не прави детинщини.

Рамото му бе облечено в закалена стомана, но той усещаше топлината на ръката ѝ сякаш докосваше плътта му. Дръпна се.

– Има толкова хора, които с удоволствие биха те отвлекли, за да изкопчат откуп от мен, Ариана. Братовчед ти Кайлид, например.

Примерът беше съвсем произволен, но ръцете ѝ така здраво стиснаха юздите, че кобилата заигра. Устните ѝ се разтвориха, сякаш подтикнати от преглътнати думи и по страните ѝ изби руменина. Рейн веднага разбра, че се е срещала не с дъщерята на манифактуриста, а с крадливия си братовчед и се почуди защо. Но не я попита. Не искаше да слуша

лъжи, изречени от тези сладки устни. Господи, единственото, което желаше бе да я целуне.

– Кайлид никога няма да ми стори зло – каза тя.

– Нос удоволствие би сторил зло на мен.

– Той ти даде клетва.

– Да, но тя не струва и пукната пара.

Той видя гнева в очите ѝ, но така или иначе не вярваше на братовчедите ѝ и нямаше намерение да се преструва, че им вярва. Всъщност, не вярваше и на нея. Двамата препуснаха към крепостта. Един до друг, но без да си продумат. Дъждът бе спрял и слънцето си проби път през една пролука в облаците. Над кулата изведнъж блесна дъга.

– Виж! – каза той и посочи лъчистата лента цветове. – Побързай да си пожелаеш нещо!

Веднага се почувства глупаво. Само децата отправяха желанията си към дъгата. Но, за негова изненада, тя затвори очи и промълви нещо без глас. За миг той си помисли какво може да е желанието ѝ, дали има нещо общо с него, но после обърна глава, отвратен от себе си. Дори да го беше споменала в мечтите си, сигурно бе пожелала той завинаги да излезне от живота ѝ.

– Рейн?

Той се обърна като стреснат. За първи път го назоваваше с името му и изречено така, с нейния тих и леко дрезгав глас, то извика в него мисълта за легло и съвокупление.

– Наистина ли би платил откуп за мен? – попита тя.

– Ти си моя жена.

Той не знаеше какъв отговор бе очаквала, но бе сигурен, че не го е налучкал. Това обаче беше единственото, което можеше да ѝ отговори. Лицето ѝ стана мрачно и тя пришпори коня.

Докато я гледаше как се отдалечава, той за миг си помисли какво ли би станало ако двамата се бяха срещнали преди години, преди животът окончателно да го опустоши. Тогава, когато още вярваше в любовта и вечното щастие и в силата на дъгата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ариана се опита да улови погледа на Талезин, но той беше зает с чифт едри бели гърди. Момчето седеше на края на масата, а в скута му, вместо обичайната арфа, се мъдреше Берта. Момичето се смееше в захлас и прелестите ѝ подскачаха току пред носа на Талезин.

Ариана се ядоса на оръженосеца, който, както обикновено, занемаряваше задълженията си. Малко успокояваща музика щеше да е от полза. Главата ѝ кънтеше като църковна камбана от врявата, която изпълваше залата. Всички сякаш говореха едновременно, надвик-вайки ръмженето и джафкането на кучетата, които се въргаляха из тръстиките и чакаха да им подхвърлят кокали. Някои от рицарите на Рейн си бяха донесли дори соколите. Птиците стояха, кацнали на пръчки зад гърбовете на стопаните си, и с пронизителните си кръсъци нравеха шума още по-непоносим.

Масите се огъваха под тежестта на тавите, пълни със змиорки в тесо и печени шуки с кимион. От почернелите от огън казани се издигаше ароматната пара на задушена есетра, подправена с шафран и праз. Имаше и деликатеси – белени лешници, ориз с бадеми и бели самуни хляб. Но най-виртуозното произведение на готвача бе един дракон, изваян от захарен памук.

Общо взето, въпреки постите, празникът се очертаваше пищен. Единственото, което липсваше, бе самият господар на Рудлан.

Но ето, че иззад паравана излезе сър Одо и, ухилен до уши, размаха огромните си ръце като вятърна мелница. Ариана замери Талезин с къшей хляб и най-после успя да улови погледа му. Момчето захвърли Берта и грабна извитата си арфа. При допира на пръстите му до бронзовите струни из залата се разнесе музика – чиста и звънлива като камбанен звън в тиха нощ. Всички утихнаха. Рейн застана на прага и Ариана усети, че на лицето ѝ грейва усмивка. Очите ѝ пареха, гърбът ѝ беше скован, пръстите я боляха от безкрайното промушване на иглата през жилавия плат, но тя знаеше, че всичко щеше да добие смисъл, когато видеше изненадата и задоволството, които щяха да се изпишат на лицето на съпруга ѝ, щом му поднесе своя дар. Тя се надяваше, че това знаеме ще означава за мъжа онова, което бе значело понито за момчето.

Когато Рейн влезе в залата, дори кучетата утихнаха. При вида на гостите и внезапната тишина, която го посрещна, той за миг се вцепени.

Ариана слезе от подуима. Може би си въобразяваше, но докато вървеше към него, очите му сякаш потъмняха и чертите на лицето му станаха по-меки. Цял следобед той бе укротявал един млад жребец, беше облечен в кожена туника, високи ботуши и износени панталони, но изглеждаше поразително красив. Ариана се поколеба за миг, а после хвана ръката му и го отведе на почетното място. Дланта му бе огромна и почти поглъщаше нейната, но допирът ѝ бе нежен.

Той наведе глава и дъхът му погали страните ѝ.

– Трябваше да ме предупредиш, че ще имаме гости, жено. Сигурно воня на обор.

Тя се обърна към него и долови миризмата му – на кожа, коне и мъж. Туниката му беше развързана до кръста и отдолу се виждаше мургавата му, запотена гръд. Ариана усети витиевата болка в слабините си и го погледна. Искаше ѝ се да долепи лице до тези гърди... там, където зад здравите, изпъкнали мускули беше сърцето му.

– Не се притеснявай, съпруже. Днес няма специални гости – каза тя с усмивка, изпълнена със сладостно очакване. – Всъщност ти си гостът, защото този празник е в твоя чест. Целият Рудлан е тук за да отбележи рождения ти ден, господарю.

Той подскочи като ужилен и благостта изчезна от лицето му.

– Какво?

Гласът му прокънтя в залата като удар на камшик. Талезин укроти звънливите струни и объркано свъси вежди, а после погледна господаря си с присвити очи, които горяха като две искри.

– Твоят рожден ден – повтори Ариана и усмивката угасна на лицето ѝ.

Вече бяха стигнали до подуима и, както беше замислено, двамата свирачи надуха роговете си, а Рьодри и пажът на сър Одо се появиха със знамето. Те го разгънаха тържествено пред господаря и плющенето на коприната се смеси с поредния вой на роговете.

Погледът на Рейн я приковаваше. Той дори не беше зърнал прекрасното знаме. Каменното изражение на лицето му не трепна.

– Твоя ли беше идеята да ми устройвате такива зрелища?

Ариана се опита да преглътне буцата, която бе заседнала на гърлото ѝ.

– Това знаме е направено да стои на стената зад високия стол. То е моят дар към теб, господарю. – Буцата вече почти я задушаваше. – За рождения ти ден – добави тя, сякаш обясненията можеха да смекчат свирепото изражение на лицето му.

Той дълго я гледа със студените си, изпълнени с гняв очи, а сетне бавно извърна глава и погледна подаръка ѝ. Нечовешка болка за миг проблесна в зениците му, но после те отново станаха студени и безизразни.

– Подарък за рождения ми ден! – каза той и се изсмя дрезгаво. – Изгорете го!

Момчетата стояха като вкаменени.

– Веднага! – викна Рейн.

Ръодри изпусна края на знамето като опарен и избяга, а пажът на сър Одо събра жилавия плат на топка в ръцете си и бавно го последва.

Залата беше утихнала като празна църква. Погледът на Рейн пробяга по отрупаните с ястия маси.

– Без разрешение да не си посмяла да разхищаваш запасите ми по този начин!

Ариана понечи да си поеме въздух, но не успя. Гърдите ѝ се свиваха от такава болка, че по-добре да я беше ударил.

– Защо? – попита тя тихо. – Толкова ли ме мразиш?

Той не отвърна. Просто стоеше и я приковаваше с безизразните си, сиви като кремък очи. После се обърна рязко и закричи през залата.

– Господарю, почакай! – викна тя подире му. – Какво съм направила? Защо си толкова ядосан?

Гласът ѝ постепенно заглъхна. Той нямаше да ѝ отговори. Тя впери поглед в гърба му, едва съдържайки сълзите си. Събра полите си и хукна след него.

– Върни се, норманце!

Рейн ускори крачка. Глухото потропване на кожените пантофки по дървената стълба зад него стана по-бързо и една ръка го сграбчи за рамото.

Брадичката ѝ потрепваше, но тя беше вирнала гордо глава.

– Ако нещо те е ядосало, тогава кажи какво е, за Бога! Но не смей да ми обръщаш гръб сякаш съм последния бедняк в имението ти!

Той се дръпна рязко, ала ръцете му сами я сграбчиха. Срещна очите ѝ, натежали от неироляти сълзи, но не помръдна, не каза нито дума. Напук на всичко го обзе такава непреодолимо желание да я целуне, че той почти простена.

Ръцете му стиснаха раменете ѝ още по-здраво.

– Защо се правиш, че знаеш кога съм роден, след като самият аз не го знам?

Зениците ѝ се разшириха.

– Проклетият нещастник Талезин! Той ми го каза!

– Излъгал те е. Само че момчето няма причина да лъже. – Беше толкова близо, че дъхът му лизваше немирните кичури на косата ѝ. – За разлика от теб. Какво се надяваше да постигнеш с това представление? Да покажеш презрението си? Да ме направиш за смях пред цял Рудлан, като напомниш на всички, че раждането ми е било толкова нежелано, та никой не си е направил труда да го отбележи?

– Не! – възпротиви се тя.

– Жалко, напразно си се старала. От години почти всеки срещнат ме нарича копеле и това отдавна не ми прави впечатление.

– Не, ти грешиш! – извика тя и сложи длан на лицето му.

Докосването ѝ беше толкова нежно. Не можеше да му устои, обърна глава и така рязко се дръпна от нея, че тя почти залитна.

– Рейн! – викна тя и гласът ѝ секна.

Прехапа устни да спре сълзите, а той напрегна всеки мускул, за да преодолее внезапния импулс да я грабне отново в прегръдките си и да се впие в тези устни. Към никоя жена не беше изпитвал такова страстно желание и почти я мразеше заради това. Никой не го бе докарвал до такова неконтролируемо настървение.

Тя посегна към лицето му отново, но не го докосна.

– Не го направих за да те нараня.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

– Ласкаеш се, ако смяташ, че си способна да ме нараниш. Не и след като си ми от полза само в леглото, където ще ми наредиш наследници.

В един безкраен миг тя стоеше и го гледаше вцепенена, а лицето ѝ стана мъртвешки бледо, сякаш бе изтръгнал сърцето ѝ. В гърдите ѝ се надигна стон и тя избяга, за да не се разплаче пред него.

– Боже Господи! – промърмори той объркан.

Тя тичаше като обезумяла. Изпречи се на пътя на някаква кола, пълна с оборски тор и коларят, за да не я прегази, събори купчина празни бъчви, които се търколиха с трясък по двора.

– Ариана! – викна Рейн след нея, но тя изчезна сред тълпата от просяци и пилигрими, които се трупаха край портата за подаяния.

Той изпсува през зъби и хукна да я гони, но свърна към конюшниците. На кон щеше да я хване по-лесно.

Два часа по-късно все още не я беше намерил.

Блатата около Рудлан бяха погълнали много нещастници в подвижните си пясъци. В гората на изток се криеха диви зверове и банди разбойници, които, за да продадат къдриците за шепа пари, бяха

обезглавили всяка жена след като ѝ се изредят до един, естествено.

Колкото повече Рейн си мислеше за опасностите, които можеха да я сполетят, толкова по-осезаеми ставаха страха и гнева му, докато накрая той вече си мислеше, че сам ще я убие, ако някой друг не го направи по-рано.

Най-иосле хвана следите ѝ и тръгна по тях. Водаха към морето. Когато стигна брега, той се изправи на стремената и огледа дюните, които се издигаха като вкаменени вълни.

– Ариана, само да те спипам и цяла седмица ще спиш по корем – промърмори през зъби той.

Сети се, че списъкът на прегрешенията, за които му позволяваше да я бие, бе твърде кратък и се засмя. Репчеше му се тази малка женичка. Противеше му се, дори когато не беше права.

Следите го отведоха до стар и порутен рибарски кей, който се беше килнал като трикрак стол, забол греди в мекия пясък. Помисли си, че сигурно е поседяла там, загледала в морето. Чакълестият бряг беше обсипан с мидени черупки, клечки и пяна, останали след прилива. Сиви бурени се търкаляха, носени от вятъра. Крясъците на морските птици разцепваха натежалия от сол въздух. Земята изглеждаше пуста и забравена.

Погледът му улови някакво движение отляво, на върха на един хълм, където десетина високи гранитни канари се възправяха в небето като палци на някакъв каменен гигант.

Беше запомнил това място. Видя кръга от скали още преди месец, когато корабите го свалиха в Уелс, в деня, в който превзе Рудлан и предизвика събитията, които щяха да му донесат титла, земя...

И нея... Ариана, неговата съпруга.

Тринадесет високи и плоски камъка стояха в идеален кръг на върха на хълма, свързани два по два с трети, така че да образуват арка. В центъра на кръга имаше каменен олтар, обсипан със странни рисунки и почернял от стари огънове. Покрай камъните се полюшваше висока трева, която сякаш танцуваше под ритъма на музика, достъпна само за самодивите.

„Викат им «мейнхирион»... стоящите камъни“, бе обяснил Талезин през онзи първи ден. „Някога са почитали боговете си на такива места. Това е център на могъща магия“, с прочувствен глас бе добавило момчето.

„На мен ми приличат на купчина ненужни камъни“, бе отвърнал Рейн тогава.

Но сега канарите сякаш плуваха в някаква млечна мъгла, обагрена в златно от залязващото слънце. Тя стоеше пред олтара в центъра на кръга. Ботушите му не издаваха никакъв звук при допира с меката трева и той застана зад гърба ѝ, преди да го чуе. Тя се обърна, но на лицето ѝ нямаше изненада. Просто стоеше и го гледаше, а зелените ѝ очи отразяваха алениите лъчи на умиращото слънце.

Залезът къпеше каменните късове в златиста светлина и те блещукаха като пламъци в светилник. Светлината проникваше между камъните и я обгръщаше с нежно лъчение, което го привличаше с топлината си. Бавно, светлината заискри, усилена се и от златиста стена ослепително бяла. Той внезапно почувства необходимост да наведе глава, да се зарови в пазвата ѝ и да потърси утеха в женската ѝ гръд.

– Какво искаш от мен? – попита той със свито гърло, без дори да осъзнава, че изказва мислите си на глас.

Видя, че устните ѝ се помръднаха, но преди да чуе гласа ѝ, трябваше да укроти кръвта, която бушуваше в ушите му.

– Знаеш ли, че тези камъни са вълшебни, господарю? Казват, че ако една жена успее да накара мъж да пие вода от мейнхирион, той ще я обича вечно.

Последният слънчев лъч угасна зад хоризонта. Ослепителната светлина изчезна, оставяйки след себе си сенки и студен вятър. Рейн погледна към олтара. В камъка имаше малка, загладена от времето, вдлъбнатина, където се бе събрала шепа дъждовна вода.

– А става ли обратното? Може ли мъж да накара жена си да пие от тази вода?

– Да, и тогава тя ще го обикне. Завинаги.

Тя внимателно потопи пръсти в езерцето сякаш свещенодействаше. После ги поднесе мокри и сребристи пред устните му, без да ги докосва. Ако искаше да изпие водата, той трябваше да я поеме от пръстите ѝ сам, по собствено желание.

– Необходима е само една капка – обясни тя. Рейн си каза, че това е просто игра, глупаво уелско поверие, но му мина мисълта, че сигурно така се е чувствал Адам преди да вземе ябълката от Ева. Проклинаше се заради тази слабост, но не можеше да ѝ устои... не искаше.

Пръстите му се потопиха в локвичката вода.

Светкавица премина през тялото му. Въздухът запрашя. Синя светлина, гореща и ярка, го обгърна за миг и изчезна. Сигурно си въобразяваше.

Той поднесе мокрите си пръсти към устните ѝ.

– Първо ти.

– Не, ти.

Очите ѝ бяха тъмни, обладани от някакво чувство, което той не можеше да назове, макар да отразяваше собствените му усещания. Устата му беше пресъхнала, празна. Жаждата му да погълне водата от пръстите ѝ бе неустоима. Той наведе глава.

Някой извика името му и това го накара да се обърне. Сър Одо препускаше към тях в пълно бойно снаряжение. С ъгълчето на окоото си Рейн видя Ариана да избърсва мокрите си пръсти и усети болезнено чувство за загуба.

– Загазихме, момче!

Едрият рицар рязко дръпна юздите на коня и животното зарови копита в меката трева. Сър Одо погледна към Ариана и очите му омекнаха от съчувствие, а когато се обърна към Рейн, ъгловатото му лице се събърчи от неодобрение. За него Ариана все още беше ранено враче и той се чувстваше длъжен да я пази.

– Онези проклети уелски васали, които се присъединиха към имението след брака ви, братовчедите на милейди – подхвана сър Одо. – Обявили са Ръос и Рюфон за суверенни. И двамата са се свили в крепостите си като в миши дупки и ви предизвикват да се изправите насреща им.

Рейн изпсува и тръгна към сър Одо, но Ариана го сграбчи за ръкава.

– Какво ще направиш?

– Ще ги обеса!

– Не можеш! Такава смърт би била непочтена!

Той се дръпна ядосано, без да отвърне. За нищо на света не би се обяснявал пред нея. Винаги ставаше така. Когато нов господар дойде на власт, васалите, които не зависеха пряко от него, а просто се обвързваха с формална клетва за вярност, неизбежно подлагаха на изпитание твърдостта му, като организираха бунтове и размирици. Ако искаше да запази контрола си над имението, Рейн не можеше да остави предателите ненаказани и Ариана добре го съзнаваше.

– Постъпваш така, защото са уелски – каза му тя.

– Не, постъпвам така, защото са предатели.

– Можеш да ги прогониш.

– Не.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Ако те помоля да не го направиш заради мен?

– Не!

Този път Талезин явно беше предугадил нуждите на господаря си, защото пристигна с черния му боен кон. Рейн откачи щита от седлото и пхна ръка в кожените каишки.

– Сър Одо, ти ще придружиш жена ми до Рудлан.

– Мога да се прибера и сама.

– Не се и съмнявам. Но със същия успех можеш да се прибереш и в Ръос и да се присъединиш към любимите си братовчеди. Не ти вярвам, скъпа – ухили й се пресилено той и стъпи на стремето.

Конят заигра и Талезин дръпна юздите да го укроти. Без да обръща внимание на острите копита, Ариана застана пред непокорното животно.

– Айвъър уби единия си брат и ослепи другия, за да стане единствен владетел на имението след смъртта на баща си. Няма да го победиш лесно.

Не можа да се съдържи. Пръстите му докоснаха устните й и те потрепераха от допира.

– Ще скърбиш ли за мен, Ариана? Нали ти казах вече. Аз никога не губя – отвърна той, но не мислеше как да срази Айвъър. Повече го вълнуваше победата над нея.

Ръката му легна на рамото й и той нежно я придърпа към себе си, но когато се наведе да я целуне, тя извърна глава. Той хвана лицето й в дългите си пръсти и грубо залепи устни до нейните в свирепа, болезнена целувка.

После я отблъсна грубо, метна се на седлото и хвана юздите. Вперила поглед в него, тя бавно и съзнателно изтри вкуса на целувката от устните си.

Рейн извърна глава назад и гръмко се разсмя.

Над двора, като из ведро, се лееше дъжд. Плискаше се по стрехите, стичаше се на хиляди малки водопадчета и превръщаше разкаляните колзовози в пълноводни потоци. Нощта бе по-черна и от сърцето на дявола. Вятърът блъскаше капациите на прозорците, а в спалнята Ариана крачеше притеснена, както бе правила през последните два дни, и чакаше завръщането на съпруга си. – Бурята бе толкова силна, че когато съгледвачът наду рога си, тя едва не пропусна да чуе. Спусна се да отвори капациите и вихърът веднага ги грабна от ръцете й, за да ги запрати с трясък в стената.

Ариана впери взор в пелената от дъжд и непрогледен мрак, но не успя да види нищо. Отдолу се носеха викове, приглушеният тропот на

конски копита, които потъват в лепкава кал, подрънкването на шпори, звъntenето на ризници и брони. Тя напрегна слух да чуе гласа му, но уви.

После, след стотици безкрайни минути, Ариана дочу потропване на ботуши по дървената стълба. Миг по-късно в стаята връхлетя Талезин и викна още от вратата:

– Бързо, милейди! Той е ранен!

Краката на Ариана се подкосиха.

– К-къде е?

– В обора. Мисля, че умира.

Тя хукна към килера да вземе чантата с превръзки и билки. Защо го бяха оставили в обора? Сигурно е толкова ранен, че ги е страх да го преместят. Господи... пръстите ѝ отчаяно се бореха с катинара. Умира! Рейн умира. Дяволите да го вземат, не можеше да я остави точно сега, когато тя тъкмо бе започнала да го опознава. Между тях имаше толкова недовършени неща.

Сграбчила знахарската чанта, тя се върна на бегом при момчето.

– Какво стана?

– Хълбоците му, милейди. Засегнати са хълбоците му. Замеряха ни с огнени стрели и факли. Една от тях го удари по хълбока и опашката му пламна. Много е обгорен, милейди!

– Опашката ли? – Ариана захвърли чантата на леглото и сграбчи момчето за кльощавите рамене. – Значи не Рейн, а проклетия кон!

Малкият я зяпаше с огромните си невинни очи.

– Не ви ли казах?

– Не, не ми каза – процеди през зъби тя и здравата го разтърси. – Нарочно ме подведе!

По лицето му пробяга самодоволна усмивка.

– Ама ви спря сърцето като разбрахте, че лорд Рейн умира? Мина ви през ум, че и вие трябва да умрете, защото животът би бил празен без него, нали? Не съзнавате ли, че изпитвате любов към този човек, милейди?

– Не изпитвам никаква любов, глупак такъв! – отсече тя и го блъсна така силно, че момчето се насади в тръстиките на пода. – Това е просто естествената загриженост на всяка съпруга. И само да си посмял да кажеш и думица на господаря си, заклевам се в прословутата ти богиня, че ще нахраня кучетата с теб! – довърши тя и, грабнала чантата, излезе от стаята, а Талезин се закикоти зад гърба ѝ.

Въздухът в обора бе влажен и миришеше на мокри коне и прясна

тор. Сламата шумолеше под тежестта на множество неспокойни копита. От една от клетките в дъното се носеше светлина, мъжка реч и хрипящото, измъчено дишане на страдащо добиче.

Стъпките ѝ не издаваха нито звук по отъпканата пръст и тя застана пред вратата на клетката, без никой да я усети, и погледна вътре.

Туниката му беше мокра от дъжда, косата му лежеше залепнала на главата, извита в мокри къдрици. Двудневна брада засенчваше лицето му. Докато го гледаше, на Ариана ѝ се стори, че бръчките, които обрамчваха устните му, са станали по-дълбоки, а кожата му – някак по-изпънатата по скулите. Той седеше, кръстосал крака в сплъстената слама, прегърнал главата на коня в скута си. Говореше тихо на огромното животно и нежността, която прозираше в иначе грубите му думи, я шокира.

– Да не вземеш да ми умреш в ръцете, ти, стара купчина разнебитени кокали. – Ръката му галеше здравата черна шия така нежно, както и думите му. – Обещавам ти, че ще ядеш само лющен овес през всичките лениви години, които ти остават.

Скърцането на вратата го накара да се обърне и издайническото състрадание в миг изчезна от лицето му.

– Не предполагам, че ще дойдеш.

– Не виждам смисъл един расов кон да страда заради греховете на един норманец. – Тя приклепна до огромното животно и то веднага се укроти, сякаш усещаше, че присъствието ѝ ще му донесе облекчение. Ариана зарови в чантата и започна да вади билки и други лекове, който щяха да ѝ трябват. Козината на левия хълбок на коня беше изгорена и отдолу се виждаше зачервената му, подута от кървави рани кожа. Рейн следеше всяко нейно движение с очи, изпълнени с болка.

– Под каква звезда е роден?

Ритъмът, с който ръката му поглаждаше шията на животното, за миг се наруши.

– Не знам. Взех го като жребче. Имали значение?

– Естествено. Всички лекове са свързани със звездите и планетите, а някой от тях действат най-добре на тези, които са родени под определен знак. Е, след като не знаем кога точно е роден... налага се да приложим обикновеното лечение за изгаряне.

Тя забърка билките с горчиво вино, сложи цвят от глухарче и корени и заграби пълна шепа от микстурата, потискайки отвращението от мизантропията и допира с мазната смес.

– Не мисля, че ще умре.

Той не отвърна, но бръчките около устните му се поотпуснаха.

Тя наложи раните с лечебната смес и като се изключат неволните потрепвания на силните му мускули, животното не помръдна. Докато се занимаваше с болното добиче, Ариана усещаше погледа на Рейн в гърба си, но когато се обърна, лицето му, както винаги, бе непроницаемо. Ала мисълта за болезнената нежност, която се излъчваше от гласа му, докато говореше на жребца, не я напускаше.

„Дали би се отнесъл така и с жена, ако я обича?“ помисли си Ариана.

Конят потръпна и тя без да иска му запя:

- Ала в сърцето място има само за Господ, господар и верен ат.
- За Бога, тананикай всичко друго, но не и това – каза Рейн.
- Знаеш ли тази песен, господарю? – погледна го тя учудена.
- До последната дума. През първите шест месеца от пребиваването си с мен, Талезин почти всяка вечер „галеше“ ушите мис тази проклета любовна история. Престана, едва когато го заплаших, че ще му отрежа езика.

Ариана стисна устни да не се размее, но по тялото ѝ премина ледена тръпка. Значи това все пак не бе сън. Или поне не неин сън. Искаше ѝ се да понита Рейн какъв е краят на песента и дали девойката от езерото успява да спечели любовта на своя рицар, но отново гребна от микстурата и, без да промълви, продължи да налага жребца.

Когато свърши, тя приседна на пети и избърса ръцете си със слама. Рейн внимателно отмести главата на коня от скута си и се изправи. Обхвана лакътя ѝ с ръка и ѝ помогна да стане, но когато Ариана вече беше на крака, той веднага я пусна. След мимолетното му докосване я обзе болезнена празнота.

Тя преглътна на сухо и каза:

- Нищо повече не мога да сторя. Билките трябва да смекчат болката му.

Той не отвърна.

Миг по-късно протегна ръка и прибра една немирна къдрица, която бе паднала над лицето ѝ. Палецът му докосна скулата ѝ.

- В теб има такава нежност, такава странно състрадание...

Гърлото ѝ се стегна. Сърцето ѝ заби често и неравномерно. Толкова ѝ се искаше той да я прегърне, че почти усещаше болка. И все пак не можеше да забрави, че два дни по-рано той бе потеглил да се бие с Кайлид и Айвър, а сега бе тук, жив, което означаваше, че братовчедите ѝ са мъртви.

- Какво стана с братовчедите ми?

Той я погледна с леденостудени очи.

– Кайлид избяга. Айвър загина в битката. Отсякох му главата и тялото му ще виси на кола, докато гарваните го оглозгат до кости, за да разберат всички уелси, че господарят на Рудлан няма да търпи въстания.

Тя се обърна и хукна към вратата, но той я застигна само с две крачки. Сграбчи я за ръката и я долепи до стената.

– Ти си моя жена, Ариана. Това означава, че ще защитавах най-вече моите интереси. Ще ми отдадеш уважението си, покорството и безценната си уелска вяност, каквото ѝ да ти струва. Ще ми даваш и това – той пхна ръка между краката ѝ, – както и когато го поискам и ще престанеш да се преструваш, че не желаш, защото и двамата прекрасно знаем, че това не е вярно.

Той замря. Нейното тяло потръпна, бедрата ѝ се изпънаха и тя се изправи на пръсти. Дланта му едва забележимо помръдна нагоре и нежната коприна на дрехата ѝ се сля с деликатните гънки на тялото ѝ.

Ариана усещаше пулса си да бие ожесточено в слепоочията ѝ в такт с дъжда, който барабанеше върху кожения покрив. Далеч от светлината, лицето му бе забулено в сянка, ала очите му горяха. Не беше отместил ръката си.

Тя пое дълбоко въздух и гърдите ѝ се отъркаха в кожената му туника. От допира те се стегнаха, наедрияха, а в слабините ѝ натежа парлива болка. Той все още я докосваше...

– Ти ме желаш, Ариана – каза той дрезгаво. – Усещам влагата, която се просмуква през дрехите ти. Лепкава и гореща.

Господи! Наистина го желаше. Желаше го с необузданост, която я плашеше. Изгубваше се в очите му – дълбоки и тъмни, насочени право към сочните ѝ устни. Тя прокара език по тях. Съзнателно. За да го предизвика.

С бавна, страстна целенасоченост, той наведе глава и пое устните ѝ в дълбока, дива целувка.

Дъхът му пареше, тялото му миришеше на мокра кожа, на гняв и похот. Той я сграбчи за косите и изтегли главата ѝ назад, за да проникне още по-дълбоко в устните ѝ. Тя се притискаше към него, забила нокти в здравия му гръб и двамата неусетно се свлякоха на мръсния под.

Той разкъса връзките на елека ѝ и от внезапния студен въздух, който проникна през тънката ѝ риза, гърдите ѝ се стегнаха и очертаха. Миг по-късно устните му вече бяха там. Навлажняваха фината тъкан и си играеха с твърдите ѝ зърна. Без да спира играта, той разкопча панталона

си и пъкна ръката ѝ вътре. Сподаденият звук, който се изтръгна от гърлото му, я накара да изтръпне.

– Да, Ариана, стена от удоволствие. Приятно ли ти е, че ме караш да се чувствам така?

Справедливо е, помисли си тя. Щом той бе в състояние да предизвика у нея желание, защо тя да не може.

– Направи го – прошепна тя.

Устните им се сляха и тя усети вкуса му. Вкус на мъж, жар и похот.

Той заметна шлейфа ѝ и прокара длан по нежната кожа на бедрата ѝ. Пръстите му проследиха контурите на тъмния триъгълник и се спуснаха надолу по деликатните гънки между краката ѝ. Тя изви гръб, тазът ѝ се отдели от пода, по тялото ѝ премина конвулсия. Той се опита да вдигна полите ѝ до кръста, но надиплената тъкан се бе заклешила под нея.

– Съблечи се! – каза той, обезумял от страст.

– Ами ако някой...

Не я остави да довърши. Разкъса роклята ѝ до средата, после и ризата, докато накрая я разголи съвсем. Ариана застина, но не от изненада.

– Искам и ти да се съблечеш!

Той бързо разхвърли дрехите си на всички страни и, без да откъсва очи от нея, коленичи между бедрата ѝ, вдигна краката ѝ над раменете си и долепи устни до слабините ѝ. Тя си помисли, че трябва да го накара да спре, че това е грозна френска перверзия, но вместо това пръстите ѝ се сплетоха в косата му и тя неусетно избута главата му още по-надолу.

От целувката му всеки неин мускул се сви, устните докосваха нежната ѝ плът, езикът му си играеше в тялото ѝ, а вътре в нея бавно забушува огън, така силен и така горещ, че тя не можеше да разбере дали изпитва болка, или наслада. Знаеше само, че едва ли ще издържи. Той я целуваше и кръвта ѝ запяваше, а в душата ѝ нямаше достатъчно място за онова, което изпитваше. Сърцето ѝ се блъскаше като в клетка, дробовете ѝ не можеха да се освободят от нажежения си въздух. Струваше ѝ се, че ще избухне.

– Рейн! – извика тя.

Гърленият писък отприщи дробовете ѝ, а тръпката, която повече не можеше да удържи, завладя тялото ѝ и я разтърсваше отново и отново, докато накрая тя си помисли, че умира.

Името му кънтеше в обора, дори когато устните му се отлепиха от нея. Той се плъзна над тялото ѝ и потъна в нея. Любеше я страстно, почти жестоко, с настървение, което отново изтръгна вик от душата ѝ.

После се изправи на мишци, за да могат и двамата да видят сливането.

– Ти си моя, Ариана – простена той и потъгна така дълбоко в нея, че ѝ се стори, че почти докосва сърцето ѝ. – Моя!

Но ти си вътре в мен, Рейн. А когато е така, ти си част от мен. Ти си мой.

Ръката му се плъзна по корема ѝ, пръстите му се спуснаха надолу и тя се изви от удоволствие. Той се движеше непрестанно вътре в нея, измъкваше се, отново потъваше, все по-дълбоко и все по-страстно, а пръстите му шавах, шавах, докато зарядът в душата ѝ стана непоносим и тя усети, че се разпада на хиляди невидими частици, които се понесоха като звезди в някакво далечно небе. В същия миг някъде дълбоко в нея се разля семето му, топло, приятно и галещо.

Той колабира отгоре ѝ. Гърдите му се надигаха бясно, кожата му лепнеше от пот. По покрива над главите им се лееше дъжд. Свеж въздух нахлуваше през процепите. Някъде изцвили кон. Дълго след това тя усети, че сърцето ѝ лека-полека започва да се укротява.

Той се подпря на лакти и освободи гърдите ѝ. Все още беше вътре в нея.

– Ти крещеше. Викаше името ми.

– Не е вярно.

– Викаше, скъпа. Испита насладата, когато те целувах, а после, докато бях вътре в теб, усетих как ме поглъщаш.

Тя почувства как лицето ѝ се пълни с кръв.

– Било е случайно.

– Знам – усмихна се той.

– Няма да се повтори.

– Ще се повтори.

Членът му вече се наливаше вътре в нея, раздвижваше се, а тя вече отново го желаше. Затвори очи и извърна глава, но той обхвана лицето ѝ в дланите си и я обърна.

– Погледни ме!

Не можеше. Той щеше да види какво изпитва. Всичките ѝ усещания се отразяваха в очите ѝ.

– Погледни ме, да те вземат дяволите!

Тя отвори очи. Неговите също горяха.

– Това не е достатъчно, Ариана. Ти ми даде тялото си, но то не ми стига. Искам повече. Повече. – Той зарови лице в шията ѝ, изви гръб и я изпълни. – Искам те цялата...

Те не чуха скърцането на вратата, не видяха кльошавата фигура,

която пропълзя в мрака. Той се усмихна като долови издайническите звуци на любовта, стоновете, въздиханията и поглъщащите целувки, спря се да погледа сенките, които танцуваха на стената – снажен мъжки гръб и красиви дамски крака, обвили мускулести хълбоци, – а когато си тръгна, вече си подсвиркуваше.

Навън дъждът бе спрял. Луната се промуши иззад надвисналите облаци и за миг сребърната ѝ светлина окъпа безлюдния двор и проблесна в дългите огненочервени къдрици. Маслиненочерните очи присветнаха – искрящи и стари. Толкова стари.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това бе от онези дни, които поетите възпяваха. Ден, създаден за любов.

Изгревът изпълни небето със златист блясък. Чучулигите, които гнездяха край реката, запяха. Две крави, които пасяха по тревистите брегове, се присъединиха към хора с весело иодрънкване на звънчетата си.

Както всеки ден пред входа се бяха събрали просяци и пилигрими, които чакаха за милостиня. Но днес господарката на крепостта щеше да уважи бедните. Ковчежникът с металната си купа, пълна с монети, вървеше до нея. От другата страна крачеше слуга с кошница хляб. В Рудлан хлябът, който даваха на бедните, не беше вчерашен, а бе омесен едва сутринта и топлият му, вкусен аромат се смесваше с уханието на темнушки и люляк.

Благословените от Господа пилигрими идваха първи. Те даваха клетва да не се къпят и да не режат косите си, докато трае странстването им и дрехите им от счепкана вълна воняха на мръсотия и пот. Ариана раздаде милостинята, затаила дъх.

Един мъж с недъгава ръка избута пилигримите настрана. След него вървеше старица с огромен морав оток на врата. Едно кльошаво момиченце, облечено в износена туника, шляпаше с босите си крака и водеше стара, сляпа жена. Ариана пъхна един хляб в кокалестите разкривени пръсти на жената и пусна две-три монети в дребната, слабичка ръчичка на детето.

Момичето я погледна с землистокафявите си очи, които потъваха в скулестото му лице и каза:

– Господ да ви благослови, милейди.

– Върви с мир, дете – отвърна Ариана, но вниманието ѝ беше насочено далеч отвъд реката, към хълмовете на Ръос, които плуваха в мъгла. Там, където вече трети ден Рейн преследваше братовчед ѝ.

Тя си помисли за онази нощ в обора, за ожесточението, с което се бяха любили, за чувствата, които се бяха отприщили в душата ѝ, но не можеше да се промени, не можеше да пренебрегне хората, които обичаше. Кайлид се шляеше заедно с тях, когато бяха деца, и за нея той бе като брат. Тя не можеше да се отрече от семейството си, от корена си, както не можеше да се отрече от себе си. В нейната плът течеше кимрийска

кръв и сърцето, което носеше, също бе кимрийско.

Камбаната на параклиса в двора заби и прикани вярващите на молитва. Когато звуците отлетяха в горещия летен въздух, Ариана дотрече до тревожното потракане на костите на прокажен. При този зловещ звук просящите и пилигримите се разпръснаха като подгонени.

Прокажената, забравена и от Бога, крачеше по пътя от града. Носеше дълга сива роба и яркочервена качулка, която беше знак за зловещата ѝ болест. Тънък воал се спускаше от главата до петите ѝ, за да не може никой да види прояденото ѝ лице. Ковчезникът и слугата вече бяха пристъпили назад от страх да не ги приближи клетницата и само Ариана се приближи до нея.

– Дано Бог даде спасение на душата ти – каза тя и изсипа шепа монети в превързаните длани на прокажената.

Изведнъж група мъже на коне изникнаха от гората и препуснаха през полето към портата. Прокажената, спъната от дългата си дреха, забърза ситнешком. За миг Ариана стоеше като вкаменена, а после събра полите си и хукна да посрещне мъжете.

Рейн скочи от седлото още преди конят да беше спрял и викна:

– Какво, за Бога, правиш?

– Давам милостиня на... бедните – изрече Ариана и гласът ѝ секна при вида на Кайлид, който стоеше с вързани зад гърба ръце.

– Боже опази! Та тази жена беше прокажена – казваше ѝ Рейн, но тя не го чу.

Цялото ѝ съзнание бе заето с ужасната мисъл, че веднъж хванат, братовчед ѝ ще умре. Мъжът ѝ щеше да го убие.

Кайлид отметна глава назад да махне просмуканата с пот коса от лицето си. Лицето му беше почерняло от прах, но на устните му се забелязваше уверена усмивка. Едното му око беше синьо и подуто, но другото, златисто като летен мед, я погледна и Ариана видя в него тревога и молба.

Несъзнателно, тя бе направила крачка към пленника, но едно силно тяло, облечено в черна броня, препречи пътя ѝ. Тя бавно вдигна глава.

Знаеше, че очите му ще потъмнеят, така че ще се изпълнят с глад и страст, но този път в тях гореше гняв – силен, горещ, безпрекословен.

Той вдигна ръка и Ариана изтръпна. Нямаше да я удари. Просто извади нещо от пазвата си и го размаха пред лицето ѝ. Слънцето проблесна в него и заискри като пламък.

– Това познато ли ти е, жено? – Гласът му я шибна като камшик.

Не можеше да удържи ръката си. Трепереше, когато посегна да

вземе огърлицата от две извити змии. Пръстите ѝ докоснаха неговите и...

...небето над тях избухна в пламъци. Огнени езици прасяха и извърляха лепкав дим. Във въздуха се носеха бойни викове и предсмъртни писъци. Той, нейният любим, беше там, възправил силното си тяло пред нея. Докосна огърлицата ѝ, целуна я и ѝ се врече. Но тя знаеше, защото вече го бе видяла, че тази целувка щеше да бъде последната. Сълзи премрежиха очите ѝ и размиха света наоколо в море от кръв, а отгоре небето гореше ли, гореше.

В следващия миг всичко бе изчезнало, забравено. Металната огърлица беше топла, но тя реши, че това е, защото той я бе носил в пазвата си.

– Щеше да я използва, за да откупи армия, с която да превземе Рудлан – каза Рейн и очите му я пронизаха, а гласът му бе толкова студен, че я изгаряше. – Армия, сбрана сред обесниците на Ирландия. Знаеше ли това, Ариана? Какво ли те питам! Естествено, че знаеш. Нали за това си му дала огърлицата.

Тя погледна Кайлид, но той беше навел глава и гледаше в земята. Тя ясно си спомняше как се бе промъкнал с торба пари на гръб и знаеше, че никога не ще може да обясни присъствието на огърлицата, без да намесва Кристина. Но съзнаваше, че не може да остави Рейн да си мисли, че го е предала. Сложи ръка на облеченото му в броня рамо и каза:

– Не съм му я дала, господарю. Бог ми е свидетел, че не съм.

Той стегна всеки мускул и отмести ръката ѝ сякаш докосването го отращаваше.

– Не ме лъжи, Ариана! – отсече той и тя за миг забеляза болка в очите му. – Поне не ме лъжи.

Тя просто поклати глава. Не можеше да каже нищо повече. Гърлото ѝ се стегна от горчива тъга по нещо, което си бе отишло преди дори да е започнало. Той не ѝ вярваше. Нямаше никога да ѝ повярва и тя не можеше да го вини за това.

Той тръгна да си върви, сякаш не можеше да я гледа повече, а тя викна след него.

По гърба му пролазиха тръпки, но той не се обърна повече.

– Какво ще правиш с него?

Не ѝ отговори. Седеше пред мангала и наблюдаваше всяко нейно движение с присвитите си очи.

В гърдите на Ариана се надигаше нечовешка тъга. Тя вървеше из стаята и палеше свещ след свещ, дано Светлината разсее тъгата в

душата ѝ. Съпругът ѝ седеше а мълчеше сякаш бе сам.

Лицето му бе каменно, непроницаемо като студена канара. Дори проблясъците от свещите не създаваха усещането за някаква топлина. Дългите му пръсти опипваха филигранната дръжка на един стакан с вино, но той още не бе отпил от него.

Тя се опитваше да му внуши да го изпие, макар да знаеше, че ако го направи, беше обречена. Във виното имаше омайваща билка, като онази, с която бе упоила стражата. По-късно, когато всички си легнат, тя щеше да слезе в избата и да освободи братовчед си. Рейн никога нямаше да ѝ го прости, но тя не можеше да остави Кайлид да умре. Той бе син на брата на майка ѝ, носеше нейната кръв и тя не можеше да гледа безучастна смъртта му.

Изпи своята чаша до дъно дано подтикне и Рейн да направи същото, но само ѝ се замая главата.

Не можеше повече да понася това мълчание. Приклепна пред него и сложи ръце на бедрата му. Усети го, че потрепна, но мускулите му веднага се стегнаха. Тя вдигна очи и погледна суровото му, непроницаемо лице.

– Не може ли поне да поговорим за това, милорд?

Бръчките, който обрамчваха устните му, станаха по-дълбоки.

– Какво искаш да ти кажа, Ариана?

– Че вярваш, че не съм участвала в това. Че не ме мразиш.

Устните му се извиха в нещо като съдържана усмивка и той извърна глава. Тя се наведе и гърдите ѝ се допряха до коленете му.

– Пожалете го, милорд, моля ви. Дръжте го затворен, заточете го, но пощадете живота му. Ако не заради мен, то поне заради нас двамата, заради брака ни. Защото как ще започнем да се обичаме, ако...

Тя замлъкна, учудена от думите, които излизаха от устата ѝ. Та той щеше да ѝ се изсмее и щеше да бъде прав. Що за глупости!

Но той не се засмя. Очите му, бледи и прозрачни като езеро в тиха нощ, я приковаваха. Той стана рязко, хвана я за косата и я изправи с него. Придърпа я грубо към себе си и лицата им застанаха толкова близо, че тя виждаше отражението си в очите му.

– Не очаквай любов от мен, Ариана.

Гърдите ѝ изгаряха от унижението и тя усещаше, че ще се задави. Опита се да се дръпне, но той я държеше здраво. Тя отчаяно заблъска по гърдите му в желанието си да се махне. Всеки момент щеше да се разплаче и нямаше да понесе този срам.

– Пусни ме.

– Не, никога – отвърна той и стовари устни върху нейните в брутална целувка.

Тя се съпротивляваше за миг, блъскаше с юмруци по гърдите му, но после утихна. Искаше го. Разтвори устни и отвърна на целувката. Целуваха се с някакво странно усещане за грях. Сякаш и двамата знаеха, че е нередно да се желаят така, забравили и достойнство, и чест. Сякаш съзнаваха, че такава страст може да им донесе само болка.

Вратата зад тях се отвори и Рейн грубо я отблъсна от себе си, ала очите им останаха приковани. Гневът в зениците му я изгаряше. Вкусът на целувката му още пареше устните ѝ.

– Милорд, трябва да говоря с вас – дочу се гласът на сър Одо откъм вратата. – Спешно е – добави той, като се стараяше лицето му да остане безизразно.

Рейн обаче стоеше неподвижен и продължаваше да я пронизва с погледа си. Устните му леко се разтвориха и това наведе Ариана на мисълта, че целувката му бе просто едно наказание, което тя охотно бе приела.

Най-после той се обърна към сър Одо и двамата излязоха в преддверието. Но дълбокият, гърлен глас на огромния рицар се чуваше дори през вратата и Ариана разбра какво се бе случило: уелсите, селски работници при един от васалите на Рейн, който управляваше земите на юг по долината, подбудени от скорошните размирици, грабнали сечивата и нападнали господаря си по време на лов. Рицарят бил сериозно ранен и всеки момент щял да умре, а уелсите вилнеели из земите му.

Когато сър Одо свърши, Рейн отвърна нещо, но Ариана не успя да го чуе. Дали пък не беше наредил да екзекутират Кайлид?

След малко двамата мъже отново влязоха в стаята. По лицето на Рейн не бе останала и следа от огъня, който бе горял помежду им само преди миг.

– Ти ще останеш тук да пазиш жена ми – каза той на сър Одо, макар да гледаше нея. – Кракът ѝ да не е стъпил навън!

Едрият рицар се прокашля и наведе глава.

– Да, милорд.

– А що се отнася до теб, скъпа ми жено... Виджала ли си какво прави банда въоръжени до зъби рицари с шепи беззащитни селянци?

– Рейн, аз не съм... – понечи да каже тя, но той посочи статуята на Светата Дева в ъгъла и отсече:

– Отдай се на молитви, Ариана! Моли се Господ да спаси душите на онези, които тази нощ ще срещнат смъртта си благодарение на теб и

драгоценния ти братовчед!

Без да продума повече, Рейн излезе от стаята. Ариана застана на прозореца и го видя как възседна коня си и излезе от крепостта, следван от дузина рицари. До него вървеше Талезин с щита и копиеето. Лунната светлина се отразяваше в златния шлем на момчето и превръщаше главата му в лумнала факла. Ариана проследи подскачашата светлина, която премина през моста, прекоси полето и постепенно избледня, докато накрая съвсем изчезна в черната гора.

Тя продължи да стои на прозореца дълго след като вече не бе останало нищо за гледане, освен жълтеникавия сърп на луната и обсипаното със звезди небе. Когато най-после се обърна, сър Одо стоеше на средата на стаята и пристъпваше от крак на крак като танцуваща мечка.

– Простете ми, че нарушавам спокойствието ви, милейди – каза той и така се изчерви, че петнистото му лице заприлича на узряла ягода. – Но... ами аз... милорд каза, че трябва...

– Ти не си виновен – потупа го Ариана по рамото с лъчезарна усмивка. – И аз не бих си вярвала, ако бях на мястото на лорд Рейн. Ела, да поиграем на шах. – Тя хвана тромавия рицар за ръката, отведе го до масата и придърпа една дъска от махагон и слонова кост пред него. – Нощта се очертава дълга, а се съмнявам, че на някой от нас ще му е до сън.

Сър Одо се поколеба за миг и се отпусна с въздишка на стола. Погледът му попадна на стакана с вино и той жадно облиза устни.

– Може би сте жаден, сър? – попита Ариана и пъкна чашата на Рейн в ръцете на рицаря. – Виното е хубаво. Идва право от избите на вашия крал Хенри. Или поне така ми казаха.

– Крайно време беше, Ариана. Вече почти ще се съмне.

Ариана стисна зъби да не възнегодува и напъна ключа в ръждясалата ключалка.

– Малко повече благодарност нямаше да е излишна, братовчече.

– Стига си дърдорили. Просто махни тия проклетите гривни от ръцете ми!

Ключалката се отвори със скърцане и веригите издрънчаха на пода. Кайлид ги изрита встрани и разтърка претръпналите си китки. Ариана вече стоеше на вратата и чакаше.

– Побързай! – подкани го шепнешком тя. Стражите спяха на пода и гърленото им хъркане кълтеше по стълбището. Кайлид се спря пред един от тях и го побутна с крак между ребрата. – Виж го ти, проклето

норманско копеле...

– За Бога, Кайлид, ще побързаш ли? – Тя се спусна нагоре по тесните стълби, а когато се закова на ъгъла да хвърли бърз поглед към входната врата, Кайлид едва не връхлетя отгоре ѝ. Иззад параваните се чуваха звуковете на нощта – пианско хъркане, шумоленето на неспокойни спящи, цвъртенето на мишки, които сновяха из тръстиките.

Ариана пое дълбоко въздух и се шмугна през вратата, махвайки на Кайлид да я последва. Двамата почти се бяха измъкнали от кулата, когато един от стражите, който бе излязъл навън да се облекчи, ги забеляза. Кайлид я сграбчи, блъсна я в тъмнината и впи устни в нейните. Едната му ръка се спусна към гърдите ѝ, а другата разголи бедрата ѝ точно под погледа на стражаря. Сред бумтенето на кръвта, нахлула в главата ѝ, Ариана дочу грубиянския му смях. Започна да се съпротивлява, въртеше глава, блъскаше с юмруци по гърдите на Кайлид, но колкото повече се противеше, той толкова по-силно я целуваше.

Странно, когато бе на тринадесет, в същата онази година, в която бе започнала да маже гърдите си с билки, за да пораснат, тя се бе заклела пред Божията майка, че ще ѝ дари восьмична статуя, ако стори така, че Кайлид да пожелае да я целуне. Той така и не прояви такова желание, а и увлечението ѝ скоро се прехвърли от братовчед ѝ към сина на медаря. Сега, шест години по-късно, Кайлид я целуваше и единственото, което Ариана изпитваше, бе непреодолимото желание да диша.

Стражарят влезе в караулката и Кайлид най-после я пусна. Тя пое дълбоко въздух и разтърка изтръпналите си устни.

– Кому беше нужно да ме мляскаш като че мачкаш грозде?

– По дяволите, Ариана! От години ти се иска да го направя. Не ми казвай, че не ти е харесало?

– Целуваш се като момче – лигаво и непохватно.

Кайлид изсумтя ядосано и я побутна напред. Двамата се спуснаха по дългата дървена стълба на кулата, прекосиха подвижния мост и излязоха в двора.

Нощта бе ясна. Звездите изглеждаха така близо, че на човек му идеше да се пресегне и да ги откъсне. Луната, макар и нащърбена, къпеше всичко наоколо в ярка светлина. Слънцето сякаш вече напираше зад хоризонта.

– Не можех да упоая цялата крепост. Навсякъде гъмжи от стража, но мисля, че ще успееш да се измъкнеш през задната врата – каза Ариана и понечи да си тръгне, но Кайлид я сграбчи за ръката.

– Дай ми ножа си.

– Нямам нож.

Преди Ариана да се усети, Кайлид бръкна под туниката ѝ и измъкна камата от ножницата.

– Не забравяй, че са ни учили при едни и същи хора, братовчедке – ухили се Кайлид. – Кажи ми сега, къде е онова копеле мъжа ти? Имам сметки да разчиствам с него.

– Няма го.

Той я потупа по бузата с плоското на острието и отвърна:

– Няма да се лъжем, Ариана, нали? Да не би да искаш да опазиш прекрасната шия на съпруга си? Май ти харесват целувките му, а? Да не би да са ти харесали френските му номера?

Ариана го сграбчи за китката и отблъсна ръката му.

– Няма го като ти казвам! Задната врата е хей там, между хамбара и оборите. Изчезвай преди някой друг, който е решил, че му е време да се изпикае, да ни завари да си бъррим тук сякаш нямаме друга работа!

Той я хвана за брадичката и грубо я разтърси.

– Чавка ли ти е изпила ума, жено? Да не мислиш, че ще мога да се добера до Гвинедия пеша? Трябва ми кон. Иди да докараш един от обората, а аз ще стоя тук да гледам.

– Дявол те взел! Започвам да съжалявам, че не те оставих да те обещат! – просъска Ариана и отиде да му намери кон, само и само да се отърве от него.

Доведе жребеца, който бе яздил през последния месец. Младото животно бе достатъчно здраво да му осигури дълго и бясно препускане, а и тя го чувстваше като свое и нямаше угризения, че краде, като го дава на Кайлид. Кончето бе оседлано за нула време. Тя го погали по шията за сбогом и хвана юздите.

– Знаех си, че ще направиш нещо такова – дочу се нечий глас.

Ариана се обърна бавно като се държеше за гърдите, да не би сърцето ѝ да изскочи.

– Какво, за Бога, правиш тук! Уплаши ме до смърт.

Талезин стоеше на пътя ѝ, разкراчил ядосано дългите си кльошави крака, свъсил по детински вежди. Приличаше на братята ѝ, когато се инатяха, но в изражението му имаше нещо странно. В обората бе тъмно. Бледата лунна светлина едва успяваше да проникне през процепите, но тялото на Талезин бе обградено от странен светъл ореол, сякаш зад гърба му гореше факла. Момчето бе облечено в обичайната си туника, но златният шлем на главата му блестеше като обедно слънце. За миг на Ариана ѝ се стори, че шлемът искри и пулсира, но когато примигна,

илюзията бе изчезнала.

Някъде се чу тътен, като далечна гръмотевица, която разтърсваше небето. Ариана чу гърма, но съзнанието ѝ отказа да го възприеме. Само преди миг звездното небе бе така ясно, че по него не се виждаше дори петънце, та камо ли гръмоносни облаци.

– Не бива да бягате, милейди – каза Талезин. Ариана понечи да отговори, че няма намерение да бяга, но веднага се усети. Как иначе щеше да обясни защо оседлава кон посред нощ? Тя стисна юздите и се замоли Кайлид да прояви достатъчно съобразителност и да не се показва, докато не се отърве от момчето. Дявол да го вземе тоя Талезин! Беше сигурна, че го видя да тръгва с Рейн, а ето го сега тук. Сякаш проклетото момче нарочно изникваше от земята, точно когато най-малко ѝ беше до него. Само да можеше да се измъкне с коня навън, пък после Кайлид може би щеше да се справи и сам.

Реши да приложи на момчето същия номер, който винаги минаваше пред братята ѝ, когато ѝ отказваха нещо. Устните ѝ се разтрепераха, очите ѝ се навлажниха и добиха умоляващ вид.

– О, Талезин, наистина ме е страх. Лорд Рейн ме би тази вечер. – Като видя, че приказките ѝ не въздействат особено на момчето, тя започна да разкрасява лъжата. – Би ме така жестоко, че цялата съм в синини. Едва не припаднах от болка. Той си мисли, че съм го предала и нищо не може да го убеди в противното.

Докато говореше, Ариана непрекъснато побутваше коня напред. Навън отново прокълът гръмотевица, този път по-близо. Внезапен вятър затръшна вратата на обора и засвистя в пролуките.

Талезин стоеше прехапал устни и я гледаше с присвити, изпълнени със съмнение очи. Ариана тъкмо си помисли, че хитрината ѝ е успяла, когато момчето вирна брадичка и отсече:

– Лорд Рейн не би ви посегнал, освен ако не сте го предизвикала. Той не е жесток по природа.

– Не е жесток ли! – почти изкрещя Ариана, но, за щастие, гласът ѝ потъна във воя на вятъра.

Навън проблесна светкавица, толкова ярка, че проникна дори през процеците в дървените стени на обора. Оглушителен гръм разцепи въздуха и жребеца подскочи уплашен.

– Няма да напуснете крепостта – изтъпани се Талезин пред нея.

Вятърът блъсна отворената врата и я запрати към стената. Конят отскочи назад, Ариана сграбчи юздите и зяпна като вцепенена пред внезапния гняв на природата. Поредната светкавица освети двора, по който,

носено от вятъра, се търкаляше столче за доене. Небето бе по-черно и от самия ад. Облаците изведнъж се разпориха и върху двора се изсипа порой, който за миг го превърна в разкаляно блато.

– Не можеш да избягаш в такава буря – каза момчето и протегна длан да я хване.

На светлината от светкавиците слабоватата му ръка изглеждаше почти синя. Когато я докосна, през Ариана премина огнен стълб, сякаш мощта на бурята се бе възплътила в момчето. Или пук идваше от него...

При тази мисъл, цялото и същество се смрази. Светлината около момчето искреше и потрепваше, а черните му очи хвърляха сребристи отблясъци, сякаш луната грееше зад тях. Навън отново блесна светкавица – толкова ярка и гореща, че чак кожата ѝ пламна. Тя изпищя и инстинктивно вдигна ръце да се предпази. Долови миризмата на сярата. Пред очите ѝ заиграха златисти петна, които бързо избледняха, а когато впери поглед в лицето на Талезин, тя видя просто едно момче, което изглеждаше толкова уплашено, колкото бе и тя самата.

Ариана се опита да усмири коня, който вече беше подивял от бурята и го поведе навън. Талезин я последва, като непрекъснато приказваше:

– Спрете и помислете, милейди. Милорд направо ще побеснее. Не е на добре за бъдещото ви щастие, да прободете с нож съпруга си още в първата брачна нощ, а после – едва след седмица – да избягате от него. Какво му остава, освен да тръгне подире ви, а това страшно ще го вбеси. – Изведнъж Талезин се изпречи пред нея. – Не правете това, милейди, моля ви.

– Махни се от пътя ми, момче. Иначе ще пострадаш.

Малкият стисна юмруци.

– Нямам намерение да ви спирам, защото богинята ми е свидетел, че не е позволено. Но тя ще се разгневи и на двамата ви, защото сигурно не е очаквала такива неща от вас, когато е кроила плановете си.

– Какви планове? Какво при... – Ариана почти се задави от вика, надигнал се в гърлото ѝ при вида на Кайлид, който замахна от тъмнината и заби камата чак до дръжката между ребрата на Талезин.

Зениците на момчето се разшириха и в тях проблясна светлина, ярка като знойно слънце. В този миг светкавица разцепи небето, следвана от гръм, който разтърси земята. Клепачите на Талезин потрепнаха и се затвориха и той падна напред, отпуснат и безформен като парцалена кукла. Ариана посегна да го хване и се свлече на земята под тежестта му.

На туниката на момчето растеше мокро, черно петно, а лицето му бе бледо и неподвижно като на восъчна статуя. Ариана го държеше в прегръдките си и погледна към братовчед си. Този човек носеше нейната кръв и тя бе предала Рейн заради него.

– Ти го уби – промълви тя, но не можеше, не искаше да приеме факта. – Ти уби Талезин!

– Голяма работа!

Кайлид я сграбчи и я изправи на крака. Тялото на Талезин се търколи, ръцете му се разтвориха и той падна на пода като счупено разпятие.

– Да се махаме! Навън дъждът е толкова силен, че може да се удави човек. Ще излезем през предната врата без дори да ни забележат.

– Махай се тогава, да те вземат дяволите! – отсече Ариана и коленичи пред тялото.

Талезин... О, Господи, та той уби Талезин! Навън отново блесна светкавица и се отрази в аленото петно на туниката на момчето. Дрехата бе просмукана с кръв. Щом още кърви, може би не е мъртъв. Трябва да викне знахаря. И Рейн, да ще повика и Рейн. Само дето него го нямаше...

Кайлид отново я сграбчи, този път за косата.

– О, не, братовчедке. Ти идваш с мен. Откупа ще ми стигне да си купя половин дузина армии.

Ариана замахна да го удари, но той ловко се наведе и задърпа косата ѝ така жестоко, че тя едва съдържа писъка си.

– Не бъди глупак! Рейн ме мрази. Няма да ти даде и пукната пара за мен.

Кайлид се разсмя.

– Ще даде. Иначе как ще опази честта си.

Ариана започна ожесточено да се бори, но беше безсилна.

– Кайлид, моля те, предадох съпруга си, заличих и последната надежда бракът ми да просъществува, за да спася живота ти! Не ми се отплащай така!

– Ариана, прости ми, но има някои неща, които един мъж просто трябва да направи...

Вятърът заглуши последните му думи, а Ариана видя юмука му едва миг преди да се забие в лицето ѝ.

Ледени пръски вода плискаха Ариана в лицето и възвръщаха живота в него. Кайлид я бе метнал на седлото пред него и я стискаше като менгеме с едната си ръка. Яздеха край реката. Ариана не виждаше нищо в непрогледния мрак, но шумоленето на течащата вода пронизваше

ушите ѝ като пляска на хиляди криле. Помисли си, че Кайлид сигурно търси моста, който води към Ръос, но бурята бе невероятна и го объркваше. Вятърът сякаш духаше от всички страни едновременно и ги обливаше с порой от дъжд, който се стичаше по лицата им, смесен с пяна от реката. Като че ли гигантски водовъртеж се мъчеше да ги погълне. Водата пареше в очите на Ариана и така я давеше, че тя си помисли дали е възможно човек да се удави в дъжд.

По небето пропълзя светкавица и освети всичко като посред бял ден. При вида на реката, Ариана се вцепени – кротката иначе Клид сега се бе превърнала в бесен порой. Водата бе придошла, бе погълнала кейовете и вече почти достигаше къщите край брега.

Сред пелената от дъжд Ариана забеляза дървената колиба на бирника, който събираше таксата за премива-не през моста. Самият мост обаче не се виждаше. Ариана си помисли, че пороят го е отнесъл, но когато приближиха дървената му снага за миг се показа над водата и отново се скри.

Кайлид смушка коня, но животното уплашено закова копита. Кайлид испсува и така здраво я стисна, че почти изкара дъха ѝ. Конят стоеше на брега и сякаш отказваше да тръгне през моста. Изведнъж, набрало смелост, добичето се втурна напред и почти ги изхвърли от седлото.

Пред очите на Ариана заиграха светлинки. Тя се мъчеше да поеме глътка въздух, въртеше се, блъскаше ръката, която я притискаше като камък, но Кайлид си мислеше, че иска да се измъкне и още повече я стискаше.

Конските копита се хлъзгаха по мокрия дървен мост. Вода ги заливаше отвсякъде. Мостът като жив стенеше под тях и сякаш искаше да ги изхвърли от гърба си. Конят се препъна и иодгъна колене. От внезапно движение хватката на Кайлид се поразхлаби и Ариана успя да поеме така нужния ѝ въздух. Сред воя на вятъра и бученето на кръвта в ушите ѝ Ариана чу пукането на дървото, което бе започнало да поддава. В следващия миг полетя във въздуха. Светът наоколо се превърна във вихър от бясна, поглъщаща вода и летящи дървени късове. Нещо пробяга покрай тялото ѝ и тя отчаяно се хвана за него. Сигурно беше опашката на коня.

Отвори уста да извика, но я погълна непрогледен мрак.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Оуейн! Дойдох за жена си!

Черният дракон спря с коня си пред обкованата с желязо врата. Зад него стояха едва шепа мъже. Но с ръце, оцапани от кръв, с щитове, нащърбени в безброй битки, с лица, пълни с настървение. Лицето на самия рицар бе сурово като канарите, които го обграждаха, но решителността му пълнеше дори скалите със заряд.

– Оуейн!

Жена му стоеше на прозореца в кулата и го гледаше. Ръцете ѝ стискаха здраво дървената рамка, а очите ѝ не се откъсваха от снажната фигура, която се възправяше върху жребеца. Силуетът му се очертаваше ясно на фона на пламналото кървавочервено небе. Зад него слънцето залязваше, а горещият летен вятър развяваше знамето му.

Той бе дошъл за нея. Тя не бе допускала, че мъжкото му достойнство някога ще му позволи да тръгне подире ѝ.

Кацнала като орлово гнездо над внушителните канари, Дайнас Емрис – крепостта на баща ѝ – заемаше тясното дефиле и разпокъсаните хълмове. Това не бе най-красивото владение на Оуейн, но безспорно бе най-непревземаното. То се простираше скрито сред непристъпни гори и обвити в мъгла планини, сред остри канари, изникнали в безпорядък, сякаш разхвърляни от ръката на разгневен бог.

Гласът на Рейн отекваше в крепостните стени.

– Оуейн! Пусни жена ми!

– Чувам те, норманецо! – Оуейн, принцът на Гвинедия, излезе над бойниците и застана пред зет си с ръце на хълбоците. – Далеч си от дома, господарю на Рудлан!

Алената мантия на принца се развя от вятъра и конят на Рейн подскочи. Рицарят стегна мускули и ловко укроти огромното животно. После отметна голата си глава назад и гарвановочерната му коса присветна със синкав блясък под последните лъчи на умиращото слънце.

– Къде е жена ми?

– Тук е! – отвърна Оуейн и думите му отекнаха в тясното дефиле.

Двамата мъже стояха и се гледаха, без да откъсват поглед един от друг, а на лицата им се четеше решителност.

– Дай ми я!

– Ела и си я вземи!

Дори най-смелият рицар не би се наел да нападне Дайнас Емрис само с шепя мъже. Ала Черният дракон просто се разсмя. Конят му пристъпи встрани, а мъжете зад него се разделиха и извадиха на показ Рьодри, който седеше завързан на един кон. Момчето бе невредимо, но уплашено, а очите му сякаш заемаха цялото му лице.

Макар да говореше кротко и спокойно, гласът на Рейн се чу съвсем ясно в стаята на Ариана.

– Да, ще дойда, Оуейн. Ще дойда сам и ще се върна с жена си. Твоят син е тук само за да ми гарантира, че ще се държиш както подобава.

Ариана затаи дъх. Тя знаеше, че Рейн никога няма да стори зло на брат ѝ, но баща ѝ не можеше да бъде толкова сигурен и никога не би поел такъв риск. Съпругът ѝ стоеше на коня си и чакаше. Оуейн дълго гледа групата мъже пред портите на крепостта, а после махна на стражата. Вратата се отвори със скърцане и въжето простена под тежестта на желязната решетка.

Рейн влезе сам. Копитата на коня му затрополиха-по дървения мост, а слънцето се плъзна зад планината и светът, потъна в сянка. Той вече бе вътре в крелостта. При нея. А тя нямаше къде да избяга.

Та това беше смешно! Тя никога не бе бягала от него. Придошлата река я бе изхвърлила на една скала и когато отвори очи слънцето грееше топло над нея и наоколо се носеше миризмата на влага. Сякаш цялата земя се бе окъпала и сега съхнеше. От дърветата капеше вода, а тревата бе така просмукана, че можеше да се събира с кофе. Дори вятърът бе влажен. Но небето бе ясно и синьо като поле с метличина.

Конят пасеше покрай скалите до нея, но от братовчед ѝ нямаше и следа. Тя го потърси сред заплетените храсти край реката, чиято мътна вода все още тичаше да се събере в руслото си, сякаш бягаше от някакъв демон. Вика името му, докато почти прегракна, но никой не ѝ отвърна.

Наоколо цареше пълна тишина, сякаш конят бе единственото живо същество останало на тази земя. Местността ѝ беше непозната. Сигурно течението я бе завлякло няколко левги надолу от Рудлан. Беше изхвърлена на западната страна на реката, а оттам не можеше да се прибере вкъщи.

Изведнъж осъзна, че неволно бе помислила за Рудлан като за „вкъщи“. Макар да не принадлежеше на тези червеникави стени, а по-скоро на господаря им. Но от свирепата буря и силния порой реката бе станала три пъти по-пълноводна и щяха да минат дни, преди да може да се прекоси, освен с лодка.

Тя седна на брега, обхванала коленете си с ръце, и се загледа отвъд

реката. Земята отсреща бе същата като тази, на която седеше – обсипана с ръбати канари и заплетени гъсталаци, които бяха толкова близо и съвременно така недостъпни, сякаш бяха част от един друг свят.

Та ние с Рейн никога не сме принадлежали на един и същи свят, помисли си. Различията между тях идваха от сърцето, а там мост не можеше да се прокара.

Всъщност да се върне при него би било пълна глупост. Оръженосецът му сигурно бе мъртъв заради нея, Кайлид беше свободен да подготвя нови бунтове. Рейн едва ли би искал да види лицето ѝ повече, освен набучено на кол пред стените на крепостта му.

Не, по-добре да отиде в Гвинедия и да чака. Ако Рейн все още я иска за жена, тя скоро ще го разбере. Ако ли не, което бе по-вероятно, баща ѝ може да поиска от Рим да развали брака. Без съмнение едва ли ще им се наложи да се видят пак.

И така, тя яхна коня и препусна към Дайнас Емрис, където баща ѝ обикновено прекарваше лятото. Пристигна посред нощ, уморена и освирепяла от глад. С една-единствена дума майка ѝ накара баща ѝ да престане с тревожните си въпроси, напълни стомаха ѝ със сочно говеждо и положи изнуреното ѝ тяло в меко легло, което ухаеше на сандалово дърво. На следващата сутрин Ариана се разходи до близкото езеро, за да остане сама и да размисли всичко, докато реши как най-добре да обясни на баща си случилото се.

От водата се издигаше гъста мъгла и обгръщаше с фин воал скалистите брегове. Край езерото растяха достолепни дъбове, чиито разлистени клони, гъсто преплетени с имел, сякаш стеноха и трепереха от вятъра. Хората разправяха, че преди много-много години два дракона се били до смърт в това езеро. Ариана вдигна глава и се загледа в безформените черни и червеникави канари, които пробождаха металносиньото небе. Вятърът свистеше в процепите. Казваха, че когато умират, драконите стенат така – тъжно и самотно.

Ариана потръпна и се сви в дрехата си.

– Ще хванеш треска тук. Толкова е влажно, че и златото може да хване ръжда.

Мъглата се виеше около ботушите на баща ѝ, който вървеше към нея. Той беше едър мъж, а в подплатения си кожен гащеризон изглеждаше неестествено голям. Прошарената му коса лежеше спусната на раменете му и се вееше на вятъра като знаме. Чертите на лицето му бяха остри и строги. Тази сутрин той приличаше повече на боец, отколкото на принц.

Спря до нея. Отначало двамата не си продумаха. Просто стояха вперили поглед в гладката сребриста повърхност на езерото. Болезнена тъга притискаше гърдите ѝ, обземаше я горчива самота. Баща ѝ би казал, че я мъчи онзи тъжен копнеж, който хората изпитват към всичко изгубено и недовършено, към места – далечни, но не и забравени, към любов и живот, които е могло да бъдат истина.

В гърдите ѝ се надигна стон, който се изтръгна от гърлото ѝ, преди да успее да го спре. Баща ѝ се обърна и тя се отпусна в прегръдките му.

– Хайде, дъще, не плачи. Аз ще се погрижа за теб. Татко ще се погрижи за теб.

Ариана изплака на рамото на баща си всичко, което се бе случило – бунтът на Кайлид, нейното предателство, бурята, смъртта на Талезин. И Рейн, Рейн, Рейн... Когато свърши, тя се дръпна подсмърчаща и разплакана и каза:

– Сега той ще ме мрази и кой ли би го винил за това?

Оуейн обхвана лицето ѝ с грубите си ръце.

– Сега си си у дома, дъще. Не се плаши от това норманско копеле.

Тук той не може да ти направи нищо.

Тя хвана китките му и вдигна глава да срещне очите му.

– Не, папа, ти не разбираш. Аз искам да се върна.

Той поклати глава.

– Прекалено късно е.

После поглади косата ѝ с мазолестите си ръце и добави:

– Не се отчайвай, мила. Мога да анулирам брака. Ще ти намеря друг съпруг, по-добър. Кимриец, а? Един от нас.

– А примирието?

– Да върви по дяволите. Норманецът едва ли ще ти прости за онова, което си сторила, а аз не бих изпратил дъщеря си на смърт, дори и заради Уелс.

Тя се замисли за всички приказки, които бе чувала за Черния дракон – свиреп в битките, безпощаден след победата. Да, тя бе видяла тази негова страна, но бе видяла и друго.

– Знам, че лорд Рейн ще бъде разгневен, много разгневен. Но не мисля, че ще ме нарани, поне не сериозно.

Оуейн потърси очите ѝ.

– Сигурна ли си?

Ариана не беше сигурна. Но заради спокойствието на баща си, кимна.

– Искам да се върна при него, папа. Моля те, опитай се да уредиш

да се върна.

Оуейн извърна лице и взе да суче края на дългите си мустаци. Винаги правеше така, когато мислеше.

– Какъв е той, като мъж?

– Много прилича на теб. Суров, но справедлив. Смел, без да се хваля с това. Сигурно ще ми се разсърди, ако ме чуе да го казвам, но в душата си той много прилича на истинските рицари, на кавалерите – праволинеен, когато се касае за чест и вяност, щедър към по-бедните. – Макар да не го бе усетила, на устните ѝ грейна лека усмивка. – А когато се отпусне може да бъде и мил, нежен...

Оуейн я погледна въпросително и закачливо свъси вежди.

– Ласкаеш ни и двамата, при това прекалено, струва ми се.

Тя се изправи на пръсти и го целуна по грапавата буза.

– Лаская теб, татко. Може и да греша за норманеца, но мисля, че съм права... Мисля, че ще го обикна.

Тежките му длани легнаха на раменете ѝ и тя се обърна да го погледне.

– Е, дъще, толкова ми се иска да си щастлива.

Той я притисна до себе си, погали главата ѝ с голямата си ръка, целуна косите ѝ. След всичко това Ариана Трябваше да се чувства успокоена, но не беше.

Толкова ми се иска да си щастлива, бе казал баща ѝ. И все пак за доброто на Уелс, той бе дал нея и Ръодри в плен на английския крал. Заради Уелс бе позволил единствената му дъщеря да се омъжи за враг. Заради Уелс бе жертвал живота на един от синовете си. С цялата си нежност баща ѝ бе суров човек. Твърд като гранитните скали, които се издигаха над главите им, практичен и безпощаден, когато се наложеше. Нямаше нещо, което принц Оуейн не би направил за Уелс и за мечтата си за свобода.

Сега Ариана стоеше на прозореца в крепостта на баща си и гледаше как настъпващата нощ поглъща и последните останки от изминалия ден. Той бе дошъл за нея, нейният черен рицар – мъж също толкова суров, практичен и безпощаден, колкото и баща ѝ. Той беше тук, в голямата зала на долния етаж. Тя си спомни лицето му такова, каквото го бе видяла за последен път – изпълнено с гняв, пламнало от страст. Преди две седмици тя бе сигурна, че никога няма да види това лице отново. Ала сега той бе тук, при нея и тя повече не можеше да чака.

На вратата се спря и срещна изумрудените очи на светата статуя, която стоеше край прага. Беше Дафид, покровител на Уелс, и дървеното

му лице изразяваше остро неодобрение.

– Хич не ме е грижа – каза тя на светеца – Искам го и ще направя всичко, ще понеса всяко наказание, стига да ме вземе обратно.

Рейн крачеше насам-натам из залата и не отделяше ръка от сабята си. Верните хора на Оуейн се излежаваха около камината, която съскаше и пукаше в тишината. Сабите и копията им проблясваха на огъня, присвитите им очи гледаха Рейн.

Един бард хвана арфата си и запя, а тъжната му песен се разнесе нагоре към опушения таван:

Замъкът ни днес е тъмен,
няма огън, ни топло легло.
Аз ще изплача болката си,
а после отново ще потъна в тишината...

Гласът му не е така ясен и звънлив, колкото на Галезин, помисли си Рейн.

Залата бе просторна като църква. Здрави греди, подпрени на дървени колони, опасваха високия таван. Старинните барелефи и множество рисунки по стените сякаш бяха излезли от някакъв кошмар – човешки глави, змии, които се вие; а навсякъде, зловещи чудовища с разполовени езици и свирепи нокти. Рейн мина покрай рогата глава, която изглеждаше полуживотинска, получовешка и жълтите очи на елена сякаш го проследиха, а червената му муцуна се намръщи.

Принц Оуейн чакаше на високата платформа, седнал във величествения си трон под ален балдахин. Лицето на близо шестдесетгодишния принц приличаше на лице на хрътка – издължено, скулесто и набраздено от бръчки. Среброто в кестенявата му коса и увисналите мустаци му бе останало в наследство от хилядите битки, които бе водил, множеството жертви, които бе направил, за да запази земята си свободна. Той гледаше Рейн изпод гъстите си ресници, които скриваха мислите му. Имаше една уелска дума за неопределения цвят на очите му – нито зелени, нито сиви, нито пък сини, а по малко от всичко. Цветът на море, което отразява натежало от облаци небе.

Резкият глас на Рейн накара стражата да застане мирно.

– Къде е жена ми?

Оуейн не отвърна, а просто махна на един от слугите да донесе рога с медовина. Стражарите се отпуснаха. Рогът бе символ на уелското гостоприемство и се поднасяше само на приятели.

Слугата положи стария биволски рог в ръцете на принца, а той, на свой ред, го подаде на Рейн. Съдът бе богато гравиран със сребро и проблясваше на слабата светлина.

Рейн понечи да отпие, но погледът му улови някаква фигура, която прекоси тъмнината на втория етаж. Синя коприна прошумоля и изчезна зад една от колоните. Крехка сянка пробяга по стената.

– Дъщеря ми пожела да изпълни съпружеската клетва за вяност, норманецо. Иначе нямаше да сте тук в тази зала с моя рог в ръка – каза принцът и мустаците му се повдигнаха от пренебрежителна усмивка. – Независимо от заплахите ви.

– Тя е моя жена и ще остане такава – отвърна Рейн и умишлено извиси глас, за да го чуят и горе. – Независимо от намеренията и желанията ѝ.

Той надигна рога и отпи. Дъхавата медовина възпламени гърлото му. Погледът му отново потърси синята коприна.

Ти си моя, Ариана. Моя!

Ариана внимателно затвори вратата зад гърба си и опря чело в гладкото дърво. Сърцето ѝ биеше така силно, че дишането почти ѝ причиняваше болка.

Тя е моя жена, бе казал той. И ще остане такава.

Когато след един миг, който ѝ се стори цяла вечност, по стълбите се дочу подрънкването на шпори, Ариана се дръпна и продължи да отстъпва, докато тялото ѝ опря в гравираното със слонова кост легло.

Вратата се отвори с трясък и статуята на светеца се олюля на дървените си крака.

– Боже опази! – несъзнателно възкликна Ариана. Той стоеше на прага, изпълнил рамката на вратата.

Тя потърси в лицето му някакво изражение, но дървената физиономия на Свети Дафид бе по-изразителна.

Рейн се наведе, прекрачи прага и затвори вратата след себе си. Надменният му поглед пролази по тялото ѝ така осезаемо, че тя вирна брадичка в защита.

– Няма да моля за прошка, милорд – каза му тя гордо. – Защото сигурно ще го направя пак, ако се наложи. Вие сте мой съпруг пред Бога, но не мога да гледам как обесвате братовчед ми.

Внезапно течение раздвижи пламъка на факлите и освети лицето му, хвърляйки черни сенки върху суровите очертания на скулите му. Изглеждаше по-жесток и от самия дявол. Пристъпи към нея. Тя стисна юмуци зад гърба си и заби нокти в дланите си.

– Заради теб, Ариана, оставих земите си, които точно сега са толкова уязвими – проговори ѝ той с глас, по-студен и от зимна нощ. – Заради теб загина човек, а други четирима паднаха ранени, докато се биеха, за да те върнат. Това ласкае ли те, Ариана? Смяташ ли, че заслужаваш такива жертви?

– Значи Талезин е мъртъв. О, Рейн, толкова съжалявам...

– Съжаляваш? Смяташ ли, че едно просто „съжалявам“ е достатъчно оправдание за смъртта на един смел човек?

Ариана сви устни и поклати глава.

Той обърна глава сякаш не можеше да я гледа повече. Гърбът му се напрегна от усилието да запази самообладание.

– Талезин не е мъртъв. – Той се обърна и необузданият гняв в очите му почти я вцепени. – Макар че ти предпочете да избягаш и да го изоставиш там в обора да му изтече кръвта.

– Не съм бягала! Вярно, упоих стражата ти и помогнах на Кайлид да се измъкне, но бях готова да понеса наказанието си. Не съм страхлива, милорд. Каквото и да си мислите за мен. Ако зависеше от мен, никога не бих оставила момчето да умре.

Той стоеше и я гледаше от другия край на стаята, а лицето Му бе толкова безизразно, че на нея ѝ идеше да му изкрещи. Искаше да го накара да каже нещо, нещо да направи. Ала когато той най-после проговори, сърцето ѝ спря.

– Ела тук!

Тръстиките пукаха под краката ѝ, докато прекосяваше стаята. Тя спря пред него и с усилие вдигна глава да го погледне.

В стаята цареше пълна тишина. Чуваше се дори съскането на въллицата в камината и драскането на мишките по ъглите. По лицето на Рейн проблясваха капки пот, а от тялото му се излъчваше странна миризма – необузdana и свирепа. Миризма на коне, горещ метал и ярост. В сивите му очи нямаше чувство. Нито дори омраза.

Той протегна ръка и извади сабята си.

– На колене!

За миг на Ариана ѝ хрумна безумната мисъл, че ще я обезглави. Ще отсече главата ѝ и ще я набучи на кол, докато изгние и враните изкълват очите ѝ.

– Не можеш да ме убиеш в бащината ми къща – чу се да казва тя, макар да съзнаваше, че това е лудост.

Зениците му за миг се разшириха и по лицето му премина странно изражение.

– На колене! – отсече той.

Ариана не можа да разбере дали коленичи по своя воля, или просто краката ѝ се подгънаха.

– Дай си ръцете!

Ясно. Ще отсече ръцете ѝ. Ще я осакати и ще я остави да се скита от крепост на крепост и да проси трошичките хляб, без дори да може да протегне ръка. Беше чувала, че езичниците наказват така жените си за непокорство. Може би той бе станал свидетел на такова наказание при някое от странстванията си и то му бе направило впечатление като особено назидателно. Изведнъж я напуши смях.

– Помислете малко, милорд. Едва ли бих могла да изпълнявам съпружеските си задължение без ръце. Пък какво ще отрежете следващия път? Носът? Или крака?

Този път той почти се усмихна, сигурна беше. Тогава съзна, че каквито и беди да я сполетят през бурния им брак, тя щеше да му вярва. Противно на всяка логика, именно заради тази усмивка, която никога не греиваше, Ариана вярваше на Черния дракон и знаеше, че той няма да ѝ стори зло.

– Дай си ръцете, Ариана.

Протегна ръце и с облекчение установи, че те не треперят. Ала когато грубите му длани обхванаха нейните, тя едва не зариде, притисната от някакво чувство, което дори не можеше да определи. Той затвори пръстите ѝ около студената метална дръжка на сабята си и дълбокият му глас отекна в цялото ѝ същество.

– А сега ще ми се закълнеш във вярност.

Трябваше ѝ време да осъзнае думите му. Ще ми се закълнеш във вярност.

Ръцете му притиснаха дланите ѝ към твърдия метал.

– Закълни ми се, Ариана. Закълни се, а аз, като твой господар, ще те закрилям, ще те пазя и ще ти даря в замяна доверието и лоялността си. Ти ще ми служиш, ще ме съветваш и ще се бориш, ако трябва и срещу целия свят заради мен. Ще бъдеш с мен, Ариана. Винаги до мен.

Ако дадеше клетва сега, тя щеше наистина да стане негова жена. Щеше да споделя леглото му, да ражда децата му, да управлява крепостите му... Щеше да прекара живота си до него, запазвайки и честта, и достойнството си. Но трябваше да му даде толкова много в замяна. Трябваше да положи в ръцете на този мъж, на този норманец, своето доверие и предаността си.

Но да се закълнеш не беше срамно. Оръженосците се кълнях пред

рицарите си, рицарите пред господарите си, господарите пред краля. Това бе взаимно уважение, което от векове обвързваше мъжете. Ала от жените никой не искаше клетви. Не искаше, защото се смяташе, че жените нямат чест, нито гордост, която да заслужава внимание. В тях виждаха само утробата и земите, които биха донесли като зестра. Никой мъж не се бе отнасял с жена си като с васал, като с равен. И едва ли имаше мъж, който да гледа на жена си така.

Освен този.

– Закълни се, Ариана. Изречи думите.

Тя отвори уста, но не успя да промълви нищо. Той понечи да се дръпне.

– Чакайте, милорд! – погледна го тя със замъглени от сълзи очи. – Чакайте, ще го направя... Искам да го направя.

Сълзи, горещи и солени, се търколиха по лицето ѝ и започнаха да я давят. Не я беше грижа. Погледът ѝ се бе съсредоточил в ръцете им, вплетени около сабята – нейните малки и бели, неговите мургави и силни. Плът до плът – нищо особено. Ала в тази плетеница сякаш кръвта им се смесваше – неговата рукваше в нейните вени, нейната – в неговите. Сърцето му сякаш биеше в гърдите ѝ.

Тя изрече така познатата клетва за вярност, като промени само една-единствена дума.

– Аз, Ариана Гвинедска, отдавам своята почит пред теб и се кълна, че ще ти бъда вярна... жена. Кълна се пред Господа и всички светии да те уважавам и да се застъпвам за теб пред всички.

Той я изправи на крака и тя вдигна глава да посрещне ритуалната целувка на мира. Но той захвърли сабята, вплете ръце в косите ѝ и устните им се сляха. Целуваше я страстно, пламенно, с жар, на която не можеше да се устои. Ухаеше на медовина и на себе си и Ариана си помисли, че може вечно да го целува така.

Той се наведе, хвана я под коленете и я отнесе до леглото. Двата се търколиха по цялата му ширина, впили устни в безкрайна целувка, а когато той най-после вдигна глава и я погледна, очите му вече не бяха така студени и далечни. Сега в тях гореше страст.

– Ти си моя – каза ѝ той. – Мой васал.

– Да, милорд. Аз съм ваш васал.

Той понечи да я целуне отново, но изведнъж се изправи и извърна поглед назад. После стана и тръгна към вратата.

– Рейн?

– Не ми трябва придирчива публика, за това което смятам да

направя – каза той и обърна Свети Дафид към стената.

Ариана се разсмя и разтвори ръце да го прегърне.

– Значи ли това, че възнамеряваш да ми покажеш някоя френска лудория?

– Може би – отвърна ѝ той с усмивка. Онази прекрасна усмивка, която винаги успяваше да разтупти сърцето ѝ. – А ако си покорен васал и си го заслужиш, мога да те науча как и ти да го нравиш.

* * *

Принц Оуейн подаде препълнения с медовина рог в ръцете на Рейн. Дългите му мургави пръсти обхванаха стария съд и той се усмихна на тъста си. Макар че двамата не си размениха нито дума, в тази усмивка имаше предизвикателство. Залата утихна. След няколко разменени погледа, Рейн надигна рога и отпи резливата напитка.

Ариана гледеше как мускулите на шията му се свиват при всяка глътка, а когато той наведе глава и обърса устните си с opakото на ръката си, погледите им се срещнаха. Очите му, сребристи на светлината от факлите, проблеснаха топли и нежни като целувка.

Ариана се изчерви и извърна поглед.

Тя седеше с майка си пред камината и намотаваше вълна. Държеше две къси летви в разтворените си ръце, а майка ѝ навиваше влакното около тях и малките ѝ ръце бързо и умело прелитаха над летвите. На фона на горящия огън белите ѝ длани приличаха на пръхнали гълъбови криле.

Намотаването на вълна не бе сред любимите занимания на Ариана, но то я връщаше към сладки спомени от детството. Напомняше ѝ за зимните вечери, прекарани в домакинстване, докато братята ѝ се фехтоваха, бореха се или пък развиваха уменията си в стрелбата. Тя бе винаги – раздвоена между желанието си да се присъедини към тях в буйните им игри и необходимостта да прекара няколко – ценни мига насаме с майка си. При тази голяма и значима фамилия, човек рядко можеше да свари Кристин Гвинедска сама.

Жарта на буйния огън се усещаше дори през тъкания параван. От камината се издигаха облаци дим, които увисваха сред позлатените рисунки на тавана. Бардът на принц Оуейн крачеше из залата и пееше за някакъв червен дракон, който живеел в Голямата планина.

– Спомняш ли си – поде Кристин, когато последните трели на арфата отлетяха и се смесиха с дима – като беше малка, често се будеше

разнлакана нощем от страх, че под леглото ти се крие дракон, който яде момиченца.

Ариана се засмя и кимна. Да, спомняше си. Спомняше си също и нежната утеха на майчините прегръдки, помнеше как притискаше главица в шията ѝ и улавяше аромата на рози. Помнеше допира на златистата ѝ коса, докосването на хладните ѝ устни.

– Ти винаги ми даваше билки и топло вино, за да заспя.

– А преди това хващаш ръката ти и заедно поглеждахме под леглото. Никога не намирахме дракона.

Дрезгавият глас на Рейн достигна до тях от другата страна на зала-та. Ариана го погледна. Седеше редом с баща ѝ под балдахина. Напрежението между двамата бе изчезнало и сега те си говореха разпалено. Сенките, които факлите хвърляха на стената зад тях, образуваха странно чудовище – някакъв двуглав дракон.

– Мисля, че разбрах какво имаш предвид – каза Ариана.

Звънливият смях на Кристин проехтя наоколо.

– Радвам се, защото аз самата не знам какво точно исках да ти кажа.

– Исках да ми кажеш, че драконите съществуват само в съзнанието ни.

Рейн се обърна и погледите им отново се срещнаха. Ариана почувства топлина, някакво гъделичкане в слабините, сякаш не той, а тя пиеше медовина. Отново извърна глава.

Усети погледа на майка си във врата си и се обърна. Лека чупка се бе образувала между веждите на Кристин. Когато се притесняваше, тя винаги добиваше това изражение. В този момент Ариана почувства, че нещо я свързва с тази жена, нещо, което не се предаваше по кръвен път. Връзка, която водеше назад към първата жена, стъпила на тази земя... и обикнала мъж.

Ариана никога не се бе съмнявала в бурната любов, която родителите ѝ хранеха един към друг. Кристин винаги намиреше време да каже по някоя дума или да дари някоя ласка на децата си – и свои, и доведени. Но всички знаеха, че Оуейн бе слънцето в нейния свят. Когато той си беше у дома, тя разцъфваше като златен слънчоглед, когато отсъстваше – направо посърваше.

Кристин свали летвичките и завърза намотаната вълна. Ариана погледна наведената глава на майка си и попита:

– Когато се оженихте с папа, ти обичаше ли го?

Кристин вдигна очи. Чертите на лицето ѝ сега бяха станали меки и нежни, сякаш Ариана я гледаше през воал от мъгла.

– Дали съм го обичала? О, не. Изобщо. Почти не го познавах, пък и той ме плашеше. Изглеждаше ми толкова далечен и суров. И все пак пожелах да ме люби още от първия миг, в който ме докосна. – Тя се загледа в далечината и на устните ѝ грейна едва забележима усмивка. – Беше като огън – горещ, буен, всепоглъщащ. Не можеше да се впише в нормалните рамки.

Ариана остана озадачена от това признание. И малко шокирана. Извърна лице, внезапно притеснена да срещне очите на майка си.

Погледът ѝ пробяга към двамата мъже на пиедестала. Баща ѝ се бе отпуснал на високия си трон, опрял едната си ръка на резбованата облегалка и стиснал рога в другата. Рейн беше отметнал глава и се смееше в захлас на нещо, което принцът му приказваше. Ръцете на по-възрастния мъж политнаха с удивителна грация и описаха във въздуха дуел с въображаема сабя. Без съмнение разказваше за някой от безчетните си двубои.

Ариана все още чувстваше топлина между бедрата си – приятна влага, останала след неговата любов. Тя опита да си представи как родителите правят това, което двамата с Рейн бяха правили този следобед, но съзнанието ѝ се посвени да извика картината. Преди тя гледаше на Оуейн и Кристин Гвинедски от позицията на тяхна дъщеря. Те бяха за нея като богове – мъдри и неуязвими. Сега тя изведнъж ги видя като простосмъртни люде, податливи на човешките слабости, водени от чисто човешки страсти.

Оуейн се изправи и извика през залата:

– Кристин, любов моя! Двамата с Рудлан отиваме на покушение! Мерфин ап Хивел има едно стадо овце, на което съм хвърлил око още от началото на лятото. Едни такива рунтави, с гъста и белоснежна вълна.

Двамата калени в битките войни си помогнаха да слязат от пиедестала, сякаш се спускаха по най-стръмния склон на Голямата планина. После бавно и внимателно тръгнаха към камината, но столовете и пейките сякаш се бяха наговорили да им се пречат в краката и придвижването бе съпроводено от трясъци и псувни, докато накрая двамата найсетне пристигнаха при жените си невредими.

Оуейн се изсмя и от вонящия му на медовина дъх Ариана едва не припадна.

– Мръсник като Мерфин не заслужава такова прекрасно стадо. Това противоречи на природните закони, нали, Рудлан? – запита принцът и така сърдечно тупна Рейн по гърба, че той залитна.

Рицарят се усмихваше лениво на Ариана и направо я събличаше с горещия си, премрежен поглед.

– С норманеца решихме – обяви тържествено Оуейн, – че е наш дълг като християнски рицари да възстановим природата на... ъ-ъ-ъ... реда на природата.

Двамата не изчакаха отговора на съпругите си и тръгнаха да си пробиват път през лабиринта от заспали слуги и войници, които лежах проснати в коридора.

– Да не си забравиш сабята, съпруге – викна Кристин подир мъжа си.

– Как можеш да ги подтикваш към такива глупости? Те са толкова пияни, че едва ли ще успеят да се качат на конете си, какво остава да яздят чак до Лин и да се бият срещу Мерфин ап Хивел – възмути се Ариана.

– Ако му забраня да тръгне, той ще се заинати. Мъжкото му достойнство ще го принуди да доказва пред норманския ти съпруг, че тук командва принцът на Гвинедия. Освен това, едва ли ще стигнат далеч – отвърна майка ѝ и сви рамене.

– Държат се като деца – намръщи се Ариана.

– Такива са мъжете. Момичетата порастват, стават съпруги, после и майки, а мъжете дълбоко в сърцата си остават завинаги момчета. Една мъдра съпруга трябва да знае кога да се отнесе с насмешка към детинщините на мъжа си и кога да го смъмри за това.

В изражението на Кристин имаше решителност, която Ариана не бе виждала преди. През всичките тези години родителите ѝ почти не се караха, но в редките случаи, когато това ставаше, Оуейн, могъщият принц на Гвинедия, винаги отстъпваше. Ариана твърдо реши, че преди да напусне имението, ще поговори с майка си и ще разбере как трябва да постъпи, за да укроти черния дракон.

Изведнъж силен плясък, следван от поредица цветисти псувни, наруши нощната тишина.

– Боже Господи! – възкликна Ариана и сложи ръка на устата си да не се изхили. – Паднаха в рова!

Майка и дъщеря внимателно положиха намотаната вълна и тръгнаха да спасяват мъжете си. Вървяха бавно, сякаш се разхождаха след литургия. Когато стигнаха до портата, стражарите на Оуейн вече бяха донесли въже и се готвеха да извадят двамата храбреци от слизестата вода. С пръст на устата, Кристин прибра въжетото и им махна с ръка да се приберат.

Нощта бе дълбока и тъмна. На небето едва мъждукаха няколко звездици, а нащърбената луна не хвърляше нито лъч светлина. Кристин, дребничка и фина като момиче, притича до дебелия верига на подвижния мост, но не го спусна, а само праметна единия край на въжето през тежките метални халки.

– Какво, по дяволите, става там горе? – изрева Оуейн. – Къде пропаднаха всички? Замръзваме, бе хора. А как вони!

Кристин събра полите си и приседна на края на рова. Усмивайки се, Ариана я последва. Отдолу вонеше на застояла вода. За щастие на двамата войни, които плуваха в тинята, мръсният канал на крепостта не се изсипваше в рова, а се отвеждаше по специално прокопан подземен тунел.

Кристин се хвана за ръба и погледна надолу в тъмнината.

– Оуейн, любими, защо реши да плуваш посред нощ? Мислех, че ще крадеш добитъка на Мерфин.

– Кристин, скъпа, това ти ли си? Не ми чуруликай, жено. Бързо донеси въже и си покрый краката, за Бога.

Кристин вдигна полата си още по-нагоре. На слабата лунна светлина белите ѝ колене приличаха на два сребърни портокала.

– Изглежда тези велики, смели рицари имат нужда от помощта ни, дъще. Какво ще кажеш, да им помогнем ли?

Ариана погледна в рова, но макар да чуваше бурно пляскане, не успя да види нищо.

– Ами, защо ще им помагаме? Щом са такива велики и смели, значи могат да се оправят и сами.

От тъмната дупка се чу гласът на Рейн:

– Ариана, васал мой любими, спомни се днешния следобед и клетвата, която ми даде.

Да, Ариана си спомняше следобеда. Целият следобед. Всеки път като се сетеше за него, започваше да се чувства слаба и замаяна.

– Мисля си – каза Ариана уж на майка си, но достатъчно високо, че да я чуят и долу: – Мисля си, че една нощ в рова ще им даде добър урок друг път да не се правят на похитители, когато стомасите и главите им са пълни с медовина.

– Ариана! – изрева Рейн отдолу, зарязвайки преструвките.

– Кристин, жена на сърцето ми, любов на живота ми – подхвана баща ѝ с гальовен тон, какъвто не бе чувала преди. – Нали не смяташ да ме оставиш да се удавя тук? – Като видя, че номера му не минава, той смени тактиката. – Слушай! Ако не намериш въже веднага, като изляза,

ще те накарам горчиво да съжаляваш!

Кристин започна да си тананика разсеяно, а отдолу се чу припряно шушукане – явно мъжете обсъждаха новата си стратегия. Ариана се чудеше дали ще започнат с обещанията, или ще продължат със заплахите.

– Ариана, чуваш ли ме? – провикна се Рейн.

– Да, какво друго ми остава – разклати крака Ариана.

– Баща ти ми каза, че умишленото неподчинение на жената пред нейния господар и съпруг – неподчинение, което води до заплаха за здравето и живота му, – е в списъка. В списъка, Ариана. Тоест, ако продължаваш в същия дух, аз просто ще съм длъжен да те накажа и ти трябва да го приемеш. Такъв е законът.

– За какъв списък говори? – учуди се Кристин. – Какъв закон?

Ариана бе благодарна на тъмнината, че скрива порумениялото ѝ от срам лице.

– Пиянско бръщолевене – отвърна тя на майка си и небрежно заразглежда ръцете си, сякаш можеше нещо да види в тъмницата. – Заплахите ти съвсем не ме трогват, съпруже. Право да ти кажа, мисля, че е време да се прибирам в замъка да си продължа работата.

Майка и дъщеря станаха и се направиха, че си тръгват. Дрънкаха с веригата, тропаха по дървения под, а отдолу залетяха нови викове и заплахи. При портата двете жени се спряха и уж взеха да размислят.

– Според мен – подхвана Кристин, – макар че си го заслужават, би било прекалено жестоко да ги оставим цяла нощ в рова.

– Може би имаш право – отвърна Ариана. – Току виж някой стражар сбъркал Рейн с нормански скитник и рзел та го уцелил със стрелата си.

– Въобще не е смешно – дъщеря се гласът на Рейн от тъмнината. Говореше сякаш процеждаше думите през зъби.

Ариана се изсмя в шепа и срещна погледа на майка си.

– Да донеса ли вѐже?

– Ами... – въздъхна примирено Кристин, като човек, който се остава състраданието да победи здравия му разум. – Иначе ще прогизнат до кости и ще се удавят до заранта.

Двете завързаха единия край на вѐжето за веригата, а другия спуснаха в рова. След кратка препирня, в която Рейн твърдеше, че мъдростта трябва да върви пред младостта, а Оуейн настояваше, че красотата трябва да отстъпи път на младостта, вѐжето се изпъна и някой от двамата се закатери нагоре. Внезапен страх сви стомаха на Ариана. Дали тя и майка ѝ не бяха отишли твърде далеч с играта?

Главата на Оуейн се появи над моста, следвана и от останалото. Принцът приличаше на слизесто влечуго, току-що изпълзяло от дупката си. Той се засили и се втурна към жена си.

– Ела, скъпа, дай ми една целувка!

Майка и дъщеря се втурнаха с писъци и смях към крепостта. Оуейн се обърна, изплю застоялата вода от устата си и въздъхна:

– Жени!

– Ни с тях, ни без тях – допълни Рейн, докато се мятеше на моста. – Сигурно Адам пръв си го е казал.

– Без съмнение – изсмя се Оуейн и изстисквайки прогизналата си туника, хвърли поглед на норманеца – Неговия враг. Светлите очи на рицаря гледаха портата, през която бе изчезнала Ариана.

Оуейн се изправи и сложи тежката си ръка на рамото му.

– Ще я обичаш, нали? Ще обичаш моята Ариана.

Рейн се скова, но не се дръпна от ръката на тъста си.

– Няма да види нищо лошо, докато ми е жена – отвърна.

Това не беше обещанието, което Оуейн бе очаквал да чуе, но все пак беше доволен. Бе видял как норманецът гледа след дъщеря му и това му стигаше. Не любовта, а страстта караше мъжа да гледа така след жена. Той самият бе почувствал такава страст към Кристин още в първия миг. Чувстваше я и сега, почти двадесет и пет години по-късно, и много добре знаеше, че такава страст не може да не прерасне в любов.

Слънцето погали затворените клепачи на Ариана и тя бавно отвори очи срещу златовезания балдахин на брачното си ложе. Протегна ръка, но мястото до нея бе празно. Тя се извърна, притискайки лице до възглавницата, и вдъхна дълбоко мириса, който той бе оставил.

Бракът им далеч не бе идеален. Но през седмицата, която бе изминала откакто напуснаха имението на баща ѝ, двамата бяха стигнали до известно помирение. Да, точно помирение беше думата. Смяха се, любиха се, а в тишината на нощта си казаха истини, в които денем не вярваха съвсем. Бяха като смъртни врагове, които, уморени от битката, кой знае как бяха започнали да се харесват. Бяха заровили томахаите и бяха приседнали заедно да изпият чаша медовина, да си разправят едно-друго, да се посмеят и може би да станат приятели.

Той вече я водеше със себе си, когато посещаваше именията си. Земята, управлявана от господаря на Рудлан, обхващаше гъсти гори, мочурливи равнини, обрасли с жилава трева, пусти солени блата, край които гнездяха блатни птици. Но имаше и плодородни низини ... с овес, ечемик и ръж, разхвърляни в безпорядък като – крпки в прокъсан

килим, зелени хълмове с тучна трева, изпъстрени с бели стада вакли овце.

– Сигурно е приятно да знаеш, че всичко това е твое – попита го тя един ден, докато стояха на върха на един хълм и се наслаждаваха на прекрасната гледка – плодородна зелена равнина, оброчена със синкавата ивица на реката.

– И твое – отвърна ѝ той и тя осъзна, че не говори празни приказки.

Честта на Рудлан за него бе обща и двамата трябваше да си поделят и богатата, и отговорностите, които те носеха.

Ариана се протегна и изпъна крака. Трябваше да става вече. Иначе Рейн пак щеше да я нарече поспалана. Този ден имаха намерение заедно да отидат и да видят как върви жътвата. Ветрецьт, който долиташе през прозореца, вече носеше аромата на прясно жито.

Тя спусна крака на пода и изведнъж ѝ се догади. Приклепна до креватата, но не можа да се успокои и преди да разбере как, повърна в нощното гърне. Дишайки тежко, тя се преве на две и не смееше да помръдне от страх, че отново ще я присвие.

Два кльощави крака изникнаха пред замъгления ѝ поглед. Тя бавно вдигна очи, докато стигна до млечно-бяло лице, обградено от кичури яркочервена коса, и срещна познатата усмивка.

– Какво правите на пода, милейди?

– А ти как мислиш, глупчо? – Притеснена, че проклетият оръжено-сец я бе заварил в такова положение, Ариана бързо се изправи на крака. – Ти защо си станал? Ще ти се отвори раната.

Тя пристъпи към момчето и изведнъж ѝ причерня, а когато отново дойде на себе си вече лежеше на леглото, а Талезин седеше до нея с някакъв съд в скута си. Нейният златен купел. Момчето се наведе да избърше лицето ѝ с влажна кърпа и Ариана за миг усети, че над тялото ѝ се разлива приятна топлина, сякаш влизаше в топла, ароматна вана. Тя погледна дълбоко в черните му, озарени от светлина очи.

„Той не е оръженосец“, помисли си. „Никой не би оживял след такава рана, а той дори вече е на крака. Пък и тези очи. Има нещо в очите му...“

– Прилоша ви, милейди. Няма нищо страшно.

Гласът беше на Талезин – чист, звънлив, мелодичен. Глас на певец. Но очите, очите принадлежаха на друг човек, от някакъв друг свят...

Тя стисна клепачи. Чувстваше се отвратително. В устата ѝ горчеше, в главата ѝ блъскаше тъпа болка.

– Да ви дам ли пак гърнето, милейди? – попита Талезин.

Ариана бавно отвори очи.

– Изглежда някой норманец се е опитал да ме отрови.

Момчето се ухили и очите му светнаха.

– Сигурен съм, че норманец ви е докарал до това състояние, милейди. Вие сте трудна. Ще имате дете.

– Не може да бъде!

Очите му станаха още по-искрящи.

– Стига глупости, момиче. Естествено, че може. – Светлината в погледа му избледня и той отново заприлича на себе си: едно иякостливо момче, на чието лице грееше самодоволна усмивка. – Господарят ще се зарадва.

Дете. Ариана сложи длан на скута си. Ще има дете. От Рейн.

В душата ѝ нахлуха чувства, толкова много и с такава бързина, че тя не можеше да определи нито едно от тях – радост, страх, вълнение.

Дете. Ще имам дете!

Изведнъж до съзнанието ѝ стигна веселото чуруликане на Талезин, който подскочаше из стаята.

– Днешното ви неразположение не е страшно. От него не се умира, нищо че така ви се струва. Всъщност това е добър знак, който означава, че в утробата ви расте дете.

Той отново седна до нея с кожен мях в ръце. Помогна ѝ да се изправи и поднесе мяха пред устните ѝ.

– Това трябва да ви облекчи – ревен, сладник и горчивка. Горчивката има отвратителен вкус, но сладникът малко от малко го смекчава.

Ариана изпи отварата с гримаса. Момчето понечи да си тръгне с мяха, но тя го хвана за ръката.

– Талезин, ще ме оставиш сама да кажа на мъжа си за това, нали?

– Разбира се, милейди. Тази чест е изцяло ваша – усмихна се лъчезарно той и я потупа по бузата като дете.

Тя не можа да не отвърне на усмивката му.

– Изглеждаш толкова щастлив. Човек ще каже, че ти си причината за тази радост.

Хитра, пакостлива искрица присветна в очите му и те заблещукаха като две звезди в тъмна нощ.

– Богинята е с вас – прошепна той и тръгна към вратата, тананикайки си.

На излизане се обърна, усмихна се широко и запя с думи:

Лейди, ваш съм аз, и с тяло и с душа. Вземете ме и ме дарете с единствената си любов.

Вратата се затвори и заглуши медения глас на Талезин.

Ще имаме дете. Рейн ще се зарадва като му каже. О, не, той направо ще подскочи от радост. Та нали това искаше най-много. Нали това бе заветната му мечта.

Тя погали корема си. Мисълта, че в същия този миг вътре в нея расте дете, ѝ се стори странна. Странна и чудата. Тя вдигна глава, погледна равния си корем и се опита да си го представи наедрял от плода. Видя се дебела, трмава, издута като бъчва и ѝ стана смешно. После се видя как държи дете, което суче от гърдите ѝ, и усмивката ѝ стана нежна и изпълнена с любов.

Бавно и внимателно Ариана се изправи и седна на края на леглото. Чувстваше се слаба и замаяна, но вече не ѝ се повдигаше. Златният купел лежеше там, където го бе оставил Талезин. Тя го хвана в дланите си и погледна вътре, но видя само лицето си, отразено от гладката повърхност на водата. Потопи пръсти и отражението потръпна и изчезна. Не я притесняваше това, че купелът изведнъж бе решил да запази тайните си. Сега тя изживяваше бъдещето си.

Носеше сина на норманца и изпитваше единствено радост.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн подпря с лакът разгънатия на масата пергамент и премести още едно зърно на сметалото. Беше прехапал замислено устни, а косата му стърчеше на всички страни сякаш нетърпеливите му пръсти току-що я бяха разрошили.

Ариана мина през предверието и застана на прага. Щом го видя, дълбоко в стомаха ѝ затрептя странно вълнение, упорито като ехо в бездънна пещера. Обзе я желание да го докосне. Искаше да приглади косата му, да открие очите му и нежно да целуне устните му. Но той не беше сам.

Ариана понечи да си тръгне, но той вдигна глава и каза:

– Влез, Ариана. Познаваш ли Симон?

Един дебел, тромав мъж закрачи към нея. Беше облечен богато и носеше дълга брада, топирана, намазана с восък и сплетена със златни нишки. По островърхата му жълта шапка и големия шафраненочервен кръг, пришит на гърдите му, се познаваше, че е евреин.

– А, прекрасната лейди Ариана – каза той с елегантен поклон. Дъхът му ухаеше на сладки анасонови семена. – Дори най-прекрасните неща, които съм чувал за вас, милейди, не могат да се сравнят с действителността, защото лицето ви е по-бяло и от момина сълза, страните ви са по-нежни и от ябълков цвят, а устните ви... ах, устните ви... са по-алени от... от летни макове! – възкликна той, явно впечатлен от цветистите си метафори.

– По-скоро алени като ушите на дърта свинкя – промърмори под носа си Рейн.

Ариана я напуши смях, но от благоприличие не се разсмя.

– Кожа, бяла и гладка като корем на риба.

Този път кикотът едва не избухна от стиснатите ѝ устни. Тя сръга мъжа си в корема, а той взе да кашля, да се превива, ще рече човек, че се дави.

Симон извърна притеснен поглед към домакина и угрижено каза:

– Милорд, кашлицата ви е сериозна. Позволете да ви препоръчам нещо – мажете гърдите си с маста на обесен. Тез летни настинки често завършват фатално.

Ариана вече не можа да се сдържи и прихна да се смее. Макар този лек да се прилагаше често (когато имаше обесен, разбира се), нейният

безстрашен рицар стана блед като платно само при мисълта, че ще му се наложи да прави нещо подобно. Притеснена да не би да е обидила госта им, тя бързо каза:

– Брадата ви е прекрасна, господине.

– Нали? – Той погали сплъстената четина на лицето си с нескрита гордост. – Подстригана е по френската мода или поне така казват. Макар че никой мъж няма право да носи брада, по-прелестна от тази на краля, естествено. Не би било възпитано.

Гръмкият му смях, плътен и дълбок като удар на литавра, прокълът из стаята, а Ариана с почуда установи, че гостът им има злато дори в устата си.

Макар че се чувстваше неловко, тя направи всичко възможно да остане дружелюбна докрая. Не беше срещала евреи преди, а като се изключи златото по брадата и зъбите на този човек, той изглеждаше съвсем обикновен, всъщност дори приятен с комплиментите и желанието си да бъде полезен. Едва ли беше способен да отвлича християнски деца и да ги принася в жертва на езическите си богове.

Но даваше пари срещу лихва, което го правеше грешник в очите на Светата църква и Ариана сечудеше какво ли можеше да прави Рейн с такъв човек.

Симон Евреина отново прогърмя със сърдечния си смях и излезе, а Рейн се върна на масата и взе сметалото.

Премести още две-три зърна с оцапаните си с въглен пръсти и пак сбърчи замислено чело. Но Ариана вече бе започнала да го опознава и знаеше, че изпънатата по скулите му кожа и пепелявосивият цвят на очите му означаваха, че е въодушевен от нещо. Веждите му напрегнато се сключиха, той прехапа долната си устна и Ариана изведнъж усети непреодолимо желание да го целуне. Бременността сигурно се отразяваше и на разума ѝ, не само на стомаха.

– Взехте ли пари от лихварина, милорд?

– Да, трябваше да заложа и душата си, докато се съгласи, дяволите да го вземат. – Като видя вцепененото изражение на Ариана, Рейн се разсмя. – Не в истинския смисъл, скъпа. В интерес на истината, лихвата на Симон е съвсем поносима.

– Толкова ли сме бедни, че се налага да взимаме на заем, за да живеем? Можеше да поискам от баща ми...

Той сложи ръка на устните ѝ. Докосването му бе топло и нежно и тя трябваше да събере цялата си воля, за да не притисне устни до дланта му.

– Не сме бедни. Взех на заем от евреина, за да мога да построя крепост.

Той дръпна ръката си и тя почувства хлад. Сякаш устните ѝ бяха оголени.

– Крепост? Мислиш да строиш нова крепост? Тук в Рудлан? Но защо?

– Ако спреш да ме засипваш с въпроси, ще ти обясня.

Той я заведе пред масата и ѝ показа стар навит пергамент. Тя го взе внимателно и бавно го разгъна под светлината на факлите. Пергаментът беше пресъхнал с годините и пукаше при всяко движение. Миришеше на мухъл и застояло, като дрехи, забравени в някоя ракла.

– Кулата е остаряла – каза той през рамото ѝ и дъхът му погали врата ѝ. – По-добра е от старата дървена крепост от времето на завоевателите, но през последните десет години строителството доста напредна. Неверниците са особено добри в тази област. Научих много от тях по време на кръстоносните походи. Това в ръцете ти е просто пример за крепостта, която бих могъл да построя тук, в Рудлан.

Пергаментът беше изпъстрен със сложни рисунки, начертани с черни линии, на които не можеше да се хване края. Ариана започна да ги проследява една по една и постепенно от плетеницата се оформи крепост. Величествена непревземаема крепост, с кръгли кули, назъбени от бойници и знаме, развято на най-високата от тях – черен дракон на кървавочервен фон.

– Тази карта от Свещената земя ли я имаш?

Рейн взе пергаментата от ръцете ѝ и го остави на масата.

– Това е скица. Взех я от един сарацински майстор, който навремето е построил такава крепост за великия султан Нуредин.

Тя предизвикателно нацупи устни и каза:

– Чувала съм много за храбрите ви дела по време на кръстоносните походи, милорд, и често съм си мислила колко несправедливо е всичко това.

Очите му се спряха на устните ѝ, той бавно се наведе сякаш искаше да я целуне... а когато думите ѝ най-после стигнаха до съзнанието му, учудено вдигна вежди.

– Кое е несправедливо?

– Това, че само защото си взел кръста, целунал си Христовата гробница и си убивал неверниците в името Божие, душата ти е опростена навек. Кое означава, че след като умрем, ти – който без съмнение си къде-къде по-грешен от мен – ще си мързелуваш на златен трон в рая, а

аз ще трябва векове да страдам в чистилището. Ето това е несправедливо.

Устните му трепнаха и Ариана се наведе напред, притворила очи.

– Мислех, че човек трябва да загине по време на кръстоносен поход, за да си осигури запазено място там горе, но ако стигна до райските порти пръв, обещавам да ходатайствам пред светиите за теб. Да не би да искаш целувчица, скъпа?

Тя подскочи и страните ѝ пламнаха.

– Не ставай глупав, Рейн.

– Тогава сигурно си яла нещо люто, та затова зяпаш така като гладна риба.

Тя се обърна така засрамена, че ѝ се искаше земята да се отвори и да я погълне. Отиде, до масата и взе да разглежда скицата. В единия ъгъл, под южната кула на крепостта, имаше някакъв надпис. За първи път виждаше нещо такова. Буквите, ако това изобщо бяха букви, не бяха нито ръкописни, нито печатни, а по-скоро приличаха на следи от птици по пресен сняг.

– Този надпис е много странен. Какво казва?

Като не получи отговор, тя вдигна глава да го погледне. Поради някаква незнана причина от веселия, закачлив разговор, който само преди миг бяха водили, не бе останала и следа и сега очите му я гледаха студено.

– Това е на арабски, милейди – отвърна ѝ Талезин, появил се като изневиделица на вратата. – Макар че говори по малко на езика на неверниците, господарят не може да чете писанията им.

Момчето стоеше прегърнало арфата си и се хилеше, сякаш ѝ повярваше някаква тайна. Без да поиска разрешение, той се вмъкна в стаята и приседна на ръба на масата.

– Значи взехте пари от Симон Евреина и сега ще строите нова крепост? А помислихте ли откъде ще вземете камък, милорд?

– В земите на абатството има чудесен гранит – подхвърли Ариана. – Макар че монасите не го дават лесно.

– Да – изсмя се Талезин. – Епископът веднъж за малко не простреля граф Шрубъри като го хвана, че се опитва тайно да извлече камък от кариерата му. Било е посред нощ, та сигурно заради това старецът не е успял наистина да убие горкия граф. Не, милейди е права. Епископът е ловък стрелец, а като става въпрос за гранита му, става много опърничав. Освен това е и уелсец – смигна той на Ариана. – А всички знаем колко непредсказуеми могат да бъдат уелсците.

Рейн изръмжа в съгласие, а Ариана му отвърна със същото. Той не се усмихна съвсем, но ъгълчетата на очите му заиграха.

Талезин прокара тънките си пръсти по струните на арфата и произведе жалостен стон.

– Какво ще кажете за малък подкуп, милорд?

Рейн стоеше, вперил поглед в Ариана и му трябваше известно време да отговори.

– Колко?

– О, няколко коли жито ще свършат работа. Макар че не бих се наел да преговарям с него, ако бях на ваше място, милорд. Епископът мрази всички, но норманците са сред най-върлите му неприятели. За съжаление и към жените не е особено благосклонен. Смята ги за низки твари, пратени на земята да вкарват в грях мъжете. Но към лейди Ариана, понеже носи гвинедска кръв, може би ще се отнесе по-добре. Предлагам да пратите жена си да преговаря вместо вас, милорд. С три коли жито и сър Одо с десетина рицари за охрана.

Лицето, което Рейн обърна към нея, принадлежеше на черния рицар от виденията ѝ – сурово, със сиви като кремък очи и свити, свирепи устни. Ала гласът му бе учудващо нежен.

– Ще направиш ли това заради мен, Ариана?

Буца заседна в гърлото ѝ и очите ѝ най-неочаквано се напълниха със сълзи.

– Ако пожелаете, съпруже – съумя да изрече тя. Талезин наведе глава и кичур огненочервена коса скри хитрата му усмивка. Малкият прегърна арфата и прокара ръка по струните.

– След като решихме и този въпрос, милорд, бих искал да ви изсвиря нещичко. Някоя любовна песен, може би?

Рейн изръмжа някакво проклетие и отвърна:

– Само да не е оная проклетата балада за оназ глупачка, дето живеела в някакво езеро и оная шурак, който се мъчи да я ухазва гол като пушка.

Ариана едва сдържа смеха си, а горкият Талезин въздъхна тежко и лицето му, не цялото му тяло, сякаш посърна като вчерашна китка. Но все пак отново хвана арфата и из стаята се разнесоха весели трели.

Рейн нави скицата на неговата крепост и я завърза с овехтяла панделка. Ариана гледаше профила му и си мислеше за детето, което растеше в утробата ѝ. Дали ще наследи тесния нос и острите скули на баща си, дали ще има неговата гарвановочерна коса и тези сиви, толкова светли очи? Беше дошла да му каже новината, но реши да изчака, докато свърши работата в абатството, защото иначе той без съмнение нямаше

да се съгласи да я пусне. А това беше прекрасна възможност да му докаже, че наистина е негов верен васал, че вярата му в нея не е напразна.

И все пак нещо около това пътуване я караше да се чувства неловко. Имаше усещането, че тоя проклет оръженосец, който си вреше носанавсякъде, умишлено въвлича и двамата в плана си, точно както се водят крави на паша. Както я бе въвлякъл в онзи провал с рождения ден на Рейн. Да, впоследствие той сърцераздирателно се кле, че е невинен, дори пророни някоя и друга сълза, моли я на колене за прошка, но тя и досега не му вярваше напълно.

Но сегашният план изглеждаше логичен – Рейн наистина щеше да има нужда от гранита на абатството, а в целия Рудлан нямаше по-подходящ човек от нея, който да отиде и да преговаря с епископа. Освен това именно тя бе споменала за кариерата. При наличието на сър Одо и още дузина въоръжени рицари едва ли можеше нещо да ѝ се случи.

Започна да вали още щом поеа по пътя към абатството. Макар че провери няколко пъти намастените кожени чергила, които покриваха житото, Ариана все се притесняваше, че влагата ще съсипе ценния ѝ товар. Не след дълго краката на коня ѝ бяха оцапани в кал до коленете, а броните на рицарите блестяха от вода. Дъждът беше студен и миришеше на зима.

Отначало пътят им минаваше покрай разпокъсани махали, чиито огньовете присветваха в сумрака, но окосените треви, в които пасеше добитък, скоро бяха сменени от диви, пусти мочурища и тъмни, непроходими гори. Пътят ставаше все по-тесен, докато накрая колите почти не можеха да се движат по него. Жребецът на Ариана се сблъска с коня на сър Одо и дървените им шпори се удариха.

Едрият рицар се ухили и белите му зъби проблеснаха в мрака.

– Отвратително време, милейди.

– Аз винаги съм обичала дъжда – каза му Ариана и преглътна стеклите се по лицето ѝ капки. Дъждът имаше странен, сладък вкус.

– Така е, защото никога не ви се е налагало да се биете в такова време – отвърна той и прокара лапа по мокрото си лице. – Дяволски трудно е да държи човек сабя, когато ръката му е хлъзгава като на уличница... ъ-ъ-ъ, исках да кажа... м-м-м... По дяволите!

Сър Одо почервения като домат, а Ариана от благоприличие скри усмивката си.

Навлизаха в дефиле – тихо и тъмно като църква, обградено с канари и вековни дъбове, чиито преплетени клони спираха и малкото светлина, проникнала през черните облаци. Листата скоро ще започнат да капят,

помисли си Ариана, като видя потъмнелите восъчни корони на дърветата.

– Доколкото знам в Свещената земя не вали често – каза тя.

Сър Одо въздъхна облекчено и се хвана за тази по-безопасна тема като удавник за сламка.

– Не, същински ад е, нищо, че Христос се е родил там. Толкова е горещо, че дърво може да пламне. Е, на войника никога не може да се угоди, милейди – ухили се той глупаво.

На кой ли пък може, помисли си Ариана. Беше почувствала толкова разнообразни неща от мига, в който черният рицар нахлу във виденията и в живота ѝ – и страх, и вълнение и дива страст, но нито веднъж не си каза, че е щастлива. И все пак то, щастието, беше там, обвило сърцето ѝ като мек и нежен пашкул. Може би винаги е било някъде там, чакало е като цвете, заровено дълбоко в снега в очакване на пролет.

Дали го обичам? Не, прекалено рано е. Но го искам и имам нужда от него. Да, наистина имам нужда от него, от докосването му, от целувките, от силното му тяло, което обгръща моето, изпълва ме, изпълва женската ми утроба... сърцето ми.

Тя въздъхна едва чуто и се загърна в мантията си. Само преди два месеца не можеше да си представи живота си с него, а сега осъзнаваше, че не може да живее без него.

Ситният дъжд постепенно прерастна в порой. Струйки пара се виеха ниско по земята и обгръщаха изкорубените, възлести стъбла на дърветата, провираха се между плесенясалите скали. Един от рицарите извика и им посочи самотен сокол, който се рееше над главите им, разпери криле, като черно знаме, развято на фона на сивото небе.

В този момент от хресталака наблизко изскочи заек. Соколът го забеляза и полетът му сякаш застина във въздуха, а после със свирепа ловкост птицата се спусна и закова плячката с острите си нокти. Рицарите, до един запалени ловци, спряха да се насладят на гледката и възкликнаха в хор, заплениени от красотата на лова.

Ариана тъкмо се канеше да пришпори коня, когато от дървото над главата ѝ падна нещо тежко и се стовари на седлото зад гърба ѝ. Тя дръпна юздите, за да не падне, но жребецът се олюля под неочакваната тежест и се подхлъзна на мокрите листа. Ариана отвори уста да извика, но усети нож в ребрата си и онемя.

Изад дъбовете излезе мъж, следван от друг, после втори, трети, докато накрая колите и малката група рицари се оказаха обградени от мъже, насочили лъковете си към тях. Само един от тях беше на кон. Бе

намазал лицето си с черна пръст, за да се слива по-добре с гората, а кестенявата му коса, дълга и разпусната по раменете, бе мокра и пълна с клонки и листа.

– Кайлид! – извика Ариана.

– Оставете сабите в ножниците си и дръжте ръцете си така, че да ги виждам! – изкомандва той и мустаците му се вдигнаха под подигравателна усмивка.

Зад гърба на Ариана някой примляска и се изплю през рамото ѝ.

– Така, така-а-а, глезени кучи синове нормански, правете к'вото казва господаря, да н' се наложи да разпра'яте на Черния дракон 'що жена му е разпрана.

Сякаш за да потвърди думите си, мъжът притисна ножа още по-плътнo към тялото на Ариана и почти разряза кожата ѝ.

От нападателя се виждаше само една черна, космата ръка, мръсна, с черни, почупени нокти. Ариана усещаше тежкото му хриптене и твърдата кожена туника, която се опираше до гърба ѝ при всяко вдишване. Той вонеше – на риба, вкисната бира и пластове пот.

– Кайлид! – каза тя отново, този път по-меко. Страните на братовчед ѝ бяха хлътнали, лицето му беше сбръчкано и изнурено, а меденокафявите му очи светеха с неестествен блясък, обладани от свирепост или може би зли духове.

– Добра стига, скъпа братовчедке. Както виждаш, получих съобщението ти.

– Какво съобщение! Не съм ти пращала никакво...

Ядосани викове и псувни прокълтяха из дефилето.

Ариана се извърна и острието се заби още по-дълбоко в плътта ѝ. Хората на Кайлид сваляха насила каруцарите от колите с жито. Сър Одо понечи да ги спре, но беше прострелян в рамото.

Кайлид зацъка с език и поклати глава.

– Кажи на добрите си рицари да се държат прилично, Ариана. Обясни им, че сме дошли за житото, а не за кръвта им.

– Сър Одо... – простена Ариана.

– Приятелите ти ще вземат житото само през трупа ми – изсумтя сър Одо.

– Те не са ми приятели – запротестира Ариана, макар да виждаше по очите му, че той не ѝ вярва.

Кайлид приближи коня си до нейния и като видя кръвта по дрехата ѝ викна:

– За Бога, човече! Нали ти казах да не я нараняваш! Дрезгав глас

изсвистя в ухото ѝ, а от вонята на риба чак ѝ се догади:

– Каза да изглежда като наистина!

Ножът изчезна, но сърцето на Ариана все още се блъскаше в гърдите ѝ. Как щеше да убеди Рейн, че не е виновна за нищо, че не го е предала?

Кайлид се наведе и я потупа по бузата.

– Защо си тъжна, момиче? Всичко стана както го искаше. За жена си много полезна. Зимата щяхме да измрем от глад, докато се крием от стражите на оня кучи син. Да, коремите ни щяха да залепнат за гърбовете ако не беше твоята щедрост.

– Защо не отидохте при баща ми? Знаеш, че той ще ви даде убежище.

Кафявите очи на Кайлид я пронизаха.

– Не искам убежище. Ръос е моя и хич не ме е грижа за примирие-то. Няма да бъде васал на някакво си норманско копеле.

Той се обърна, махна с ръка и колите потеглиха. Отнякъде отново изскочи заек, но соколът отдавна си бе отишъл. Мъглата бе станала още по-гъста сякаш извираше от черната земя като от казан и само след миг погълна колите.

Кайлид отново се обърна и каза:

– Не се притеснявай, миличка. Ти идваш с нас. Макар че условията ни не са много подходящи за дами.

Мъжът зад нея се наведе напред, праметна косматата си ръка през кръста ѝ и грабна юздите. После смуши коня с босата си пета и животното потегли.

– Не! – понечи да извика Ариана, но той я стисна още по-здраво, отнемайки дъха ѝ.

Беше слаб ездач. Държеше юздите вяло и отпуснато и те се размятаха насам-натам като върви. Ариана го сграбчи за китката и захапа – така здраво, че зъбите ѝ проникнаха през косматата кожа. Той извика, пусна юздите и тя забодде лакът в гърдите му. Мъжът залитна назад и се хвана за мантията ѝ, а Ариана използва момента и се обърна, за да забие юмрук в лицето му. Той извика отново, плъзна се по задницата на коня и се строполи на земята.

Най-после се беше отървала от него, но за малко щеше да изгуби и коня. Едното от стремената ѝ се изплъзна и ако не се бе хванала за гривата на горкото животно, щеше да се стовари и тя на земята.

Някак си успя да обърне коня и да го пришпори далеч от Кайлид и хората му. Отначало чуваше гневните викове на братовчед си след нея,

а после остана само тропота на копитата и вятърът, който свистеше покрай ушите ѝ.

Тя препусна през тясното дефиле, а после и през полето, докато най-после видя сър Одо и останалите. Те се разхождаха вяло, сякаш бяха излезли на лов, и изглеждаха изненадани, когато я видяха. Изненадани, но не и доволни.

– Защо не тръгнахте след тях? – викна им тя. Сър Одо въздъхна тежко и поклати глава.

– Дефилето сигурно е пълно със стрелци, които само това и чакат. Не ни е изпила чавка ума да вървим след тях.

– Тя точно това иска – да хукнем след тях, та да ни убият. Проклетата кучка! – изръмжа един от рицарите.

Останалите закимаха навъсено и я гледаха с явно презрение. Омразата им, плътна като мъглата, сякаш я душеше.

Пред кулата на Рудлан Ариана слезе от седлото и допря лице до морната шия на жребца. Кожата на животното беше гореща и мокра и миришеше на конска пот. Ариана долови движение наоколо, дочу виковете и зарови лице още по-дълбоко в плътта на добичето, дано ударите на кръвта му заглушат света наоколо.

Той ще ме намрази, помисли си, Рейн ще ме намрази завинаги.

Тя вдигна глава и се обърна, като почти очакваше да види силуета на рицар в черна броня, очертан на фона на оловното небе.

Нямаше го. Дворът гъмжеше от коне, каруци и търговци, които се шураха насам-натам, но него го нямаше. Тя си спомни, че този ден се събираше господарския съвет. Обикновено Рейн го свикваше на открито покрай реката, но сега сигурно бе решил да го проведе в замъка заради лошото време.

Сред тълпата Ариана забеляза брат си, който се шмугна между пекарната и кокошарника. Отначало тя си помисли, че момчето гледа да се добере до тавата с горещи, пресни симиди, която изстиваше на каменния парапет, но после осъзна, че брат ѝ всъщност оглежда нея и ескорта ѝ. Погледът му зашари по тях и на устните му заигра доволна усмивка. В този миг Ариана разбра всичко.

– Рьодри!

Момчето подскочи като ужилено и хукна на зигзаг през двора, прескачайки калта и локвите. Ариана се спусна след него.

– Рьодри! Твоята кожа проклетата! Веднага се върни!

Застигна го при ковачницата и го хвана за яката.

Момчето се развика, задърпа се, но Ариана нямаше намерение да го

изпуска. Ковачът, който майстореше поредната ризница, спря заинтригуван и чукът му увисна във въздуха, а потното му лице се оживи от любопитство.

Ариана сграбчи Рьодри за ръката и го избута далеч от ококорените очи на ковача.

– Господи, Ариана, пусни ме! Ще ми отскубнеш ръката! – загърчи се Рьодри.

Ариана го стисна още по-силно.

– Заслужаваш да ти отскубна главата! – отвърна тя и го блъсна към клетките наблизко. Соколите възнегодуваха за това обезпокояване с кафония от пронизителни крясъци. – Ти ли предаде господаря?

Рьодри се изплю в калта.

– Черният рицар не ми е господар.

– Не ме будалкай, момче. Ти ли прати вест на Кайлид за житото?

– Дори да съм аз, какво от това? Мъжът ти е норманец и за мене е чест да го мамя, винаги когато мога.

Ариана го пусна и се облегна на клетките до него. Тежка, метална смрад се носеше от кофите със сурово месо, от които се хранеха соколите, но тя дори не я забеляза. Цялото й тяло се тресеше от безпомощен гняв, а от страх и отчаяние почти й се повдигаше. Винаги ли щеше да й се налага да избира между съпруга и семейството й?

Рьодри започна крадешком да се отдалечава, но тя го хвана за ръката.

– Да не си обелил и дума за това! Чуваш ли ме, Рьодри? Да не си посямал да кажеш на някого, какво си направил!

– Какво значение има? – попита Рьодри, а после ококори очи и подсвири. – Искаш лорд Рейн да си помисли, че ти си го направила? Защо? Понеже няма да се отнесе с теб така, както би се отнесъл с мен? Ами... аз...

– Просто прави каквото ти казвам!

– Да, да, ами ако ти и лорд Рейн отново се сбиее и той пак насини окото ти?

– Той няма да ме удари.

– Мислиш ли? – сви рамене Рьодри. – Е, добре, щом така искаш.

Той се измъкна от ръцете й и избяга към оборите, Ариана дълго стоя, вперила поглед след него, а после авно тръгна към замъка.

От буйния огън, който гореше в камината, се издигаше пепеляв дим. Залата беше пълна с хора. Някои от тях едяха на тапицираните пейки, но повечето се мотаеха ежду редиците. Навсякъде горяха факли и

само увеличаваха парливия дим.

Рейн седеше на позлатен трон, покрит с драпирана тапицерия. Беше изпънал крака напред, подпрял глава а юмука си и цялата мощ на непоклатимата му власт бе съсредоточена в едно треперещо момче, което бяха хванали, че краде от зелето на някакъв почтен селянин.

Ариана спря и се скри в сянката на колоната, но той някак си успя да я види и суровото му лице едва забележимо се смекчи. Очите му я гледаха въпросително сякаш я питаха, защо се връща толкова рано. Тя се опита да му отговори с усмивка, но не успя. Сърцето тежеше в гърдите ѝ като огромен студен камък. Когато отмести поглед от лицето му, Ариана изведнъж забеляза знамето. Онова, което бе направила за него, онова, което той бе наредил да се изгори. То висеше на стената зад гърба му, разгърнало пищния си цвят на фона на изгърканото до бяло дърво. Той забеляза погледа ѝ и този път наистина се усмихна.

– О, Рейн... – прошепна тя.

– Трябва да отрежете ушите на тоя калпазанин – чу се гласа на местния капелан. – Свещеникът, старец с кокалесто лице и треперещи крайници, стоеше от едната страна на креслото. Негово беше задължението да приема клетвите към Бога и сребърната кутия, която държеше сега в ръцете си, така се тресеше, че светите мощи вътре потракваха. – Да, отрежете му ушите, пък да видим дали ще краде пак.

Щом чу думите на свещеника, момчето падна на колене и започна да вие.

– Ще ми работиш седем дни, момче – каза Рейн. – И да не се налага втори път да заставаш пред мен!

Момчето се оттегли заднешком, като продължаваше да хлипа, но вече с облекчение.

Мъжът ми е справедлив и човечен господар, помисли си Ариана. Дано бъде такъв и с мен.

Но кражбата на зелки не можеше да се сравнява с измяната спрямо господаря. Той щеше да помисли, че тя е казала на Кайлид за житото – какво друго му оставаше? А тя не можеше да се оправдае, без да натопи брат си. Рейн бе приел клетвата ѝ за вярност, бе се отнесъл с нея като с уважаван рицар, а сега завинаги щеше да изгуби доверието си в нея.

Но Ариана не бе излъгала Ръодри, когато му каза, че Рейн няма да я удари, макар да имаше стотици мъже, които биха убили жените си за подобно нещо. Той нямаше да го направи не заради нея самата, а заради крехкото същество, което растеше в утробата ѝ. При тази мисъл отново я обзе тъга. За един мъж вестта, че ще става баща, може да донесе само

щастие. Щастие, каквото Ариана едва ли щеше да изпита повече. Тя се облегна на колоната и зачака.

По едно време в залата влезе сър Одо и тръгна право към господаря си. Едрият рицар се наведе над Рейн и му прошепна нещо на ухото и макар че беше далече, Ариана ясно видя как лицето му се промени и стана сурово. Погледът му рязко се вдигна и чифт студени сиви очи я пронизаха. Тя пристъпи напред, а после дори се затича, но сър Одо я спря с огромните си лапи.

– Трябва да говоря с него!

– Налага се да ви заведе в стаята ви, милейди.

– Но...

– Веднага, милейди.

Изправила гръб, вдигнала високо глава, Ариана се обърна и тръгна през залата.

Тя стоеше до прозореца, загледана в зелените вълнисти поляни и мътните кафеникави води на реката. Той видя силуета ѝ през кървавата мъгла на гнева, който владееше съзнанието му.

Чула блъскането на вратата, тя се обърна и здраво обви ръце около кръста си, сякаш наистина се опитваше да се стегне. Ала когато го погледна, морскозелените ѝ очи бяха спокойни.

– Кучка! Измамница!

Той пристъпи към нея и очакваше тя да се свие от страх, да трепне, да се уплаши, но тя не помръдна. Стиснатите му юмруци трепереха. Гърдите му се издигаха тежко.

– А аз ти врявах!

– Знам. О, Рейн, толкова съжалявам.

Той я сграбчи за брадичката и изви главата ѝ нагоре. Усещаше пулса, който бумтеше във вените ѝ – бързо и често.

– Съжалявам – повтори той дрезгаво. – Не те ли е срам непрекъснато да се извиняваш, Ариана. И да се правиш на невинна. Способна си да наръгаш някого, а после да се правиш, че не разбираш как е попаднал ножа в ръцете ти.

Гърлото ѝ се сви под дланта му в опита ѝ да каже нещо, но накрая тя просто поклати глава и затвори очи.

– Заслужаваш да те убия.

– Рейн...

Той се обърна рязко и удари с юмрук по стената.

– Аз ти врявах. Ти ми се закле и аз ти повярах. Господи, как съм могъл! – Той вирна глава и се изсмя пресилено. – Но, нека. Така ми се

пада, като мисля само с оная си работа.

Тя понечи да го докосне, но прибра ръката си.

– О, Рейн, недей... Каквото и да е, поне удоволствието ни в леглото е взаимно. Не го унищожавай! Какво ще ни остане?

Той я погледна отново и на лицето му легна студенина. Разумът в него бе проговорил. Тя беше негова жена, негова собственост, която можеше да използва както пожелае. Беше там, за да бъде наказвана, когато му противоречеше, за да бъде поставяна на място с железен юмрук. Мъжът нямаше нужда да вярва на жена си, той беше мъж, за да я командва.

– Да, имаме поне това – каза той с равен и студен глас. – Ти ме възбуждаш и това ти харесва, наслаждаваш се и ти е добре. Знаеш ли, само за едно те бива, Ариана – да си разтваряш краката за мен!

Той я сграбчи за ръката и я метна на леглото. Застана и я загледа – косата ѝ, разпръсната по постелята, устните ѝ, полуотворени и треперещи, очите ѝ, мътни и дълбоки.

Тя понечи да се изправи, но той се хвърли отгоре ѝ и я прикова под тежестта си. Зарови юмрук в косата ѝ, дръпна главата ѝ назад, докато жилите по врата ѝ изскочиха. Тя трепна за миг и замря.

– Рейн, недей...

Той стовари устните си върху нейните така грубо, че зъбите им се удариха и целият гняв, цялата болка и омраза сякаш се изляха от душата му. Мразеше я, загдето го бе предала. Мразеше и себе си за това, че ѝ бе повярвал, че изобщо бе повярвал на някого след като отдавна се бе убедил, че доверието винаги води до разочарования.

Тя започна да се бори и освободи устата си.

– Не с омраза, Рейн – проплака. – Не така. Ще нараниш детето ни.

Думите увиснаха помежду им. Той застина – с юмрук заплетен в косите ѝ, с устни на сантиметри от нейните. В стаята изведнъж стана толкова тихо, че учестеното му дишане се чуваше като удар на океански вълни, които се разбиват във вълнолом, а нейният-лъх свистеше и пареше лицето му. На устните ѝ, там където се бяха забили зъбите му, имаше капчица кръв.

Той се обърчна по гръб до нея и впери поглед в зеления балдахин. Тя лежеше като вкаменена и само гърдите ѝ се надигаха често и рязко. Не плачеше. Бе плакала, когато му даде глупавата си клетва за вяност, но сега не пророни нито сълза.

– Ти си бременна – каза най-после той.

– Да, ако не ми вярваш, питай Талезин.

Дете. Син. Същността на думите най-накрая стигна до съзнанието

му и душата му се изпълни с радост. Ала миг по-късно той вече мислеше за предателството ѝ. Стана от леглото и кожените каиши простенаха в тишината.

На вратата се спря. Ръката, с която посегна към дръжката, трепереше.

– Проклетата да си – каза той тихо. – Проклет да съм и аз заради глупостта си.

Искаше му се да се обърне и да я погледне отново, но се съмняваше, че ще го понесе. Затова просто излезе.

Талезин седеше на стълбите и подрънкваше на арфата си. Щом видя Рейн, той веднага запя:

„Лейди, ваш съм аз, и с тяло и с душа. Вземете ме и ме дарете с единствената си любов.“

Рев на ярост се изтръгна от гърдите на Рейн. Той грабна арфата от ръцете на момчето и я запрати в стената. Крехкото дърво се пръсна и скъсаните струни простенаха фалшиво.

Талезин погледна счупения инструмент в крака си, а после и отдаляващия се гръб на Рейн и клекна да събере онова, което бе останало от арфата му. После се изправи бавно и тръгна по стълбите към стаята на господаря.

Вратата бе полуотворена. Ариана лежеше по корем на леглото и пръстите ѝ непрекъснато стискаха и отпускаха дебелия кожена покривка, а крехките ѝ рамене се тресяха.

„И ме дарете с единствената си любов“, проплака жално Талезин и извърна глава. Подпря се на стената, погледна парчетата дърво, които стискаше в ръце, и разтвори пръсти. Треските се плъзнаха по дланите му и паднаха с тропот на пода, но момичето, което плачеше наблизо, не чу нищо.

Рейн стоеше на самия бряг и гледаше морето. Не мислеше. Дори не си позволяваше да чувства. Водата се плискаше под краката му и попиваше в обувките му. От време на време той се навеждаше, взимаше парче дърво, бяло и сухо като стара кост, и го хвърляше навътре в морето, а после дълго гледаше как течението го отвлеча надалеч. Едва когато залзящото слънце превърна водата в разтопена мед, той тръгна към Рудлан.

Сър Одо стоеше на стълбите пред голямата зала. Главата му беше хлътнала в раменете като на жаба и очите му гледаха господаря с мрачно неодобрение. Рейн отново се почувства предаден. Не можеше най-верният му човек да застава на нейна страна, след като тя очевидно го

бе измамила.

– Само да си изрекъл името й, ще ти затворя устата с юмрук – изръмжа Рейн в лицето на едрия рицар.

– Наложил се да викаме акушерката да се погрижи за жената, чието име не искате да споменавам – каза кротко сър Одо.

Рейн усети, че сърцето му спира, но просто кимна, без да продума. Не позволи на чувствата си да излязат на показ, стегна се и с бавни стъпки тръгна към спалнята си.

По стълбите беше тъмно – в суматохата слугите бяха забравили да запалят факлите. На площадката пред него пробяга сянка и с инстинкт, който бе развил след толкова битки на живот и смърт, Рейн измъкна ножа си и едва не извади очите на дребната фигура, която изникна като привидение пред него.

– Недейте, милорд! Аз съм Рьодри.

– Господи, момче! Никога не изскачай от тъмното така, може да пострадаш.

Рейн прибра ножа си и момчето излезе от тъмнината този път побавно. На слабата светлина лицето му изглеждаше изпито и измъчено. По страните му личаха следи от сълзи. Той хвана Рейн за ръката и заговори почти разплакано:

– Аз пратих вест на Кайлид за житото, милорд. Тя винаги поемаше вината за нашите грешки, когато бяхме малки, защото татко не би я наказал така, както наказваше нас. – Гласът му затрепери и той обърса носа си с ръкав. – Просто реших, че трябва да знаете истината в случай, че тя... Просто трябва да знаете.

Словата сякаш не можеха да стигнат до съзнанието му, спрени от бесните удари на сърцето му. Нещо в него се преобърна. Той пое дълбоко въздух и стисна очи.

– Ще поговорим за това по-късно – каза накрая, опитвайки се да прозвучи строго, но думите излязоха от устата му тъжни и измъчени.

Рьодри се поизправи, но гласът му все още трепереше.

– Да, милорд.

Вратата на стаята им беше затворена. Рейн реши да почука, но после размисли. Пръстите му напипаха резето. Дали не бяха заключили? Дали щяха да го пуснат? Ала железният език се вдигна леко и без звук.

– Тя няма да умре, нали? – долетя гласът на Рьодри от тъмнината.

Рейн стисна зъби и влезе в стаята.

Една жена, която завиваше неподвижното тяло на Ариана, вдигна глава и се обърна към него. За миг Рейн си помисли, че жена му е

мъртва, но после ръката ѝ се раздвижи и пръстите ѝ стиснаха одеялото.

Жената, която бдеше над нея, се приближи до Рейн и каза:

– Аз съм Беатрис.

Беше на средна възраст, с дебели устни и нос, остър като на михалца. Рейн ѝ кимна, но му трябваше малко време да проговори.

– Изгуби ли бебето?

– Не, малко кръви, но това често се случва в първите Месеци. Трябва да я пазите, милорд. – Очите ѝ бяха като процепи и се стесниха още повече, когато започна да го оглежда. – Не може да биете жена си и да очаквате, че това няма да се отрази на нероденото ви дете.

– Не съм я бил. Аз... ние се карахме, но не съм ѝ причинил болка.

Знаеш, че има и друга болка, глупако, и ти ѝ я причини.

– Връзката на детето с утробата може да бъде крехка, милорд – каза акушерката. – Винаги казвам на съпрузите да се пазят.

– Ще я пазя. Наистина – отвърна Рейн и думите му прозвучаха като клетва.

Бавно, сякаш краката му бяха пълни с олово, той се приближи до леглото. Легнала сама на широката бяла постеля, тя изглеждаше толкова малка и уязвима. Устните ѝ бяха безкръвни. Кожата ѝ – бяла и почти прозрачна като черупка на яйце. Затворените ѝ клепачи – синкава плетеница от венички и капиляри. Той твърде често се бе срещал със смъртта, за да не знае колко лесно е да умре човек, как бързо и безпощадно покосява старицата. Докато гледеше бледото ѝ измъчено лице, той не мислеше само за детето. Не искаше да загуби нито един от двамата. Наведе се напред и почти я целуна, но после размисли и хвана ръката ѝ.

– Ариана?

Тя дръпна ръката си и извърна лице. Не отвори очи да го погледне.

– Ариана... брат ти ми каза истината.

– Върви си, Рейн.

Не си тръгна. Остана до леглото ѝ през цялата нощ да бди над съня ѝ. На сутринта, когато тя най-после го погледна, той направи нещо, което се бе заклел да не прави никога. Помоли за прошка.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн стоеше на обруления от вятъра хълм и гледаше жена си, която вървеше по пътя към него.

Тя се спря да говори с някакъв странен младеж, облечен в сияйна шафранена мантия – явно пътуващ министрел, при това добър, ако се съди по скъпата лютня, която висеше на гърба му – погали шията на петнистото му пони и вятърът разнесе звънкия ѝ смях.

Нечия длан легна на рамото на Рейн и той се обърна. Беше Рейнолд, майстор-зидарят на Честър. Беше разгънал една от скиците на Рейн между кокалестите си юмуруци и явно искаше да го пита нещо.

– Според това тук, имаш намерение да прокопаете канал и да отклоните реката така, че корабите да стигат чак до крепостта.

Рейнолд приличаше на купа сено – кръгъл и тантурест. Оръдията на труда му висяха завързани за колана. Дробовете му свистяха от погълнатия през годините прах.

Когато Рейн кимна, лицето на зидаря се сбърчи от недоумение, а очите му изпитателно загледаха реката.

– Викаш да се прокопае канал, дълъг цяла левга, достатъчно широк и дълбок, че по него да плуват кораби? Човече, та това ще струва цяло състояние!

– Само ми кажи може ли да се направи.

– О, да, може. Милорд. – Светлосините очи на зидаря заблестяха. – Няма да бъде лесно, но може да стане. Да...

Рейнолд се отдалечи, мърморейки нещо за шлюзове, Пристанищни врати и прищевките на прилива, а Рейн се обърна да потърси с поглед жена си и се учуди като я Бидя да изкачва стръмния хълм с широки крачки.

Вятърът залепяше полата за краката ѝ и разкриваше играта, която нежните ѝ, но силни мускули играеха под тънката коприна. Беше се задъхала от изкачването и гърдите ѝ се издигаха в стегнатия корсет, а когато дойде по-близо, Рейн видя влага в малката трапчинка над устните ѝ.

– Добро утро, жено.

– Добро утро, съпруге.

Тя отмести поглед от лицето му и се огледа наоколо. Майсторът вече бе впрегнал група мъже да копаят основите на крепостта. Един от тях

мина покрай Ариана с количка сгур, вдигна каскета си, ухили ѝ се с кривите си пожълтели зъби и я поздрави на уелски, наричайки я Дамата на Гвинедия. В отговор Ариана се усмихна лъчезарно, а Рейн си помисли, че би дал всичко за топлината на тази усмивка.

– Значи започна да строиш новата си крепост.

– Да – отвърна той и се загледа в лицето ѝ. Страните ѝ бяха порозовели от слънцето и вятъра, но тя все още беше бледа. Твърде бледа. Бе прибрала косата си в бяло ленено боне с воал, който обрамчваше лицето ѝ и подчертаваше царствената елегантност на скулите ѝ. Рейн предпочиташе тя да носи косата си пусната, по уелски, прикрепена само с цвете или метална шнола, но и така беше добре. Оставяше му удоволствието да свали бонето.

– Искаш ли да видиш чертежите?

Без да ѝ даде време да откаже, той пхна ръка под лакътя ѝ. Стори му се, че тя трепна от докосването, а може би просто от вятъра. Заведе я под сянката на огромен дъб, където бяха разпънати скиците му, и клекна на моравата пред тях. Тя се поколеба за миг и коленичи до него, хванала рамото му за опора. Допирът на ръката ѝ накара фините косъмчета по врата му да настръхнат. Той пое дълбоко въздух и вдъхна миризмата на пергамент, прясна пръст и... тялото ѝ.

– Чертежите не са много прецизни, но можеш да добиеш представа – рече той и ѝ показа как ще изглежда вътрешния двор – трапецовиден, с две порти на два от ъглите и единични кули на другите два. Обясни ѝ, че всички кули ще бъдат кръгли, а не квадратни, което ще ги направи по-трудни за превземане. Каза ѝ за плановете си да свърже крепостта с морето и през цялото време гледаше лицето ѝ, без сам да знае какво очаква да види в него.

Тя се обърна да го погледне и той потъна в бездната на чифт зелени очи.

– Строиш тази огромна крепост, за да водиш война с уелците, нали?

Скулите му заиграха.

– Строя я за нашите синове. Те ще бъдат наполовина уелски и няма да водят войни срещу народа на майка си.

– А ако народът на баща им обяви война на народа на майка им? Какво ще правят тогава?

– Може би ще успеят да не вземат ничия страна – отвърна Рейн и загреба шепа пръст. – Тази земя е наша, Ариана, и тя ще остане на синовете ни. Ще стане тяхна родина, техен дом. И ако им се наложи да се

бият, за да я опазят, моята крепост ще им помогне.

Като видя, че тя няма какво повече да каже, той разтвори пръсти и пясъкът се изсипа от ръката му. Помогна ѝ да стане, пхнал длан под лакътя ѝ, а когато тя се изправи и вече нямаше нужда от опората му, той не дръпна ръката си. Постоя така за миг и едва след това я пусна.

Странна тишина увисна помежду им. Желаше я. Господи, искаше му се да я отведе в ложето им и да се люби с нея, не веднъж, а отново и отново... Но не трябваше дори да затваря очи, за да види евентуалните последствия. Не можеше да си представи, че заради Похотта си ще загуби и нея, и нероденото им дете. Беше Човек, по дяволите, а не разгонено добиче. Бе преживявал месеци без жена, щеше да го преживее и сега.

Тя внезапно се раздвижи, сякаш бе решила да си върви, но не тръгна. Кичур коса се изплъзна от бонето ѝ и тя го улови. Опита се да го прибере обратно, но не успя и вятърът го развя по лицето ѝ. Рейн хвана немирната къдрица и я пхна в ленената шапчица, а после прокара пръст по бузата ѝ.

– Бях тръгнала към пазара – избегна погледа му тя.

– Не е ли горещо за разходки. Трябваше да отидеш на кон и да вземеш Талезин да ти носи покупките.

– Нямам намерение да пазарувам. Просто искам да разгледам. Е, може би, ако намеря някоя люлка... – Погледът ѝ го стрелна за миг. – Има един дърводелец, за който съм чувала, че бил добър.

– Ще имаш ли нещо против да дойда с теб? – попита той. – Може да си намеря нови ботуши.

Тя не го погледна, но лицето ѝ се просветли.

– О, не, разбира се.

* * *

Ариана неволно се усмихна като видя, че Рейн се носи към нея с бъчвичка бира в едната ръка и дълъг салам в другата. Той спря пред нея и тя хвърли поглед на покупките му. Беше ходила на пазар с братята си и от опит знаеше докъде води такава лакомия.

– Ако решиш да опиташ от всичко, което са изкарвали на пазара, до залез слънце ще те заболи корема от преяждане.

– Не съм преяждал до болки, откакто бях на дванайсет – обяви Рейн и ѝ подаде края на салама. – Една хапка?

Саламът беше пресен и лъщеше от сочност. Отгоре на всичкото и миришеше вкусно. Ариана отвори голяма уста и захапа, а Рейн се наведе и впи зъби в другия край.

Саламът беше и лют. Много лют. Ариана го глътна набързо и отвори уста да поеме глътка хладен въздух.

– По дяволите!

– Не се оглеждай, но мисля, че ти излиза дим от ушите – пошегува се Рейн и ѝ подаде бъчвичката с бира, но и неговите очи се просълзиха.

– Май са попрекалили с пипера.

Той захвърли остатъка от салама на пътя и някакво петнисто куче го глътна на една хапка. Като видяха изражението на лицето му, Ариана и Рейн прихнаха да се смеят. Песът беше оголил зъби, а очите му сякаш всеки момент щяха да изскочат. Горкото животно взе да се върти в кръг и да скимти подир опашката си, а после се спусна през глава към реката да гаси пожара.

Когато смехът им отлетя, двамата се спогледаха. Очите на Рейн бяха добили цвета на черен дим и погледът му докосваше тялото ѝ, нежен и близък като милувка, осезаем, като топъл, влажен дъх. Ариана отстъпи крачка назад, но усещането не се промени. Сърцето ѝ биеше така силно, че тя се чудеше как той не го чува. Въпреки хладния вятър, изведнъж ѝ стана горещо.

Градският площад беше пълен със сергии. Макар че имаше и търговци, които предлагаха стоките си в шатри, по-голямата част от търговията се извършваше на грубовати временни конструкции, сковани набързо наред площада. На някои от тях имаше табели с картинки, които рекламираха стоката. Сергии бяха сблъскани почти една до друга и Рейн и Ариана трябваше непрекъснато да се провират между тях, отърквайки хълбоци и рамене. Накрая Рейн обвини ръка около кръста ѝ и прегръдката му отекна в жилите на Ариана като по струна.

Двамата минаха покрай един месар, пред чиято сергия висяха трупове на елени, диви свине и зайци и отцеждаха кръвта си в прахоляка, окачени на куки под жаркото слънце. От миризмата на развалено месо на Ариана ѝ се догади и тя несъзнателно зарови глава в рамото на Рейн. Но вонята от следващата сергия почти я довърши. Тръпчивата миризма на солена херинга се смесваше с мазната смрад на китово месо. Ариана залитна и хватката му стана по-здрава.

– Добре ли си?

– Да, подхлъзнах се на нещо – излъга тя.

Не искаше да се разделят, а ако му кажеше, че ѝ е лошо, той щеше веднага да я прати обратно в крепостта.

Странно, непрекъснато изпитваше почти болезнена необходимост да бъде с него.

Да, искаше да бъде с него, да чува гласа му, да усеща присъствието му. Ала макар да знаеше, че тя не е злоупотребила с доверието му, той все още рядко говореше с нея и понякога сякаш се отклоняваше от пътя си, само и само да не я срещне. А нощем, въпреки че споделяха едно легло, той дори не я докосваше.

Това е защото заченах, мислеше си тя. Преди тя му бе необходима единствено, за да му осигури наследник, а сега, когато му бе оказала тази услуга, той вече нито я искаше, нито се нуждаеше от нея.

Отнякъде долетя аромат на карамфил и канела и Ариана се почувства по-добре. Дватамата се спряха да послушат някакъв странстващ проповедник, който нареждаше иззад сергията си и хвалеше стоката си – икони на светци и свети мощи, повечето от които вероятно бяха фалшиви – свински кокали в стъкленици, парчета дърво уж останали от Светия кръст, капки краве мляко, за които проповедникът твърдеше, че са капнали от гърдата на Дева Мария.

Моите гърди също ще имат мляко, помисли си Ариана. И бебето ще суче оттам, както някога обичаше да прави Рейн, когато се любехме.

Вниманието на Рейн бе привлечено от сергията на един ножар и той присви очи от блясъка на стотиците остриета, които отразяваха слънцето. Дори когато беше спокоен в чертите му имаше нещо сурово, някаква враждебност. И все пак Ариана помнеше и моменти, в които той бе притискал устни до гърдите ѝ като дете и тя бе съзирала в лицето му толкова приятна уязвимост – в потрепването на миглите му, когато затваряше очи, в трапчинките, които се образуваха на бузите му, когато впиваше устни в гърдите ѝ.

– Купете подарък на дамата си, милорд.

Една дебела жена с коса с неестествения цвят на праскова се бутна между тях. На тлъстата ѝ ръка се поклащаше златна клетка, в която цвъркаше птичка с чудни цветове.

Клетката беше изкривена от едната страна, а позлатата ѝ беше олющена, но птичката бе най-красивото нещо, което Ариана някога бе виждала. Ярките пурпурни пера на главичката ѝ бяха оформени като цвете, около врата ѝ имаше черна ивица, като яка, а опашката ѝ беше в синьо и жълто.

– Знае да говори, милейди.

– О, Рейн, представяш ли си – птичка, която говори! Какво може да казва?

Трите гуши на дебеланата подскочиха в такт и тя почукна с пръст по клетката.

– Хубавица, хубавица – изчурулика птичката. Изпълнена с възторг, Ариана се обърна към Рейн и попита:

– Ще ми купиш ли подарък днес, съпруге? Той килна глава и вдигна едната си вежда.

– Ами ако не мога да си го позволя? Крепостта, която строя, ще бъде изключително скъпа.

– Глупаво момче, глупаво момче – обади се отново птичката.

Ариана се разсмя.

– Толкова ще е хубаво да получа подарък.

Рейн се направи на много заинтригуван от стоката, която се предлагаше на сергията на зъбаря. Търговецът започна да изтъква лечебните свойства на парче от зъб, извадено от устата на умопобъркан, но Рейн намери нещо, което повече го интересуваше – изкуствено чене, направено от биволски кокал. Той го взе от сергията и затрака с него пред лице-то на Ариана.

– Щом ти е легнало на сърце да получиш подарък – каза сериозно той, – бих отделил някой друг петак за това.

Ариана се опита да се престори на жестоко обидена, но почти веднага се разсмя.

– Искам да те уведомя, че до този момент не ми е паднал нито един зъб.

Рейн я погледна с очи, пълни със смях.

– Винаги е от полза човек отрано да се подготви за всичко.

Един амбулантен търговец, усетил, че наблизо има клиент, склонен да се раздели с парите си, избута препълнената си двуколка пред тях. Из стоката му имаше всичко, за което човек можеше да се сети – от карфици до ръкавици и заешки кожи. Ариана забеляза огледало с гравирана рамка от слонова кост и взе да го разгледа.

– Определено мисля, че днес трябва да ми купите подарък, милорд...

Когато Рейн не отвърна, тя се обърна и го видя да държи портокал в ръката си. Такъв плод рядко се срещаше по тези места и беше нещо като скъп деликатес.

– Ако не сте, трябва да опитате, милорд. Много е вкусно – каза Ариана и веднага осъзна, че по време на пътуванията си той сигурно бе газил в портокали. Лицето му беше някак странно, изпълнено с копнеж, сякаш внезапно си бе спомнил нещо приятно и малко тъжно. – Но всъщност, вие може би вече сте опитвали...

– Веднъж – отвърна той и остави портокала обратно в количката.

Усмихна ѝ се, ала усмивката му беше някак пресилена, а в очите му мътнееше тъга. Вятърът развя косата му и я запрати върху лицето. Без да се замисли, Ариана протегна ръка и отри челото му.

Все още държеше огледалото. Той застана зад нея, хвана ръцете ѝ и ги вдигна така, че лицето ѝ да се отрази в гладката лъскава повърхност. От гравираната рамка я гледаше едно момиче с блеснали очи и широка усмивка.

– Много си красива, женичке – каза той и опря устни до челото ѝ.

По тялото ѝ, като топъл полъх, премина щастие. Затаила дъх, тя чака той да ѝ каже още нещо, съзнавайки, че всяка следваща дума би заличила завинаги болката в душата ѝ.

Нещо мокро и космато се отърка в тях и Ариана изписка уплашена. Петнистото куче с провисналата опашка подскочи току пред тях и запраши напред, стиснало огромна съомга между зъбите си. След него с виковете и псувни тичаше някакъв мъж с изпоцапапа от люспи престилка.

Петнистото куче изчезна между сергиите, а Ариана забеляза наниз ботуши, които висяха на въже пред една от шатрите.

– Вижте, милорд – посочи тя. – Ето откъде ще си купите ботуши.

Тя върна огледалото в двуколката, поблагодари на разочарования търговец и си проби път през тълпата. Едва когато стигна пред шатрата с ботушите, видя, че Рейн не я беше последвал. Шатрата беше пълна с кожени изделия – седла, колани, поводи. Ариана влезе и пое дълбоко въздух. Обичаше миризмата на кожа. Това беше мъжка миризма, напомняше ѝ за Рейн.

Разгледа ботушите и осъзна, че изобщо не познава вкуса му. Тъкмо бе решила да се върне да го потърси, когато усети присъствието му. Той стоеше зад нея с говорещата птичка в едната ръка, гравираното огледало в другата и някаква странна наглед дървена кутия под мишницата. Изглеждаше доволен. На Ариана изведнъж ѝ се доплака.

– Ела – каза ѝ той. – Искам да ти покажа нещо. – Не ѝ каза какво, но когато видя резбованата табелка над сергията, към която я водеше, Ариана разбра. Втурна се напред и погледът ѝ веднага се спря на две изписани люлки, които майсторът вече бе извадил да ѝ покаже.

Те на пръв поглед бяха еднакви и все пак се различаваха. Издялани от дърво, и двете приличаха на малки лодчици и се люшкаха на фини бронзови синджири. Бяха изрисувани с преплетени филизи и цветя, но в едната преобладаваше синия, а в другата червения цвят. На таблата над главата майсторът беше изковал в злато и сребро сърповидна луна и ярко слънце, които оформяха рогата и тялото на Телец – знакът, под който

щеше да се роди бебето им.

Ариана погледна мъжа си с просълзени очи. Ръцете му бяха пълни с подаръци и той се усмихваше с онази своя рядка и ослепителна усмивка.

– Толкова са красиви, че не мога да реша коя ми харесва повече – каза тя със свито гърло.

– Ами да ги вземем и двете.

– Не ставай глупав. Ще вземем червената.

Наложи ѝ се да поспори с Рейн да не купуват и двете люлки, но в края на краищата парите смениха собственика си и майсторът обеща да достави люлката в замъка още същия ден следобед.

Вече приближаваха градските порти, когато срещу тях изникна Талезин, яхнал жребеца си.

– Зидарят иска да ви види, милорд – викна той и се плъзна от седлото. – Нещо за шлюзовете и зимните приливи.

Рейн хвърли покупките в ръцете на Талезин и каза на Ариана да се върне с коня в замъка.

– Трябва да отида – каза той.

Бяха близо един до друг, толкова близо, че ако искаше можеше да я вземе в прегръдките си и да я целуне. Тя зачака, притаила дъх, но той тръгна, без да каже нито дума повече, без дори да се усмихне.

Ариана притисна лице до позлатената клетка и отчетливо взе да повтаря:

– Хубавица, хубавица.

Птичката я погледна с немигащите си черни очи, а после вдигна шарената си главичка и, без да издаде нито звук, разтвори оранжевата си човка, сякаш искаше да ѝ се надсмее. Откакто се бяха върнали от пазара, Ариана непрекъснато ѝ приказваше, но тя не пожела дори да изкроя. Накрая на Ариана ѝ писна да се разправя с проклетата птица и тръгна да си търси друго занимание. Грабна вретеното, но преденето никога не ѝ бе харесвало, така че скоро го захвърли и застана на прозореца.

От кулата наведените фигури на мъжете, които копаеха на хълма, изглеждаха миниатюрни като джуджета.

Кипеше усилен труд. Мъжът ѝ строеше своя замък, който – макар да го отричаше – най-вероятно щеше да бъде използван, за да се пороби и останалата част от народа ѝ. Ариана присви очи и се опита да различи фигурата на Рейн.

На няколко пъти през този следобед ѝ се искаше отново да отиде до хълма и да види мъжа си, но вече го бе посетила веднъж и сега бе негов ред. В края на краищата все още имаше достойнство. И макар то да бе разпокъсано и дрипаво, тя продължаваше да се обгръща с него като със стара мантия.

Вирнала глава, тя се дръпна от прозореца. Гравираното огледало, което Рейн ѝ бе подарил, лежеше на нощното шкафче заедно със странната дървена кутия. И тъй като той не бе казал, че кутията е за нея, Ариана от благоприличие не я отвори, но не се съдържа да прокара длан по гладката повърхност. Беше направена от орехово дърво, без гравюри, но бе лакирана и излъскана до блясък. Когато я взе в дланите си, нещо вътре изтрака.

Твърдо решена да не проявява излишно любопитство, Ариана остави кутията обратно и хвана огледалото, но очите ѝ не се откъсваха от странния предмет. Проклетото нещо беше като ухапване от комар, което непрекъснато те кара да се чешеш.

Е, в края на краищата никога не се бе обявявала за светица...

Повдигна капака и... свъси вежди. Онова, което откри вътре, напълно се размина с очакванията ѝ, каквито и да бяха те. В кутията, подредени в равни редици, лежах буквите на азбуката – красиво гравирани и ярко зографисани.

Тя взе буквата „А“. Беше зелена, изписана изящно с диаманти и украсена с кръгове златиста боя. Не можеше да си представи какво е накарало Рейн да купи тази азбука. Това едва ли беше подходящ подарък за едно неродено дете. Кукла или дървена сабя – да, но азбука... Може би я беше купил за нея, но и в това нямаше кой знае какъв смисъл. Той знаеше, че тя умее да чете.

Скъргането на ботуши по тръстиките я накара да се обърне. Буквата все още беше в ръцете ѝ, а Рейн стоеше на прага, само на крачки от нея. Погледът му се местеше от лицето ѝ към буквата и обратно. Очите му бяха прозрачни и гладки, като езеро в тихо време.

Щом погледна в тези очи, Ариана почти интуитивно намери обяснението на загадъчната покупка.

– Ти не знаеш да четеш?

– Между оборската тор в конюшните на баща ми и неверниците, които трябваше да убивам в името на Христос, не ми остана много време да се науча – отвърна той с горчива усмивка.

После се приближи до нея, взе буквата от ръцете ѝ и я прибра обратно в кутията. Миришеше на горещо слънце, прах и кожа и сърцето я

болееше за него.

Изведнъж тя се сети за думите, които му бе казала неотдавна: „Горко на рицар, който не знае да чете и пише.“ Спомни си собственото си детство, как се бе навеждала през рамото на майка си, докато четяха Псалтира, как бе седяла в кръг с братята си и всички бяха писали на восъчни плочки под ръководството на местния свещеник. Наследникът на графа на Честър сигурно също имаше такива спомени. Но не и незаконният му син.

– Мога да те науча – каза тя и изведнъж се уплаши. Той бе извърнал глава, но за първи път не успя да скрие мислите си. Бореше се с мъжкото си достойнство и това личеше по напрежението в устните му, по малките бръчки около очите му. Обърна се да я погледне. Тя очакваше да откаже на предложението ѝ с насмешка, а може би дори с грубост, ала той просто каза:

– Бих искал.

Лицето му отново беше непроницаемо, ала в гласа му имаше някакъв трепет, някаква несигурност, сякаш се бе страхувал, че тя ще му се надсмее. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше се преборил с достойнството си заради нея и от всички подаръци, които бе получила през деня, тя завинаги щеше да цени най-много този.

– Свещеникът, който ни учеше навремето, имаше навика да ни бие през пръстите, когато грешахме – разбърбори се тя да запълни тишината и изсипа съдържанието на кутията върху масата. – Май трябва да започнем с изговаряне на буквите.

Пръстите му докоснаха врата ѝ и я накараха да подскочи. Той отпочка брошката, която придържаше бонето, и разпусна косата ѝ.

– Не, с това трябва да започнем – обяви той с леко дрезгав глас. – Иначе имаш прекалено строг вид.

После прокара пръсти през косата ѝ и тя се разпръсна по ръцете му, улавяйки светлината от прозореца и проблясвайки като лед на слънцето.

– Страх ме е да не би да сбъркам нещо, че ще вземеш да ме удриш през пръстите – усмихна ѝ се той и отметна косата ѝ назад.

С разтреперани пръсти Ариана извади буквите и започна да ги подрежда на масата. Дватамата стояха един до друг и рамената им се докосваха. Когато тя взе буквата „P“, той я грабна от ръцете ѝ и започна да я разглежда. Буквата бе боядисана в черно, изпъстрена със златни звезди.

– Имаше едно момиче... – каза той и очите му отново се изпълниха с онзи копнеж, който се бе появил сутринта, когато държеше портакала. – Някога тя ме учеше как да пиша името си.

Ариана изпита ревност, макар да съзнаваше, че трябва да се радва за това, че някой в миналото му се бе грижил за него поне дотолкова, та да го научи да пише името си. Той не каза кое е било момичето, но тя разбра – беше Сибил, неговата изгубена любов. Заболя я. Искаше ѝ се тези часове да са единствени и за двамата, но той вече ги бе споделил с друга. С друга, която бе обичал.

Тя взе дървеното „P“ от ръцете му и го сложи на масата. После изговори една по една буквите, показвайки му различните звуци и начина, по който те се използват в думите. Макар кореспонденцията и книгите да се пишеха на латински, примерите ѝ бяха на родния му език.

– Това е „B“, спомняш ли си? Сега ще ти кажа дума, която да започва с „B“.

Тя вдигна поглед замислено и видя, че той гледа устните ѝ.

– Bouche² – каза с тих и гърлен глас и понечи да навлажни устните си. – Bouche започва с... с...

Очите му станаха тъмни и мътни, като буреносни облаци.

– Покажи ми как се пише – помоли той.

Тя притеснено затърси буквите и дървените плочки затракаха по масата. В стаята изведнъж настъпи тишина. Толкова пълна, че чуваше дишането си. Неговото също. Той бе така близо, че дъхът му галеше косите ѝ, а когато помръдна устни, тя го усети.

– Браво – похвали я, сякаш той бе учителят.

– Baiser³ също започва с „B“ – каза му тя.

Той стоеше до нея без да продума. Сякаш дори бе спрял да диша.

– Защо не ми дадеш още едно „B“ и ще ти напиша думата – предложи тя, сама останала без дъх.

Той се пресегна да намери буквата и ръката му докосна гърдите ѝ. Ариана изтръпна. Усетил тръпката ѝ, той извърна глава. От устните му я деляха сантиметри. Трябваше да я целуне.

И наистина, той наведе глава и допря устни до нейните.

Целувката му бе изпълнена с нежност. Езикът му докосна устните ѝ, предизвика ги, а после изцяло ги завладя. Когато безкрайната му целувка свърши, тя чувстваше тялото си така отпуснато и безжизнено, че ѝ се наложи да потърси опора.

– Рейн... – прошепна, едва успокоила дишането си.

Той сви устни и отстъпи назад.

2. (Фр.) Устни – Бел. пр.

3. (фр.) Целувка – Бел. пр.

– Продължи с урока – каза ѝ ядосано.

Ала Ариана знаеше, че я желае. Беше го усетила в целувката му, виждаше го и сега по цвета на очите му, по изпънатата кожа на скулите му. Пристъпи напред и отново заличи разстоянието помежду им. Гърдите ѝ умишлено се отъркаха в рамото му, когато се пресегна да подбере нови букви от масата. Тялото му едва забележимо потрепна и тя едва успя да скрие усмивката си.

– Можете ли да прочетете това, милорд.

Думата не беше от най-приличните, но бе единствената, която Ариана знаеше на френски за „съвкупление“. Бе първата дума от този проклет език, която братята ѝ бяха заучили и, естествено, бяха предали и на нея.

Той започна да разчита буквите една по една, а когато свърши, очите му се ококориха.

– Ужасно си вулгарна, женичке.

– Да, но така и така го спомена, да го направим.

– Не аз, ти го спомена – размя се той.

Тя го погледна уж учудено и сложи ръка на сърцето си.

– Кой аз ли? Та аз не съм казала нито дума!

Това му хареса и той се усмихна. Прекрасната му, покъртителна усмивка спря дъха ѝ. Присъствието му до нея я влудяваше. Желаше го. Господи, колко го желаше.

Обви ръце около врата му и впи устни в неговите. Отначало той отвръщаше на целувката ѝ, но после ръцете му стиснаха раменете ѝ и я откъснаха от него.

– По дяволите, жено – каза той задъхано. – Ако не престанеш, ще се хвърля направо върху тръстиките и накрая ще убия и теб, и детето.

Детето! Значи за това се притесняваше. Че ще нарани детето. И нея. Мислеше и за нея.

– Можем да го направим на леглото – усмихна се тя.

– Боже! – възкликна той и зарови пръсти в косата си. – Нищо не разбираш. Беатрис каза...

– Каза да внимаваме, а не изобщо да не го правим.

– Аз няма да го правя и толкоз – отсече той. Мъжете се държат като магарета на мост, заключи Ариана в яда си и реши, че и за това има лек.

– Можете да се въздържате колкото искате, милорд, но аз няма да ви последвам. Ще си намеря любовник – каза тя, вирнала глава.

Очакваше, че думите ѝ ще го накарат да ревнува, че ще събудят у него чувството за собственост, но той вдигна заинтригуван черната си

вежда и отвърна:

– Нямах благословията ми за това, Ариана.

– Че защо ми е благословия. В Уелс ако мъжът откаже да изпълнява съпругеските си задължения, жена му има право да си вземе любовник. И обратното. В такива случаи благословия не се иска.

– Тук се иска.

Видяла, че няма успех, Ариана реши да опита друга тактика.

– Нали знаеш как се чувстват мъжете, когато останат за дълго без жена?

Този път и двете му вежди хвъркнаха.

– Ти знаеш ли?

– Да. В края на краищата имам девет братя. Е, същото се отнася и за жените. След като са познали удоволствието, те не могат да се въздържат дълго, защото...

– Подивяват? Изгарят от страст? – Той се ухили цинично. – А когато се влоши положението, излиза ли им пяна от устата?

Ариана стисна зъби да не се размее.

– С това шега не бива, милорд. Това е сериозен проблем, който се отразява на крехкото душевно състояние на жената. Но за щастие има лесен лек. Ще си намеря любовник.

– Талезин! – извика Рейн и Ариана подскочи.

Червеникавата грива на момчето се появи иззад вратата.

– Можеш да влезеш и да слушаш открито – добави Рейн с равен глас.

Талезин влезе разсеяно в стаята, намигна на Ариана и веднага се направи на обиден.

– Злепоставяте ме, милорд. Бях тръгнал по една важна работа и случайно минавах оттук.

Рейн приседна на масата и кръстоса крака.

– Без съмнение си чул на път за важната ти работа, че скъпата ми съпруга е решила да си вземе любовник. Намери й един до края на седмицата.

Рижавите вежди на Талезин се изгубиха в челото му.

– Някакви предпочитания, милейди? Рус, кестеняв? Висок, нисък? Слаб или пълен? С остър ум или с красиво лице?

– Докарай от всички по един – махна вяло Рейн. – Тя ще си избере. Но гледай да са обучени в първерзни от френския тип. Лейди Ариана ги обича.

– На вашите заповеди, милейди – каза Талезин, поклони се пред

пламналата от срам господарка и излезе.

Ариана усещаше погледа на Рейн върху себе си и умишлено си придаде безгрижен вид. Дяволите да го вземат този неин съпруг. Той бързо бе схванал играта ѝ и я бе поставил в положение, от което трудно можеше да се измъкне без да изглежда глупаво.

– Благодаря ви, че съзряхте мъдрост в решението ми, милорд – каза тя и хвърли поглед към него, макар да знаеше, че едва ли ще види нещо в лицето му. – Благодаря ви за разбирането и щедростта.

– О, няма нужда, милейди.

Ариана изпита внезапен порив на сълзи. Грабна бонето и го нахлупи на главата си. Сложи го накриво, но не я беше грижа.

– Извинете ме, милорд, но се налага да продължа урока си друг път. Сетих се, че трябва да проверя нещо в... кухнята.

Тя заметна полите си и тръгна към вратата, като се надяваше, че той ще я спре, но той, естествено, не го направи. На прага тя се спря и обърна поглед назад. Той продължаваше да стои в същата мързелива поза, но на лицето му грееше доволна усмивка.

– След като се спра на подходящ кандидат, милорд, искате ли да ви съобща дали е по-добър от вас? Може пък да знае някоя перверзия, която вие не сте успели да разучите.

Това поне ще разкара глупавата му усмивка, помисли си доволна Ариана и излезе.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гъста мъгла приглушаваше звуците на ловците – воя на роговете, джафкането на хрътките, тропота на копитата по покритата с мъх земя. Мъглата размиваше цветовете на гората и сливаше сиво, зелено и червено. Въздухът миришеше на пръст, стара и плодородна.

Рейн разглеждаше лицето на жената, която яздеше до него. Останалите бяха избързали напред и от два дни двамата за първи път оставаха насаме. Не им се беше случвало от онзи следобед, през който тя го бе учила на азбуката, а той се бе приближил на косъм до това да се люби с нея.

По това време елените бяха най-охранени, но Рейн се надяваше да намери и глигана, който пакостеше в нивите на селяните. Онези, които бяха мяркали животното, твърдяха, че то има бяла козина. Белият глиган имаше особени магически сили и само най-смелите рицари можеха да го подмамят и да го убият.

В пълно противоречие със заповедите му, Ариана бе тръгнала с него, твърдейки, че винаги е мечтала да види легендарния бял глиган. Но Рейн знаеше истинската причина. Малка му женичка бе дошла с него, за да го предизвиква. С решителност, която го побъркваше, тя непрекъснато се стараше да го съблазни.

Ариана дръпна юздите и Рейн спря коня си близо до кестениявия ѝ жребец. Фината хермелинова обшивка на алената ѝ качулка подчертаваше белотата на лицето ѝ. От влажния въздух миглите ѝ се бяха извили, а по челото ѝ се къдреха кичури коса. Изглеждаше ефимерна като онези приказни същества от езерата, които се появяваха само веднъж, за да се отдадат на някой земен човек и да изчезнат завинаги.

– Добре ли си? – попита той.

Тя го погледна дълго и мълчаливо, прехапа устни и най-последно отвърна:

– Конят ми не стъпва на десния си крак. Сигурно има камъче в подковата.

Рейн праметна крак и слезе от коня си, подрънквайки със шпори. После зарови ръце в алената ѝ мантия и я вдигна от седлото. Остави я на земята бавно, спускайки тялото ѝ по своето. При тази близост можеше да долови движението на гърдите ѝ при всяко вдишване, дори учестените удари на сърцето ѝ. Тя пое дълбоко въздух и се отдръпна от

прегръдките му.

Мъглата беше толкова гъста, че се виждаха капчиците, които витаеха наоколо. Ариана протегна ръка и сви юмрук във въздуха, сякаш искаше да улови бялата пелена.

– Казват, че времето е такова, когато плачат вълшебниците.

– Защо ли плачат днес? Как мислиш?

– Не знам... – отвърна тя и го погледна изпитателно. – Може би плачат за нас.

Рейн пхна ръце в колана си, за да не я прегърне отново. Кестеният жребец до тях риеше в пръстта и от ноздрите му излизаше бяла пара. Две врани отлетяха от плъпналия наблизко бръшлян сред стакато от дрезгави крясъци и плясък на черни криле. Ариана потръпна и се зави в мантията си.

Рейн сковано се зае с коня. Отдавна се знаеше, че кръвопускането очиства тялото от отрови и намалява страстта. Поради същата причина монасите, които живееха в отшелничество по манастирите, си пускаха кръв по пет-шест пъти на година и Рейн вече се замисляше дали да не извика местния знахар да му отвори някоя вена.

Той приклекна до животното, подви коляното му на бедрото си и започна да чисти полепналата кал с остроото на кинжала си. От време на време поглеждаше към Ариана. Тя се бе приютила под един огромен дъб, но не откъсваше очи от него.

Рейн спусна копитото на коня и опипа крака му да види дали не е възпален, или подут. Животното стоеше стабилно и тежестта му се разпределяше равномерно на четирите му крака.

Рейн изтри кинжала в обувката си, пхна го в ножницата и се приближи до Ариана. На страните ѝ беше избила руменина.

– Нямахте камък.

Руменината на лицето ѝ стана още по-изразена.

– О... сигурно съм се заблудила – отвърна тя и отмести поглед.

Гората тук беше гъста – дъбове, брези, чимшири, бръшлян и глог, вплели клони в непроходими гъсталаци. Наблизко ромолеше поток.

– Това място притежава магическа сила – каза Ариана.

– Има ли място в Уелс, което да не е магическо? – отвърна ѝ Рейн, макар самият той да се чувстваше обладан от странни сили.

Дъбът, под който се бяха приютили, приличаше на порутена сива кула – изкорубен и прояден. Съсухрените му изкривени клони бяха на тежали от имел.

Рейн усети погледа ѝ върху себе си и се обърна. Очите ѝ бяха

тъмни, тайнствени, завладени от магически сили, като горите на родината ѝ.

– Като те гледам така снажен, силен и мургав... – каза тя с някакво страхопочитание – почти си мисля, че ти си дивият ловец, Гин ап Люд, Бог на войната, преследвач на човешки души... на женски души. Яхнал дяволския си кон на фона на обагрено с кръв небе, следван по петите от глутница призрачни хрътки.

Той поклати глава и погали с пръст брадичката ѝ.

– Аз съм просто един мъж, Ариана. Един мъж, който...

Нещо изхвърча от гъсталака зад тях и Рейн светкавично се обърна точно когато един глиган профуча през чолянката и зарови крака в пръстта. Рейн понечи да избута Ариана зад гърба си, но тя в уплахата си се дръпна от него и се озова лице в лице със свирепото животно. Жената и глигана се гледаха без да помръдват като две мухи уловени в лепкава паяжина. Не помръдваше и Рейн, от страх животното да не я нападне. Имаше сабя на седлото си, но то бе твърде далече. И Ариана вече беше далеч. Ако животното се хвърлеше върху нея, той нямаше да има време да реагира.

Пяна излизаше от зурлата на глигана. Бивни, дебели колкото човешка ръка, се виеха от двете страни на муцуната му, а кучешките му зъби, тези смъртоносни оръжия, изглеждаха остри като кама. Козината на острия му гръб се беше наежила. Очите му пламтяха. Беше бял. Не като мъглата, а като стар, посипан със сажди сняг.

Тежката му глава се наведе напред и той зари с копита в земята. Пръст и борови иглички полетяха във въздуха, а когато отново се успокоиха, настъпи тишина, в която се чуваше само дишането им. Тяхното и глухото хъркане на глигана.

Бавно Ариана вдигна ръка и хвана тежката златна брошка, която прикрепяше мантията ѝ. Лицето ѝ бе вкаменено от страх. Рейн измъкна камата от ножницата си и притаи дъх. Ако се хвърлеше напред, животното може би щеше да обърне смъртоносните си бивни към него и Ариана щеше да успее да избяга.

– Ариана... – прошепна той, за да я предупреди за намеренията си.

Хълбоците на огромния глиган се събраха, мускулите му се стегнаха и той се хвърли напред. В този момент Ариана свали мантията си и я развя във въздуха. Червеният плат изсвистя и заплющя като знаме. Глиганът го видя, или може би чу, и в последната секунда се нахвърли върху него. Бивните му се заплетоха в плата, той се препъна и падна на колене. Това даде на Рейн малкото време, от което имаше нужда, за да

изтича до коня си, да вземе сабята и да се хвърли пред Ариана. Той тъкмо коленичи до глигана, опрял върха на сабята си в земята, стиснал дръжката в изпотените си ръце, когато животното се изправи на крака и отново нападна.

Ариана изпищя. Назъбеният връх на стоманеното острие проби твърдата козина на глигана и прониза сърцето му. Ала животното не умираше. То продължаваше да напада със същата свиреност и сила. От мощния му тласък дръжката на сабята се счупи и острието ѝ се показа от другата страна. Но глигана отново се хвърляше напред...

Зловонен дъх облази лицето на Рейн. Жълти бивни, лъснали от пяна, проблеснаха пред очите му. Глиганът стовари цялата си тежест върху него и го повали по гръб, изкарвайки въздуха от гърдите му. Рейн за миг видя сивото небе, а после тъмата го погълна.

Нежни ръце погалиха лицето му, като крилете на хиляди пеперуди.

– Ти, глупав норманец. Ако вземеш да умреш, ще те убия.

Рейн отвори очи и видя лицето на Ариана. Гърдите му се премазваша под огромна тежест. Не можеше да диша. Виеше му се свят, а пред очите му играеха тъмни петна.

– Рейн, глупчо – чу я да казва, а гласът ѝ звучеше далечно, сякаш говореше от дъното на някакъв кладенец.

Тя долепи устни до неговите в отчаяна целувка. Дъх не му стигаше. Най-после устните ѝ се дръпнаха и той успя да поеме живителна глътка въздух. Ноздрите му се изпълниха със сладникавия аромат на кожата ѝ и метална миризма на кръв. Огромната тежест все още притискаше гърдите му.

– Помогни ми... да го преместим...

С общи усилия двамата търколиха трупа на зловещия бял глиган и Рейн се изправи. Слава Богу, по него нямаше нищо счупено или наранено. Топла, воняща кръв лепнеше по дрехата му, но не беше негова.

Като видя кръвта, Ариана се разтрепери.

– Наранен ли си?

Той все още не можеше да си поема добре въздух, но се чувстваше нормално.

– Кръвта не е моя – отвърна ѝ задъхано и захвърли просмуканата дреха зад гърба си. После протегна ръка и избърса сълзите от лицето ѝ. Тя плачеше за него. Неговата малка храбра женича плачеше за него. – Добре съм.

Очите, които го гледаха, бяха влажни и мътни.

– Дължа ви живота си, милорд. – Рейн понечи да се усмихне, но

споменът за преживяното нахлу в съзнанието му и той обви ръце около раменете ѝ.

– А аз ти дължа един хубав бой! – каза ѝ меко и я прегърна. – Хвърли се точно пред очите на тоя проклет глиган! Какво, за Бога, те накара да постъпиш така?

– Беше ме страх, че ще те нападне.

– Не те е срам – каза ѝ нежно той и я притисна до себе си. – Да направиш такава глупост!

Тя зарови пръсти в косата му и се стуши.

– Признавам. Глупаво беше. Можеше да загина. Но няма да ти се извинявам, защото, ако се наложи, отново ще го направя. Пък ако ще и да ме набиеш.

Той се изправи през смях и я изтегли със себе си. От аромата на тялото ѝ му се зави свят. Сетивата му, притъпени от смъртната опасност, отново се изостриха. Трябваше да я целуне. Вдигна главата ѝ и притисна устни до нейните.

От нежността на целувката му устните ѝ се разтвориха и той пхна език вътре. Тя пламтеше – от страх и едва удържано желание.

Той отлепи устни от нейните, разтърка лакти в гърдите ѝ и гласът му стана дрезгав от страст.

– Дяволите да те вземат, Ариана... Толкова те искам! – Ръцете му обхванаха основата на бедрата ѝ и я притиснаха към слабините му. – Господи, ще се пръсна...

Горещият ѝ дъх запари в шията му.

– Направи го, Рейн. Направи го.

Не можеше да не го направи. Отдавна беше минал гранииата. Устните му отново се впиха в горещата ѝ уста и тя страстно отвърна на целувката.

Без да отделя устни от нея, той я опря в грапавия ствол на дъба и вдигна полите ѝ до кръста. Ръката му се спусна между бедрата ѝ и пръстите му се заровиха във влажния отвор в основата им. Тя отпусна глава на рамото му и, пламнала цялата, зашепна името му. Хлъзгавите ѝ вътрешни мускули се стегнаха около пръстите му и той стискаше зъби така силно, че скулите му заиграха. Желаше я, бясно и неудържимо. Искаше да се зарови дълбоко в нея и този копнеж сякаш крещеше в съзнанието му.

С разтреперани пръсти той развърза панталона си, хвана я за хълбоците и я придърпа нагоре. Краката ѝ се обвиха около кръста му, сякаш го оковаваха, и той бавно потъна в парещите ѝ дълбини.

Тя простена, изви се, затвори очи, притисна се към него, сякаш искаше да го погълне, а той се зарови дълбоко в тялото ѝ и се почувства така изгубен, неспособен да спре, изцяло обзет от вълшебството да бъде с нея, че не чуваше дори собственото си страстно дишане. По цялото му тяло премина тръпка, в съзнанието му пробяга мисълта, че този път, този път, тя наистина е негова. Само негова...

Тя се отпусна натежала в ръцете му и той я спусна на земята. Очите ѝ бяха блеснали и някак уплашени. Устните ѝ горяха – влажни и подпухнали.

За Бога, Рейн, глупчо, трябваше по-леко.

Той отметна влажните кичури от челото ѝ и я погали.

– Нараних ли те?

– Мисля, че си одрасках дупето.

– Я да видя.

Преди да възрази, той я обърна по гръб и заметна полата ѝ. На гладката ѝ кожа имаше малка червена Резка. Целуна я.

Тя подскочи и се развика:

– Вие, сър, сте много извратен човек.

Рейн коленичи в мокрите, загнили листа и черната пръст на Уелс и отвърна на жена си с нахална усмивка.

Тя прихна. Опита се да спре смеха си с ръка, но той с изля между пръстите ѝ, весел и звънлив.

Той се изправи на крака и понечи да тръгне към нея, но тя дойде сама. Този път устните му се докоснаха до нейните нежно и галовно.

Но целувката, започнала с крехка чувственост, скоро стана страдна и гореща и той не можеше да я понесе. Дръпна се рязко и пое дълбоко въздух, учуден от усилието, с което се въздържаше. Та тя беше негова съпруга, неговата бременна съпруга и заслужаваше повече от това да бъде обладана под някакво си дърво.

Дивият бял глиган лежеше на една страна върху обраслата с мъх земя. От кръвта, която попиваше в прогнилите листа, се вдигаше пара. Сабята, пронизала жилавата четина на рамото му, изглеждаше прекалено малка и крехка, за да го убие. Едното му око невидящо се цъкеше в балдахина от листа.

– Белият глиган... Легендите са верни, Рейн. Само най-смелите рицари могат да го убият.

Погледът ѝ беше изпълнен със странна светлина. Рейн не я бе виждал преди и му трябваше време да осъзнае от какво е предизвикана. Ариана се гордееше с него. Никога през живота си той не бе познавал

някой, който да се интересува дотолкова от него, че да изпитва гордост от постиженията му. Ако в този момент от храсталците бе изскочил дракон, той сигурно и него щеше да съсече, само и само да запази този блясък в очите на Ариана.

– Ако не беше ти, той щеше да нападне мен, Ариана, твоята смелост го уби.

Страните й поруменяха от свян, но тя поклати глава.

– Ами, аз бях толкова уплашена, че краката ми трепереха като на новородено агне. А когато глиганът се хвърли върху тебе, само стоях и пицях като глупачка. Ти си истинският герой.

Той хвана брадичката й и леко я разтърси.

– Много спориш, скъпа.

– Щом се налага да те вкарвам в правия път...

После Ариана предложи да отрежат главата на глигана и да я разнесат из цялото имение, набучена на кол, но Рейн й възрази, че това би било глупаво. Накрая се споразумяха да изпратят някой за трофея.

Конят на Ариана бе избягал по време на борбата и Рейн я качи на седлото пред него. Мантията беше раздрана от бивните на животното, а кожената туника на Рейн бе просмукана с кръв, така че на двамата не им оставаше нищо друго, освен да се приберат без връхни дрехи.

Седлото беше извито отпред и Ариана непрекъснато се плъзгаше по него, допираше се до гърдите на Рейн, а таза й постоянно се отъркваше в слабините му. Той я избутваше напред, но след две-три стъпки на коня, тя отново се свличаше. Плътта й сякаш се разстиляше по формата на бедрата му а гърдите й подскачаха и се галеха в ръката, с която той я придържаше.

– Боже, жено – извика по едно време той. – Та ти яздиш мен, а не коня.

Но тя просто се разсмя и още повече се стуши в него.

Когато излязоха от гората и започнаха да приближават към крепостта, мъглата постепенно започна да се разсейва. Бледата светлина къпеше пясъчните стени на Рудлан и им придаваше рубинения цвят на пресни малини.

Портата на крепостта зееше отворена, а отвътре се чуваха странни звуци, като глъч на ято врани. Рейн препусна през моста, спря зад крепостните стени и се плъзна от седлото. Ариана го последва веднага, без дори да дочака помощта му.

– Боже Господи! – възкликна тя, оглеждайки се наоколо.

Дворът беше пълен с мъже. Стотици мъже. Руси, чернокоси,

кестеняви, плешиви, с шапки, гологлави, дори бръснати. Мъже в бозави дрипи и ярки коприни. Мъже с изпъкнали мускули и вратове, дебели като стволоче. Мъже слаби и бледи като оризено брашно. С всякакви лица – кръгли и червендалести като августовски ягоди, обрулени и сухи, като обработена кожа, нежни, груби, всякакви. Някои от тях бяха толкова млади, че едва ли знаеха какво да правят с онова нещо между краката си, а други сякаш бяха преживели толкова много години, че едва ли можеха да си ги спомнят.

Рейн затърси сред тъпата онзи от тях, който по всяка вероятност ги бе събрал тук. Една рижава глава пробяга пред погледа му и той изрева:

– Талезин! Какво, по дяволите, става тук?

Момчето притича и застана въодушевено пред него.

– Това са любовниците на лейди Ариана, милорд.

– Боже Господи! – възкликна отново Ариана.

– И всички ангели! – допълни я Рейн и се огледа наоколо, неспособен да повярва на очите си. Проклетият оръженосец беше събрал всички мъже от Северен Уелс на възраст от четиринадесет до шестдесет години.

Рейн дочу задавен смях и се обърна. Ариана също гледеше събралата се тъпца, а после се обърна към Талезин и, сложила ръце на хълбоците си, се опита да му се скара, без да се размее междуременно.

– Какво, за Бога, мислиш, че ще правя с всичките тези мъже?

Момчето изпъчи гърди и се усмихна доволно.

– Реших, че трябва да имате избор, милейди.

– Разкарай ги! – нареди Рейн.

Черните очи на Талезин станаха кръгли и големи като воденични камъни.

– Всичките ли, милорд?

– Да не прибързваме, съпруже – намеси се Ариана, уж заинтригувана от един красив младеж с дълги черни къдри и одухотворени кафяви очи, който свенливо а усмихна на погледа ѝ.

Беше облечен в къса туника и тесни панталони, които разкриваха чифт снажни и мускулести крака.

– Разкарай ги! – повтори Рейн. – До един! И започни от този – посочи той усмихнатия младеж.

Смеейки се, Ариана хвана Рейн под мишница и се облегна на рамото му.

– Може би не е лошо да запазим някой друг кандидат, съпруже. В

случай, че отново проявите нехайство към брачните си задължения.

– Да, да – заклати енергично глава Талезин. – Знае се, че само доволните жени са добри и покорни съпруги. А за някои трябва повече от един мъж.

– Затвори си устата, момче! Иначе ще викна шивача да ти я зашие – изкомандва Рейн и се усмихна на Ариана. – Господарката само иска да ме накара да ревнувам. Крои ми капан, в който само глупаци могат да се уловят.

Талезин взе да гледа ту господаря си, ту жена му и в загадъчните му очи проблесна светлина, която гъстите му ресници бързо скриха. Той въздъхна тежко и престорено и отвърна:

– Да ми бяхте казали по-рано. Толкова труд хвърлих!

Рогът на стражаря надви гълчавата в двора и възвести приближаването на конници.

– Талезин! – изръмжа Рейн. – Гледай това да не е още някой кандидат за любовник.

Слънцето проби вече рехавата мъгла и лъчите му проблеснаха в сребърната броня на един рицар на бял кон. Следваше го оръженосец с копие, щит и сокол на юмука.

– Защо пък не. Това е граф Хю – каза Ариана с глас, който накара Рейн светкавично да се извърне.

Жена му се усмихваше и изглеждаше доволна, че вижда брат му, а Рейн усети, че го жегва горчива Ревност. Каза си, че не трябва да обръща внимание на такива глупости, но знаеше, че няма да го пребодее.

Граф Хю се носеше на белия си кон сред блясък на сребро и подръкване на звънчета. Той слезе от седлото, а когато се вгледа в тълпата наоколо, русите му вежди подскочиха.

Щом направи пълен кръг и огледа всичко, красивото му лице се озари от любопитство.

– Мога ли да попитам, за какво е всичко това?

Ариана пристъпи напред, сплете ръце на талията си и елегантно се поклони. Хю ѝ отвърна с бавна, ленива усмивка и погледът му запълзя от калните ѝ обувки, по скъсаната и изпоцапана рокля, през клечките и листата в косата ѝ, та чак до доволното, добре задоволеното изражение на лицето ѝ, което Рейн знаеше, че брат му няма да пропусне.

Или поне се надяваше, че няма да пропусне, както той самият не бе пропуснал страстта, появила се на лицето на Хю, когато сините му като метличина очи съзряха Ариана.

Подигравателният поглед на Хю се премести върху Рейн и графът

дори не се постара да скрие желанието, което изпитваше към жената на брат си. Вестта, която суровите сиви очи на Рейн му пратиха, беше ясна и точна: Тя е моя и ако си помислиш дори да я докоснеш, ще те убия.

– Някакво пиршество ли устройвате тук днес? – попита Хю с провличания с глас. – Или винаги е така пренаселено в Рудлан във вторник?

– Бях решила да си взема любовник – отвърна Ариана, без да подозира за съперничеството и борбата, които се разгаряха между двамата братя. – Но после промених решението си. Горкият Талезин съвсем не е доволен.

Хю отново вдигна вежди.

– Уведомете ме, ако отново го промените.

Рейн прегърна жена си през кръста и я придърпа до себе си.

– Просто малко недоразумение...

– Разбирам – въздъхна Хю, имитирайки разочарование. – Е, нося ти вести, които могат да се окажат добри, предвид на пренаселеността на малката ти крепост. Крал Хенри е хвърлил око на Тулуза. Събира армия при Поатие и свиква всичките си васали на оръжие. Вика теб, големи ми братко – ухили се ослепително Хю. – Специално попита за теб. Неговият най-смел и добър рицар.

Рейн отвърна на брат си с единственото, с което беше сигурен, че ще изтрие тъпата усмивка от лицето му.

– Хенри е избрал много неподходящо време да води война. Ариана е бременна.

След шест години брак брат му все още нямаше наследници, а Сибил беше на двадесет и седем и с всеки изминат ден остаряваше. Рейн знаеше, че Хю ще му завиди за тази красива жена, чиято млада утроба вече даваше плод.

Хю запази усмивката си с видимо усилие. Той се поклони леко на Ариана и каза:

– Моите поздравления за плодовитостта ви, милейди.

Рейн усети, че Ариана се скова още щом той спомена за бременността ѝ пред графа, но сега тя се дръпна от прегръдката му и каза:

– Благодаря ви, милорд. Съпругът ми е особено доволен. Най-последно получи онова, което най-силно желаше. А аз изпълних дълга си. Това също не е без значение за него.

– Е, ще се присъединиш ли към войската? – обърна се Хю към Рейн. – Или предпочиташ да платиш?

На рицарите се даваше право да платят известна сума, вместо да ходят на война, но всичките средства на Рейн, дори тези които още не

бе получил, бяха вложени в строежа на новата му крепост. Нямаше начин да плати на Хенри. Трябваше да се присъедини към армията му.

– Ще отида и ще се бия – отвърна той и погледна към Ариана, но тя гледаше Хю.

– Жалко, че ще се разделите с мъжа си толкова скоро след сватбата, лейди Ариана – подхвърли Хю. – За съжаление, аз няма да съм тук, за да ви утешавам. Дългът зове и мен.

– Лорд Рейн също трябва да изпълни своя дълг – каза Ариана и го стрелна с поглед, който Рейн не можа да разбере. – Поне този път майките, които ще погребват синовете си, убити от Черния дракон, няма да бъдат уелски.

Мандаринената светлина на лятното утро озари двора. Група въоръжени бойци закусваха в сянката на крепостните стени и между тях сновеше слуга с кана бира и огромна кошница, пълна със самуни хляб. Той наливаше бира в кожените чаши и раздаваше хлебчета наляво-надясно, а мъжете топяха хляба в бирата и лапаха. Ароматът на мая, бирена и хлебна, се смесваше с миризмата на коне, метал, кожа и... въодушевление.

Ариана стоеше на стълбите пред замъка и гледаше златния шлем на Талезин, който проблясваше на яркото слънце, докато момчето затягаше нагръдника на коня на Рейн. Големият черен жребец риеше в пръстта и се опитваше да отхапе парче от кожената туника на оръженосеца. На хълбока на животното имаше розово-сивкаво плешиво петно, което така й не се възстанови напълно след изгарянето.

До Ариана, премествайки тежестта си от крак на крак, стоеше сър Одо, който щеше да остане с група мъже да пази крепостта. Двамата чакаха Рейн, която вървеше към тях в черната си броня.

Беше я любил през цялата нощ с отчаяност, която я плашеше. Прегръщаше я така, сякаш се страхуваше, че няма да се върне вече. Това отчаяние бе присъствало, макар и в по-лека степен всеки път, когато бяха оставали насаме през последната седмица. Любеха се, но той не проронваше ни дума.

Сега стоеше пред тях с личния си печат – символ на господството му. Ариана очакваше, че ще го даде на сър Одо и остана изненадана, когато той хвана китката й и положи тежкия гравирани диск в дланта й.

– Всичко, което предприема съпругата ми, лейди Ариана Рудланска, да бъде приемано като мое лично решение – каза той достатъчно високо, за да го чуят всички.

– Ще ви служа вярно, милорд – отвърна със свито гърло тя.

Пред сър Одо и всички мъже, събрани в двора, той се наведе и я целуна нежно.

Дългата процесия с провизиите и оръжието се източи през портата сякаш за миг, следвана от стрелците и войската. Рицарите, които бяха на коне и се придвижваха по-бързо, отначало тръгнаха вяло и бавно, но скоро и те изчезнаха от погледа. Само Рейн, оръженосеца му и десетина от най-верните му мъже останаха.

Всички бяха вече по седлата и чакаха само Рейн. За втори път тази сутрин Ариана го видя да се приближава до нея и си помисли, че този път ще го каже, ще изрече думите.

Но той не промълви, дори не каза сбогом. Просто я погали по бузата, метна се на коня и замина.

Тя го проследи с поглед и когато беше прекосил половината поле, хукна след него и извика името му. За миг си помисли, че няма да се обърне, но той каза на хората си да вървят, слезе от коня и зачака.

Тя се спусна към него. Росните треви мокреха полата ѝ и се препли-таха в краката ѝ, а тя тичаше и сякаш не можеше да измине разстоянието. Хвърли се в прегръдките му и острите ръбове на ризницата му се впиха в гърдите ѝ. Той я целуна горещо и страстно и погали лицето ѝ с opakото на ръката си.

– Господи, какво си дете! Не плачи. Ще се върна.

– Не плача – отвърна му тя, макар очите ѝ да се премрежваха от сълзи. – И хич не ме е грижа дали ще се върнеш, или не, норманецо.

Той се усмихна с чисто мъжко задоволство. Знаеше, не го лъже.

– И ме гони чак дотук, за да ми го кажеш?

Тя припряно бръкна в колана си и извади топче коприна.

– Забравих да ти дам това.

Беше знаме за копието му. На кървавочервената коприна тя беше избродирала неговия черен дракон, използвайки кичури от собствената си коса.

Той не продума, но на лицето му грейна онази красива усмивка, от която сърцето ѝ спираше. Притисна я в прегръдките си и отново я целуна – страстно и пламенно.

Когато отдели устни от нейните, тя продължи да виси на врата му.

– О, Рейн... – прошепна тя и млъкна, шокирана от онова, което ще-ще да изрече. – Толкова ще ми липсваш.

– И ти ще ми липсваш, мъничката ми – отвърна той и отпусна ръце. – Трябва да тръгвам.

Но не го направи. Притисна я отново в прегръдките си, целуна я за

последен път и тръгна към коня си без да се обръща. Метна се на седлото и препусна по пътя пак без да се обърне. Без да се обърне настигна хората си и пое на юг към Франция и войната.

Ариана стоеше в зелената ливада и гледаше фигурата му, която ставаше все по-малка и по-малка, надявайки се, че той ще обърне последен поглед назад и съзнавайки, че няма да го направи. Когато почти преваляше последния хълм, той дръпна юздите на коня си и махна с ръка за сбогом.

Ариана се втурна назад към крепостта, прекоси на един дъх двора, затрополи по дървените стълби на кулата, изкачвайки две но две стъпалата до върха, и изпъзля на малкия бордюр, който опасваше покрива. Оттам, ако се изправеше, можеше още да го вижда – малка черна точка на далечния хоризонт. Тя остана загледана в тази точица, която се смаляваше и смаляваше, докато накрая съвсем изчезна.

После извърна глава от пустия път и, опряла гръб в грубата каменна стена, се свлече бавно на пода. Притисна лице в твърдите си колена и заплака.

– Трябваше да му го кажа, трябваше да му кажа, че го обичам.

Но той беше заминал.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

– Милейди, трябва да видите суматохата долу!

Едит нахлу в стаята и донесе със себе си смях и викове. Кръглото ѝ, надупчено от белези лице беше грейнало като факла от многото коледно вино.

Ариана беше седнала на една табуретка пред мангала да разреши косата си, но в този момент се забавляваше като прокарваше палец по зъбците на гребена, издавайки дразнещ звук. Тя тури ленива усмивка на лицето си се обърна към обидчивата прислужница.

– Какво става?

– Господарят на прегрешенията нареди на Берта да назове пред целия замък всичките си любовници. Боже опази! Да знаете, милейди, в този момент много женени мъже се гънат като гъсеници.

Едит се закикоти, а от очите на Ариана изведнъж бликнаха сълзи.

– Милейди! Какво става? Защо плачете?

– Не плача! – отвърна ядосано Ариана. – Аз никога не плача. Господи!

Тя захвърли гребена и зарови лице в шепите си. Едит я потупа по рамото и взе да я успокоява.

– Това е от състоянието ви, милейди. Бременността кара жените да плачат без причина.

– Да... сигурно.

Не, не е заради това, помисли си Ариана. А защото Рейн го няма. О, Боже, толкова ми липсва.

Беше като нестихваща болка този неин копнеж да го види, да го докосне. Болка, загнездила се дълбоко в гърдите ѝ, като рана, която кърви отвътре.

Едит затвори вратата и фалшивото ручене на гайда и миризмата на вино и дим, които се носеха от залата, останаха отвън. Целият Рудлан беше дошъл да вземе участие в коледния празник на господаря.

Отначало Ариана бе въодушевена от приготвянията за Коледа. Те ѝ създаваха работа и за малко я откъсваха от мислите ѝ по Рейн. Цялата зала беше така украсена с бодлива зеленика, бръшлян и лаврови клонки, че изглеждаше сякаш самото лято е влязло вътре. Коледният дънер – толкова голям, че двайсет мъже трябваше да го носят – тлееше от дванадесет дни в камината. Ариана бе придумала готвача да направи

всичките традиционни за Коледа ястия – сладкиши с мед и джинджи-фил, варено жито, шкембе в тесто и сладко крушово вино. А за да стане празникът още по-славен, една пътуваща трупа мимове бе склонена срещу торба монети и бъчвичка вино, да спре в крепостта и да разиграва раждането на Христос в обора.

На Ралф, овчаря, се падна бобеното зърно от коледната пита и той бе коронясай за Господар на прегрешенията. Първата му заповед беше отправена към лейди Ариана – тя трябваше да изпее една песен и да танцува върху маса. Благодарение на братята си, Ариана знаеше доста неприлични песни и избра една от тях, която със сигурност щеше да възпламени тълпата, без да шокира крехката душица на крепостния пастор. Но скоро след изпълнението шумотевицата ѝ досади. Ариана се извини, че е уморена и отново се прибра в стаята си.

Надяваше се народът на Рейн да остане с впечатлението, че по здравословни причини не е останала до полунощ да чуе звънчетата и да изпее с тях коледните песни. Ала всъщност я бяха прогонили смехът и двойките, които танцуваха и се целуваха.

Едит взе гребена и започна да разчесва сплетените кичури на Ариана.

– Много хора коментираха красотата ви тази вечер, Милейди. Разцъфнахте с бебето.

Ариана изсумтя съвсем не по женски и се погледна в гравираното огледало, което Рейн ѝ бе подарил. Наедриялото ѝ лице я гледаше от лъскавата повърхност. Ако в този момент Рейн прекосеше моста на крепостта, той щеше да завари една жена с издут корем, подути крайници и отвратителна пъпка на челото.

Бебето ритна и Ариана подскочи. Разправяха, че ако детето ритна често и силно, то ще бъде момче. Ако това беше вярно, то тя със сигурност носеше един малък рицар, който щеше да стане шампион по дуелите, като баща си, защото я търбушеше денем и нощем.

Ариана въздъхна. Всъщност наистина се чувстваше уморена, макар да се съмняваше, че ще заспи. Погледът ѝ се насочи към брачното ложе. То изпълваше стаята, възкачено на гравираната си платформа, с тежките си завеси от зелена тафта. Ала беше празно без него.

Тя се загърна в халата от мека вълна и придърпа столчето си още по-близо до мангала. Търсеше топлина, макар да не ѝ беше студено. По това време на вечерта, когато предстоеше да си легне, тя най-често мислеше за последната им нощ заедно.

Бяха се любили отново и отново, докато накрая, уморени до смърт,

заспаха – слели се един със друг, така обвили тела, че сякаш нямаше място, където да не се докосваха. През тези дълги часове на любов имаше мигове, толкова мигове, в които дори душите им се сливаха. Тя бе чакала цяла нощ той да ѝ каже нежните думи, но той не промълви и тя повтаряше само в сърцето си онова, което искаше да му признае на глас.

„Какво ли бе чувствал, когато я прегръщаше и целуваше?“ помисли си тя сега. Когато проникваше вътре в нея и телата им се сливаха?

– Милейди?

Ариана вдигна глава и се изненада, че Едит стои пред нея със златия купел на Мирдин в ръце.

– За какво ти е това? – попита Ариана по-остро, отколкото възнамеряваше.

– Мина един пилигрим днес, милейди. Продаде ми гарафа светена вода от извора на Света Уинифред. Помислих си, че ще искате да видим какво ще бъде бебето – отвърна прислужницата и смутено се огледа наоколо. – Видях тая съдинка на раклата отсреща и си помислих да сипя светената вода вътре. Може, нали.?

Ариана се усмихна и сложи купела в скута си. Смяташе се, че бременната може да познае пола на детето си, ако прободете пръста си и отцеди капка кръв във водата на някой свещен извор. Може би вълшебният купел на Мирдин щеше да помогне за магията.

Едит ѝ подаде един кухненски нож и, стиснала зъби срещу болката, Ариана опря острия му връх в палеца си. Но после се разколеба.

– Ако потъне, ще е момче – разясни Едит. – Ако плува, ще е момиче.

– Знам... но изведнъж се уплаших. Може би не искам да знам.

Едит понечи да вземе купела, но Ариана я спря.

– Почакай.

Тя бодна пръста си и отцеди една капка кръв във водата. Капката започна да потъва, но после отново изплува на повърхността.

– Какво, по дяволите, значи това? Момче ли ще е или момиче?

– Не знам, милейди. Може би трябва да опитате пак. Ала водата вече се бе обагрила в червено, прекалено червено за толкова мъничка капка кръв. Ариана гледеше вцепенена кървавата вода и изведнъж усети, че тя я тегли, поглъща я, увлича я цялата. Дланите ѝ стиснаха вълшебния купел и по ръцете ѝ пробяга огнен стълб. Ариана усети силата на видеието и съзнанието ѝ закрепя:

Не, нищо не искам да виждам.

Лъжеше се. Искеше да види бъдещето, имаше нужда от силата на

виденията.

Водата се завихри, все по-силно и по-бързо. Превърна се във кървав водовъртеж, от който се надигаше алена мъгла. От дълбините на този бесен кръговрат блесна светлина – ясна и студена светлина, която я обгръщаше, докато всичко наоколо стана ледено и бяло като замръзнал сняг.

Боен кон профуча от светлината към нея, а после лъченето избледня и се превърна в гора – хладна и влажна, пълна с тежкия мирис на загнили листа и тръпчивата миризма на страх, като горчива пот. Земята се тресеше от удари на метал и викове на мъже. Сред мъртвите есенни листа, които летяха наоколо, изведнъж блесна ярка, пронизителна светлина – слънцето, уловено в лъскава броня. Ариана вдигна ръка да предпази очите си.

Метално острие проблесна сред пожълтелите листа на дърветата... той вдигна щита си и рой стрели се изсипаха върху излъсканата кожа с трясък, от който костите му изпукаха. Той смущка коня си и се втурна напред през гъсталациите с нечовешки вик: „А moi, А moi...“ Клони брулеха лицето му, мъртвите листа се заплитаха в косата, връхлитаха върху очите му, а той отчаяно се бореше да затегне шлема си с една ръка.

Мъже и коне препускаха, блъскаха се, нападаха и падаха повалени. Просветваха саби, бойни викове разтърсваха небето, писъци и зловещи клетви цепеха въздуха. Мъжете проклинаха Господа и се молеха на Дявола да ги спаси. Навсякъде витаеше тежката, сладникава миризма на кръв.

Той нападнаше... От копието му се стичаше пот, дървената дръжка се плъзгаше в ръцете му, но той стискаше с цялата сила на изпъкналите си мускули и продължаваше да напада. В здравата му хватка, върхът на копието се изправи и закова нечие рамо. Той усети как острието потъва в човешка плът и задира по костта и пусна дръжката.

От устата му се изтръгна вик. Нечовешки вик. Той грабна сабята си, замахна и спря мечът на нападателя. Стоманата се сблъска с трясък, от който ушите му заглъхнаха. Той отблъсна вражеския меч и вдигна сабята си да прободне шията на нападателя. Меката плът поддаде без звук. Боздуган прелетя над главата му, толкова близо, че погали страните му като въздишка.

Замахна. Последва писък, отначало пронизителен, а после глух и далечен. Кръв блисна по тялото му топла и лепкава. Той преглътна парливия дъх в устата си – дъх на ярост, кръв, безпощадност и страх – и продължи да убива.

Рог зави за отстъпление.

За миг настъпи тишина. А после дойдоха стенанията, цвиленето на ранен кон, крясъците на враните и... нещо влажно и топло по тялото му. Кръв! Не негова, слава Богу.

Ръката му започна да трепери и той прибра сабята си в ножницата да скрие треперенето от самия себе си. Ариана... тя изпълваше съзнанието му. Усещаше я като топла и нежна милувка. Стори му се, че я вижда – заспала дълбоко в леглото им, уловила светлината на свещите в дългата си лъскава коса. Тя се сви и извика в съня си. Викаше името му. Препреждаваше го!

Обърна се. Един мъж в сребърна броня изникна от гъсталака. Не носеше шлем и златистата му коса светеше по-ярко от жълтите листа, по-силно от слънцето. Държеше дълъг уелски лък.

Лъкът се вдигна. Една стрела – лъскава и остра, украсена с петлюови пера, се насочи към сърцето му. Мъжът се усмихна.

– Умря ли днес, големи ми братко?

– Още не, малкия.

Разсмя се. Бяха играли тази игра и преди, но след миг осъзна, че този път правилата бяха други. Не му остана време да се наведе. Стрелата изсвистя и удари гърдите му като тежък юмрук. Чакаше болката, но не усети нищо. Дочу някой да вика името му, а после се отпусна и потъна в мека бяла светлина...

Ариана...

– Рейн!

Ариана подскочи. Викът още трептеше в устата ѝ, кълтеше в ушите ѝ.

Тя лежеше на леглото направо върху кувертиурата, облечена в предишната си вълнена роба. Но факлите бяха угасени и само нощните свещи хвърляха бледа светлина.

– Едит? – прошепна тя, макар да знаеше, че в стаята няма никой.

Във въздуха витаеше топла, сладникава миризма. Позната миризма, но на какво?

Ариана стана от леглото, борейки се със световъртежа и болките в стомаха. Нещо просветваше на раклата до прозореца. Златният купел.

И тогава всичко преживяно се върна в съзнанието ѝ като нестихваща болка в гърдите.

Рейн се бие в някаква гора във Франция. Смърт, кръв, писъци, а после тишина... Тя се бе обърнала, не той се беше обърнал, за да се озове пред Хю, който насочваше лъка си към него. Беше твърде късно.

Отпусна се и потъна в мека бяла светлина... – Не! – проплака Ариана.

Стоеше наред стаята и се опитваше да преглътне парализиращия страх. Името му кълтеше като барабанен звън в съзнанието ѝ: Рейн, Рейн, Рейн... Трябваше да го предупреди. Молеше се този път купелът да я бе дарил с частица от бъдещето, а не от миналото.

Облече се за дълъг път, взе острата си кама и тръгна. На вратата закачи издутия си корем и се разсмя почти истерично. Непрекъснато забравяше, че тялото ѝ бе по-едро, отколкото бе свикнала.

В главата ѝ се прокрадна мисъл за това как може да се отрази тежкото пътуване на нея и на нероденото им дете, но тя бързо я прогони. Селянките оряха на полето сутрин, следобед спираха, за да родят децата си, а вечерта вече предяха вълна край огнището. Ако те имаха силите да се справят, то тя беше двойно по-силна. „Потомците на Гвинедия са живали като старо месо“, бе казвал често баща ѝ. Едва ли можеше да ги сломи човек...

При цялата суматоха, която все още цареше в замъка, не ѝ беше трудно да се измъкне незабелязано, ала когато излезе на двора, тя нахлупи обшитата си с кожи качулка и гледаше да се движи в сянка. Земята сякаш бе обкована в тежка броня – толкова студена и твърда я усещаше под краката си. Но сняг нямаше. Небето беше ясно като лед, обсипано със звезди.

Пред обора горяха факли, макар да нямаше никой наоколо. Ариана се шмугна вътре и започна бързо да оседлава коня си.

– Боже опази! Знаех си, че това ще стане рано или късно. Човек трябва да ви следи всеки миг, иначе веднага се спускате в някое безумно приключение!

Ариана застина. Дъхът ѝ спря в дробовете.

– Талезин!

Първата ѝ мисъл бе, че Рейн се е върнал и сърцето ѝ се изпълни с радост. Не, ако беше така, стражарите щяха да надует фанфарите с всичка сила, та и глухите да разберат, че господарят се връща.

– Какво правиш тук? Къде е мъжът ми?

– Господарят е във Франция. Милейди, мога ли да ви попитам защо оседлавате кон посред нощ?

Златният шлем на момчето пулсираше и искреше. Около него трептеше синя светлина, а очите му... Очите му бяха като две ярки звезди плувнали в черно море.

„Дали не си въобразявам?“, помисли си Ариана. Не може да бъде.

– Отивам във Франция.

Навън беше излязъл силен вятър. Стените на обора простенаха под напора му, някъде се затръшна врата. Изведнъж стана студено. Дъхът излизаше на бял облак от устата ѝ. Вятърът фучеше през процепите и вдигаше прахта и сламата в малки вихри. Ариана придърпа мантията си да задържи пронизващия студ отвън.

– Милейди, що за глупости. Чакате дете, а Франция не е като да отидете до града. Южният бряг е на левги оттук, а после ви трябва лодка, за да прекосите канала.

Ако успеете с Божията помощ да стигнете някак до Франция, какъде ще тръгнете после?

Ариана поклати глава, опиянена от блясъка в очите му.

– Предлагам да не ходите никъде – продължи той. Устните му се въртнаха в хитра, типично момчешка усмивка. Но той не беше момче, Ариана вече бе сигурна в това.

Вятърът свистеше и обстрелваше стените с нещо като чакъл.

– Освен това, вижте каква буря е навън – допълни той.

– Лъжеш, момче! Само преди миг небето беше чисто като планинска вода.

Ала бе станало толкова студено. Пък и този вятър...

Ариана хукна през обора и отвори вратата.

Навън вилнееше заслепяваща снежна виелица. Ледени кристалчета бодваха лицето ѝ, а вятърът режеше страните ѝ като нож и насълзяваше очите ѝ.

Той го прави. Накара снега да вали, както бе предизвикал и пороя, който напълни реката и отнесе моста.

Изведнъж той отново стоеше пред нея, макар да не го бе видяла да се движи. Шлемът му грееше като ярко лятно слънце. Синята светлина, която го обгръщаше като ореол, пулсираше и стана още по-силна.

– Ти си магьосник! – възкликна Ариана.

– Де да бях, милейди – закикоти се по момчешки оръженосецът. – Щях да превърна сър Стивън в жаба, загдето ме наби този следобед, защото не съм бил почистил бронята на лорд Рейн както трябва. На него пък какво му влиза в работата. Господарят никога не ме бие. Е, вярно вика по малко, но...

– Щом са те били този следобед във Франция, как се озова сега тук?

Боже Господи, започнах да се обърквам, помисли си Ариана. Сигурно сънувам.

И все пак всичко изглеждаше толкова истинско. Конете пръхтяха в клетките си, миришеше на слама и оборска тор, кожата на качулката ѝ я

гъделичкаше по лицето.

Преди беше получила видение... Бе хванала златния купел в ръка и бе усетила притегателната му сила. Но сега...

Ариана сграбчи Талезин за ръката и по тялото ѝ премина огнена стрела, сякаш бе докоснала златния купел.

– Талезин, представа нямам как си дошъл дотук, но трябва да се върнеш обратно при лорд Рейн. Трябва да го предупредиш, че брат му ще се опита да го убие...

– Той е в безопасност, милейди. Не му е писано да умре във Франция. Повярвайте ми!

Думите му прокълтяха в съзнанието ѝ: Повярвайте ми, повярвайте ми...

Очите му светеха като две звезди, познали мъдростта на вековете.

Времето е един кръговрат, помисли си Ариана, и тези очи виждат всичко. Всичко, което е било, което е и ще бъде.

В очите му заблестя бяла светлина и сякаш проникна в съзнанието ѝ. Тя потъна в този светъл ореол и затърси отговор на единствения въпрос, който я вълнуваше.

Писано ли му е на Рейн да я обикне?

Видя, че устните му се помръднаха и разбра, че той ѝ е отговорил. Но не можеше да го чуе. Светлината притъпяваше сетивата ѝ като пискък, удавяйки и гласа му, и свистенето на вятъра отвън, и дори страховете ѝ. В един изпълнен с щастие миг тя си помисли, че е разбрала всичко. Ала после бялата светлина се разпръсна на хиляди бляскави кристалчета, които литнаха и се стопиха като късни снежинки.

– Милейди, будна ли сте?

Ариана отвори очи и видя кръглото мораво лице на Едит. Прислужницата държеше чаша топла мента в ръка и я поднасяше към устните ѝ.

– Толкова дълго спяхте, че вече бяхме започнали да се притесняваме.

Ариана избута чашата без да отпие, стана, наметна робата си и отиде до прозореца. Бледо воднисто слънце висеше ниско в зимното небе. На земята нямаше нито една снежинка.

Едит се суетеше около леглото и оправяше кувертю-рата.

– Чу ли бурята снощи? – попита я Ариана. – Имаше сняг и вятър, беше толкова студено.

Едит сложи ръка на устната си да не се размее.

– О, не, милейди. Може би ви се е присънило.

Ариана прекоси стаята и застана пред мангала да стопли

разтрепераните си ръце.

– Виждала ли си Талезин тази сутрин? – попита небрежно тя.

Надупченото лице на Едит се сбърчи от недоумение.

– Талезин ли? Ами той е във Франция, прислугва на господин съпруга ви. – Тя се приближи до Ариана и иначе спокойното ѝ лице доби разтревожен вид. – Милейди, изглеждате бледа. Може би все пак ще е по-добре да прекарате деня в леглото.

Ариана се остави на прислужницата да я отведе обратно в леглото и попита:

– Едит? Снощи нали донесе светена вода от извора на Света Уинифред да видим какъв ще е пола на детето?

– Да, милейди.

– И к-какво стана?

– Ами, отначало не можахме да разберем. Капката уж потъна, но после отново изплува отгоре. И тогава опитахме пак и... – Момичето млъкна и очите ѝ за миг станаха безизразни, но тя примигна и продължи: – Накрая потъна, милейди. Да, точно така. Момче ще бъде.

Ариана се отпусна в леглото и остави Едит да я завие, подпъхвайки одеялото под тялото ѝ като на дете. Беше сигурна, че прислужницата едва ли си спомня какво се бе случило през последната нощ. Едит бе погълнала толкова много коледно вино, че без съмнение за нея всичко бе просто една мъгла.

Може би ми се е присънило, помисли си Ариана. Сънувала съм и видението, и Талезин в обора, и бурята. Сън или не, какво значение имаше това сега, след като тя не можеше нищо да промени. С мъдростта на утрото тя съзнаваше, че не може да отиде до Франция, не и бременна в шестия месец, и без ни най-малка представа къде се намира Рейн.

Във видението ѝ бе есен, дърветата се бяха обагрили в червено, златисто и кафяво. А досега вятърът сигурно бе обрулил клоните до голо, а земята бе станала твърда и скована от лед и сняг. Каквото и да бе видяла, то вече се бе случило. А ако беше мъртъв...

Ако той бе мъртъв, тя щеше да го разбере. В сърцето ѝ щеше да зейне огромна дупка, която нищо нямаше да запълни.

Кораловото море заблъска по носа, когато корабът зави и пое към широкото устие на Клим. Ято чайки литна напред да проправи пътя, а западният вятър изпълни кожените платна и го носеше към дома.

Домът.

Рейн стоеше на острия нос и нехаеше за солените пръски, които обсипваха лицето му. Лека мъгла бе легнала над брега. На върха на един

хълм се очертаваше силуетът на мъж, хванал здраво ралото в двете си ръце, а пред него вървеше жена, която водеше воловете. Ралото потъваше дълбоко в черната пръст и оставяше рохка прясна бразда в чернозема.

Неговата земя.

Беше тръгнал през септември, когато реколтата току-Що бе събрана. Сега бе краят на април – време за оран и сеитба, но не земята му бе липсвала през цялото това време, нито сигурността и удобството на крепостта му, нито дори мечтите и амбициите, които бе оставил след себе си. Липсваше му тя.

Ариана... неговата съпруга.

Скоро щеше да я види. Скоро щеше да потъне в тези морскозелени очи, щеше да опита сладостта на устните ѝ, щеше да притисне това нежно тяло в прегръдките си.

– Приливът настъпи, милорд – обяви Талезин през рамото му. – Този път ще успеем да стигнем чак до кея.

Рейн удостои оръженосеца си с леко кимване и продължи да гледа напред. Червеникавите стени на Рудлан се появиха иззад хълма. Пролетният вятър донесе звън на камбани. Дълбоките удари на градската камбана се сляха със звънливото чуруликане на параклиса в крепостта и изпълниха небето със славна песен.

– Видели са ни, милорд – каза Талезин. – Поздравяват ви за добре дошъл.

Корабът спря сред рибарските лодки близо до преливното колело на воденицата. Воденичарят, дебел като кифла, излезе от къщичката и обърса ръце в набрашнената си престилка.

– Защо бият камбаните, човече? – викна Рейн от кея и присви очи срещу последните лъчи на залязващото слънце.

– Викат светиите да облекчат болките на лейди Ариана, На път е... – Мъжът изведнъж разпозна чертите на човека, с когото говореше, и лицето му светна. Той свали припряно шапката си и ниско се поклони. – На път е синът ви, ако даде Бог, милорд.

Страхът удари Рейн в гърдите като юмрук.

– Талезин, намери ми кон!

Момчето скочи с трясък на кея и безгрижно отвърна:

– О, няма нужда да бързате, сир. Първите бебета винаги много се бавят. Може да минат часове, преди да се ро...

– Талезин, затвори си устата и веднага ми намери един проклет кон, преди да съм те провесил с краката надолу!

В края на краищата така и не дочака кон, а хукна пеша към крепостта. За това с години щеше да се говори – Господарят на Рудлан, който победоносно се връща от война да търчи по пътя, сякаш всички дяволи са по петите му, само и само да се прибере навреме за раждането на първото си дете.

Когато Рейн прекоси моста и връхлетя в двора, сърцето му сякаш се бе заклешило току под гърлото и той не можеше дъх да си поеме. Крепостта изглеждаше необикновено безлюдна за този час на деня. Дори кучетата бяха замлъкнали.

Вратата към стаята му бе открената, но скоро едрото тяло на Беатрис, акушерката, скри и малкото, което можеше да се види.

– Милорд! Не може да влезете вътре! Забранено е.

– Тук аз казвам кое е забранено и кое не – изсумтя Рейн и пое дълбоко въздух.

Знаеше, че мъжете не се допускат в стаята на родилката и по принцип приемаше това правило. Но беше решен да види жена си.

– Искам просто да я погледна и ще си изляза – каза той и се усмихна с една от онези редки усмивки, които разтапяха сърцата на жените от Йерусалим до Париж.

Острият нос на Беатрис се сбръчка, когато тя му хвърли кръвнишки поглед, но в края на краищата и тя, като всяка жена, не можа да устои на усмивката му.

– Добре тогава. Но само за минута. Да сме наясно – каза му тя с глас резлив като оцет и се отмести от вратата.

Рейн тихо пристъпи прага. Вътре горяха толкова много факли, че стаята приличаше на пещ. Всичко бе подготвено за раждането – на пода имаше чисти тръстики, сладки билки вряха в медни казани, наслагани по всички възможни места.

Ариана стоеше зад един камъшитен параван, подкрепяна от Едит. Тънката риза, с която бе облечена, бе така пропита с пот, че лепнеше по тялото ѝ. Косата ѝ се спускаше на мокри сплътстени кичури по гърба. Лицето ѝ беше бледо като стара свещ, а под очите ѝ лежаха сенки, тъмни и морави като стари синини. Ала онова, което най-много впечатли Рейн бе коремът ѝ – огромен и издут, натежал от детето му.

Буца заседна на гърлото му и за негова изненада, в очите му запариха сълзи.

– Не можа ли да изчакаш ден-два да се прибера, малката ми?

Едва тогава тя го видя и зениците ѝ се разшириха. Радост грейна на измъченото ѝ лице. Радост, която той не можеше да не забележи и която

толкова го стопли. Тя с усилие пристъпи към него и той прекоси стаята на три крачки, за да я вземе в прегръдките си.

Въпреки тежестта на плода, тя бе крехка и лека като току-що изваяно стъкло. Той приглади мокрите ѝ кичури и я целуна. Устните ѝ бяха сухи и напукани, но се усмихваха.

Тя погали лицето му и притисна своето до него.

– Мислех си, че никога няма да дойдеш. Че няма да се върнеш да видиш сина си.

Той понечи да я притисне още по-здраво в прегръдките си, но изведнъж цялото ѝ тяло се стегна и през стиснатите ѝ зъби се процеди стон. Спазъмът бе силен и жесток и дори той го почувства.

По челото му изби пот. Той бавно я отдели от себе си и тихо каза:

– Ариана... трябва да тръгвам.

Тя се вкопчи в ръцете му и го погледна с пълни със сълзи очи.

– Не, ще останеш, норманецо. И ти имаш вина за всичко това и ще го преживееш заедно с мен докрая.

– Не мога, Ариана – потупа я той по гърба. – Не е разрешено.

– Шт! Откога някаква си забрана може да спре Черният дракон да направи това, което иска? – смърти го тя, но той видя страха в очите ѝ и усети как гласът ѝ затрепери. – Остани, Рейн. Моля те!

Акушерката пхна кръглото си лице между тях и го подкани:

– Милорд...

Рейн вдигна глава и отсече:

– Оставам.

– Но...

– Оставам!

Акушерката така стисна устни, че те едва не изчезнаха от лицето ѝ. После сви рамене сякаш искаше да каже „Твоя воля“ и тръгна да си върши работата.

Едит се приближи до тях, усмихна се свенливо на Рейн и пхна някакъв жълт камък в ръцете на Ариана.

– Това е кехлибар, милейди. За късмет. Бебето ще се роди скоро, милорд – обърна се тя към Рейн. – Водите на господарката вече изтекоха и ѝ дадохме отвара от оцет със захар, прах от слонова кост и орлови фъшкии.

– Орлови какво? Господи!

Той погледна Ариана и видя в очите ѝ смях, но миг след това те отново потъмняха от болката на поредния спазъм, който разтърсваше тялото ѝ.

Странно чувство се надигна в гърдите му. Не можеше да определи какво е то, защото никога не го бе изпитвал преди, но му изглеждаше като някаква глупава гордост, нечовешка за един такъв момент. Не беше познавал друга жена като нея и това, че сега тя бе негова, изпълваше сърцето му с щастие.

Той пхна ръка под кръста ѝ да поеме част от тежестта.

– Не трябва ли да лежиш?

– Не, искам още малко да повървя. Сякаш така ми става по-леко.

Но скоро контракциите станаха по-силни, зачестиха и акушерката заяви, че е време. Едит свали ризата на Ариана и я отведе на родилния стол. Беатрис пхна в ръцете на Рейн едва съдинка с елей и отсече:

– Така и така ще стоите тука, поне да помогнете с нещо. Втрийте това в корема ѝ. Ще облекчи болките.

Рейн приклекна до жена си и изсипа малко от помадата в дланта си. Сместа беше хладна и миришеше на рози. Той вдигна глава и ръката му спря във въздуха. Имаше нещо безкрайно еротично във вида ѝ, макар то да не възбуждаше мъжествеността, а съзнанието му. Може би бе тази неподправена женственост, която се излъчваше от цялото ѝ тяло. Коремът ѝ издут от плод, краката ѝ широко разтворени, разкривайки влажен, тъмен и тайнствен мъх по средата. В този момент тя бе всичко за него – жена, майка, богиня.

Той разтла мазнината по кожата ѝ. Коремът ѝ потрепна и се раздвижи в усилието да изтласка бебето.

Ражда се дете, помисли си той. Моето дете.

Тази мисъл го уплаши и принуди. Той съзнаваше колко незначителна бе ролята му за всичко това и се презираше, че не може да направи нищо за да ѝ помогне.

Акушерката докосна рамото му и той подскочи.

– Застанете отзад, милорд, и я дръжте.

На стола имаше дървена облегалка. Рейн хвана Ариана под мишниците и я притисна назад. Тя се скова и започна да се върти в ръцете му, а коремът ѝ се стягаше в передния спазъм.

– Няма да викам. Няма да ви посрамя, милорд – процеди тя през стиснатите си зъби.

– Знам – отвърна ѝ той и я целуна по мокрото чело. Гърбът ѝ се изви, главата ѝ се обърна назад, докато жилите по врата ѝ изпъкнаха като въжета, устните ѝ се изкривиха в нечовешка болка. Неспособен да гледа повече, Рейн извърна глава, погледът му попадна върху един съд със светена вода, приготвен за последния ритуал, и стомахът му се сви.

Понечи да се моли, но никакви молитви не му идваха на ум.

Тялото ѝ се гънеше, извиваше се жестоко и от стиснатите ѝ устни се процеди стон, който приличаше на Рейн на последен писък на удушена птица.

– О, Боже! Умира ли?

Тънките устни на Беатрис се извиха в надменна усмивка.

– Боли, милорд. Това е болка, която вие, мъжете, твърде малко познавате.

Той искаше да я познае, искаше да я изтърпи вместо нея, да поеме нейната болка в себе си. Спомни си колко мъничка и нежна бе тя в нощта, когато той така грубо изконсумира брака им. Причини ѝ болка тогава, а сега също бе виновен за мъките ѝ. Ако жените рискуваха да стигнат до такива терзания всеки път, когато лягаха с мъж, то бе учудващо как още не бяха пожелали да затрият мъжете от лицето на земята.

Акушерката намаза ръцете си с някаква лепкава микстура и ги пъхна между бедрата на Ариана. Едит започна да се моли на глас Света Маргарита да освободи леко господарката ѝ от детето.

Изведнъж Рейн видя нещо кръгло и тъмно да се появява между краката на жена му и осъзна, че това е главата на бебето. Коремът на Ариана се сви отново и цялото дете се плъзна в ръцете на акушерката – кърваво и слизесто. Бясното дишане на Ариана почти заглуши пронизителния му писък.

– Момиче е, милорд! И всичко си има!

Но Рейн гледаше жена си. Очите ѝ бяха затворени и на фона на предишните мъки, тя изглеждаше толкова неподвижна, че въпреки учестеното ѝ дишане, Рейн за миг си помисли, че последната контракция я е убила. Акушерката трябваше да вика името му на няколко пъти преди той да обърне вцепенен поглед към дъщеря си.

Тя беше моравя и сбръчкана и невероятно мъничка. Акушерката отрязва и завързва пъпната връв и после положи бебето в ръцете му. Той го държеше, сякаш то бе крехка пеперуда, а той огромен гигант, който можеше да я премачка с тромавите си пръсти. Обич – чиста, свята и всепоглъщаща – изпълни сърцето му.

Той се обърна, положи бебето на гърдите на жена си и я целуна по сухите и разтреперани устни.

– Имаме дъщеря, мъничката ми.

– О, Рейн, толкова съжалявам. Не можах да изпълня Дълга си.

Сълзи изпълниха очите ѝ и се търколиха по бледите ѝ страни. Тя, която не бе проронила нито сълза по време на родилните мъки, сега

плачеше, защото мислеше, че го е разочаровала, и той почти се разплака с нея, макар и не заради същото.

– Недей. Тя е толкова красива – прошепна той и дори не се опита да скрие учудването си. – Тя е най-красивото нещо, което някога съм виждал.

Нечия ръка докосна рамото му.

– Хайде, милорд. Детето трябва да се изкъпе. Едит ще бди над жена ви.

Рейн се въртеше около акушерката, която изми детето и го намаза със сол. Тя потопи мъничките му краченца в студена вода, за да е калено, допря златна монета до бузките му да стане богато и втри мед в езичето и венците му, за да се храни добре. После го пови в мека вълна и отново го положи в тръпнешите ръце на баща му.

Ариана бе положена вече в леглото. Той го гледаше с уморени, светнали очи, когато той седна до нея. Той разгърна пухкавите пелени, двамата погледнаха прекрасното лице на дъщеря си и от очите на Ариана бликна онази всепоглъщаща обич, която и той бе познал.

Рейн се наведе, целуна усмихнатите устни на жената, която го бе дарила с този вълшебен подарък, и каза:

– Мила... Благодаря ти!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– Щом не плачеш за мееееен, как да мисля за теееееб...

Пейки през смях Талезин нахлу в стаята, окичен с панделки и цветя като панаирджийска люлка. От врата му висяха чифт медени звънчета, които подрънкваха весело, а самият той размахваше една овчарска гега като капелмайстор.

Момчето се приближи с танцова стъпка до леглото, където лежеше Ариана, наведе се над нея, пусна върху главата ѝ венец от рози и се изсмя в лицето ѝ. Около него се разнасяше резлива миризма на младо вино.

– Ти си пиян! – възкликна Ариана и махна розовите листенца от лицето си.

– Не, не-е-е, милейди. Пийнах само едно-две, кълна се в честта на майка си – заяви той с ръка на сърцето и взе, че се разхълца.

– В честта на майка ти ли? Съмнявам се, че изобщо познаваш клетата женица.

Талезин отново се разсмя. После пое дълбоко въздух, пхна тръстикова свирка в устата си и наду, танцувайки така бясно, че звънчетата на врата му се раздрънкаха като цяла камбанария.

– Талезин! – изрева Рейн и прекрачи прага с малък бял вързоп в ръце. – Ако не престанеш да ни проглушаваш ушите с този шум, кълна се в Господа, че ще наредя да ти наместят главата на дръвника.

Свирката спря и звънчетата постепенно замлъкнаха. Бебето в ръцете на Рейн завърши рева си с гукане.

Талезин за миг се притесни, но после лицето му светна.

– В Рудлан няма дръвник.

Рейн оголи зъби в зловеща усмивка.

– Ще накарам дърводелеца да направи.

Ариана се усмихна като видя мъжа си да се приближава. Изглеждаше поразително красив в новата си туника и мантията от смарагден сатен. Не го беше виждала толкова щастлив и така ѝ се искаше да нацелува усмихнатата му уста, докато започне да се моли за милост.

Тя отвори ръце и той подаде детето. При вида на обточената със сатен шапчица, Ариана усети, че сърцето ѝ подскочи от щастие. Тя целуна нежно мъничкото розово челце, като внимаваше да не докосва лъскавото петно, оставено от елея, с който бяха помазали дъщеря ѝ. Направи ѝ

някаква муцунка и се разсмя, защото малката сякаш ѝ отвърна със същото.

– Не сме говорили нищо за името ѝ.

– Ами ти спеше – отвърна Рейн и приседна на леглото до нея. – Исках да те изчакаме, но епископът нямаше търпение.

Децата винаги се кръщаваха колкото е възможно по-бързо, защото много от тях умираха едва часове след раждането и никой не смееше да рискува отрочето му да си отиде от този свят некръстено. Граф Хю и съпругата му бяха изявили желание да станат кръстници, а Рейн, който знаеше, че Ариана смята дъщерята на манифактуриста за своя много добра приятелка, я помоли тя да бъде втората кръстница.

Така или иначе Ариана нямаше да бъде допусната до светото кръщение, защото и тя самата не бе приела правата вяра. След седмица тя щеше да облече дрехите, с които се бе венчала, и щеше да пристъпи в църквата със свещ в ръка, за да получи опрощение от Господа и да стане Негово чедо, но дотогава се смяташе за нечиста и не можеше да участва в религиозни церемонии, да готви и да се докосва светена вода.

– Реших да я нарека Неста – каза Рейн. – Винаги съм харесвал това име.

Ариана го погледна изненадана.

– Но това е уелско име.

– Знам.

– Неста... – Тя имаше розова кожа, сърцевидно личице и беше наследила косата на баща си – черна като грях. – Според мен ѝ отива. Да, виж, усмихва се. Значи ѝ харесва.

Талезин се мотаеше около леглото и клатеше глава като побъркано пиле.

– Бебетата не се усмихват. Само така ви се струва.

– Ти пък какво разбираш от бебета, освен че знаеш да ги правиш?

Топъл и дълбок смях изпълни стаята. Графът на Честър стоеше на прага с лъчезарна усмивка, придружен от жена си и Кристина, дъщерята на манифактуриста.

– Дойдохме да поздравим Ариана, най-прелестната от всички майки – обяви той. – Може ли да влезем?

В съзнанието на Ариана изведнъж изникна спомена за онзи мъж, облечен в сребърна броня, който изникна от гъстата гора, с лък и стрела в ръце. Тя седеше вперила вцепенен поглед в брата на съпруга си и не можеше да каже нито дума, докато накрая тишината стана очевидна.

Кристина влезе, приближи се до Ариана и я целуна по бузата.

– О, милейди, тя е най-красивото бебе, което съм виждала. За мен е чест, че пожелавате да ѝ стана кръстница. Можете да бъдете сигурна, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да бдя над добруването ѝ – каза Кристина и шепнешком добави: – Кайлид ви праща сърдечни поздравя.

Ариана стисна ръката ѝ в отговор.

Изведнъж Неста отвори уста и ревна, стискайки така силно мъничките си очички, че те заприличаха на прорези.

– Не може пак да е гладна – промърмори Ариана.

– Да, голяма лакомница е – каза Рейн и погледна пищящото бебе с бащина гордост. – А пък има дробове... като на стъклар.

Ариана развърза нощницата и с известно самодоволство обхвана зърното на гърдата си и го пхна в устичката на бебето. Макар че повечето жени с нейното положение имаха дойки, тя бе решила сама да кърми детето си. Може би беше прекалено високомерно, дори греховно, но във вените на Неста течеше кръвта на кимрийските войни и Ариана не искаше да я размива с чуздо мляко.

Стаята утихна и тя осъзна, че всички я гледаха. Страните ѝ порозовяха от свян и тя вдигна поглед и срещна чифт лавандуловосини очи. Те бяха най-красивите, които Ариана някога бе виждала, и принадлежаха на жената, която съпругът ѝ някога бе обичал.

Лейди Сибил се приближи с елегантна стъпка до леглото и Ариана долови скъпия аромат на мускус. Графинята беше стройна като фиданка и изглеждаше прекрасно в бледорозовата си рокля, обшита с камъни мъниста. В гъстите ѝ сребристоруси плитки имаше златни нишки. Лицето ѝ бе толкова бяло, че сигурно всяка вечер си слагаше маска от мацкани бобени зърна.

„А аз съм дебела и пъпчива“, помисли си Ариана, „и мириша на мляко като стара крава“.

Ала докато Сибил гледаше как суче бебето, очите ѝ се изпълниха в такъв болезнен копнеж, че Ариана веднаг осъзна, че не трябва да ѝ завижда за красотата. Спомни си какво приказваха хората за Сибил: как била женена вече шест години, но не можела да зачене и как това било наказанието ѝ, загдето продължавала да обича друг, а не мъжа си.

Рейн започна да глади сбърченото челце на Неста с опакото на пръста си. Сибил се вгледа в наведения му профил и чувствата ѝ прозряха през очите ѝ като слънце; през тънък воал.

Неспособна да понесе гледката, Ариана извърна глава и попадна на Хю, който се бе втренил в жена си. По лицето му пробяга някакво

тъмно чувство, но той бързо го скри зад иронична усмивка.

„Дали знае, че жена му обича брат му?“, помисли си Ариана. „Естествено, че знае. Цяла Англия знае.“

Такива неща бяха в състояние да засегнат честта на всеки мъж. Те със сигурност можеха да го доведат до решението да простреля собствения си брат.

Ала едва ли се е случило точно както го видях, разсъждаваше Ариана. Рейн никога не би посрещнал в крепостта си човек, който се е опитал да го убие, какво остава да го покани за кръстник на първото му отроче.

Не, че не беше практика брат да посяга на братата си. В Уелс, където земите не се наследяваха от първородния син, а се разпределяха измежду всички, често се случваше братя да се ослепяват, кастрират, убиват един други, само и само да се увеличи наследството. Самият Оуейн постоянно се тормозеше, че след като умре, синовете му ще се избият помежду си.

Неста реши, че се е нахранила, пусна зърното и шумно се оригна.

– Взела е хубостта на майка си, но има маниерите на баща си – засмя се Хю. – Жалко, че е момиче. Няма да те наследи, а като се стигне до сватба, ще трябва да се изръсите за солидна зестра. Особено като се има предвид, че е дъщеря на копеле.

– Недейте да забравяте, уважаеми графе – изчурулика Ариана с най-медения си глас, – че тя е и внучка на принц. Освен това аз все още съм млада и твърде плодовита, така че без съмнение ще даря съпруга си и със синове.

Талезин се изкикоти, а Сибил стана бледа като платно. Рейн направи знак на Ариана, но тя не му обърна внимание. Макар да знаеше, че мъжът ѝ не се притеснява от това, че първото им дете се бе случило момиче, тя не можеше да седи и да слуша как Хю го оскърбява.

Лек ветрец подухна от отворения прозорец и довя аромата на море и прясно разорана земя. Денят беше прекрасен. Ден, създаден за любов и себеотдаване. Ариана погледна изящния профил на съпруга си и душата ѝ се изпълни с любов, от която почти я болеше.

Господи, толкова ѝ се искаше да се отпусне в прегръд-итему и да му каже, че животът ѝ вече бе свързан с неговия така здраво и сложно, както стоманените плетеници на ризницата му. Ала нещо я възпираше. Може би това, че той все още не ѝ бе признал чувствата си. Не че се съмняваше в любовта му. Беше я усетила в милувките му, в гласа, с който я успокояваше, когато се роди Неста, в начина, по който я целунал

и може би самите думи не бяха необходими.

Но тя искаше да ги чуе.

– Видя ли какво ѝ подариха Хю и Сибил? – попита Рейн и ѝ показа сребърна чаша за причастие, инкрустирана със скъпоценности.

– Прекрасна е – отвърна Ариана, макар подаръкът да ѝ изглеждаше твърде пишен.

Вече се бе здрачило и двамата седяха сами в стаята си. След всичките дни и нощи без него, на Ариана ѝ се струваше странно, че го вижда пред себе си. Чувстваше се неловко, не знаеше какво да каже, следеше всеки негов жест, всяка дума. Раздялата бе дълга и сега те отново бяха двама непознати.

Той се приближи до люлката, погледна дъщеря си, която мрънкаше неспокойно, и тихо запя. Когато разбра, че Ариана го гледа, песента му заглъхна и той почти се изчерви.

– Акушерката каза, че като я люшкаме, заспива по-лесно.

Рейн приемаше бащинството толкова насериозно, сякаш бе първият човешки индивид, създал потомство.

– Спри да глезиш дъщеря си и ела за малко да целунеш майка ѝ.

Той седна на леглото до нея и я прегърна. Устните му бяха влажни, топли и меки и отначало се оставиха тя да ги води, ала само след миг страстно се впиха в нейните И я зацелуваха. Когато се отделиха, тя почти бе останала без въздух.

– Трябва да си почиваш – каза ѝ той и понечи да се изправи, но тя го спря.

– Легни до мен. Искам да знам, че си тук, когато заспя.

Той не отвърна, но тя усети, че по тялото му премина тръпка. А когато ръката ѝ се мушна под ризата му и докосна голата му плът, мускулите на корема му се свиха в спазъм. Тя запълзя надолу, промуши ръката си под колана, докосвайки косъмчетата в слабините му и членът му се наля с кръв.

Дланта, която галеше косите ѝ, се сви, като почти ѝ причиняваше болка. Той понечи да се отмести, но после се отказа.

– Ариана, недей... Господи, ако не престанеш ще излея семето си в ръката ти. Отдавна не сме били заедно.

– Брат ми Синан казва, че ръката е по-безопасна от която и да е уличица. Поне болести не може да ти донесе.

Той понечи да се размее, но дъхът му секна. Ръката ѝ се спускаше все по-надолу и вече галеше вътрешната страна на бедрата му.

– Да не би да ми предлагаш някой „французки номер“, жено?

Тя му отвърна с лека усмивка. Искаше да му доставя удоволствие дълго, затова отмести ръката си обратно до гърдите му. Миризмата му, тръпчива и мъжествена, сякаш проникваше през кожата ѝ. Гръдният му кош се надигаше под напора на учестеното му дишане, сърцето му биеше в дланта ѝ. Тя прокара ръка по стегнатата му плът и напипа коричката на прясна рана. Беше дълга и се спускаше по диагонал на гърдите му. Сякаш бе оставена от нож, връх на сабя или...

Стрела.

– Значи все пак е стрелял по теб?! – подскочи Ариана. – Брат ти се е опитал да те убие и ти го покани за кръстник на нашата Неста. Как можа?

Той я гледаше с ледени очи, а гърдите му все по-често се надигаха.

– Хю не е искал да ме убие. Никога не е бил добър стрелец. Аз съм виновен, че се наведох късно. Това е просто игра, която...

Той млъкна внезапно и я погледна изкъсо. Очите му станаха бледосиви, като зимно небе.

– Ти откъде знаеш, че тая рана ми е от Хю?

– Талезин...

Той я стрелна с очи и поклати бавно глава.

– Талезин не знае. Той си мисли, че съм ранен в битката – каза студено и я сграбчи за косата така грубо, че очите ѝ се напълниха със сълзи. – Хю ли ти каза? Затова ли бързаше да се прибере веднага след изтичане на четиридесетте дни? Та да се насади в леглото ми преди да съм си дошъл? Така ли е? – Скубеше я още по-силно, обръщайки главата ѝ назад, а когато доближи лице до нея, яростният му дъх сякаш я опари. – Ако ми сложиш рога, красавице, ще те обеса за хубавото вратленце. Но най-напред ще ти донеса оная работа на брат ми.

Тя заби нокти в китката му в отчаян опит да се освободи.

– Мили Боже! От месеци се разхождам из крепостта! ти дебела като пълнена пуйка. Наистина ли мислиш, че може да съм ти изневерила?

Той се втрени в лицето ѝ да разбере дали не го лъже, а на Ариана ѝ идеше да забие юмрук между сивите му очи.

– Как може да си такъв глупак! – викна тя. – Понякога така ме вбесяващ, че ми иде да ти се изплюя в лицето!

Той пусна косите ѝ, пое дълбоко въздух и за миг затвори очи.

– Тогава откъде знаеш за нещо, което се е случило само между мен и брат ми в някаква си гора наред Франция? Можеш ли да ми обясниш, Ариана?

Тя нямаше друг избор, освен да му каже истината. Той естествено

щеше да я намрази, щеше да се почувства обруган, с извадена на показ душа. Нито един мъж, у когото е останала поне малко чест, не би приел това, което щеше да му каже.

Тя пое дълбоко въздух, сякаш така можеше да събере кураж и започна:

– Нали знаеш, че съм гадателка. Имам видения и в тях виждам бъдещето, а понякога и миналото. Обикновено ми се явяват в каквато и да е вода, напоследък най-често в златния купел. Видях те в битката. Беше есен. Нападаха те иззад дърветата, ти уби един човек с копието си и други четирима със сабята си. После дойде Хю с лък в ръка...

Погледът му се стрелна към златния купел, който лежеше на полицата под прозореца, и Ариана си помисли дали вижда как съдът пулсира и свети отвътре, дали усеща мамещата му сила.

– И какво друго?

– Това е.

– Колко пъти си ме шпионирала с това проклето нещо?

– Не си прав. Аз не мога да влияя на виденията си.

– Какво друго си видяла тогава?

Тя не го погледна, уплашена от това, което щеше да срещне в очите му. Беше се втренчила в ръцете си, които не спираха да мачкат чаршафа, и започна да му разказва за това, как го бе срещнала във виденията си преди дори да го познава.

– Знаех, че ще ми донесеш болка – каза му.

„Но не можех да предположа, че ще се влюбя в теб“ искаше да добави, но съзнаваше, че две признания едновременно са много дори за него.

Затова продължи за виденията: каза му, че е била с него в двора на Рудлан, когато почти не извадиха очите му, че е станала свидетел и на онази есенна утрин, в която бе поискал пони, а получи тояга...

Едва когато свърши, тя вдигна очи и го погледна. Той седеше вцепенен сякаш виждаше самия дявол.

– Рейн... Не е така както си мислиш. Тази близост... Може да бъде и приятна. По-приятна от...

Той се изправи рязко, погледна детето в люлката и тръгна сковано към вратата.

– Рейн!

Ръката му се спря на дръжката, но той не се обърна.

– Знам вкуса на всяка частица от теб. Приех те в себе си, допуснах те до утробата си, до устните си. Толкова ли е лошо, че за миг съм била

вътре в душата ти, че съм почувствала част от болката ти?

Той блъсна с юмрук по вратата и я отвори с трясък.

– Стой настрана от миналото ми, не се бъркай в душата ми, Ариана! Просто стой настрана от мен, по дяволите!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Като гледаше как тромавите пръсти на мъжа ѝ сплитат клонките пирен в мъничък венец, Ариана не можа да сдържи усмивката си. Детето, увито здраво в мек лен, се полюшваше помежду им на дървото, под което двамата бяха спрели да похапнат на път за летния панаир в Честър.

Рейн завърши венеца, подви коляно и го положи на главата на Неста, сякаш коронясваше царица. Венчето беше голямо за мъничката главица и се килна над едното око на малката. Рейн се разсмя, отърка нос в нослето на дъщеря си и весело я смърри:

– Я се стегни, че приличаш на пияна самодива!

Ариана също се засмя и се наведе през рамото му, отърквайки бюст в гърба му.

– А ти, скъпи, къде се научи така добре да плетеш венци?

Той се дръпна сякаш да избяга от докосването ѝ и седна, опрял гръб на ствола на дървото. Ариана си помисли, че няма да ѝ отговори, но той вдигна глава, погледна я с очи, по-сурови и от калената скала, край която седяха, и отвърна:

– Правил съм венци за Сибил, когато бяхме деца. Учудвам се, че не си го видяла, Ариана. Нали обичаш да надничаш в миналото ми.

– Никога не ми се е явявало видение за теб и Сибил.

Той оголи зъби в подобие на усмивка.

– Какъв късмет! Съмнявам се, че щеше да ти хареса онова, което би видяла.

Внезапни сълзи запариха в очите на Ариана и тя бързо извърна глава, за да ги скрие. В Честър те щяха да останат като гости в имението на брат му. И на Сибил.

Един жълд тупна в полата ѝ и я стресна. Следващият се търколи на земята до ръката на Рейн. Ариана се загледа в лъскавия кафяв плод и ръката с тези дълги смугли пръсти, които можеха да въртят сабя, да плетат венци и... да гаят жена, и посегна да вземе жълда, като умишлено отърка ръка в неговата.

Това докосване, макар и толкова незначително, я изпълваше с болезнен копнеж. Той естествено почти веднага отмести ръката си, но това вече едва ли имаше значение. Тя бе видяла как косъмчетата настръхват чак до лакътя му, бе усетила, че дъхът му за миг секва.

Слънцето, нажежено до бяло, грееше така безпощадно, че дори белата сянка на широките дъбови листа не можеше да даде така нужната прохлада. Ариана усети, че в улейчето между гърдите ѝ се стича пот и развя тънката коприна на пазвата си, дано раздвижи поне малко натезалия въздух. Усети, че Рейн я гледа, но когато вдигна глава, той отместа очи.

Устата ѝ беше пресъхнала. Тя потърси мяха с вино сред разпръснатите остатъци от закуската им и отпи на големи глътки. Две-три капки се изплъзнаха от ъгълчето на устните ѝ и се стекоха надолу по шията ѝ. Тя ги спря, а после облиза лепкавите си пръсти.

Рейн пак я гледаше, но този път тя не вдигна глава. „Нека гледа“, помисли си, „няма да му навреди“. После се изправи, изтупа полепналиите семена и клечки от полата си и тръгна да се разходи.

Наблизо имаше широка дига, която се простираше надлъж по полето. От източната ѝ страна се издигаше висока пръстена стена, която се простираше докъдето стига погледа. Талезин ѝ бе казал, че е прокопана от един саксонски крал, за да раздели Уелс от Англия. Сега тя делеше земите на мъжа ѝ от тези на брат му.

Докато стоеше на върха на стената и гледаше надолу, Ариана изведнъж почувства желание да се втурне да изследва, както бе правила, когато бе малко момиче и искаше да впечатли деветимата си братя. Но дигата бе задръстена от високи тръстики и треви, а единственият мъж, който можеше да бъде впечатлен сега, изобщо не даваше вид, че се интересува от заниманията ѝ.

Самотен облак пропъзля пред слънцето и хвърли сянка над пожълтелите треви. Ариана сложи ръка на челото си и погледна към самотния дъб. Наблизо си почиваха цяла свита слуги и войни, жертвените животни, които бяха повели със себе си, пасяха вяло в изсъхналото поле, но под дървото Рейн беше сам.

„Брак ли е това?“, чудеше се Ариана. Може ли да спиш с някого в едно легло, което не споделяте и да се смята, че двамата сте съпрузи?

Тя вече се бе възстановила от раждането, но се чудеше как да му го каже. Не смееше да се доближи до него нощем, от страх, че той ще ѝ обърне гръб.

Отнякъде се чуваше ромол. Сред пожълтелите от слънцето треви и сивотата на напечените скали се простираше свеж и пъстър оазис – яркосини метличини, златист синап и още пирен.

Ариана тръгна към плъпналите цветя, порейки с полите си високата трева. Водата примамливо блъбукаше и обещаваше свежест и хлад.

Уплашена птичка изхвъркна от гъсталака и размаха ослепително бели криле. Тревата бе зелена тук, онова наситено и ярко зелено, което само младите растения имат.

„Пролетта едва си е отишла“, помисли си Ариана, приклепна сред оазиса от цветя и загреба с пълни шепи от реката. Водата сякаш ухаеше на портокали.

Той отхапа и сокът се плисна по небцето му – сладък, дъхав и свеж. За първи път вкусваше нещо толкова приятно. Погледна към момичето и се усмихна.

„Е, може би като се изключат устните ти, сладка Сибил.“

– Харесва ли ти?

– Да, дай ми още.

Тя поднесе още едно парче от непознатия екзотичен Плод към устните му и той го лапна, заедно с половината ѝ пръсти. После придърпа лицето ѝ и я целуна. Устните и имаха вкуса на портокали – сладки, уханни и свежи.

– Дай още.

– Много сте лаком, сър.

– Никога не си се оплаквала преди – отвърна ѝ и отново я целуна.

– Обичаш ли ме, Рейн? – попита го тя и плъзна ръка надолу по корема му.

– Да – простена той.

Усещането бе почти болка – сладка и екзотична като портокала, като вкуса на устните ѝ. И приятна, толкова приятна...

– Не ме напускай тогава.

Той я повали в жълтата лятна трева, развърза елека ѝ и гърдите ѝ изпълниха дланите му.

Трябваше да я напусне. Ако останеше, имаше опасност никога да не излезе от оборите.

– Ще се ожениш ли за мен? – прошепна тя във врата му и дъхът ѝ погали кожата му – топъл и ароматен.

Той вдигна глава и погледна дълбоко в очите ѝ. Лавандуловосини, с цвят на лятно небе по здрач.

– Ти принадлежиш на Хю. Не можеш да се противопоставиш нито на баща си, нито на моя баща.

– Мога и ще го направя! – отсече тя и удари юмруче по гърба му. – Аз съм твоя, Рейн. Твоя! Питам свещеника. Той каза, че едно момиче не може да бъде венчано против волята си. Вярно, послъгах го. Казах му че искам да стана Христова невеста. – Смехът ѝ зазвънтя наоколо,

извивайки се по краищата като листенца и роза. – О, Рейн, виждаш ли ме като монахиня? – Тя направи смирена физиономия и сви свенливо устни.

Искаше му се да я целуне, но не го направи.

– Ще дойда с теб – заяви тя.

– О, Сибил, скъпа... Не можеш да дойдеш с мен. Аз отивам с армията на Матилда.

– И си мислиш, че като застанеш пред тази велика кралица с тези дрипи и босите си крака, та тя ще те направи рицар?! – Тя се постара да прозвучи ядосано, но гласът ѝ трепереше. – Ще ти връчат едно копие, ще те направят пехотинец и ще загинеш още в първата битка.

Тялото му покриваше нейното, а в гърдите му сякаш имаше тежест. Той потри лице в косите ѝ и усети аромата им – сладникав и тежък. Аромат на портокали. Винаги щом се сетеше за този ден щеше да усеща тази миризма.

Търкулна се по гръб и впери поглед в небето. Беше чисто, празно, голямо като самия свят.

– Няма да загина. Ще се върна, но вече ще бъда рицар.

Тя сложи длан на лицето му и го извърна, докато погледите им се срещнаха.

– А аз ще съм тук, Рейн. Ще чакам...

– Ще чака – промълви Ариана.

– За никъде не бързае. Не ставай преди да ти е минало.

Главата ѝ лежеше в скута на Рейн. Бедрата му бяха твърди, топли и някак уютни, ала той ѝ се сърдеше. Напоследък май непрекъснато ѝ се сърдеше.

– Какво стана? – попита тя и в следващия миг осъзна всичко.

– Припадна – отвърна той и я изправи. Хватката му бе толкова здрава, че тя не забеляза страха в гласа му. – Боже Господи, Ариана, строполи се като посечено дърво – по очи и право във водата. Щеше да се удавиш, ако...

– Стига си ми викал – сопна се тя и се дръпна от ръцете му.

От рязкото движение отново ѝ се зави свят. Наведе се встрани и повърна в тревата. Той хвана косите ѝ и ги махна от лицето ѝ. После пъхна нещо бяло и мокро в ръцете ѝ. Мили Боже! Превръзка! Направо я досмеша. Значи Черният дракон, най-страшният рицар, абсолютният шампион в двубоите из целия християнски свят, се разхождаше с превръзочни материали под ръка!

– Пак ти се е явило някое от ония проклети видения, нали?

Тя зарови лице в мократа превръзка, за да избегне погледа му.

– Чия душа покори този път?

Гласът му беше груб и студен. Едва когато чу поскърцването на богушите му по сухата трева, Ариана най-после вдигна глава.

Топъл вятър лъхна лицето ѝ и донесе ароматът на портокали.

След като прекосиха дигата и преминаха на английска земя, пътят за Честър стана достатъчно широк да побере шестнадесет рицаря, но Ариана и Рейн яздеха толкова близо един до друг, че шпорите им от време на време се докосваха. Всъщност той бе този, който непрекъснато се приближаваше, въпреки че дори не бе я погледнал откакто бе получила онова видение край извора.

В тази си част Честър се състоеше предимно от жълто-зелени солени блата и ливади, изпъстрени с пасящи животни. Лятното слънце сипеше жегата по пътя пред тях и въздухът трептеше от мараня. Наоколо се разнасяше тежката миризма на тор.

Ариана си помисли, че за първи път в живота си стъпва на вражеска територия. Навремето винаги си бе представяла Англия като бълбукащ казан, обкръжен от подскачащи дяволи. Нещо подобно на описанията, които техния свещеник даваше за дълбините на ада. В този ден жегата бе толкова непоносима, че напълно съвпаднаше с детските ѝ представи.

Пътят зави и двамата се озоваха край широката и ленива река Дий, която криволичеше в равнината. В спокойните ѝ води се отразяваха ръждивочервените стени на Честър. Покрай брега трептеше лека мъгла, която бавно пропълзяваше нагоре и се размиваше пред стените на града. Рейн закова рязко коня си и се загледа в онова, което някога бе било негов дом.

Ариана проследи изражението му. Нищо не трепна в каменното му лице, суровите му устни останаха непроменени, очите му премрежено се рееха в далечината, но тя вече го познаваше по-добре и знаеше, че той се стареа да прикрие чувствата си именно защото в този момент те бяха по-силни от всякога. Той се връщаше в Честър триумфиращ, точно както се бе заклел някога, ала триумфът му бе напразен. Жената, която бе обичал, в края на краищата не го бе дочакала. Мъжът, когото най-много искаше да впечатли, бе умрял и бе отнесъл завинаги със себе си и презрението, което изпитваше към незаконния си син.

Ариана едва не положи ръка на рамото му в знак, че го разбира, но после осъзна, че това едва ли би имало значение за него.

Двамата прекосиха на сал реката и влязоха в града. Улиците бяха

претъпкани с къщи от черно дърво и вар, подредени една до друга като бъчви в изба. Повечето имаха магазини, чиито сергии излизаха направо на улицата като в ориенталско пазарище.

В Уелс имаше малко градове и никой от тях не бе толкова голям, колкото Честър. Ариана вървеше и гледаше като замяна навалищата от търговци и купувачи, които пъплеха наоколо, като плъхове в хамбар. Улиците бяха толкова тесни, че покривите на къщите от двете страни се докосваха и спираха слънцето, а въздухът сякаш трепереше от тракането на каруците, звънът на църковните камбани и дрезгавите викове на продавачите, които хвалеха стоката си. Градът кипеше от живот.

Пътят им минаваше покрай една странична улица и Ариана видя кръглия пещъчлив купол на огромна църква. Може би това бе катедралата, за чиито прозорци тя бе чувала да се говори. Бяха украсени с цветни, приличащи на скъпоценни камъни стъкла и тя дълго не можа да откъсне поглед от красотата им.

Най-после прекосиха подвижния мост, който висеше на железни вериги, дебели колкото дънери и навлязоха в павирания двор на самия замък. Пред тях се извисяваше грамадна квадратна кула, обсипана с безброй малки кръгли прозорчета, над която се издигаше Белият кон на Честър. Знамето висеше неподвижно в горещината.

Рейн я хвана през кръста и ѝ помогна да слезе от седлото. Ръката му сякаш се задържа за миг до тялото ѝ, но това бе просто един несъзнателен жест и нищо повече. И все пак усещането за ръцете му, обхванали талията ѝ, за бедрото му, което се отърка в полите ѝ, за близостта на лицето му, я накара да потръпне, въпреки адската горещина.

Ала той се обърна и с абсолютно същия жест помогна и на Едит да слезе от коня.

Графът на Честър се зададе през двора и косата му заблестя на слънцето като току-що изсечен флорин. Поздрави ги с целувката на мира и театрално каза:

– Добре дошъл, братко. Днес си по-красива от разцъфнал храст, снахичке.

Ариана дочу нечий радостен вик и се обърна. Сибил се спусна по стръмните стъпала на замъка, но очите ѝ бяха приковани в Рейн и усмивката ѝ бе само за него. Беше облечена в рокля с толкова много бродерия, че приличаше на самата пролет. Краищата на ръкавите ѝ се спускаха чак до земята. Беше прекрасна. Рейн отвърна на усмивката ѝ и Ариана отмести поглед.

– Добре дошли в нашия замък – каза Сибил и загледа със скрита

усмивка малката уелска принцеса, чиито очи ставаха все по-големи и по-големи при вида на разкоша наоколо.

Висока и извита като катедрала, залата имаше камина, достатъчно голяма да побере цели два вола. От двете ѝ страни се издигаха лавици със съдове от злато и сребро, прекрасни бокали и екзотични чаши, направени от черупки на шраусови яйца и ахат. Копринени драперии и пищни килими покриваха стените, а на площта зад пиедестала с ярки и златисти бои бе изрисувана картина, изобразяваща как Далила отрязва косите на Самсон. Подът бе застлан с емайлирани черни и кафяви плочи, върху които, вместо тръстики, лежаха кожи на животни.

Сибил бе сгодена за графа на Честър на деветгодишна възраст и още тогава бе пратена да живее в къщата на бъдещия си съпруг, както бе обичая. Баща ѝ също се славеше с мощ и богатство, но дори и той не се бе оказал способен да подготви дъщеря си за разточителното благополучие, което се демонстрираше в Честър.

– Ела, ще ти покажа стаята, в която ще спите с Рейн – каза домакинята и поведе Ариана към една от спалните, изидани в дебелите стени на замъка.

В Честър гостите не задръстваха залата с наровете си нощем, а биваха настанявани в отделни стаи. Сибил отвори една от вратите по дългия коридор и въведе Ариана вътре.

– Реших да сложа детето и бавачката в една от мансардните стаи. Тази тук е малко неуютна, струва ми се.

Сибил проявяваше излишна скромност. Всъщност спалнята бе обзаведена с такъв лукс, че дори имаше свещи от извит восък, а зелената копринена кувертюра на леглото бе обрамчена с боброви кожи.

Ариана видя Едит и детето да се качват по стълбите, водени от един слуга и така подскочи, че Сибил за миг си помисли, че ще побегне след тях.

– Детето ще се настани добре, не бива да се притеснявате – успокои я тя.

Ариана се обърна и лицето ѝ се озари от неочаквана усмивка.

„Красотата ѝ е рядка и поразяваща“, помисли си Сибил със завист. „На такава хубост малко мъже биха устояли.“

– Не исках да ви обидя – оправда се Ариана. – Не се и съмнявам, че ще настанят малката както подобава. А Едит може винаги да ми я донесе, когато огладнее.

– Толкова ви завиждам за бебето – възкликна Сибил, опитвайки се да заплете нишка на приятелство между себе си и тази сдържана

девойка, която бе станала съпруга на Рейн.

Тя усещаше желязната сърцевина на Ариана Гвинедска. Девојката бе твърда и издръжлива като рудата, която се добиваше в черните хълмове на родината ѝ и притежаваше сила, която винаги бе липсвала на Сибил.

„Може би ако бях по-упорита“, помисли си тя, „щях да удържа на обещанието си и да дочакам Рейн“.

– Опитах всичко за да зачена – продължи Сибил, колкото да запълни тишината. – Като се започне с окачването на имел над леглото и се свърши с отварите от анасон и вино. Толкова молитви съм отправила към Света Маргарита, че горката женица сигурно вече я болят ушите, ако светиите изобщо имат уши.

Тя спря глупавото си дърдорене и изведнъж се почувства премазана от онази стара и позната болка. Господи, толкова искаше да има дете! Заради какъв грях бе обречена на празнота? За това, че не бе обичала Рейн достатъчно или пък защото го обичаше прекалено много? Ако го бе дочакала... Каква ли щеше да бъде съдбата ѝ?

За нейна изненада Арианахвана ръката ѝ и в зелените ѝ очи личеше истинско съчувствие. Ала думите ѝ бяха тежки:

– Още сте млада.

Сибил изпита мигновена ярост. Двадесет и седем години съвсем не бяха малко.

Сякаш за да подчертае собствената си младост, Ариана въздъхна по детски и размахна ръце пред лицето си.

– Боже мили! Винаги ли е толкова горещо в Англия?

Въпреки затворените капаци и дебелината на каменните стени, в стаята пак бе твърде топло. Сибил тъкмо щеше да каже нещо за времето, когато Рейн, който допреди малко се бе разхождал с брат си из двора, изведнъж се появи в рамката на вратата. Очите му веднага потърсиха Ариана, а тя самата още не го бе забелязала и както си стоеше напред стаята, свали бонето си и разтърси глава. Косите ѝ се посипаха по гърба като водопад от есенни листа – червеникави, златисти и кафяви. Тя прокара ръка по гърдите си с несъзнателен, но възбуждащ жест и приглади дрехата си. Рейн следеше движенията на жена си и Сибил забеляза как лицето му се изпъва по скулите, а очите му потъмняват. Ала когато Ариана вдигна глава, той погледна встрани.

Отначало Ариана просто стоеше и гледаше мъжа си, а напрежението, което се надигаше помежду им, се усети дори във въздуха – тежко и потискащо като жегата.

– Ще отида да видя как е Неста – каза накрая тя и излезе от стаята, без да го погледне повече.

– Страхувам се, че не ме харесва – пророни Сибил.

– Тя не харесва никой норманец. Можеш ли да я виниш?

Сибил се почувства отблъсната от твърдата нотка в гласа му. Не бе очаквала от него така да подскочи в защита на жена си.

Рейн разтвори капациите на прозореца и хвърли поглед на запад към земите си. Сиво-сините хълмове на Рудлан се виждаха от тази страна на замъка и тя именно затова го бе настанила в тази стая.

– Намираш ли Честър променен от последния път, когато дойде? – попита Сибил и се приближи до него, така че да вижда лицето му.

– Не, не особено – отвърна той, но скулите му почти незабележимо потрепнаха.

Последния път той бе дошъл в деня на сватбата им с Хю. Бе влязъл в залата посред тържеството, бе прекосил цялата ѝ дължина и бе спрял пред Сибил да я погледне. Тя бе седяла като вкаменена на стола си, а гърдите ѝ едва не се пръснаха от страх, радост и отчаяние. Никога нямаше да забрави очите му. В този миг в тях не се четеше нищо. Нито болка, нито гняв, дори не съжаление.

Той се извърна рязко от прозореца и закричи из стаята. Поспря се за миг да си поиграе с халката, поставена до леглото за сокол, какъвто той нямаше. Дресируването на соколи бе благородническо занимание. В неговото детство за такива неща никога не бе имало място.

Двама слуги внесоха в стаята вана, пълна с топла, ароматна вода. Според обичая домакинята трябваше да помага на гостите да се изкъпят при пристигането и Сибил се почувства малко уплашена. Чудеше се дали ще успее да го докосне без да се хвърли в прегръдките му, без той да разбере колко силно е желанието ѝ да бъде с него.

Той обаче не показа ни най-малко притеснение нито при вида на ваната, нито при мисълта, че Сибил ще го къпе.

Беше го събличала и преди, макар и не по такива невинни поводи, и споменът за онези времена накара ръцете ѝ да треперят, когато измъкна ботушите му и му помогна да свали туниката си. Усещаше, че лицето ѝ пламва и не можеше да го гледа повече. Когато остана съвсем гол, той пристъпи с естествена грациозност към ваната и влезе в топлата вода.

Тя взе една кърпа и започна да трие гърба му. Отзад той не можеше да я вижда и тя можеше изцяло да се отдаде на удоволствието да гледа тялото му. Веднага забеляза промените. Сега плътта му бе по мъжки стегната и силна. Белезите също бяха типично мъжки. Погледна

изящната линия на врата му, уязвим въпреки цялата му сила на боец, и във въображението си го целуна точно там. После остави кърпата и с насапунисани ръце разтри раменете му, изваяните в битките гърди и гладките плочки на стомаха му. Въпреки неудобството, което изпитваше, тя не можа да се съдържи и погледна дали се бе възбудил от докосването ѝ. Не беше.

Нещо изтропа и Рейн рязко вдигна глава. Жена му стоеше на прага, уловена в един слънчев лъч, който блестеше от прозореца и се отразяваше в бронзовата огърлица на шията ѝ, създавайки огнен ореол около лицето ѝ. Докато двамата се гледаха, нещо помежду им проблясна – горещо и ярко, като пламналия кръг около шията ѝ.

Сибил коленичеше до ваната забравена.

Кръчмарката разцепи монетата на две и върна рестото на Талезин. Момчето подаде една от пръстените чаши с бира на Ариана, вдигна своята за наздраве и се ухили заядливо.

– За любовта!

– Дай да пием за нещо друго.

Усмивката на Талезин стана още по-широка и на бузите му цъфнаха две трапчинки, големи колкото половин монета.

– За чукането, тогава!

На Ариана не ѝ оставаше нищо друго освен да се разсмее.

Бирата беше топла и имаше дъх на кожа, но все пак утоли жаждата ѝ. Старайки се да не я забележат, Ариана се огледа за Рейн. Всички бяха тръгнали заедно за панаира, но Талезин и тя някакси се бяха отделили от другите.

Момчето я хвана за ръка и я поведе надолу по гъмжащата от хора улица. От двете страни се простираха шатри и сергии, отрупани с такова разнообразие от стоки и шарени знамена, че на човек му се завиваше свят. Скоро Ариана започна да забелязва, че всяка жена, с която се разминаваша, се обръща след тях, но пък и Талезин с пелерината си от петльови пера засенчваше дори шаренията по сергиите за платове и килими. Беше метнал гуслата на гърба си и по-хубавичките девойки час по час му подвикваха да изпее някоя песен.

Тълпата пред тях се бе струпала около нещо и надаваше весели викове. Група артисти се бяха събрали и показваха трикове с дресирани кучета, уморена стара мечка и опърпан лъв в клетка. Но онова, което привличаше тълпата бе един мъж с коса като овче руно и кожа, черна

като катран, който държеше запалена главня в Ръце. Когато човекът пхна главнята в гърлото си и глътна огъня, Ариана зяпна вцепенена от страх и любопитство. Талезин изсумтя презрително.

– Това е прост номер, милейди. Много лесно става.

Ариана понечи да попита момчето дали той би се справил по-добре, но после размисли. Ако той наистина беше магьосник, сигурно можеше да бълва огън от устата си като дракон, както и да го поглъща, а тя не искаше подобни демонстрации.

Двамата тъкмо бяха излезли от тълпата, която гледаше огнегълтача, когато някакъв продавач на платове и слугата му разпънаха топ алена коприна и ги разделиха. Ариана бързо заобиколи лъскавата платнена река, но от Талезин нямаше и следа.

Почувствала се изоставена и сама наред гъмжащия от хора панаир, Ариана изведнъж се уплаши. Започна да се оглежда трескаво наоколо, въртеше се насам-натам и едва не събори един дървен войник, който излагаше за продан нова ризница и шлем. После тръгна почти тичешком покрай сергиите с медни съдове, кожени седла, дървени вани, сарацински килими и безброй други стоки, докато накрая се озова пред граф Хю.

– Ариана! – възкликна той. – Май си се загубила. Не трябваше ли Талезин да те съпровожда?

– Тоя проклетник! – отвърна Ариана с пресилен смях. – Сигурно се е заплеснал по някоя хубавица.

Хю я поведе към една по-безлюдна улица, а сребърните звънчета на сокола, който носеше върху юмрука си, подрънкваха на всяка крачка. Птицата, със златовезаната си качулка, обшита с перли и ярки пера, изглеждаше почти толкова ослепително, колкото и господаря ѝ.

Хю спря пред една сергия с подправки и миризмата на канела и карамфил напомни на Ариана деня, в който двамата с Рейн бяха ходили на пазара в Рудлан. Проблемите не ѝ изглеждаха така непреодолими тогава. Но по онова време той все още не знаеше за виденията ѝ и не се бе отвърнал от нея.

Сред виковете на купувачи и продавачи тя дочу смяха му – дълбок и гърлен, по своему неповторим. Обърна се и го видя. До него стоеше Сибил. Двамата гледаха лудориите на две дресирани маймуни и не след дълго Сибил също отметна златистата си глава и смехът ѝ – ясен и звънлив като подрънкването на звънчетата – се смеси с неговия.

„Красотата ѝ е прекалена“, помисли си Ариана.

Съругата на Хю беше толкова бяла, така крехка. Устните ѝ бяха малки и сочни и винаги изглеждаха сякаш всеки момент ще се

разтворят. Изящната ѝ красота просто нараняваше Ариана. На фона на това златисто и бяло съвършенство тя изглеждаше простовата и обикновена. И тази жена бе познала целувките на Рейн, бе усетила тялото му до своето, бе почувствала любовта му.

Изведнъж той вдигна глава и погледите им се срещнаха, но в очите му, естествено, не се четеше нищо. Ариана дочу гласа на Хю и се разсмя, макар да нямаше представа какво ѝ говори графа.

– Вие, милорд, сте много обигран в любезностите – каза му тя с най-пленителната си усмивка и го остави да я хване под ръка.

Знаеше, че Рейн ги гледа и искаше да го накара да ревнува, макар че тя бе тази, която се разяждаше от ревност.

– Притежавам и други умения – заговори ѝ Хю с мазен глас. – Някои от тях може би ще ви харесат, ако благоволите да ме дарите с милостта си, скъпа Ариана.

Да дариш някого с милостта си! Това бе просто кавалерски ефемиъм за секс.

Тя се дръпна рязко от ръцете му и каза:

– Аз съм омъжена, графе. За вашия брат.

– Сякаш клетвите могат да обвържат сърцето на една истинска жена – сви рамене Хю. – Любовта не е част от брака, уважаема. Освен това би било пълна глупост да отдадете сърцето си на Рейн.

„Закъсня. Вече го отдадох“, помисли си Ариана и по начина, по който Хю я погледна, разбра, че мислите ѝ са проличали на лицето ѝ. Какво от това.

Графът не изглеждаше нито смутен, нито обиден от отказа ѝ.

– Първо жена ми, сега пък и вие – въздъхна той, а после дрезгаво се разсмя. – Господи, дори аз го обичам. Когато не го мразя, естествено.

„Каква ли любов изпитва Хю към брат си, след като е способен така равнодушно да си играе с живота му, а после да примамва жена му в леглото си“, помисли си Ариана.

„Ала в сърцето място има само за Господ, господар и верен ат...“

Песента – чиста и звънлива, долетя до нея над платените покриви на шатрите и шумотевицата на тълпата.

– Чуйте! – викна тя.

– Какво? – учуди се Хю, но тя вече го теглеше към музиката.

Пееше Талезин. Беше сигурна в това, още преди да го види. Той седеше на една обърната каца с лютнята в ръка и когато тя си проби път през публиката, предимно женска, той вдигна глава, отметна рижав кичур от лицето си, намигна ѝ и продължи:

„Неспособен любовта да купи,
да я спечели рицарят реши –
със силата на бойната си сабя,
с безчет безстрашни боеве.
Болен от любов, той хвърли се в дуел
за сърцето на една девица.“

„Най-после ще чуя края на песента“, помисли си Ариана. Най-накрая щеше да разбере дали жената от езерото намира своя любим. Това й се струваше толкова важно, сякаш животът, нейният и на езерното момиче, се движеше по една и съща права. Сякаш ако девойката в песента успееше да спечели любовта на смелия си рицар, то Ариана също може би щеше да бъде обичана.

Някой застана до нея и тя не трябваше дори да поглежда, за да разбере, че е Рейн.

Междувременно рицарят от песента се бе върнал при любимата си победен и тя му се бе присмяла.

„Какво ще ми дадеш сега, бедняко,
лишен от богатство, изгубил честта?“
А рицарят, преди така могъщ,
сега на колене се спусна
и кротко на любимата си рече:
„Загубих всичко, ненагледна.
Остана ми едно сърце.“

Талезин спря за миг и топлият летен бриз отнесе последните звуци на лютнята. В тишината Ариана дочу сподавен стон и осъзна, че той всъщност идваше от нея.

Лютнята зазвънтя отново и гласът на Талезин, допреди малко нисък и покъртителен като стон, се извиси в радостни трели.

„Тя рицаря в прегръдките си хвана обгърна го със своята любов. И заедно с безмерната си обич, дари го с радост и живот без край.“

Рицарят до Ариана сложи ръка на рамото й и я обърна към себе си.

– Какво си дете! – каза той и избърса сълзите й. – Защо плачеш сега? Та това е просто една глупава история.

– Ти никога няма да го разбереш – отвърна тя и гласът й затрепери.
– През целия си живот едно момиче мечтае това да й се случи, да срещне мъж, който толкова да я обича.

– Колко? – изсмя се той. – Колкото да тръгне да убива дракони от

любов ли?

Това вече ѝ дойде в повече. Тя се отскубна от ръцете му и избяга. Чу гласа му след себе си, но не се обърна.

Панаирът бе разположен в сянката на крепостта, по тучните брегове на реката. Ариана успя някак си да намери страничната врата, вдълбана в стената, и влезе тичешком в двора.

– Ариана!

Тя се обърна и остана изненадана, че той я е последвал. Не беше хукнала, за да го накара да тича след нея и се съмняваше, че ще може да го погледне в очите сега. Не искаше да бъде с него. Нека да върви при Сибил!

Обърна се и затича нагоре по стръмните стъпала на замъка. Чувстваше се като подгонено животно, което търси убежище. Можеше да го намери единствено в стаята си. Там той нямаше да я последва. Пантофките ѝ се подхлъзваха по емайлираните плочи на пода. Полата ѝ се оплиташе в краката и ѝ пречеше. Тя се препъна и падна на колене, одирайки дланите си в каменните стъпала към втория етаж.

– Ариана! – викна отново той.

Тя погледна през рамо и се изправи на крака. Дъхът ѝ дереше гърлото. Ръцете ѝ пареха.

Той вече бе съвсем близо. Шпорите му драскаха по каменния под и хвърляха искри. Фигурата му си играеше със снопа светлина от прозорците – ту го скриваше, ту пропускаше, и все повече се приближаваше.

В следващия миг вече бе при нея. Дръпна я рязко и прикова тялото ѝ до стената.

– Дяволите да те вземат!

Дишаше тежко. Очите му хвърляха искри, по-ярки от тези, които излизаха от шпорите му, когато крачеше из залата.

– Не бягай от мен, когато те викам!

– Защо просто не ми подсвирнеш, както правиш с хрътките си? Няма смисъл да хабиш дъха си.

Той се приближи до нея и дъхът му погали устните ѝ. Тя можеше да види всеки детайл от лицето му – наболата брада, бръчиците в ъгъла на устата му, очите му, пеиелавосиви и все по-тъмни, като облаци пред дъжд.

– Ако искаш да се караме, с удоволствие ще ти се подчиня – изръмжа гърлено той.

Едната половина на Ариана съзнаваше, че никога няма да го върне в леглото си, ако продължава да се държи така глупаво, но другата не

можеше да се пребори с гнева, който замъгляваше съзнанието ѝ.

– Остави ме! – отсече тя и го блъсна грубо. Главата му се отметна назад, но ръцете му останаха приковани за стената. Той огледа тялото ѝ по цялата му дължина и на лицето му се изписа видимо удоволствие. Роклята ѝ имаше двоен колан от златиста коприна, който обвиваше талията и ханша ѝ и завършваше отпред във формата на триъгълник. До този момент Ариана не бе забелязвала, че този вид дреха така силно подчертава мястото, където бедрата ѝ се разделят. Сега усещаше погледа му там и това я караше да кипи.

Той вдигна глава. Очите му пламтяха от страст.

– Няма да падна гол на колене пред теб, Ариана.

– Не съм те молила да го правиш.

Той се наведе и я целуна. Устните му бяха горещи и жадни, а бе минало толкова време, през което тя не бе усещала вкуса им, че сега ѝ се струваше, че никога няма да може да им се насити.

Ръката му легна на гърдите ѝ и тя изведнъж осъзна колко болезнено натежали са те. Той развърза връзките на ризата ѝ и пхна длан под фината материя. Зърната ѝ бяха станали толкова чувствителни от кърменето, че тя почти простена, когато пръстите му едва-едва ги докоснаха.

Над главите им се разнесе пронизителният писък на дете.

– Дъщеря ми е гладна – каза той без да отделя устни от нейните.

Но... не я пусна. Погледна голата ѝ гърд и пръстите му, толкова мургава на фона на бледата ѝ кожа, обхванаха зърното ѝ и го притиснаха, докато на върха му се появи капка мляко.

От гърлото ѝ се изтръгна стон.

Той улови капката върху палеца си и бавно, без да откъсва поглед от очите ѝ, я поднесе към отворените си устни. Езикът му изскочи бързо и за нула време я облиза. Ариана простена името му.

– Милейди?

Едит стоеше на стълбите с пиращ вързоп в ръце. Бузите ѝ бяха по-руменели, но на лицето ѝ се четеше неодобрение.

– Извинете ме, милейди. Но Неста... Гладна е.

Рейн проследи кестенявата коса на жена си, която се люлееше на гърба ѝ и галеше хълбоците ѝ, докато стройната ѝ фигура се качваше по стълбите.

Беше сигурен, че ако зарови лице в тази коса, ще усети аромата на лимони. Той можеше да я последва в стаята, можеше да я гледа как кърми Неста и да си представя, че усеща зърното ѝ в устата си, че долавя вкуса на тялото ѝ. Господи, това тяло! После, когато детето им заспеше,

той можеше да я положи в леглото, да я съблече бавно и да докосне с устните си всяка част на прелестното ѝ тяло. Можеше да зарови лице между бедрата ѝ и да остане там, докато тя потрепери цялата. Сетне можеше да се гмурне дълбоко в нея, докато му се стори, че умира.

Самата мисъл за всичко това така го възбуждаше, че той се притисна до стената и затвори очи.

Желаше я.

Но не можеше да понесе мисълта, че тя го бе съзряла във виденията си – уплашен, сам и уязвим. Това бе прекалена интимност. По-близка и от сливането на две тела. Или може би толкова близка, колкото щеше да бъде сексът с нея, ако си позволише да го направи. Съзнаваше, че не може да я отбягва вечно. Такава воля не бе по силите на никой мъж.

Но щеше да пристъпи към нея едва когато усетеше, че е готов. Едва когато бъдеше сигурен, че след това няма да се чувства обладан и духом, телом, изцяло и завинаги.

И вместо да направи онова, което искаше, вместо да тръгне след нея и да я люби до края на деня и през цялата нош, той се върна в залата.

Още с влизането видя Талезин, който стоеше облегнат на една от колоните, праметнал лютнята на врата си. Поради някаква причина видът на клетия оръженосец изпълни гърдите на Рейн с неистов гняв. Непрекъснатото дърдорене на това момче, романтичните му разкази за рицари, девизи, двубои и вечна любов го разнежваха дотам, че вече бе почнал да им се поддава и това го дразнеше.

Той се приближи до момчето и размахна пръст пред лицето му.

– Ако те чуя звук да издадеш повече, ще ти нахлупя това дрънкало на главата!

Талезин се разсмя и вдигна ръка да се предпази.

– Милорд, ако не давате и пет пари за главата ми, пощадете поне лютнята.

Рейн изръмжа нещо и излезе ядосано. Не след дълго, без дори да разбере как, се озова наскреж двора. Трябваше да купи толкова неща, хубав расов кон като начало, но не се върна на панаира. Краката му сякаш сами го отведоха на арената за дуели.

Ботушите му вдигаха прах по алеята. В дъното се виждаше Противника – чучело, облечено в стара ризница, с щит в едната ръка. Отдалече, със слънцето, блеснало в изкуствените му очи, Противника изглеждаше почти като истински и приличаше на стар уморен рицар, който дълго се е борил и много е виждал.

За разлика от Хю и всяко друго момче, което мечтаеше да стане рицар, Рейн не беше израснал на кон, с копие в ръка. Той трябваше да се прокрадва нощем с кон, отмъкнат от оборите на баща му, за да може да се упражнява на чучелото. Често го хващаха и го пребиваха до смърт, но това не го отказа.

Заболяваше го навремето, когато забележеше, че баща му се тревожи повече за расовите си коне, отколкото за него, сина му, но сега разбираше по-добре стария граф. Един хубав боен кон струваше повече, отколкото един обикновен човек можеше да спечели за цял живот. Нетрениран ездач можеше да застраши здравето и живота на това ценно животно.

И все пак с тези откраднати коне и без никой, който да му покаже, Рейн някак бе успял да се научи да държи копието здраво, докато напада, да обръща галопиращ жребец, без да изпуска юздите. През всичките тези часове го крепеше една мечта – да коленичи един ден пред баща си, да усети ръката му поне веднъж като израз на гордост, а не на гняв, и да чуе думите: „Бъди достоен рицар.“

Не беше станало така. Не баща му, а негов враг го посвети в рицарство в една далечна земя, а когато той се върна у дома в деня, в който брат му се женеше за неговата любима, и застана пред баща си горд и може би малко уплашен, с броня, шпори и рицарска сабя, окачена на деветнайсетгодишната му снага, старият граф го погледна и попита:

– Този пък кой е?

– Твоето копеле, конярчето, милорд – отвърна той тогава, с увереност, която можеше да повали и змей. – Не ме ли познахте?

Но графът махна с ръка, както би прогонил муха, кацнала на ръкава му и рече през смях:

– Мислех си, че хората на Матилда ще направят сляп евнух от тебе.

Останалите също се разсмяха. Гостите, Хю, дори Сибил.

Погледни ме, искаше да извика Рейн в това безизразно лице. Аз съм твой син, по дяволите! Твой син!

Но вместо това каза:

– Сбъркал си, те ме направиха рицар.

Баща му го погледна със студените си сиви очи, които толкова приличаха на неговите, но не видя рицаря в него, не дори мъжа. Виждаше само сина на една блудница.

Тогава Рейн разбра, че това няма да се промени никога.

Сега, при спомена за този ден, той грабна един камък и ядосано го запрати по чучелото. Чудеше се дали Ариана е видяла този ден в някое

от проклетите си видения.

– Рейн... Търсих те.

Той се обърна. Дребна, стройна фигура се движеше по полето към него. Косите ѝ бяха разпуснати като на момиче и се полюшваха на гърба ѝ, златисти и бляскави.

„Не всички спомени са лоши“, помисли си той и се усмихна.

– Ех, Сибил...

Двамата повървяха мълчаливо до градината на замъка. Тук бе толкова тихо, стените спираха вятъра, живият плет обгръщаше всичко в зелената си пелена, старите дъбове хвърляха прохладна сянка, а цветята, подредени в геометричните си лехи, приличаха на сарацински килим. Въздухът почти лепнеше от миризмата на рози, лилии, мента и кориандър.

Двамата се спряха до басейна и Рейн забеляза сребристото тяло на един шаран, който се шумгна между обраслите с водорасли лилии. Листата на повърхността се раздвижиха и наоколо се разнесе пискливия глас на някое мушитрънче.

Сибил си играеше с брошката, която държеше мантията ѝ. Украшението беше евтино, без камъни и гравюри и изобразяваше две сърца. Сибил видя, че Рейн го гледа и попита:

– Спомняш ли си тази брошка? Подари ми я през онова лято, когато замина.

– Да – отвърна той, макар да нямаше спомен за подобно нещо.

Сто на сто не ѝ беше купил брошката. Не разполагаше с пари, дока-то работеше в оборите на Честър. Сигурно я бе откраднал от някоя сергия на пазара. Освен това не бе заминал през онова лято. Беше откаран в Рудлан завързан за един кон като роб, за да стане пленник, който баща му никога нямаше да освободи. Тя спря, обърна се и кръстоса ръце на гърдите си.

– Няма ли да ме питаш защо се омъжих за Хю?

– Не. Знам защо.

Тя понечи да се усмихне, но устните ѝ затрепериха.

– Ти много се забави, Рейн.

Кичур коса падна над лицето ѝ и той го отметна назад.

– Никога не съм очаквал, че ще ме дочакаш.

Казваше ѝ самата истина. Беше се надявал, но никога не бе вярвал истински, че това може да се случи. Всъщност не си спомняше миг от живота си, в който да бе вярвал в нещо или в някого.

– Ти бе сгодена за Хю. Беше родена за графиня. Аз бях по-долу и от

слуга. Даже по-зле. Бях едно незаконно дете, конярче в оборите на господаря. Никога не съм мислил, че ще ме дочакаш.

– Значи си се лъгал, защото аз те чаках. Чаках те и се молих за нас. Всеки ден благославях Бога, че старият граф не бързаше да задоми Хю, защото не искаше наследникът му да мисли отрано за наследство. После започнаха да се чуват приказки за теб – колко си бил смел, в какви безпощадни битки си се хвърлял... Първо, за да спечелиш рицарството, а после и в дуелите. Хю каза веднъж, че... ще загинеш преди да навършиш двадесет. Той говореше така уверено и аз... аз си помислих, че ако се омъжа за него вече няма да излагаш на опасност живота си.

Изненадата сигурно бе проличала на лицето му, защото Сибил побърза да сложи пръст на устните му.

– Знам – каза тя тихо и тъжно. – Едва по-късно осъзнах, че правиш това не заради мен, а заради себе си. За слава, пари и могъщество. Щеше да продължиш вечно да рискуваш живота си, каквото й да направех.

„Не, не вечно“, помисли си Рейн.

Бе осъзнал това във Франция, където за първи път бе изпитал страх от смъртта. Защото сега имаше за какво да живее.

– Рейн... – Тя сложи длан на лицето му. – Така и не престанах да те обичам.

Тези слова трябваше го стоплят, но не успяха. Изведнъж той осъзна, че вместо радост, те му причиниха болка. Бяха изречени от неподходяща жена.

Обичам те... Искаше да чуе тези думи от устните на Ариана.

Той погледна лицето на Сибил, с леките гънки в ъгълчетата на устните й, с бръчиците около носа й, и видя едно момиче, което се бе интересувало от него, когато никой друг не го бе грижа. Дължеше й толкова много и не искаше да я наранява.

Погали лицето й с опакото на ръката си и каза:

– О, Сибил... Беше толкова отдавна. Бяхме деца.

Тя поклати глава и от очите й бликнаха сълзи.

– Това няма никакво значение. Аз и досега те обичам.

Той вдигна глава и зарея поглед в заздрачаващото се небе – лавандуловосиньо като очите й. Беше я обичал навремето, но това бе момчешка любов. И все пак тази любов го вълнуваше...

Той хвана острата й брадичка между пръстите си, вдигна лицето й и я целуна.

Устните й бяха все така сладки и меки, но страстта си бе отишла. Може би никога не бе я имало. Вероятно бе присъствала само в

спомените му.

Изведнъж дочу някакъв звук. Толкова слаб, че може да е трепнала птица, дори вятър, който прелита през храстите. Ала Рейн разбра, че не е това. Пусна Сибил и бавно се обърна.

Ариана стоеше на края на езерото. Така близо сякаш бе изникнала от зелените му дълбини, като девойката от онази песен. Макар че не можеше да види болката на лицето ѝ, той я почувства.

Тя сложи ръка на устата си, сякаш да спре вик, или може би стон, и избяга.

Ариана дръпна юздите и погледна назад към Честърското поле. Внезапен вятър развя мантията ѝ и донесе със себе си миризмата на дъжд. Буреносни облаци, стоманеносиви като очите му, едрееха на хоризонта.

Рой жълто-черни пеперуди, усетили бурята, литнаха от обгорените треви и скриха червеникавите кули на Честър.

– Това въобще не ви прилича, милейди – каза Талезин след като огледа изражението ѝ. – Да бягате като подплашен заек при първата съперница.

– Не бягам, Талезин, и не считам Сибил за съперница.

Рижавите му вежди подскочиха.

– О! И защо тогава напускаме бойното поле?

– Бойното поле не е тук, а в Рудлан. И аз трябва да се преборя не с някоя жена, а с глупавата гордост на един мъж.

– Значи все пак ще се борите за него?

Тя пришпори коня да застигне ескорта си и Едит с Неста и през рамо отвърна:

– Да те вземат дяволите, шантав мъдрецо! Та аз обичам този човек. Естествено, че ще се боря за него.

Талезин препусна след нея и само след миг конете им се изравниха. Оръженосецът яздеше добре. Въобще правеше всичко без грешка, както можеше да се очаква от човек, живял векове.

– Не съм мъдрец, милейди – въздъхна момчето и се загледа в една пеперуда, която прърхаше между ушите на жребца му. – Не знам откъде ви е хрумнала тази налудничавя идея, но ако господарят разбере, цялата вина ще се стовари на мен. Пак ще ме заплашва с обесване и...

– Спри да плямпаш, момче! Имам нужда от тишина, за да мисля.

Талезин я остави да мисли не повече от две-три секунди и отново

се разприказва:

– Какво смятате да направим, милейди, за да го върнем обратно в леглото ви?

– Ти няма да правиш нищо.

– Мислех си, че едно любовно биле ще свърши работа.

– Така ли? Та съпругът ми да пощурее от страст и да почне да се нахвърля на всяка жена, която се изпречи на пътя му? Не! На теб се пада една съвсем малка роля в този план, момче, и гледай да не я оплескаш.

Талезин не се задоволяваше с малките роли в който и да е план и остана видимо разочарован.

– И какво трябва да направя?

– Да го доведеш на стоящите камъни в полунощ на празника на Луната. На всяка цена, дори ако трябва да приложиш някоя магия.

– Аз не знам магии, милейди.

Ариана изсумтя така шумно, че чак конят ѝ обърна глава да види какво става.

Двамата поиздиха мълчаливо минута-две, а после Талезин започна да си тананика някаква мръсна песен и не след дълго отново подхвана своето.

– И все пак си мисля, че любовното биле ще помогне...

– Искаш ли да те хвърлят от кулата в казан с вряло олио, мъдрецо?

– О, не, не, милейди. Моля ви. И не съм...

– Или може би да те набучат на шиш и да те опекаат като охранена гъска? Никакво любовно биле, ясно ли е?

– Да, милейди – въздъхна Талезин.

Прекосиха дигата и стигнаха до мястото, където Двамата с Рейн бяха спрели да починат на отиване. Ариана се замисли за видението, което бе имала през онзи ден – Рейн, млад и изгарящ от страст полага Сибил на тревата.

Имаше някаква жестокост в мъжкото му желание, Някакъв див и необуздан стремеж да притежава. Но имаше и други, по-нежни чувства – копнеж да достави удоволствие, да закриля, да обича.

Навремето гордостта явно не му бе пречила да разк-рива любовта си.

– Талезин? Твоята богиня щеше ли да ми изпрати Рейн, ако знаеше, че той никога няма да ме обикне?

– Струва ми се, че не ви разбирам, милейди. Черният дракон ви обича. Дори най-голямата глупачка би го забелязала.

Ариана въздъхна тежко и се обърна да го погледне в очите.

– Да, знам, че ме обича, но искам да ми го каже. Едва тогава ще бъде сигурна, че го е признал и пред себе си.

„Колко е хубаво човек да си е у дома“, помисли си той.

Залезващото слънце къпеше крепостта в меко червеникаво сияние. Воят на нечий рог прокънтя в равното поле. Вятърът донесе миризмата на горящо дъбово дърво и зелен тис. Обикновено рогът свиреше за края на работния ден, но днес беше празник. Честваха денят на Ламас и започването на жътвата. Тази вечер селяните щяха да танцуват край буйни огньове и щяха да пият бира от избите на господаря.

„А може би“, помисли си Рейн, „самият господар и съпругата му също ще успеят да си устроят свой интимен празник“.

Торбичката на колана му тегнеше от подаръка, който ѝ бе донесъл от панаира в Честър – скъпа брошка във формата на дракон, обсипана с диаманти, рубини и перли. Това бе дар, който той наистина не можеше да си позволи, но човек едва ли можеше да се надява да хване птичка, ако е с празни ръце.

Тя не беше в залата, където се надяваше да я намери. Всъщност освен Рьодри и пажът на сър Одо, които нагряхаха ябълково вино на камината, в залата нямаше никой. Рейн поздрави весело двете момчета и съвсем наистина им се усмихна. Това толкова неприсъщо за господаря настроение накара момчетата да зяпнат от почуда. Те се спогледаха неразбиращо, свиха рамене и отново се заеха с виното.

Рейн тъкмо се канеше да ги попита къде е господарката им, когато в залата, тътрейки крака, влезе сър Одо със навъсен вид и сметало в ръка. Следващите два часа Рейн прекара в обсъждане на очакваните приходи от жътвата. Така или иначе, нямаше да е от полза да се показва прекалено загрижен за съпругата си.

Ала когато разговорът със сър Одо приключи и Рейн най-после се добра до стаята им, Ариана не беше там. Само Талезин се изпъваше на раклата под прозореца и подрънкваше на арфата си.

– Къде е лейди Ариана?

– Насам-натам.

– Насам-натам къде? – свъси вежди Рейн.

От арфата изведнъж бликна водопад от звуци и Талезин погледна господаря си през рижавите си мигли.

– Искате ли да върнете жена си в брачното ложе, милорд?

– Тя никога не го е напускала – отсече Рейн и захвърли сабята си на масата. После свали и ризницата си, понечи да я метне на стола, но не

уцели, и се обърна към Талезин. – И въобще, теб какво те касае къде спи Ариана?

– Вие сте луд-полудял, непрекъснато се ядосвате, а на мен вече ми омръзна да се боря с лошия ви нрав.

Рейн тръгна към момчето с намерението да му даде да опита лошия му нрав, но Талезин го замери с нещо и се ухили.

– Не ме удряйте, сир. Пестете си силата. Ще ви трябва за по-късно.

Рейн сграбчи онова, с което Талезин го бе замерил и го разгледа. Беше малка кожена торбичка, завързана здраво с парче от струна.

– Какво е това и защо ще ми трябва сила за по-късно. Това е любов-но биле, милорд. Малко от него в чаша вино и човек пощурява от страст, сир.

Рейн развърза струната, отвори торбичката и помириса съдържанието ѝ – светлокафява смес с тръпчива миризма, стрита фино на прах.

– Какво има вътре?

– Корени от мандрагора естествено, сушен черен дроб от глиган, претопена мазнина от костенурка и разни други работи.

– Боже и мощи Господни!

– Е, от това няма – разсмя се Талезин.

Рейн изръмжа още нещо, но пхна торбичката в колана си. Талезин отново погали арфата и в стаята се разнесоха весели трели.

– Това ще ви направи здрав като камък, милорд.

– Въобще нямам нужда от него, глупако. От месеци се разхождам разгонен като стар пръч. Сигурен ли си, че това ще я накара да полудее за мен?

– Както знаете, тази вечер е празника на Ламас, макар в Уелс да му викат Луняза. Навремето жените се събирали в този ден около мейнхирион да се молят на боговете си за добър урожай и да му принасят жертви. Ариана е гадателка и старите обичаи я влекат. Тя ще отиде при стоящите камъни тази вечер и ще изпълни ритуален танц... – Талезин сниши глас и черните му очи странно заблестяха – ... Гола.

Рейн се намръщи на момчето, но колкото и да се мислеше за спокоен, нещо го жегна в слабините.

– Защо ми се струва, че играя с фалшиви зарове? Ти нещо гласиш и каквото и да е то, съмнявам се, че ще ми хареса.

Оръженосецът вирна обидено рамо и погледна към господаря си с големите си влажни очи. Изглеждаше невинен като девица, прекарала целия си живот в манастир.

– О, не, милорд. Боже опази! Не е позволено да се заговорничи.

– Тук вече позна. Мисли му, ако нещо лъжеш.

Девојката танцуваше сред камъните. Нощният вятър, натежал от миризмата на море, къпеше лицето ѝ. Въздухът бе топъл и мек и галеше плътта ѝ като ръце на влюбен. Някъде изскряка подплашена сова. Девојката се обърна и видя рицар, който яздеше през полето към нея. Той препускаше и косата му, черна като гарваново крило, се вееше като знаме след него. Конските копита удариха на камък и от тях захвърчаха искри. Ездачът дръпна юздите и огромно животно закова на място.

Беше я видял. Тя изтръпна, но не от страх, и отново започна да танцува.

Лунната светлина обагреше пясъчните хълмове в сребро. Морето се блъскаше в брега и свистеше покрай скалите като коса в свежа трева. Той слезе преди да влезе в кръга от камъни и спря да погледа танца ѝ.

Бяла мъгла като пара се издигна от земята, обви нея и камъните и те сякаш също започнаха да танцуват. Вятърът нашепваше отдавна забравени легенди. Легенди, които човек отказваше да запомни.

Тя танцуваше. Краката ѝ проблясваха в тревата, сребристи като морето. Изведнъж спря пред него – толкова близо, че гърдите ѝ почти го докоснаха. На главата ѝ потрепваше венец от имел. Косата ѝ се спускаше на гърба ѝ, тъмна и гъста като жива мантия, а тялото ѝ бе приказно, величествено голо.

Той не смееше да я докосне от страх, че това прекрасно видения ще изчезне от земята завинаги.

„Тя е самодива“, помисли си, „създание, излязло от сънищата, от копнежите, които те спохождат в дълбини-те на нощта. Неуловима, ефимерна. Жена!“

За първи път се чувстваше така силен, така могъщ и Мъжествен.

Тя хвана ръката му и го отведе пред олтара. Около вдлъбнатината в камъка блестяха свещи. Пламъците трептяха във водата и се превръщаха в течен огън.

Казват, че ако една жена успее да накара мъж да пие вода от мейнхирион, той ще я обича вечно.

Ще я обича вечно...

Той чакаше. Дъхът му се бе притаил някъде между земята, небето и самия ад, а той тръпнеше тя да направи първата стъпка. Ала тя не помръдна. Нищо не му оставаше освен да ѝ помогне да го направи.

Хвана китката ѝ и потопа пръстите ѝ във водата. Искрящ огнен стълб пробяга по ръката ѝ и я изпълни с лъчиста светлина. Бавно, той

вдигна пръста ѝ, напоен с блестяща, златиста вода и го поднесе пред устните си. Една-единствена капка, превърнала светлината в дъга, се търколи от върха на пръста ѝ и той жадно я погълна. Топлина, палеща като пустинен вятър, облази тялото му и изгори плътта му. Той усети, че изтръпва от страх, но бе твърде късно за връщане назад. А и не искаше да се връща. Наведе глава и погали устните ѝ с език, мокър от тази единствена капка вода.

Устните ѝ се впиха в неговите с внезапна и необузdana жажда.

Пръстите му се впиха в плътта ѝ. Вятърът сякаш одираше кожата му. Той гореше, топеше се като къс коприна на пламък. Усещаше пулса – и своя, и нейния – чуваше го да се разбива във вените им в такт с морските вълни, докато накрая ударите на сърцата им се сляха с ударите на настъпващия прилив, и те станаха част от тази пулсираща сила, която движи живота.

Устните ѝ се отделиха от неговите и той простена от загубата. Чувстваше се оголен, празен ѝ самотен.

Но в следващия миг тя започна да го съблича. Устните следваха ръцете ѝ, докато сваляше туниката му. Тя докосна длани до гърдите му и пръстите ѝ нежно го погалиха.

– Ти си боец – промълви тя. – Моят черен рицар.

После коленичи пред него, целуна стегнатия му корем и косъмчетата, които се губеха в слабините му, а от допира с устните ѝ, цялото му тяло затрепери. През стиснатите му зъби се промъкна стон. Тя разкопча колана му, панталона се свлече на земята и той остана съвсем гол.

– Толкова си силен – промълви тя и думите ѝ го накараха да се почувства великан. Тя наведе глава и впи устни в плътта му. Тялото му сякаш проплака.

Не, това бе прекалено. Удоволствието бе по-силно отколкото можеше да понесе. Той се отпусна на влажната, сребриста трева и жадно се вкопчи в плътта ѝ.

Тя коленичи над него тръпнеща и обгърна кръста му с крака. Пръстите му пропъзляха между бедрата ѝ, потънаха в нежните ѝ дълбини и гъвкавото ѝ тяло ѝ се изви в арка. Косата ѝ помете бедрата му, гърдите ѝ се вирнаха едри и пълни. Затрепери. Тръпката постепенно се разля на вълни по плътта ѝ, докато накрая цялото ѝ същество затрептя в божествена конвулсия. Крещеше името му.

В неговите очи заискри щастие – за това, че е способен да ѝ достави тази наслада, че именно неговото име кънти в нощта.

Тя наведе глава и го погледна с очи натежали и помътнели от

страст. Устните ѝ пламтяха. Той впи пръсти в хълбоците ѝ, вдигна я и бавно проникна в нея. Искаше му се това никога да не свършва. Искаше му се да остане така завинаги.

Той протегна ръка да погали гърдите ѝ, но изведнъж внезапен порив на вятъра раздвижи пламъците около олтара и светлината им запали огърлицата на шията ѝ. Ръката му инстинктивно посегна към накита.

Металът пареше, гореше. Пулсът ѝ туптеше през него и пръстите му сякаш докосваха сърцето ѝ. Жива, сребриста мъгла замъгли очите му. Той вдигна глава към небесата и всички звезди и съзвездия се завъртяха като Далечни воденични колела, а черното и непрогледно Небе постепенно изсветля и се превърна в горещо бяло сияние.

Той стоеше в кръга от камъни, прегърнал любимата си, а около тях кръжаха бойци в колесници. Сабите им хвърчаха, дългите им коси се веяха, голите им. Боядисани в синьо тела проблясваха в мрака. Сред тях, увлечени във вихъра на безумен танц, се въртяха свещеници в бели одежди и сипеха проклетия. Някъде изпищя тромпет, дочуха се бойни възгласи, яростни викове, болезнен вой... Дим лютеше в очите му. Небето гореше. Той се страхуваше да умре, защото не можеше да понесе раздялата с нея, макар да знаеше, че дори след смъртта тя ще бъде отново там и ще го чака. Завинаги негова. Негова любима...

Небето гореше в алени пламъци, звездите се въртяха и падаха като огнен дъжд. Дъжд от светлина, която го обгърна, изпълни тялото му и го превърна в част от себе си. Той пламна, изгуби се в тази светлина и следващото, което видя, бе лицето на Ариана.

Тя се изправяше на колене, телата им за миг се отдалечаваха, докосваха се едва-едва, а после тя отново го поглъщаше, впиваше се в него, а когато първите тръпки на насладата разтърсиха тялото му, той разбра, че няма да може да ги спре, дори да му носеха смърт.

Извика. Душата му се изля в нея с целия си огнен заряд. Тя се отпусна на гърдите му, зарови лице в шията му, а сърцето ѝ блъскаше по плътта му, силно и осезаемо сякаш бе неговото. Част от него се рееше сред звездите, но останалото все още бе вътре в нея, където всъщност принадлежеше. Тази жена бе откраднала душата му и той никога вече нямаше да принадлежи на себе си.

– Кариад – прошепна той на уелски.

Не предполагаше, че знае тази дума, не си спомняше да я е чувал някъде. Но отлично знаеше какво значи... любима.

Седмиците минаваха, лятото охладня в есен и Черният дракон постепенно започна да разбира какво е щастieto.

Народът му жънеше земята. Селяните косяха златните поля, вършеха снопите с дървени млатила, всеха житото, за да го отделят от сламата. Наоколо ухаеше на жътва.

Ала нито Рудлан, нито земята, нито трудолюбивият ѝ народ бяха причината за безмерното щастие на Рейн. Радваха го Ариана и детето им. Нуждаеше се от тях повече отколкото от въздуха, който дишаше.

Когато реколтата беше прибрана в хамбарите, Рейн реши да отпразнува успешната жътва със състезание за пажовете и оръженосците, в което младежите трябваше да демонстрират ездитно изкуство и сръчност с копието, присъщи на рицари.

Отначало младите бойци сами устройваха представлението, но не след дълго хората на Рейн надигнаха врява да видят неговите умения.

На арената бяха разположени колове с окачени на тях халки. Целта на упражнението бе рицарят да препусне през полето на неоседлан кон и да събере с копието си колкото е възможно повече халки. За отлично попадение се изискваше ездитно умение, концентрация и сила, които малко мъже можеха да постигнат.

Рейн обаче си бе купил сабя дамаския с парите, спечелени от подобни игри по арените на Франция. Той пришпори черния си жребец и препусна в галоп към наредените колове. Беше изнесъл тялото си встрани, краката му здраво стискаха неоседлания гръб на коня, а копието му, леко наведено отпред, чакаше първата халка. При най-малкото отклонение той рискуваше или да забодне върха в земята и да изхвъркне от коня, или да запрати копието далеч над халките и съвсем да се изложи.

Но той се справяше прекрасно. Металното копие събираше халките със звън. Друго не можеше и да се очаква след толкова откраднати часове, прекарани по късна доба на арената в имението на баща му. Часове, които той бе заплатил с безброй побои. В края на арената Рейн дръпна юздите и се обърна към ликуващата публика. На копието му, като гривни, висяха дванадесет халки.

Когато видя Ариана в края на арената, той пришпори коня и препусна в галоп към нея. Вятърът брулеше лицето му и отмяташе косите му назад. Копитата блъскаха по твърдата земя с ритмичен тътен като удари на катапулт. Тя стоеше вдигнала глава и го наблюдаваше.

В последния момент, той обърна коня и рязко спря пред нея. Животното зари с копита във въздуха и Ариана вдигна морскозелените си очи. Те бяха пълни с възбуда.

„Тя ме обича до лудост“, помисли си той и почти се усмихна. Беше негова и дори не се налагаше да използва любовното биле на Талезин,

за да я притежава. Ала нито веднъж не му бе казала, че го обича. От страст и жажда за ласки много жени бяха идвали при него, но от Ариана той искаше повече.

Той слезе от коня и го предаде на един от пажовете. Отблизо умората съвсем ясно се виждаше на лицето ѝ. Под очите ѝ тъмнееха дълбоки сенки, кожата ѝ изглеждаше бледа и изнурена. Ариана бе бдяла цяла нощ край леглото на Неста, която от няколко дни кашляше лошо.

Неста... Всеки път когато се сетеше за дъщеря си, Рейн се изпълваше с топло и нежно чувство.

– Как е малката? – попита.

– Заспа – усмихна се мило Ариана. – Дадох ѝ греяно вино със синап и наложих гърдичките ѝ с репей. Я виж – посочи тя към арената. – Рьодри е наред. Как е той всъщност? Ще стане ли добър рицар?

– Има сили. Малко е дързък, но това ще премине с годините. Но без съмнение е наследил храбростта на Гвинедите.

Той видя, че думите му я зарадваха и се усмихна.

Рьодри видя, че го гледат и весело помахаша с ръка. После нахлупи шлема си, грабна копието и пришпори коня си към Противника.

Чучелото беше облечено като неверник и на гърдите му зееше широка дупка, която младите рицари трябваше да уцелят. Ако копието им попаднах на където и да било другаде, дървеното чучело щеше да се завърти и да ги повали от коня.

Рьодри метна копието си с всичка сила, но удари лявото рамо на Противника. Момчето се опита да се наведе, но чучелото се завъртя, перна го по гърба и го повали в калта.

Талезин, който седеше на оградата и наблюдаваше, се разсмя и зарита с крака.

– Хе, хе, убит си, гвинедче! Добре те подреди старият неверник Проти. По го бива от тебе.

Рьодри се изправи на лакти и отърси калта от лицето си. Беше така изпоцапан, че приличаше на насмолено плашило.

– Не само си мъртъв, ами и вониш на оборска тор! – закикоти се отново Талезин.

Рьодри нададе гневен вик и се хвърли към оръженосеца.

Момчета се повалиха взаимно на земята и започнаха да се въргалат като кофа по нанадолнище. Талезин се освободи с ритници и се изправи на крака, но Рьодри се оказа по-бърз и заби юмрук в лицето му. Оръженосецът падна с плясък в калта.

Ариана се провикна към двамата нехранимайковци и тръгна да ги

усмирява, но Рейн я спря.

– Остави ги да се бият. Време е да си оправят отношенията.

Рьодри реши да оправя отношенията си с Талезин като го изрита в слабините, но той ловко се обърна и отново стана на крака. Сграбчи малкия за косата и го запрати на земята. Рьодри заора нос в калта.

Рицарите и останалите момчета се бяха събрали да гледат борбата и шумните им облози цепеха въздуха. Сред врявата и виковете в първия момент никой не чу писъците на Едит. Тя тичаше през полето като обезумяла, с изкривено от ужас лице.

– Милейди! О, милейди, бързо, бързо! Неста, милейди... много е зле.

Здрачаваше се. Рейн стоеше сам на пустата арена, а очите му – черни дупки в преbledнялото му лице – гледаха прозореца на спалнята им. През затворените капаци не светеха факли. Зад тях, в червена люлка, весело зографисана с винетки и цветя, далеч от въздуха и светлината, лежеше Неста. Шест месеца тя бе радвала сърцето му, а сега умираше.

Господи! Господи!... Но нямаше Бог. Нямаше милост. Той вече не бе онзи смел и непобедим рицар в черна броня. Нямаше сили да се качи горе. Не можеше да се изправи лице в лице с този звяр. Неговата собствена смърт – да. Но Неста, детето му...

Когато тъкмо бе преодолял себе си и бе направил първата крачка към замъка, от отворените порти се разнесе отчаян писък. Рейн се скова на място, стисна очи и нечовешка мъка приклещи сърцето му като юмрук. После, намерил сили, той отново пое към замъка, който след този единствен страдалчески писък изглеждаше пуст и заглъхнал.

Въздухът в тъмната стая бе тежък и неподвижен. Ариана стоеше до люлката и пееше на Неста, сякаш детенцето можеше да я чуе.

Едит сложи ръка на рамото му. Лицето ѝ бе обляно в сълзи, очите ѝ – празни и подпухнали от плач.

– Лейди Ариана ще полудее от мъка, милорд. Не може да приеме, че...

– Махай се – процеди той и прислужницата излезе хлипайки.

Рейн не се приближи до люлката. Нищо не можеше да го накара да погледне Неста сега. Нищо:

Той стоеше насред стаята, а болката притискаше гърдите му и го задушаваше. Жесток, нечовешки гняв разяждаше душата му. Гняв към Ариана. Той бе отворил сърцето си за нея и ето, че отново страдаше. А страданието този път бе непоносимо. И за всичко бе виновна тя. Бе успяла някак да се промъкне под здравата му броня и отново го бе

накарала да обича. Не трябваше да го допуска. Животът отдавна го бе научил, че и най-малкото чувство води след себе си безкрайна мъка.

Дори в агонията си съзнаваше, че не мисли правилно. Не можеше да вини Ариана за смъртта на Неста. Ала думите сякаш сами излязоха от устата му.

– Как можа да допуснеш това?

Тя се обърна и го погледна с безжизнени очи.

– Не се притеснявай, Рейн. Това е просто една кашлица.

Той усети, че освирепява. „Спри“, каза си, „Веднага спри!“ Но не можеше.

– Толкова те бива да виждаш нещата, Ариана. Защо не можа да предвидиш това? Защо ми я даде след като допусна да ми я отнемат?

Тя се обърна, погледна в люлката и примигна замаяна. Ръцете ѝ обгърнаха малкото телце и от гърдите ѝ се изтръгна стон. После втори, трети, докато накрая цялата стая изтръпна от нечовешките ѝ ридания.

– Ще отида при дърводелеца за ковчег – каза той и тръгна без да съзнава къде върви.

Беше се изгубил в лабиринт, от който знаеше, че няма изход.

– Рейн!

Продължи да върви. Тя се обърна, падна на колене, протегна ръка да го стигне, но той не погледна назад.

На гърдичките ѝ лежеше разпятие. Мъничкото ѝ телце почиваше в ковчег с черен покров. Наоколо горяха свещи. Пламъците мъждукаха в тъмната бездна и просветваха в нозлатата на иконите.

Ариана стоеше до ковчега и ридаше. Сама.

Започна да се моли, но думите не идваха в съзнанието ѝ. Всеки път, когато поемеше въздух, тежката миризма на тамян я задушаваше. Очите ѝ пареха като прободени. Сега те бяха просто две празни орбити, в които повече сълзи нямаше.

„Няма да го понеса“, помисли си тя. „Господи, където и да си, спри това, защото не бих го понесла!“

Вратата на параклиса проскърца. Ариана бавно се обърна с отчаяна надежда да види Рейн, но уви...

Талезин прекоси с тихи стъпки нефа и застана пред нея. Младото му лице бе изкривено от болка, старческите му очи мътнееха.

– О, милейди... – прошепна той, но в тези две думи бе сбрана мъката на целия свят.

Ариана отново се наведе над ковчега. По страните ѝ се стекоха нови сълзи. Господи, откъде ли извираха?

Бе разбрала вече. Тъгата никога не стихваше. Тя продължаваше да мъчи душата вечно.

– Трябва да я погребваме... О, Талезин, къде е той?

– Той я обичаше, милейди.

– Но аз също я обичах! Как не може да разбере... – тя сложи ръка на устата си и отново захлипа.

– Той се измъчва, милейди.

– Но това не му дава правото да измъчва и мен. Обичам го, а той ме убива.

– Любовта винаги носи страдания, милейди. Дори в най-прекрасните мигове съществува агония. Рискът да обичаш е риск да загубиш любимия си и да страдаш, да унищожиш човека, когото обичаш... или дори да се погубиш сам.

Тя осъзна, че чувствата на Рейн бяха прекалено силни. Това бе единствената му слабост – когато обичаше, той обичаше всеотдайно и истински.

– Той никога няма да обича отново – каза тя. Талезин сложи ръка на рамото ѝ и душата ѝ се изпълни с топлина.

– Напротив, ще обича. И ти ще му покажеш как. Върви при него, дете. Той има нужда от теб и този път ти трябва да бъдеш силната.

Не знаеше как е разбрала къде да намери Рейн. Може би Талезин мислено ѝ бе посочил мястото.

Върви при него, дете, бе казал той, ала думите, изречени от устата на голобрадо момче, не бяха прозвучали странно.

Но той не беше обикновен младеж. Бе магьосник по-стар от времето.

Оловносиви канари на фона на сивкаво небе. Мейнхирион се възправяше на хълма, както бе стоял винаги – закотвен за земята, протегнал снага да докосне звездите. Вягърът стенеше в сухата трева и блъскаше камъните, но те не помръдваха.

В една нощ двамата бяха дошли тук, обладани от разрушителна страст и любовта им бе изглеждала постара и от канарите наоколо. Посилна от времето. Непоклатима като скала на брега на морето. Вълните прииждат, поглъщат я, ала когато настъпи отливът, тя остава – неразрушима, вечна като мейнхирион.

Рейн стоеше на самия бряг. Вълните посягаха да го стигнат, а когато почти го докосваха, отново се отдръпваха назад. Той стоеше, вдигнал глава към небето, стиснал ръцете си в юмруци и сякаш стенеше без глас. Тя не го повика, но той се обърна.

Нещо се бе пречупило вътре в него. Лицето му бе неузнаваемо, от очите му кървеше болка. Повече нищо не можеше да скрие от нея. Душата му бе оголена.

След първата ѝ крачка, той се втурна към нея, падна на колене в краката ѝ и затърси опора като слепец. Тя протегна ръка и зарови пръсти в косата му.

– Господи, Ариана!... Прегърни ме! – Глух стон разтърси тялото му, после втори, последвани от вече гласното ридание на мъж, който никога не бе плакал. – Моля те, прегърни ме...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Рейн!

Тя тичаше нагоре по хълма, вдигнала високо поли, а голите ѝ крака свистяха в тревата.

Талигите, натоварени с греди и камъни, спряха; тежките дървени чукове увиснаха над наковалните; копачите се подпряха на лопатите си и на лицата им грейнаха усмивки – работата по новата крепост на господаря замря. Мъжете наблюдаваха с наслада как лейди Ариана тича по хълма.

– Рейн!

Той стоеше с ръце на хълбоците и се бореше с усмивката, която напираше на устните му.

– Тук работят четиридесет мъже и ти току-що даде възможност на всеки един от тях да огледа краката ти.

Тя вирна глава и очите ѝ се засмяха.

– Какви мъже са, ако не са виждали женски крака досега? Стига си ме хокал, Рейн. Нося ти прекрасни новини. Повърнах закуската си тази сутрин.

– Да викна ли знахарите?

– Може, но след около осем месеца.

Смисълът на думите ѝ най-после стигна до съзнанието му. Лицето му грейна от радост.

– Значи си бременна!

Тя отвори уста да му разкаже всичко с подробности, но той я сграбчи през кръста, залепи устни за нейните и така я завъртя, че краката ѝ се отделиха от земята, а косата ѝ се развя зад гърба ѝ като платно.

Той престана да я върти и двамата останаха прегърнати, докато светът наоколо се укроти.

– Да се разходим надолу към брега – предложи тя. Реката течеше сива и спокойна и отразяваше бледото есенно слънце като излъскана броня. Хапливият вятър разнасяше миризмата на горящия варовик, който използваша вместо хоросан, и врявата, която съпровождаше строителството: дращенето на каменните блокове, скърцането на макарите, виковете, псувните и дрезгавия смях на работниците. От ниското основите на крепостната стена и бойниците почти не се виждаха. Главната кула, стигнала вече човешки бой, бе обградена със скеле и овързана с въжета.

Снагата ѝ растеше едва с четири метра на година.

Рейн понякога се чудеше как се е решил да започне строеж, който ще отнеме толкова време. Той винаги бе измервал бъдещето си с часове и годините бяха за него нещо далечно.

Двамата се разхождаха ръка за ръка покрай брега и тя от време на време галеше мазолите по дланта му с палец. Изведнъж спря, погледна го и целуна грапавата му ръка.

– Рейн, страх ме е.

Той прокара пръсти в косите ѝ и откри високото ѝ чело. Знаеше от какво се страхува. Самият той изпитваше същия страх. Но при него той бе двоен. Рейн се плашеше, че ще загуби не само детето, но и нея.

– Всичко ще бъде наред – каза ѝ той и я притисна до себе си.

Думите му не бяха убедителни, но тя намери в тях утеха, или може би прегръдката му я успокои. Бог му бе свидетел, че в нейната той се чувстваше спокоен.

Те дълго стояха така, вплели ръце, а когато тя се дръпна и го погледна, в очите ѝ той видя истината, още преди устните да я изрекат.

– Обичам те, Рейн.

Нежна и всепроникваща топлота изпълни душата му и той разбра, че най-после се е прибрал у дома. Не, лъжеше се, никога не бе имал дом и сега за първи път го намираше. Опита се да ѝ каже, че и той я обича, но думите бяха заседнали някъде между сърцето и гърлото и само устните му успяха да се слоят с нейните в нежна и безкрайна целувка.

Той я придружи да крепостта (онази, в която живееха), но не се качи с нея в спалнята им. Отиде в параклиса.

Веднъж на едно бойно поле, което вече се бе пропило с кръвта на стотици войни, един свещеник му бе казал, че не е необходимо да вярва в Бога, просто трябва да се моли и Господ ще го разбере. Не му повярва тогава. Богът, който бе познавал, никога не се бе вслушвал в молитвите му.

Пред параклиса Рейн се поколеба, съзнавайки собственото си лицемерие. Миризмата на тамян и восък, която долиташе от входа, тъмен като отвор на пещера, извика в съзнанието му плетеница от спомени за дългите часове от детството, прекарани в преклонение пред нещо, в което никога не бе вярвал. Мраморните светии, които стояха от двете страни на входа, сякаш му се усмихнаха.

Макар че като господар трябваше да дава пример на поданиците си, той: рядко посещаваше службите и отдавна не бе влизал в параклиса. Рисунките по стените блестяха като бродат, но той не можеше да

почувства Бога в тях. Просна се пред олтара и протегна ръце встрани като за молитва⁴. Каменният под студенееше на лицето му и миришеше на гроб.

Рейн се притесняваше, че няма да намери подходящите думи, но те изведнъж се изляха от сърцето му, безмълвни и умоляващи.

Господи... Не ми я отнемай, Господи. Вземи всичко друго, но ми остави Ариана.

Четири месеца по-късно Ариана стоеше облегната на гредата, която подпираше сламения покрив на една колиба, а около нея отвсякъде се стичаше дъжд.

Кристина, дъщерята на манифактуриста, гребеше с черпак от черния метален казан, който висеше на верига над огъня, и разливаше супа в малки дървени купи, като от време на време хвърляше по някоя притеснена усмивка на Ариана. После погледът ѝ се плъзгаше към русолявия мъж, който лежеше, изпотен и пламнал от треска, на сламен одър до стената.

Навън дъждът се сипеше като водопад. Вятърът навяваше вода през прага, който беше белосан до блясък – както правеха и в най-мизерния уелски дом – за да се предпази домашното огнище от дявола. А този дом наистина бе мизерен. Представляваше паянтова лятна колиба, в която уелските пастири си почиваха след изнурителен ден. Да се прекара зимен ден в нея далеч не беше приятно.

Кръгла по форма, направена от сплетени тръстикови стебла, колибата нямаше огнище и обитателите бяха наклали огън наред пръстения под. В сламения покрив над импровизираното огнище зееше дупка, която по-скоро пропускаше дъжда, отколкото служеше за комин. Суровите лозови клонки горяха с пукот и искри. Макар лененото платно, което затваряше входа да бе дръпнато, въздухът в колибата тежеше от мирзмата на горящо дърво, супа и смрад на мокри овце, останала още от летните обитатели.

От одъра си Кайлид навъсено наблюдаваше жена си, която слагаше купи със супа и дървени лъжици на масата. Очите му час по час стрелкаха Ариана и веждите му още повече се сключваха.

Кристина нареди купите върху изкорубената маса и започна да реже черен, клисав хляб. В колибата имаше още двама мъже. Единият

4. Католиците се молят по този начин в израз на крайното си смирение пред Бога. Бел. пр.

вече седеше край масата с очукана лютня в ръце. Пръстите му от време на време подрънкваха вяло по струните и подхващаха тъжна мелодия, а гласът му бе тъмен, дълбок и толкова уелски, колкото и аромата на супата, който изпълваше тясното пространство.

Другият мъж напълни две чаши с бира и започна да се присламчва към масата.

Гласът на Кайлид, слаб, но нетърпящ възражение, Долята от сламеника:

– Махайте се отгук.

Човекът се спря наред пейката и учудено го погледна.

– Навън вали като из ведро!

– Вън! – викна Кайлид и мъжете излязоха мърморейки. – Ти също, Кристина – каза Кайлид и добави с по-мек глас: – Моля те.

Момичето го погледна с нещо средно между болка и гняв, взе наметката си и излезе на дъжда.

– Ще се измокрят до кости – каза Ариана.

– Малко по-надолу има друга колиба – Кайлид забеляза наедрия й корем и меденокафявите му очи се присвиха. – Пак чакаш. Не трябва да излизаш в такава време.

– Денят не беше толкова слънчев, когато тръгнах – пошегува се тя.

Той понечи да се засмее, но смехът му прерасна в дращеца кашлица, от която лицето му почервения.

– Донесе ли ми нещо за тая проклетия? – попита той, когато отново можеше да си поеме въздух.

Ариана свали обточената с кожи качулка и бръкна под мантията си да извади чантата с лековете. После напълни една чаша с бира, сипа вътре малко синапено семе и му я пхна в ръцете.

Вягърът, който нахлуваше през зейналия вход, отвя мократа коса на Кайлид от челото му и от това разстояние Ариана видя, че той е позле отколкото бе очаквала. Лицето му гореше от треска, кожата му имаше пепелявия цвят на пресъхнал лист. Но тя вече не изпитваше към него нищо – нито любов, нито дори съжаление. Никога нямаше да забрави как той бе забол нож в ребрата на Талезин.

И гласът, и лицето й станаха сурови.

– Нямаше да дойда при теб, братовчедо, макар да знаех, че си болен. Тук съм, защото Кристина ми каза, че искаш да говорим, защото смяташ да се предадеш на моя съпруг. Вярно ли е?

Кайлид немощно отпусна глава.

– Вярно е. Но аз не съм самоубиец, Ариана. Най-напред искам да

бъда сигурен, че мога да разчитам на помилване. Можеш ли да ми осигуриш това, Ариана?

– Ти ще се закълнеш ли, че оттегляш всичките си претенции към Ръос и че ще ни оставиш да живеем в мир?

– На него ще се закълна.

– Не, пред мен трябва да се закълнеш. Пред мен, твоята кръв.

Той отмести поглед. Ариана съзнаваше, че ако Кайлид даде клетва на Рейн, той сто на сто ще я наруши. Но виж, да се закълне пред кръвен роднина... Никой уелсец не би посмял да пристъпи такава клетва.

– Да, по дяволите – процеди ядосано той. – Ще се закълна.

– Веднага. Искам да чуя клетвата ти сега, Кайлид ап Дафид. В името Божие.

Той вдигна очи към нея и започна:

– Кълна се в името Божие, че ще оттегля всичките си претенции към Ръос и повече няма да се бия срещу това норманско копеле, което наричаш свой съпруг, дано Господ порази проклетата му душа.

– Клетвата ти беше неискрена и не ти вярвам. Защо правиш всичко това, след като не е по волята ти?

Той удари с юмрук по стената и отвърна:

– Заради Кристина, дяволите да я вземат. Залепила се е за мен като пиявица. Огледай се, Ариана. След още един месец тук прекрасната й бяла кожа ще заприлича на пушено месо. Стопила се е и видимо гасне. Казах й да ме остави и да се върне в магазинчето си в Рудлан. – Той сведе поглед и отново удари по стената. – Скарахме се.

– Това не ме учудва. За такива приказки аз бих ти отрязала езика.

Кайлид вдигна глава и се усмихна.

– Тя плисна чаша бира в лицето ми.

Ариана се загледа в лицето на братовчед си. В интерес на истината той беше хубав, с гъстите си руси мустаци и меките златисти очи. Но в него имаше някаква озлобеност, някаква свирепост, която Ариана не харесваше. Е, всяка жена си имаше свой вкус.

Ариана продължаваше да храни приятелски чувства към Кристина и се зае да обясни на Кайлид онова, което той надали щеше да проумее сам.

– Когато една жена обича мъжа си, единственото, за което тя мечтае е да сподели живота си с него и да отгледа децата му.

– Тогава жалко, че баща ти те омъжи за това норманско копеле – отвърна й Кайлид с горчива усмивка.

Изведнъж, сред шума от пороя навън, двамата доловиха ритмичния

гътен на приближаващи копита, последван от сподавен писък. Ариана се втурна към вратата, а Кайлид сипеше клетви от сламеника.

Рицарите на Рудлан обкръжиха колибата. Хората на Кайлид вече бяха проснати по очи на земята, а оръжията им стърчаха на купчина встрани. Двама конници бяха завързали Кристина за едно дърво. Тя плачеше с ръце на очите, но беше невредима.

Ариана се обърна и погледна към Кайлид. Въпреки треската, лице-то му бе преbledняло от страх.

– Жалко, че норманското копеле те хвана... преди да успееш да се предадеш, братовчеде – каза тя и излезе.

Черният рицар, заплашителен в тъмната си броня, я гледаше от седлото. На лицето му нямаше ни най-малка изненада от това, че я вижда тук и Ариана си помисли дали не я беше проследил.

Без да продума, той слезе от коня и застана пред нея.

С това лице, което не изразяваше нищо, той изглеждаше точно така, както го бе видяла за първи път – свиреп и жесток. Но тя вече го познаваше и се надяваше, че и той я е опознал достатъчно, за да разбере, че щом идва при Кайлид, то сигурно има някаква причина, която ще му бъде обяснена.

Доведоха коня ѝ. Без да каже нито дума, Рейн я хвана през кръста и я качи на седлото.

– Сър Одо, отведете лейди Ариана в Рудлан – обърна се той към рицаря си.

– Да, сър.

Лицето на сър Одо бе почти толкова безизразно, колкото това на господаря му, но в очите му се четеше тревога. Последния път, когато подобно нещо се бе случило, едрият рицар я бе погледнал с разочарование и отвращение, сега чувствата му бяха други.

„Поне той не ме смята вече за предател“, помисли си Ариана.

Облаците най-после се изтекоха. Леденият вятър поваляше тревата и обръщаше краищата на мантията ѝ. Надвисналата буря хвърляше тъмни сенки по замръзналата земя. Крясъците на враните дращеха студено-то небе. Ариана събра юздите и потегли напред, оставяйки сър Одо да я следва.

Беше вече вечер, когато Ариана потърси съпруга си. Намери го в спалната им. Тъкмо влизаше в една обкована с мед вана и беше застанал с гръб към нея. Парата, която се надигаше от топлата вода, обгръщаше тялото му в ароматна мъгла. Единствената светлина в стаята идваше от мангала и самотната факла на стената, чието бледо, златисто сияние

правеше кожата му да изглежда бронзова.

Едит стоеше до ваната и се готвеше да помогне на господаря си да се изкъпе. С леко кимване Ариана отпрати прислужницата, приклепна зад гърба на Рейн и започна да го трие.

Той изпъна рамене и въздъхна. Тя се наведе и бързо го целуна по врата.

– Малко по-надолу, Едит, скъпа... а, точно там.

Ариана го захапа за ухото. Той сграбчи китката ѝ. Дръпна я и тя се стовари с плясък в топлата вода.

– Знаеше, че съм аз.

– Надуших те, женичке.

– Искаш да кажеш, че воня?

– Съвсем не – ухили се той и пусна ръката ѝ.

Тя се изправи и от хладния въздух гърдите ѝ изтръпнаха и се очертахта под мократа коприна. Той ги видя, но очите му останаха студени и твърди като кремъка, чийто цвят носеха. Без да откъсва поглед от тях, тя сануниса ръцете си и започна да разтрива гърдите му.

Плътта му бе топла. Бяла пара с аромат на теменужки се издигаше помежду им и смекчаваше чертите на лицето му. Водата се плискаше извън ваната. Дъжд барабанеше по капациите. Ръцете ѝ ловко разтриха гърдите му, спуснаха се по стегнатия му корем и продължиха надолу, но той ги спря.

– Не ме питаш какво смятам да правя с него – каза ѝ.

– Ще направиш каквото трябва... Ти също не ме питаш какво правех с него.

– Викнал те е, за да му уредиш помилването.

– Той ли ти го каза?

– Да – отвърна той и хвана лицето ѝ в длани. – Аз ти вярвам, Ариана, ти си най-преданият ми васал. Но напоследък си мисля, че направих грешка като те накарах да избираш между мен и кръвните ти роднини. Това е неестествено...

Тя сложи пръст на устните му.

– Аз вече направих своя избор, Рейн. Обичам те повече от всичко и така ще бъде завинаги – отвърна му тя и нежно го целуна.

После отново започна да го къпе, прокарвайки длани по тялото му, и макар че съзнателно избягваше по-чувствителните места, той видимо изтръпваше от допира.

– Ще кача него и момичето на кораб за Ирландия – каза ѝ.

Беше пощадил Кайлид заради нея и това негово решение я караше

да го заобича още по-силно. Ариана съзнаваше, че го е направил против здравия си разум – той смяташе, че това ще им докара неприятности в бъдеще и все пак, за да не я нарани, бе готов да поеме този риск.

– Може би един ден ще съжаляваш – каза му тя. – Малко вероятно е Кайлид да остане в Ирландия.

– Да, имаш право. Сигурно ще се върне.

– Ако той наистина се върне, за да въстане срещу теб отново и ако се стигне дотам, че да го качиш на бесилото, аз ще бъда на твоя страна и няма да пророня нито сълза за него.

Той не обели нито дума повече. Беше го казал вече – тя бе неговият най-предан васал.

Ръцете ѝ се спуснаха между краката му.

– Според мен, съпруже, това е едно от слабите ти места.

– Глупости! Нямам слаби места.

Ръката ѝ пропълзя още по-надолу и тя се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пивоварката отпи глътка бира, задържа я за миг в устата си, а после вдигна глава и шумно преглътна. Лицето ѝ доби съсредоточен вид и тълпата затаи дъх.

– Готова е! – обяви най-после пивоварката с тържественост, достойна за епископ.

Тълпата въздъхна облекчено. Някой пяхна препълнена чаша с бира в ръцете на Ариана, тя отпи, обяви, че е вкусно и селяните нададоха весели викове. Рейн също получи бира, но той надигна чашата и я пресуши до дъно под одобрителните възгласи на тълпата. Бирата остави бяла пяна по горната му устна и той лакомо я облиза. Ариана си помисли, че би ѝ се понравило тя да оближе пияната от устата му, но наоколо имаше твърде много хора, пък и мястото бе неподходящо за такива демонстрации.

Те бяха специални гости на ежегодния бирен празник в Рудлан. В избата на църквата бяха складирани бъчви с избрано пиво, което щеше да се продава на мехове заедно със самуни топъл хляб, като всичките приходи щяха да отидат за подпомагане на църквата.

След неочаквано голямата реколта църквата се използваше за съхранение на част от сламата и въздухът бе така пропит с миризмата на прясно окосена трева, че чак дразнеше обонянието. Късното юнско слънце – златисто като цветовете на прешип – сипеше лъчите си от лазурно небе и Ариана би се чувствала лека и ефирна, ако не ѝ тежеше бременността.

Пивото се лееше, мех след мех. Талезин, праметнал лютня през рамо, набързо сбра неколцина музиканти с дайре, гайда и чифт тимпани, и групата засвири игрива мелодия, която с данданията си наваксваше липсата на стил. Селяните се хванаха за ръце и бързо завиха хорото, пеейки колкото им глас държи, а църковната камбана се включи във врявата с такъв оглушителен звън, че Ариана едва се съдържа да не запуши ушите си. Танцуващите се въртяха все по-бързо и по-бързо, докато накрая фигурите им се сляха като спиците на бясно колело. Ариана неволно започна да тактува с крак.

– Ще ми се да потанцувам, съпруге.

– В никакъв случай.

Тя тупна огромния си корем и каза:

– Гледай, заприличала съм на бъчва. Искам това дете да се роди най-после.

Рейн я погали там, където се бе потупала и отвърна:

– Дъщеря ни ще се роди, когато ѝ дойде времето. Забранявам ти насила да я буташ навън.

– Пак си знаеш своето. Колко пъти трябва да ти казвам, Рейн, че този път ще ти родя син?

Двамата изпиха още по една бира и тръгнаха пеша към замъка.

– Не трябваше да се съгласявам с теб – разсърди се Рейн, когато тя за трети път го накара да спрат да си поеме въздух. Бебето вървеше толкова високо, че притискаше дробовете ѝ.

– Беатрис каза, че разходките ще ускорят раждането – отвърна му тя. – Ти пък какво знаеш, Рейн? Никога не си бил бременен.

– И слава Богу. Когато се върнем у дома, ще се заемем с нещо спокойно. Какво ще кажеш за партия шах?

– Шахът е досаден – намръщи се тя.

– Защото винаги те бия.

Ариана посегна към царя, направен от слонова кост, и на лицето ѝ заигра усмивка. С решителен жест тя премести фигурата на дъската и гордо заяви:

– Струва ми се, че си в шах, съпруже.

– Играта още не е свършила, скъпа – процеди през зъби Рейн. – Всъщност дойде точно там, където те искам.

Самодоволната усмивка на Ариана изведнъж се превърна в гримаса. Рейн скоочи, разхвърляйки рицари, царе и пешки по пода, и я хвана за раменете.

– Боли ли те нещо?

Ариана пое дълбоко въздух и отвърна:

– Не, не, няма нищо.

– Веднага лягаш в леглото и ако тръгнеш отново да ме убеждаваш в разни глупости, ще те преметна през коляно и здравата ще те натупам.

– Много ми е интересно как ще ме преметнеш през коляно в това състояние. Все едно да обърнеш костенурка на гръб.

Въпреки всичко, тя се остави да я заведе до леглото. Не беше единствената, която с нетърпение очакваше бебето да се появи на бял свят. Той също от седмици чувстваше стомаха си свит на топка и с всеки изминат ден притесненията му растяха.

Ариана заспа и Рейн тъкмо се канеше да излезе от стаята, когато

стражата на входа наду рога да оповести идването на посетител. Рейн отиде да погледне през прозореца и се изненада като видя сама жена да язди през двора, но когато установи, че жената е Сибил, изненадата му прерастваше в недоумение.

Той слезе долу и я посрещна още на стълбите. Тя свали качулката на мантията си и го погледна с големите си лавандуловосини очи, под които ясно личеше моравата синина с размерите на юмрук.

Рейн я въведе в залата, небрежно праметнал ръка през раменете ѝ, и двамата влязоха в малката стая зад пиедестала. Той застана с лице към нея, вдигна брадичката ѝ и разгледа синината под околото ѝ.

– Хю ли те подреди така?

Откакто бе пристигнала това бяха първите му думи. Тя притвори очи и кимна в отговор.

– Защо?

– Скарахме се. Той... – Сибил сви безпомощно рамене. – Поводът винаги е различен, но причината е все същата – допълни тя, извърна глава и пръстите ѝ стиснаха брошката, която той не си спомняше да ѝ е подарявал. Когато отново го погледна, очите ѝ блестяха от непроляти сълзи, а долната ѝ устна трепереше. – Понякога ми се иска просто да се махна, Рейн. Да избягам и никога да не се върна вече.

Изглеждаше толкова наранена и объркана – като малко момиченце, което току-що е било наказано и не проумява защо. Но Рейн не можеше да направи за нея каквото и да било. Тя бе жена на Хю и той не можеше да бъде съдник между двамата.

Изведнъж раменете ѝ се свиха, тя закри лицето си и проплака:

– Не трябваше да идвам, Рейн. Знам, че не е редно, но...

Той направи грешката да я докосне и тя се хвърли в прегръдките му.

– Не казвай, че е късно, Рейн. Кажй, че още ме обичаш. Кажй ми, че ме обичаш, моля те...

Той улови раменете ѝ да я успокои. Усети сълзите ѝ в шията си; ударите на сърцето ѝ върху гърдите си; женствеността ѝ... И тъжната ѝ заблуда.

– Сибил...

Тя вдигна глава и го погледна.

Той се вгледа в тези светливиолетови очи, уловили цвета на вечерното небе от онзи летен ден, през който двамата се бяха любили сред море от цветя, и осъзна, че тя беше права. Тъжно и безнадеждно. Той наистина не бе престанал да я обича, но любовта му бе към момичето от

онова лято, а не към жената от днес. Заради онова момиче, в памет на онова момиче, той не искаше да я нарани.

Но трябваше да го направи.

– Всичко е свършено между нас, Сибил. Свърши в Деня, когато ти се омъжи за брат ми.

Думите излязоха от устата му по-груби отколкото бе очаквал. Гърдите ѝ се надигнаха от безшумно ридание и ръцете ѝ се свиха в юмруци на гърдите му.

– Но ти още ме обичаш.

– Ти си влюбена в един спомен, Сибил – отвърна той и леко я разтърси. – Но спомените са просто частица от миналото. Каквото и да е трябвало или могло да се случи, не е станало. Сега, за добро или за зло, и двамата сме женени за други. Върви си у дома, Сибил. Върви си и запази спомена, но престани да живееш в миналото.

Тя сведе глава на гърдите му, а когато отново се изправи, на лицето ѝ трептеше усмивка.

– Но ти ме обичаше някога. Беше мой, макар и за малко...

Той отвърна на усмивката ѝ и каза:

– Това беше едно прекрасно лято, Сибил. Никога няма да го забравя.

Той хвана раменете ѝ, за да я отдалечи от себе си, когато чу рязка и ядосана въздишка зад гърба си. Обърна се и видя Ариана, която стоеше на входа и го гледаше да прегръща Сибил.

В този единствен миг той изживя хиляди години ад. Тя стоеше, вперила поглед в него, без дори да продума. Просто гледаше с безизразни очи, а после се обърна и излезе.

– По дяволите! – отсече Рейн. – Ах, дяволите да го вземат!

Сибил се беше дръпнала назад, но той се взираше празната врата и дори не го забеляза. Едва когато тя за втори път го извика по име, той се обърна и я погледа.

Тя се усмихваше, с онази усмивка от миналото, която дълбаеше трапчинки в ъгълчетата на устните ѝ.

– О, Рейн, сега разбирам, че ти наистина си се влюбил в малката уелска принцеса.

– Да, обичам я – въздъхна той.

Странно, веднъж изречени, думите му се усладиха. Всъщност

вкусят им бе толкова приятен, че той не се съдържа и ги повтори:

– Обичам я.

– Но не си й го казал, нали?

– Ами, аз... Е, не съвсем, но... Тя знае, че я обичам, по дяволите!

Усмивката на Сибил избледня. Тя докосна съвсем леко лицето му и промълви:

– Кажй й го, Рейн. Кажй й го преди да е станало късно. Любовта се среща веднъж, а толкова лесно се губи.

Двамата продължиха да се гледат още миг-два – тя, мислейки за миналото, той – за бъдещето – а после Сибил се надигна на пръсти и допря устни до неговите в нежна, прощална целувка.

Той я придружи до двора, качи я на коня и дори не я изчака да излезе от портата, преди да се втурне обратно към спалнята им. Когато стигна пред здравата дъбова врата, от гърдите му се изтръгна въздишка – съвсем не му се искаше да отваря с брадва вратата на собствената си спалня.

– Ариана, пусни ме да си поговорим.

Тишина.

– Ариана, пак си вадиш прибързани заключения, а това започва да ми омръзва.

Тишина.

– Ариана, не мога да ти кажа, че те обичам през тая проклетата врата!

Някой се изкиска зад гърба му.

Рейн се обърна рязко и видя Талезин, който се беше облегал на стената, с ръце скръстени на гърдите му и лукаво се подсмивваше.

– Опитайте ли да отворите вратата, милорд?

– А?

– Вратата. Може би дори не е залостена.

Рейн хвана дръжката и вратата без усилие се отвори. Той погледна ядосано Талезин, преди момчето да се разприказва отново, пое дълбоко въздух, набра кураж и... влезе в празната стая.

– Тя отиде на мейнхирион – съобщи Талезин, внезапно появил се от едната му страна. – Пак объркахте работите – въздъхна момчето. – Взе да ви става навик. Просто се чудя защо богинята... Рейн го сграбчи за раменете.

– Да не би да е тръгнала на кон?

– Не, не можа да се качи на седлото. Тръгна пеша. Рейн вдигна очи към небето да благодари на Господа за това макар и малко съдействие и, разтърсвайки здравата момчето, просто защото му беше под ръка,

изрева:

– Ще й извия врата!

Ярост кипеше в душата му, но той дори не се опита да я охлади. Тя бе израз на справедливото възмущение на един мъж, влюбен в жена, която непрекъснато го смайва и докарва до лудост, но без която той просто не може живее.

Оръженосецът проследи с поглед широкия гръб на господаря му, който се изгуби по стълбите, и очите му заблестяха като падащи звезди.

Постепенно блясъкът угасна и момчето разтри скованите си рамене. Поне седмица щяха да го болят, а млекарките и жените в кухнята щяха да се надпреварват да го целуват по синините, та да му мине по-бързо. Той вдигна огненочервената си глава и се разсмя.

Смехът му – богат и дълбок – прокълтя в заспалия замък и отекна през годините.

Беше познала съдържания му гняв, бе почувствала цялата сила на смразяващата му ярост, но за първи път го виждаше така пламнал от яд, така разпален и крещящ. Ако не беше болката, че за втори път го вижда да прегръща тая нещастница Сибил, Ариана сигурно щеше да се размее.

Той скочи от коня и тръгна заплашително към нея, пухтящ и огнедишаш като дракона, на който го бяха кръстили.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя вирна глава и го погледна от високо просто защото знаеше, че той го ненавижда, и запита:

– А ти какво правиш тук, Рейн? Не трябваше ли да бъдеш със Сибил? Тя сигурно вече копнее за теб... за прегръдките ти.

Той леко се изчерви, но скулите му се стегнаха и челюстта му изскочи напред.

– Аз ли какво правя? Всеки момент ще родиш, а си тръгнала да обикаляш из поляните като невестулка.

Ариана изведнъж осъзна, че тялото ѝ лепне, а косата ѝ се е сплъстила от пот, но бе прекалено заета да накара мъжа си да се чувства виновен преди да му прости, та да обръща внимание на каквото и да било друго.

– Теб какво те интересува, къде съм и какво правя? Нали обичаш Сибил.

Рейн пусна на воля поредица от псувни, които поразиха дори тренирания слух на Ариана и накрая каза:

– Обичам теб, твърдоглавке такава! Обичам те!

– Сега ли ми го казваш?

– Да, сега – отвърна той малко по-спокойно. – Казвам ти го сега... Обичам те!

– Сега не се брой.

– Какво значи „не се брой“? – развика се отново той. – Защо да не се брой?

– Защото думите не дойдоха от сърцето ти, а аз ти ги сложих в устата.

– Господи Боже!

Той зарови пръсти в косата си, този типично мъжки жест на безсилие пред жена, и отсече:

– Знам, какво искаш. Е, добре – ще го получиш!

Измъкна гневно туниката си през главата и я запрати нанякъде. Ризата му я последва. После се облегна на един от възправилите се камъни, свали единия си ботуш, После другия и започна да смъква панталоните си.

Ариана изведнъж осъзна, че той се съблича. Съблича се съвсем гол.

„Да не би да е решил, че... Не, разбира се, че не е.“

– Рейн, престани.

И последното парче плат падна от тялото му и той остана напълно гол.

– Какво правиш, Рейн? Той падна на колене пред нея, хвана ръцете ѝ и заговори:

– Искаше да коленича гол пред теб точно както в онази проклета песен. Е, добре – ето ме!

Гласът му бе станал по-мек, а лицето му за първи път изглеждаше толкова човечно. Всичките му чувства бяха изписани на него сега – в извивката на устните, в решителността на скулите, в очите – топли и тъмни като дим.

– Обичам те, Ариана, скъпа моя. Кариад... Любима. Обичам те!

Той стоеше на колене пред нея и ѝ предлагаше любовта си, а тя бе така дълбоко развълнувана от този глупав и романтичен жест, че очите ѝ се напълниха със сълзи. О, Боже, колко го обичаше...

Тя отвори уста да му го каже и извика.

Рейн я сграбчи, докато се свличаше на земята и я положи в тревата.

– Ариана!

– Бебето, Рейн. На път е.

– О, Боже! Божичко... – Той понечи да стане, седна отново до нея, после пак стана и пак седна, объркан и неспособен да мисли. – Добре.

Не изпадай в паника. Няма от какво да се плашиш – каза той на ръба на истерията и я потупа по бузата.

После стана най-после окончателно и хукна да търси дрехите си между камъните. Беше толкова смешен, че въпреки жестоките болки, на Ариана ѝ идеше да прихне.

След миг Рейн отново се появи над нея, задъхан, с ръце пълни с дрехи. Полагаше неимоверни усилия да изглежда спокоен, за да не я плаши допълнително, а всъщност се беше сковал от страх. В този момент тя изпитваше такава обич към него, че сърцето ѝ се свиваше.

– Ариана, миличка, ще трябва да те оставя за съвсем мъничко. Ще отида до замъка за каруца.

Държеше се толкова мило, че тя почти се мразеше загдето му причинява това, но...

Поредната болка скова тялото ѝ. Тя се вкопчи в ръката му и едва не го събори върху себе си.

– Рейн! Бебето, Рейн! Излиза!

Той я зяпна недоумяващ, после погледна стегнатия от контракции корем и проплака:

– Мили Боже, Исусе Христе! О, Ариана, правиш го нарочно.

Започна да вдига полата ѝ, поколеба се за миг, а после решително я заметна до кръста и погледна между краката ѝ.

– Господи!... Главата ѝ се вижда.

– Главата му – процеди Ариана между два напъна.

– Плешива е като старец... А, и останалото излиза... Струва ми се. Напъвай.

Тя вдигна глава и го видя да протяга ръце между краката ѝ.

– Ариана, напъвай, за Бога!

– Напъвам, да те вземат дяволите!

– По-силно. Не мога да се справя сам.

Тя напъваше. Все по-силно и по-силно. Толкова силно, че ѝ се струваше, че всичките ѝ вътрешности ще излязат.

„Не го е срам, да ми вика посред раждане. «Напъвай», я да те видим теб как ще напъваш, ако си на мое място.“

Тя усети, че бебето се измъкна от нея и чу дрезгав писък, смесен с облекчен мъжки смях. Лежеше на ливадата, вперила поглед в синьото небе и се усмихваше. За разлика от първия път, когато се бе почувствала изтощена и немощна след раждането, сега изпитваше еуфория.

Обърна се и видя Рейн с бебето на ръце. Горкото същество приличаше на червена сбръчкана шушулка и все пак Ариана отново усети

онази всепоглъщаща обич, която майката изпитва, когато види за първи път детето си.

Рейн се справяше чудесно. Ловко преряза пъпната връв с кинжала си и избърса кръвта и слюзта от бебето с ризата си. Ариана се закикоти, а после гръмко се разсмя.

– Какво смешно има, по дяволите? – надигна се той.

– Ти. Ще вземеш хляба на Беатрис, толкова те бива за акушерка. А си и гол Рейн. Гол, както майка те е родила.

Той нежно положи вече повитото бебе върху гърдите ѝ и на лицето му грейна онази прелестна усмивка, която тя толкова обичаше.

– Гол като нашия син.

Тя понечи да му се усмихне, но лицето ѝ се изкриви от болка.

– Рейн, става нещо странно...

– Не се притеснявай – успокои я вещо той. – Това са следродилни болки.

– Не, скъпи, забравяш, че ми се е случвало и преди... – Поредната болка спря дъха ѝ. – О, Боже! Раждам второ бебе, Рейн!

Лицето му изчезна от погледа ѝ, а после отново се появи.

– Вярно! – възкликна той, изпълнен с отвратително задоволство. – Още едно бебе. Напъвай!

– Върви по дяволите! – процеди тя през зъби, но напъваше.

Пет минути по-късно Ариана дари съпруга си с още едно момиченце.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бebetата растяха.

В един горещ августовски следобед господарят и господарката на крепостта изчезнаха в спалнята си и всеки, който ги видя, се усмихна и многозначително поклати глава. Съпрузите се обичаха и бяха луди един за друг.

Докато Рейн сипваше по чаша вино, Ариана отиде и погледна през прозореца навън. Отдолу пчеларят се разхождаше из двора, покрит от главата до петите като ирокажен, и разнасяше бидоните с мед на кобилица върху рамото си.

„Ще има мед на кифлите ни утре“, помисли си Ариана с усмивка. Това беше любимата закуска на Рейн и тя се обърна да му каже. Завари го да ръси нещо върху виното от някаква малка кожена торбичка. Той сигурно усети погледа ѝ, защото се обърна рязко и скри торбичката зад гърба си.

– Какво криеш там? – тръгна към него тя.

– Нищо – извърна се той да прикрие гърба си. Тя уж тръгна вляво, а после рязко се въртна надясно и сграбчи китката му.

– Виждам, че е нещо. Нещо, което сипваш във виното ми – опита се да разтвори пръстите му тя. – Да не би да се опитваш да ме отровиш, норманецо?

Той разтвори юмука си и ѝ предаде съдържанието му.

– Това е любовно биле – каза ѝ леко изчервен.

– О-о-о, любовно биле! – провлачи тя, разглеждайки малката кожена торбичка. – Толкова ли съм те измъчила напоследък, че се налага да прибегваш до магии, за да изпълниш съпружеските си задължения?

За нейно удоволствие руменината на острите му, скули се увеличи.

– Просто бях любопитен. Галезин ми даде тая проклетия в онази нощ, когато ти танцува гола под луната и се инатеше да споделяш леглото ми.

– Нещо си се объркал, милорд, по отношение на това, кой за какво се е инатял. А оръженосецът ти е един досаден интригант, който си вре нося навсякъде!

– И все пак – ухили се неочаквано той – трябва да се съгласиш, че е интересно да се опита. Ето, и двамата ще прием. – Той взе стакана, разбърка виното с пръст и го поднесе към устните ѝ. – Първо ти.

Ариана хвана китката му с две ръце и избута чашата от лицето си. После погледна съдържанието, като почти очакваше да види ослепителна светлина и магически искри, но в чашата имаше обикновено вино, поръсено с някакъв светлокафяв пращец. И все пак тя имаше достатъчно разум, за да вярва на тоя нещастен оръженосец, пък и Рейн трябваше да се държи по-зряло.

– Може да е могъща магия – каза му.

– Ами! Някакъв си корен, мас от таралеж и свински черен дроб. Най-вероятно само ще ни предизвика гъдел. Пък може и да ме вдъхнови да ти покажа някоя още по-френска перверзия – добави той с насмешка и надигна чашата.

– Недей! – сграбчи го отново тя. – Рейн, трябва да си разбрал досега, че Талезин не е обикновен оръженосец. Той е мъдрец... магьосник.

– Да, наистина е магьосник като трябва да се измъкне от работа и да си навлече беля.

– Може да прави бури посред лято и да бъде на две места едновременно.

– Аз пък съм забелязал, че никога не е там, където му е мястото.

– Но шлема му е реликва от предците ни. В него има магия...

Той се наведе и я целуна, за да млъкне, разливайки голяма част от виното по пода.

– Няма магьосници, Ариана.

– Щом казваш – сведе смирено поглед тя, но само след миг отново вирна глава. – Но сега вече разбирам откъде е дошла уелската поговорка, че по-скоро ще чуеш кукуригане от кокошка, отколкото мъдрост от устата на норманец.

Той се разсмя и бутна виното в ръцете ѝ.

– А излей това в мъдрата си уста и престани да обиждаш своя съпруг и господар.

Погледът ѝ пробяга от усмихнатото му, изпълнено с очакване лице до чашата с вино и обратно и тя понечи да надигне чашата, но тъкмо преди да отпие, се отказа и я бутна в ръцете му.

– Първо ти.

Той сви рамене и отпи две здрави глътки от виното. Тя внимателно го огледа. Статуите в параклиса бяха по-изразителни от лицето му.

– Е?

– Усещам гъдел – оокори очи той.

– Гъдел ли?

Очите му още повече се опулиха.

– Не, по-скоро набъбване, трептене и втвърдяване. Да, определено втвърдяване.

Той скочи отгоре ѝ и тя изписка. Двамата се строполиха на леглото и устните им се впиха в дълга целувка, която започна страстно и горещо и постепенно стана нежна и дълбока.

– Милорд!

Рейн се отлепи от устните ѝ колкото да извика:

– Махай се, Талезин. Този път всичко е по нейно желание.

Гласът се извиси ту нисък, ту висок, като на юноша.

– Аз съм Ръодри, милорд. Дошъл е пратеник. От краля.

Рейн веднага се изправи, а Ариана скочи, приглади дрехата си и хвърли изучаващ поглед към непознатия на вратата. Той беше гол, като се изключи препаската между краката, и тялото му – намазано с елей, за да се улесни тичането – лъщеше от пот. Беше толкова слаб, че туптенето на сърцето му почти се виждаше изпод изпъкналите му ребра.

Съобщението бе навито в парче бамбук. Рейн измъкна пергамента, счупи печата и Ариана, която го бе научила на азбуката, с гордост го загледа как чете текста. Но когато видя промяната в лицето му, топлото ѝ чувство постепенно се смени с тревога.

Без да каже нито дума, той ѝ подаде пергамента и макар че тя все още не знаеше съдържанието му, ръцете ѝ трепереха докато го поемаше.

Думите сякаш бодяха очите ѝ като безброй игли. От гърдите ѝ се надигна едва доловим стон. Крал Хенри отново събираше многочислената си армия, за да завладее Уелс и да унищожи уелския принц Оуейн Гвинедски, и викаше Черния дракон, неговия „най-силен и смел рицар“ да се присъедини към него, да се бие с него. Да убива заради него. Да убива уелците... нейния народ.

Бяха толкова щастливи, тя и Рейн. От деня, в който се бяха родили децата им, от деня, в който ѝ каза, че я обича, тя живееше в радост и доволство. Най-последно се бе почувствала сигурна, обичана, желана.

Но винаги, винаги, някъде зад щастieto ѝ се криеше страха, че един ден това ще се случи. Беше прекалено да се вярва, че примирието може да изтрае дълго, че народите – неговият и нейният – ще успеят да заживеят в мир. Норманците вечно мечтаеха за нови земи и нова власт. А уелците – те просто мечтаеха за свобода.

Но съпругът ѝ беше норманец и господарят му беше норманец. Той бе дал рицарска клетва за вяност – бе се заклел пред крал Хенри в честта си и мъжкото си достойнство. Обичаше я – в това тя не се съмняваше. Заради тази любов той бе способен на всичко. Но можеше ли да иска от

него да престъпи клетвата си? Вестоносецът прочисти гърлото си и каза:

– Кралят тръгна към Бериун, милорд. Искате вие с вашите рицари да го застигнете там.

– Слез в залата, добри ми човече – отвърна Рейн. – Слугите ми ще те напоят и нагостят.

– Благодаря ви, милорд – поклони се пратеникът. Ариана пусна пергамента на масата и впери невиждащ поглед през прозореца.

Проклет да е Хенри. Проклето да е това алчно изчадие адово. Не му ли стига половината християнски свят, ами иска да завземе и Уелс? Защо не ги остави да отгледат децата си и да остарееят заедно в мир?

Тя затвори очи и стисна здраво юмруци, ала когато отново ги отвори, нищо не се бе променило. Слънцето продължаваше да сипе жар върху отъпканата пръст на двора, пчеларят удряше по металните си бидони и симулираше буря, за да събере питомците си, и непрекъснатият тътен сякаш бе отзвук на далечна битка.

По челото ѝ изби пот. Не беше забелязала жегата преди, но сега сякаш се задушаваше. Чифт тежки ръце легнаха на раменете ѝ.

– Хенри е мой господар и мой крал. Дългът ми повелява да се явя, когато ме вика.

Рейн ѝ казваше нещо, което тя отдавна бе осъзнала. Но въпреки това в душата ѝ се надигна гняв.

– Не знам дали ще мога да го понеса. Ами ако убиеш баща ми, Рейн? Как ще живея с човека, който е причинил смъртта на баща ми?

– Аз няма да убия баща ти, Ариана.

Тя се обърна рязко и избута ръцете му.

– Откъде си толкова сигурен? Може да го прободеш с копието си в разгара на някоя битка и дори да не разбереш, че е бил той.

Лицето му стана сурово. Очите му отново се скриха зад онази сива пелена, която ги правеше безизразни и студени.

„Ето, промяната вече е налице“, помисли си тя отчаяна и в същия миг осъзна, че Рейн също можеше да бъде убит от баща ѝ.

Той се обърна и тръгна към вратата. Нещо се заплете в краката му и той се наведе да го вземе. Беше една от играчките на близнаците – агънце с тяло от вълна, изписана глава и дървени крачета.

Рейн загледа играчката, замислен и неподвижен, а когато отново вдигна глава, в очите му имаше тревога и някаква странна решителност.

– Не мога да се бия!

Тя стоеше като вкаменена и чакаше. Чакаше следващите му думи.

Той стисна агънцето и отсече:

– Ще се подчиня на заповедта на Хенри, но няма да водя армия със себе си. Нито пък ще се включвам в проклетата му война.

– Но ако отидеш без хората си, той ще побеснее. Може да те обвини в измяна. Може...

– Не, скъпа, колкото и да е странно, той често се вслушва в думите ми. Ако се срещна с него и му поговоря, може би ще успее да го убеди да изостави това необмислено начинание. Мога да отида и при баща ти като мирен пратеник. Може пък да се споразумеят нещо тези двамата.

– Би ли направил това за мен?

– Правя го и за себе си, за децата ни. Но най-вече заради Рудлан, защото който и да спечели тази война, земята ни отново ще се превърне в разменна монета. Хората, които орат нивите и гледат животните, тези, които строят новата ни крепост, за да ни направят по-неуязвими – те ще страдат. Те са моят народ, Ариана. Нашият народ – било то уелсици или англичани. Мой дълг е, като техен господар, да ги защитавам.

Тя се приближи, застана пред него и бавно падна на колене като васал, който дава клетва на господаря си.

– Толкова те обичам.

Той я изправи на крака и погали лицето ѝ.

– И аз те обичам, мъничката, и ще мисля за теб всеки час, всеки ден, вечно...

– Не знаех, че у теб има толкова поезия, норманецо – усмихна му се тя.

– Милорд, вземете ме с вас.

Стреснати от неочаквания глас, двамата се обърнаха и видяха Рьодри, който още стоеше край вратата. В цялата бъркотия съвсем го бяха забравили.

– Не, ще отида сам, момчето ми. Но все пак ти благодаря.

– Но на вас така или иначе ще ви трябва оръженосец, който да носи копието и щита ви. Вземете ме вместо Талезин. Мога да говоря с баща си. Мога да го убеди да ви се довери.

Ариана видя копнежа в лицето на Рьодри, отчаяния стремеж да докаже, че е мъж, да се покаже смел и способен да поема рискове.

– Той има право, съпруже.

Рейн, който вече се бе заел със сабята си, вдигна глава и каза:

– Е, добре, щом сестра ти дава съгласие...

– Отивам да приготвя бронята и коня ви, милорд – смутолеви набързо Рьодри и хукна навън.

Още преди момчето да излезе, Рейн застана пред нея и я притисна в прегръдките си. Дватамата постояха така за миг, а после устните им се сляха в целувка, която съдържаше всичко, което двамата не можеха да си кажат с думи.

– Обещай ми, че няма да рискуваш живота си – промълви тя.

– Не се притеснявай за това, кариад – усмихна се той. – Станал съм много предпазлив човек, откакто се ожених за теб.

Той я целуна още веднъж бързо и пламенно, а после се обърна и тръгна към вратата.

– Рейн... – спря го тя, за да види още веднъж това лице, което толкова обичаше.

Всичко можеше да се случи. Всичко... Страхът стягаше гърдите ѝ, давеше я като гъст, лепкав дим, задушаваше я.

„Ако го загубя“, помисли си тя, „ако го загубя, не ще мога да живея вече“.

– Чувствата ми не са раздвоени, милорд. Вече казах, че съм направила своя избор. Каквото и да стане, това никога няма да се промени. Докато съм жива.

Той не промълви, дори не се усмихна, но тя съвсем ясно видя любовта в очите му.

– Ще те чакам да се върнеш при мен, Рейн. Времето е без значение.

Ариана стоеше на източния брустер, а горещият сух вятър свистеше по пустото поле и безпътицата му сякаш изпълваше душата ѝ.

Точно от това място тя бе видяла Рейн за първи път. Тогава той изглеждаше толкова свиреп, възседнал огромния си боен кон, развял знамето с черния дракон на фона на притъмнялото небе. Стоеше неподвижен в средата на полето и безразсъдната му смелост почти ги респектиреше. А после ярка светкавица разцепи сивите облаци и оглушителен тътен разтърси небето. Макар да бе завоевател, враг, тя още тогава го разпозна със сърцето си. Той беше черният рицар от виденията ѝ, нейната съдба.

Отдавна не се бе сещала за онова видение, в което Рейн насочваше копието си към сърцето ѝ. Нито пък за другото, явило се малко по-късно: огрян от слънце хълм и златокос рицар, който я чака с отворени обятия. В деня на сватбата това видение ѝ бе донесло радост и надежда, но сега я плашеше. Тя не смееше и да помисли, че в живота ѝ ще има друга любов. Не можеше да си представи, че това изобщо е възможно. Та тя изцяло принадлежеше на Рейн. Друг мъж за нея никога не можеше да има.

Едва ли бе изтекъл и час откакто той бе прекосил моста и бе изчезнал зад хоризонта, но тя вече чувстваше празнотата от неговото отсъствие. На следващия ден той вече щеше да е застигнал армията на Хенри.

От малкото си срещи с английския крал Ариана бе разбрала, че Хенри не е човек, който лесно може да се отклони от път, който вече е поел. Но и упоритостта на Рейн не беше за подценяване. Целият му живот бе доказателство за това, че когато той иска нещо, в края на краищата го постига.

Нещо се раздвижи долу и Ариана се наведе да погледне. Талезин крачеше през полето. Вятърът плющеше в черната му мантия, а златният му шлем хвърляше отблясъци на слънцето. Ариана понечи да го извика, но в същия миг той спря и вдигна ръце към небето.

Вятърът утихна.

Утихна и самата земя.

Настъпи такава тишина, че Ариана долавяше дори жуженето на мушиците над рова и пляска на вълните в далечината.

Талезин просто стоеше наред полето, вдигнал ръце над главата си като Мойсей от онази гравюра, която Ариана бе виждала в параклиса, а около тялото му искреше ореол синя светлина – ярка, изпъстрена със сребърни лъчи. Тревата и листата около краката му се разбушуваха и устремиха към небето, сякаш бяха попаднали в средата на някакъв вихър.

Тревите зашумолиха, въздухът се раздвижи сякаш изпод крилето на хиляди птици и едва тогава Ариана усети, че отново бе задухал вятър. Но този път в него имаше някакъв огън. Огън, който прашеше, пукаше и облазваше кожата ѝ. Във въздуха се долавяше миризма на сира.

Над хоризонта далеч в морето започна да се оформя облак. Отначало малък, а после все по-плътен и по-ку-пест. Към него се присъединяваха нови и нови облачета, докато накрая сякаш самото море/започна да се издига в небесата. Облаците станаха хълмове, после планини, които приждаха към нея и постепенно поглъщаха и слънцето, и небето. Тежест легна над земята. Тежест и тъмнина. Закапаха първите капки дъжд. „Буря“, помисли си Ариана, „Той прави буря!“

Аурата, която обграждаше Талезин, вече беше огненочервена. Лицето му пламтеше, сякаш бе застанал пред огромен огън. Той протягаше ръце все по-високо в небето да прегърне надвисналите облаци, а от върховете на разтворените му пръсти изригваха разноцветни огньовете.

Светкавици разцепиха въздуха. Земята се разтърси от оглушителен тътен. Небесата така притъмняха, че можеха да съперничат на

дълбините на ада. Отново просветна светкавица. Ослепителният ѝ блясък ясно очерта черните корони на дърветата, които дращеха небето с костеливите си ръце. Вятърът обстрелваше земята с откоси дъжд. Водната пелена се спускаше от небето с такава сила, че Ариана падна на колене.

Тя се прекланяше пред могъществото на бурята, едновременно удивена и уплашена. Дърветата се цепеха с трясък, вятърът свистеше пронизително, дъждът бе като огромна водна паст, която я поглъща.

Тя закри очи и се сви на кълбо до стената на брустера, а светът наоколо започна да се върти в поглъщащ вихър от мъгла, светлина и синкав огън...

Кървава пара се издигаше от земята, разстиляше се и избледняваше в мека бяла светлина. В тази млечна пелена за миг проблясваха образи. Просветваха и се сливаха като точките на зар, които се върти. Крал Хенри, с лице изкривено от ярост, крещеше: „Ослепете го!“. Ръодри, блед като мъртвец, скован от страх, трепереше в здравите лапи на двама освирепели мъже. И Рейн. Устните му се изтеглиха в иронична усмивка, а сабията му прониза нечия ръка.

А после картината ясно се очерта сред мъглата, сякаш зарът внезапно бе спрял да се върти – бесилка и на нея мъж. Вятърът люлееше безжизненото му тяло и възето проскърцваше. Неподвижният въздух миришеше на смърт и разложение. Прииждаха гарвани. Отначало един или два, а сетне десетки, спуснали се от хълма като черен облак сред плясък на криле, който заглушаваше и вятъра. Зловещите птици накацаха по пустата земя и голите дървета, по раменете на бесилката и по самия обесен. Бавно мъртвото тяло се извъртя и започна да се люлее към нея.

Тя изпищя.

Картината се разпръсна, разпука се като тънък лед и спокойна, студена и ослепително бяла мъгла легна над земята. Въздухът бе така смразяващ, че трудно се дишаше. Тя се опита да поеме дъх и гърдите ѝ простенаха, а празнотата на тази ярка и ледена светлина сякаш я погълна...

Когато отвори очи, пред нея се издигаше мокра каменна стена. Лицето ѝ лежеше в локва. Отвсякъде се стичаше вода, а тялото ѝ бе прогизнало до кости. Ариана с усилие се изправи на крака.

В гърлото ѝ се надигаше отвратителна буца. Тя затвори очи и се опита да я преглътне, но лицето на обесения бе там и я чакаше. Всъщност тя бе извикала и бе разпръснала картината преди да го види, но... знаеше.

Знаеше, че виденията никога не лъжат.

Ужас притисна гърдите ѝ и скова гърлото ѝ. Рейн! Цялото ѝ съзнание крещеше името му. Той бе тръгнал да донесе мир на народите им, а бе постигнал смъртта си.

Но тя трябваше да отиде при него, трябваше да го предупреди. Щеше да накара Талезин. Той беше магьосник. В това вече нямаше съмнение. Можеше да предизвика буря, да пътува през времето, да бъде на две места едновременно. Той беше в състояние да прелети при Рейн и да го предупреди навреме.

Ариана стисна каменния парапет и бавно се изправи на крака. Погледът ѝ пробяга по подгизналото поле. На хоризонта синевата на небето се сливаше с тюркоазните морски дълбини. Две-три пухкави облачета, като подхвърлени чепки вълна, плуваха лениво над водата. Слънцето сипеше злато. Ако не бяха локвите и просмуканата с вода земя, Ариана едва ли щеше да повярва, че някога е валяло.

Бурята бе изчезнала.

Талезин също.

Горещото августовско слънце пронизваше с лъчите си редките ели. В тежката си броня Рейн се обливаше в пот, а неочакваната и необикновено силна за сезона буря, която се бе разразила следобед, допълнително го бе измокрила и той още не можеше да изсъхне съвсем.

„Скоро ще се размекна като старо сирене“, помисли си той с насмешка. „Вече май остарявам за всичко това.“

Рьодри яздеше смълчан до него и вероятно се чувстваше така мизерно, както и изглеждаше. С полепналата по главата му коса и лицето, обляно в лепкава кал, той приличаше на плъх.

– Как си, момче? – попита Рейн. Рьодри се изправи в седлото си.

– Добре, милорд... Милорд, обичате ли сестра ми?

– Да, обичам я.

– Защо?

– Защо ли?

Въпросът наистина сvari Рейн неподготвен.

– Искам да кажа, какво кара мъжа да предпочете една жена пред друга? На мен всичките ми изглеждат еднакви. Всъщност – нацупи се той, – ако трябва да бъде откровен, не намирам особена полза в тях. Скимтящи, чувствителни същества. Все се сърдят, цупят и плачат за нещо.

– Когато се появи истинската жена, ще го разбереш. По дяволите, изобщо няма да можеш да се противопоставиш, така че по-добре се предай още в самото начало. Така ще си спестиш много мъки – обясни

вещо Рейн и се разсмя.

Може би трябваше някой да го опшипе, та да повярва, че е приел поражението си пред Ариана. А всъщност той дори бе коленичил пред нея.

Конете шляпаха бавно и с усилие през лепкавата кал. Буря като днешната едва ли се бе случвала друг път. Вятърът бе изтръгнал с корените дървета, високи като кули, а от небето сякаш се бе изсипал всичкия дъжд, складиран за следващото хилядолетие.

Двамата язدهа покрай обрулените храсталаци на пустия хълм. Земята наоколо беше запусната и подгиз-нала от дъжд. Рейн видя, че конят му наостря уши и миг по-късно сам дочу звуковете – дивото цвилене на коне, скръбният вой на боен рог и жалните стонове на умиращи бойци.

Той пришпори коня си в галоп и подвикна на Рьодри да го последва. Когато преваляха хълма пред тях се разкри низината, в която течеше река Сийрог. – Мили Боже! – прошепна Рьодри вцепенен. Сийрог бе излязла от коритото си и бе помела стана на великата армия на Хенри. Пречупени копия и изкорубени щитове стърчаха в гъстата трева край брега. Коня и товарни мулета се носеха удавени по течението. Онова, което природата не бе успяла да унищожи, уелсите бяха довършили. Обковани в тежките си брони англичаните се бяха оказали прекалено уязвими за бързоногите уелси с техните точни лъкове. Реката течеше алена от кръв.

Кралската шатра – парче прокъсана коприна – се валяше в калта. Знамето на монарха висеше отпуснато от клоните на един огромен дъб. Хенри крачеше около дървото, подритваше буци кал и камъни, а проклятията му се чуваха далеч преди Рейн и Рьодри да го стигнат.

Рейн слезе от коня и, следван от Рьодри, тръгна покрай брега към самотния дъб и сразения, ядосан владетел. Тук гледката бе още по-потресаваша. Реката непрекъснато изхвърляше трупове и ги подреждаше като дънери край брега. Вонеше на тиня и разлагаща се плът. Много от бойците не бяха имали време да страдат от раните си. Просто се бяха удавили.

Рейн с носталгия се замисли за надеждите на Ариана. Да се постигне мир между Хенри и баща ѝ. След всичко това кралят едва ли щеше да го слуша.

Той стоеше, обграден от благородниците си, които, познавайки избухливия му нрав, кръжаха на безопасно разстояние. Един от тях беше Хю, чиято елегантна фигура за първи път изглеждаше жалка.

Сребърната му броня бе изкривена и одраскана като медното канче на просяк. Шлемът му се бе загубил някъде и златистата му коса висеше сплъстена, изгубила къдрите си. Черната пръст на Уелс бе полепнала по красивото му лице и той по-скоро приличаше на калайджия, отколкото на граф.

Хю пръв забеляза Рейн и извика. Кралят за миг се скова, а после бързо извърна глава, застана с ръце на хълбоците и зачака Рейн да се приближи. От качулката на обточената му с хермелин мантия капеше кална вода и се стичаше в локва между островърхите му обувки. Кожата над рижавата му брада бе моравата като зряла слива, а широките му гърди се надигаха от гняв.

Той хвърли на Рейн надменен кралски поглед, който бе предназначен да смрази кръвта на младия рицар, и отсече:

– Закъсняхте, Рудлан.

Рейн застана пред своя крал, закова сивите си очи в него и отвърна:

– Господарю...

Кралят отмести поглед. Рейн огледа опустошения лагер и си позволи лека усмивка.

– Уелс май не се съгласява с вас, кралю.

Рискът беше напълно премерен и целеше кралят да излее гнева си върху наглостта на Рейн. Но не успя. Хенри вдигна ръка и изрева:

– Хванете го!

Рейн хвана сабята си и едва тогава осъзна, че Хенри не сочеше него, а Рьодри.

Хората на краля веднага сграбчиха момчето. Рейн подскочи, почти извадил сабята си, но един млад рицар с остро, освирепяло лице, изви ръката на Рьодри и момчето прехапа устни от болка.

– Това не прилича на кралската ви особа – да излеете гнева си върху някакъв си оръженосец! – каза Рейн, стараяйки се да запази спокойствие, но издйническите нотки в гласа му го разкриха.

– Той не е „някакъв си оръженосец“ – озъби се Хенри. – Той е син на Оуейн и мой заложник и ще плати за безразсъдството на баща си.

– Момчето няма вина за това, сир – подхвана Рейн и застана между краля и брата на Ариана. – Той е с мен от две години и през всичкото това време ми е служил върно.

– Няма вина ли? Няма вина! Той е заложник, гарант за доброто поведение на баща си. Не виждате ли какво направи той? Оуейн се държа лошо. Много лошо!

Кралят сякаш изплюваше думите. Устните му се свиваха около

зъбите, очите му излизаха от орбитите си от ярост, а луничките на лицето му потъмняха и заприличаха на белези.

Рейн стоеше и гледаше този човек, комуто бе служил с вяност и чест в продължение на толкова години. Този човек, който се смяташе за достоен да бъде крал на всички британци и... от чиято уста сега излизаше пяна, като от бясно куче.

– Вие бяхте този, който наруши примирието и се втурна да напада – каза Рейн с леден глас. – Не можете да вините Оуейн за това, че защитава земята си.

Хенри се закова на място. Огромните му гърди се надигаха учестено. Очите му кипяха от гняв, а после се присвиха и заприличаха на два процепа.

– Тази земя е моя по право и аз повече не мога да търпя неговото присъствие на нея.

– Въпреки това не можете да вините сина на Оуейн. Вие също имате син – смятате ли, че той трябва да плаща за вашите грехове?

Кралят вдигна глава и се разсмя. Един по един мъжете го последваха. С изключение на Рейн.

Но смехът на монарха изведнъж секна и в настъпилата тишина Хенри почти небрежно каза:

– Честър, вземете кинжала си и извадете очите на този уелски изтърсак.

Хю посегна към ножницата си и почти се изсмя, но после нещо сякаш го жегна и той само прочисти гърлото си. Беше настъпила такава тишина, че дори се чуваха капките, които се стичаха от дърветата. Лицето на Рюдри стана мъртвешко бяло, той се смрази от ужас, но не издаде нито звук.

– Честър! – изрева Хенри.

– Аз, сър! – прехапа устни Хю.

Кралят се наведе, навря лице в лицето на графа и отново викна:

– Казах... да му извадиш очите! Хю несъзнателно се дръпна назад.

– Но...

– Боже Господи, за нищо не ставаш. Дай! Аз ще го направя.

Кралят извади кинжала от ножницата си, но Рейн беше по-бърз. Сабята му излетя със свистене и... прикова ръката на Хенри към дъба отзад.

Кралят изпищя като настъпена котка и викът му прокъртя в дефилето. Пръстите му се отпуснаха и кинжалът падна на земята.

Завънтяха саби, но гласът на Рейн – рязък и опасен – ги заглуши:

– Хвърлете оръжието! Или може би някой от вас има желание да стане причина за недъгавостта на своя крал?

Рейн бе пробол Хенри между палеца и показалеца – рана, която ще-ше да зарасне след седмица-две – но само с едно-единствено движение той можеше да прекъсне сухожилията и да осакати монарха завинаги.

– Рьодри – продължи той спокойно. – Освободи господата от оръжията им и ги хвърли в реката. После докарай конете. Действай бързо, момче.

Очите на Хенри изскочиха и се напълниха с кръв.

– Ще умреш като предател заради това, Рудлан! – просъска той. – Ще те обеса и ще разкарвам главата ти на кол! Ще ревеш за милост, докато глас не ти остане!

Рейн не отвърна. Едва ли имаше нещо за казване. За един-единствен миг от най-верният човек на Хенри, той се бе превърнал в негов най-голям враг. И връщане назад нямаше.

Рьодри се появи отзад, навил поводите на конете около кльощавия си юмрук. Момчешкото му тяло едва забележимо трепереше, а очите му – зелени, чисти и така познати – бяха вперени в Рейн.

Със свободната си ръка Рейн хвана коня си за юздите и изчака момчето да се качи.

– Разрешете да напусна, кралю – каза той с усмивка, извади ловко сабята, метна се на коня и препусна.

Двамата с Рьодри профучаха през дефилето, а след тях се разнесоха викове. Имаха няколко минути преднина, докато хората на Хенри се уверят, че кралят им ще оживее и се организират да тръгнат след тях.

Пред тях се издигаше хълм, с гъста елова гора от източната страна. Рейн смущка коня си в тази посока, а когато влязоха на стотина метра навътре в гората, хора и коне сякаш изникнаха от земята и ги обградиха.

Трийсетина стрели се насочиха към гърдите на Рейн, но него повече го тревожеше сабята, която приковаваше гърлото му. Погледът му се спусна по дългото острие и срещна чифт познати морскозелени очи. Гъсти кестеняви мустаци подскочиха в иронична усмивка.

– Добре дошъл в Уелс, норманце.

Рейн седеше сред борови иглички и шишарки, завързан за ствола на една ела. Човекът, който го бе поздравил с добре дошъл, стоеше пред него и го гледаше по дължината на тънкия си орлов нос.

– Аз съм Синан Оуейн.

Рейн присви очи срещу слънцето, което блестеше иззад широкия гръб на мъжа, и отбележи:

– Приличате на баща си. Кестенявите мустаци се размърдаха.

– Това комплимент ли е или обида? – Преди Рейн да отговори, мъжът продължи: – Брат ми Ръодри имаше какво да ни разкаже. Като го слуша човек, ще каже, че сте герой, излязъл направо от легендите на някой бард. – Рейн не отвърна и човекът учудено вдигна вежда. – Виждам, че сте и скромни.

Той се наведе, извади кинжала си и пререза въжетата, които стягаха китките на Рейн.

– Вие сте спасил очите на Ръодри, което е равносилно на това да спасите живота му. Имате пълното право да ми се сърдите за тази обида – да ви завържа така като куче. Ако разбере Ариана, здравата ще ми се накара. Как се живее със сестра ми? Винаги съм смятал, че онзи, който се ожени за нея или трябва да е светец, или престъпник. Вие от кои сте?

– Зависи от времето.

Синан се разсмя. Рейн разтърка изтръпналите си китки, пое подадената ръка, изправи се и двамата тръгнаха да се присъединят към групата. Когато наближиха, Ръодри излезе напред, повел черния ат на Рейн, и про-чувствено каза:

– Милорд, онова, което направихте... Просто не мога да ви се отблагодаря, не знам...

– Стига, Ръодри – изджафка Синан. – Човекът няма нужда да му плачеш на рамото. Бронята му ще вземе да ръждяса.

Ръодри се изчерви и Рейн приятелски му се усмихна.

Но само след миг усмивката му застина. В съзнанието му изникна Хенри, побеснял, с дупка в ръката, и Ариана и децата им, които бяха сами в крепостта и можеха лесно да станат жертва на отмъщението на разгневения монарх.

– Ариана е в Рудлан и Хенри... – понечи да каже той на Синан, който успокояваше коня си и се канеше да го яхне.

– Не се притеснявай. Няма да стигне далеч. Погрижихме се за това – усмихна се Синан и се метна на коня. – Все пак нищо не ни пречи да се оттеглим в твоята крепост. Аз лично нямам нищо против да спя в хубаво, топло легло утре вечер.

Рейн се замисли. Да вкара част от уелската армия в Рудлан би било все едно овца да покани вълк в кошарата си. Но друг избор едва ли имаше. От този момент нататък той беше на страната на Гвинедите – за добро или за лошо.

Вдигна глава и срещна очите на Синан – дълбоки, морскозелени, същите като на Ариана.

Уелсецът сигурно бе прочел мислите му, защото устните му се извиха в усмивка.

– Както вече казах, добре дошъл в Уелс.

Гората свършваше на върха на хълма и оттам се разкриваше гледка към дефилето. Долу англичаните все още се лутаха, поразени от уелсите и бурята. В далечината безжизнените тела на убитите лежаха покрай реката, неопяти и непогребани. Някои от тях отчаяно се бяха вкопчили в живота и от време на време сред крясъците на враните, се чуваха мъчителни стонове.

Един от хората на Синан внезапно извика и Рейн се обърна. От изток по голия склон на хълма препускаше самотен ездач. Червената му мантия се вееше като отприщено платно, а дълга кестенява коса се стелеше като водопад, носена от вятъра.

Коса, в която слънцето отблясваше в златисто и алено.

С ъгъла на окоото си Рейн видя как един от ранените англичанин се изправи на крака, търсейки опората на някакъв клон и пхна стрела в лъка си. Миг преди Рейн да осъзнае какво всъщност става, англичанинът стреля.

Стрелата просъска във въздуха като разгневена змия и за част от секундата стигна целта. Тялото на ездачката се изпъна като струна, ръцете ѝ се отпуснаха и на гърдите ѝ изби алено петно. Тя остана като вкаменена за един безкраен миг, а сетне тялото ѝ се строполи назад върху препускащия кон.

– Ариана!

Синан сграбчи юздите на черния жребец и го задържа.

– Късно е, човече. Стрелата я прониза право в гърдите.

Нечовешка болка приклещи гърдите на Рейн. Той заблъска като обезумял ръката, която държеше коня му и се спусна напред.

– Ако отидеш там, хората на Хенри ще те хванат – извика Синан, самият той задушен от болка.

Страдалческият вик на Рейн прокълтя из дефилето.

– Ариана!

Сякаш минаха векове преди да стигне до нея. Конят препускаше и разтърсваше земята с копитата си, а Рейн дори забравяше да диша.

Когато приближиха, той скочи от седлото още в движение и коленичи пред нея. Тя лежеше по корем, с лице, заровено в пръстта. Разтреперан от страх пред гледката, която щеше да се разкрие пред очите му, той бавно я обърна.

Мили Боже!

Цялата ѝ гръд бе просмукана с кръв. Тя отвори помътнелите си от болка очи и промълви:

– Рейн... боли.

Нищо не трябваше да се промъкне на лицето му – нито вцепеняващата агония, нито непоносимата мъка, която бе вкопчила нокти в душата му и я раздираше, нито зловещата истина, че Ариана, неговата прекрасна Ариана умира, нищо. Такава сила не бе проявявал никога – да я гледа със същите непроницаеми и студени очи, които толкова пъти я бяха ранявали.

С цялата нежност, на която бе способен, той я придърпа в прегръдите си и опря гърба ѝ на гърдите си.

– Ще се справиш, миличка. Но ще трябва да полежиш така малко.

Тя кимна и въздъхна. Туниката ѝ лепнеше от кръв, чиято топлина пареше пръстите му. Дишането ѝ бе низ от едва доловими въздишки.

Рейн вдигна глава и потърси с поглед мъжа, който я бе убил. Той лежеше неподвижен край един ствол, а ръцете му, изпуснали лъка, висяха безжизнено покрай тялото му. Полудял от болка и страх пред смъртта, той сигурно дори не бе разбрал по кого стреля.

Защо тя? Господи, защо тя?

Ръката ѝ потрепери, сякаш искаше да го докосне, и той обви пръсти около дланта ѝ. Ръцете ѝ бяха толкова студени. Господи, тя вече изстиваше!

– Трябваше да те предупредя... – прошепна едва чуто тя. – Дано не е късно...

Той стисна леко ръката ѝ и, макар че не знаеше за какво става дума, отвърна:

– Не, не е късно.

Земята вече се тресеше от ударите на конски копита. Вягърът донасяше гневните викове на мъже. Бяха го видели. Хората на Хенри идваха, за да го убият.

Той я погледна нежно и отметна кичур коса от лицето ѝ. Устните ѝ затрепераха в усмивка.

– Наред ли е всичко?

Той раздвижи устни, като се молеше да се получи нещо като усмивка, и отвърна:

– Да, скъпа, всичко е наред.

– Рейн... студено ми е, чувствам се толкова странно. Умирам ли?

Повече не можеше да сдържа болката си. В сърцето му се бе отворила кървяща рана и вкусът на кръв изпълваше дори устата му. Той

избърса потното си чело и с изненада установи, че ръката му не се обагрила в алено.

Очите ѝ – толкова тъмни, че почти изглеждаха черни – се наляха със сълзи.

– О, Рейн... толкова съжалявам.

„Господи, тя пак се тревожи за мен“, помисли си Рейн.

Ала за онези, които си отиваха, винаги бе по-леко. Те нямаше да преживеят онези безкрайни години на тъга и самота.

Устните ѝ се раздвижиха и той се наведе да разбере какво му казва.

– Целуни ме.

Той склони глава и остана изненадан от топлината на устните ѝ. Искаше му се да ѝ вдъхне собствения си живот заради този, който тя вече губеше.

– Кариад... кариад... Ще ме чакаш ли пак?

– Винаги...

Очите ѝ бавно се затвориха и тя се унесе в сън, който постепенно щеше да премине в смърт. Хората на Хенри вече почти ги достигаха. В известен смисъл той се радваше, че бе заспала, защото не искаше пленяването му да е последното, което Ариана ще види в този живот.

Държа я в прегръдките си, докато чифт груби ръце не го изправиха на крака. Отпуснатото тяло на Ариана се строполи на плесенясалата земя и сърцето му закърви отново.

Англичаните го завързаха и завлякоха край реката, където чакаше Хенри с превързана ръка.

– Изправете го! – нареди кралят, когато хората му хвърлиха Черния дракон в калта пред краката му.

Някой сграбчи въжето, което пристягаше китките на Рейн и го вдигна на крака.

– Дайте ми сабята му – изкомандва Хенри. Мъжете послушно се подчиниха. Кралят сграбчи тежката сабя и я заби с ярост в пръстта между краката на Рейн. Острието простена и затрепери, а после замря.

Ала Рейн не виждаше нито сабята, нито своя крал. Погледът му блуждаеше в далечината към жената, която лежеше сама в тревата.

„Ами ако се събуди?“, помисли си. „Ако се събуди още един-единствен път и аз не съм там?“

– Предател! – просъска Хенри и зашлеви Рейн с опакото на здравата си ръка.

Ръката на краля бе обкована в тежка броня и острият метал се впи в бузата на Рейн и я раздра.

Тялото му потрепера от болка, но душата му дори не осъзнаваше какво става. Очите му не се отделяха от безжизненото тяло, което лежеше изоставено в далечината.

– Отсечете шпорите на този нещастен рицар. Той вече няма право да ги носи! – процеди злобно Хенри.

Един от мъжете пристъпи напред и преряза шпорите – символ на рицарството, а заедно с тях и част от петата на Рейн. Рукна кръв, но Рейн не чувстваше нищо. Цялото му същество се бе концентрирало върху тялото на Ариана.

Когато го завлякоха към каруцата, която щеше да го откара към затвора и към смъртта на предател, той свърна глава и за последен път погледна Ариана.

От гората излезе човек, с кон на повод. Слънцето поисветна в рижавата му коса.

„Талезин поне ще я върне у дома“ – помисли си Рейн.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Хамо, ловецът на плъхове, седеше на една изкорубена маса в любимата си кръчма и се наслаждаваше на третата си чаша бира, която засега щеше да му бъде и последна. Обичаше да идва в „Крукед Стаф“. Тук бирата нямаше вкус на пикня, а повечето от курвите все още имаха по някой и друг зъб. Но тази вечер той не се интересуваше нито от бирата, нито от жените.

Цялото му внимание бе насочено към едно момиче, което седеше свито на пейката в ъгъла. Тя държеше чаша бира в ръка, но все още не беше отпила нито глътка. Погледът ѝ не се откъсваше от вратата и всеки път, когато тя се отвореше да пусне вътре лепкавата нощна мъгла, момичето се изправяше, а после разочаровано се връщаше на мястото си.

Хамо от пръв поглед разбра, че тази жена не е уличница – имаше чифт прекрасни очи, мантията ѝ беше от качествена уелска вълна, пък и от вида ѝ се излъчваше някаква осанка. В „Крукед Стаф“ рядко идваха такива хора. Кръчмите към вертепите на Сау-туорк обикновено приютяваха странниците, които пристигаха в Лондон след залез слънце и не успяваха да преминат през градските порти.

Хамо тъкмо взе бирата си и тръгна да се присламчва към девойката да завърже разговор, когато вратата отново се отвори. Девойката пак подскочи на крака... но този път остана права. Хамо се обърна да види кой бе човекът, който предизвика такова облекчение у момичето и с почуда установи, че това е един нищо и никакъв младеж с дълга рижава коса и наперен вид.

Когато новодошлият тръгна към момичето, Хамо пристъпи напред и се изпречи на пътя му.

– Извинете – изчурулика младежът с мелодичния си глас.

Беше хубав като момиче и все още имаше жълто около устата. Но очите му бяха някак странни – в тях грееше светлина, като свещ, която гори през раковина. Слабоватата му бяла ръка хвана дръжката на остра кама, която се бе излъскала от употреба.

Хамо отстъпи встрани. Никоя жена не заслужаваше да го изкормят заради нея.

Талезин се отпусна на пейката до Ариана и духна немирен кичур от лицето си.

– Това място е страхотна дупка – констатира той след като огледа

разкривените пейки и масите, отрупани с калайджии, копачи и боклуджии, които съставляваха клиентелата на „Крукед Стаф“.

Наоколо вонеше на мазен дим, мокра вълна и пот.

– Не са те закачали, нали? Тоя там?

– Просто зяпаше.

Ариана вдигна нащърбената глинена чаша и намръщено отпи от горчивата напитка. Обърканата шумотевица, която цареше наоколо, изведнъж прерасна във врява – мъжете, които играеха някаква игра край една маса, гръмко се разсмяха и завикаха:

– Подай чашата! Подай чашата!

– Какво откри? – попита Ариана, доволна от врявата, която щеше да скрие умората в гласа ѝ.

Талезин чоплеше нещо по масата и се стараше да не я поглежда в очи.

– Господарят още не е минал на съд. Скоро май не се очаква това да стане. Хенри се опасява, че милорд ще поиска съдбата му да се реши с дуел.

В такъв случай на обвинение се даваше право да докаже невинността си като се противопостави на обвинителя си на бойното поле. Естествено обвинителят, крал Хенри, нямаше да се бие, а щеше да накара някой от рицарите си да защитят честта му, но според мълвата едва ли имаше човек в цяла Англия, който да бъде равностоен противник на Черния дракон.

– Значи Хенри смята да го държи в тъмница, докато изгние – промълви Ариана, с глас по-горчив и от бирата. – Господ да го поразии този английски кучи син!

Една от блудниците се завъртя около Талезин и му прати широка усмивка, разкривайки доста от голите си крака. Момчето дълго и изпитателно я изгледа, ухили се, а после отново се обърна към Ариана.

– Как се чувствате, милейди?

– Добре съм – отвърна тя, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи ведро.

Всъщност се чувстваше отпаднала и уморена от петнадесетдневното пътуване. Все още не се бе възстановила напълно от раната, а знахарят на баща ѝ бе обявил оживяването ѝ за чудо. Но той едва ли подозираше, че Талезин е магьосник, а иначе всички знаеха за невероятните лечителски способности на мъдреците. Седмици наред Талезин бе стоял до леглото ѝ в имението на стария Оуейн и бе сипвал в гърлото ѝ отвари, чиито свойства тя не искаше и да знае.

Талезин се наведе да огледа лицето ѝ.

– Ако ви боли, милейди, мога да ви дам...

– Не, не, добре съм. Всъщност, може би съм малко гладна...

Талезин щракна с пръсти и извади мазен вързоп от пазвата си. Извади отвътре наквасена питка, пълна с яйца и сирене, и я подаде на Ариана. Ала когато тя допря храната до устните си, стомахът ѝ се сви и едва не повърна.

Талезин, видял отвратеното ѝ изражение, прибра обратно питката и извади друга.

– Опитай това. То поне е сладко.

Тя поклати глава и избута храната по масата.

– Май ще се окаже, че не съм гладна в края на краищата.

– Нуждаете се от сън, милейди – потупа я Талезин по рамото. – Едва ли ще помогнете на господаря ако припаднете от умора или ако се разболеете.

Тръпки побиха Ариана при мисълта за стаята, натъпкана с нарове, покрити с гъмжащи от бълхи одеяла.

– По-добре да поседя малко тук.

Тя се облегна на стената, затвори очи и лицето на Рейн веднага изникна в съзнанието ѝ. В този неин спомен той се усмихваше със своята рядка и толкова хубава усмивка. Предпочиташе да не мисли къде е той сега – затворен в мръсна килия, дълбоко в злочестата Бяла кула на Лондон.

– Дали знае, че изобщо съм жива?

На следващия ден Ариана и Талезин се присъединиха към разнебитените каруци и мърляви животни, прекосяващи Темза по дървен мост, който почти се разпаднаше. От облаците, които притискаха стените и кулите на града, непрекъснато се сипеше дъждец.

– Вижте, милейди – каза Талезин и посочи един живописен кораб, който се полюшваше край прогнилия кей. – Това корито е дошло чак от Испания. Какво ли вози? Ако се съди по миризмата сигурно са смокини.

Талезин викаше да заглуши звъна на църковните камбани и потракването на водениците и не спираше да показва десетките лодки и кораби, които се блъскаха във водата. Ариана разбираше, че той просто се опитва да отвлече вниманието ѝ от главите на предателите, които се разлагаха побити на кол покрай градската порта.

През целия път от Саутуорк към реката, над мозайката от островърхи покриви, сиви сгради и високите камбанарии се извисяваха само величествените градски стени и четирите белосани кули на Уайт Тауър, където бе затворен Рейн. Ала веднъж преминали под портата, пред тях

се разкри лабиринт от тесни и криви улички, гъмжащи от измършавели свине, плъхове, по-големи от котки, и множество хора, които се опитваха да завъртят търговия. Кулата вече не се виждаше, но по всичко личеше, че Талезин знае пътя.

Ариана го последва по улица, задръстена от разпилени кокоши глави, пера и вътрешности, изхвърлени от сергиите за птиче месо наоколо. Вонята беше непоносима.

Изведнъж пред тях изникна огромна квадратна кула. Стените ѝ бяха толкова високи, че се губеха в ниските облаци. Безкрайното ѝ каменно туловище бе пронизано само от тесни процеци, през които не можеше да проникне нито лъч. Пред тази зловеща гледка човек можеше лесно да разбере как Бялата кула се е сдобила със славата си на най-неприсътпния затвор на Англия.

С влизането двамата не срещнаха трудности, но оттам Талезин и Ариана трябваше да преминат през множество пазачи и стражари, докато накрая стигнаха до надзирателя на краля.

Той ги огледа, окачил иронична усмивка на провисналите си устни, и подигравателно им се поклони:

– Милейди, милорд... – Ключовете на дебелия му кръст се раздрънкаха. – Да не би да сте се загубили? Това е Уайт Тауър, а не проклетата катедрала „Свети Пол“.

Ариана преглътна буцата в гърлото си и каза:

– Искам да видя Господаря на Рудлан.

– Цъ, не може – процеди надзирателят.

– З-защо?

– Заповед на краля, зат'ва.

Ариана извади кожената кесия, която висеше на колана ѝ и продължи:

– Имам пари...

Надзирателят огледа кесията, облиза дебелиите си провиснали устни и тъжно поклати глава.

– Ами, честно да ви ка'а, аз не съм от тия дето викат „не, благодарим“ на такива щедри предложения... Обаче тука си рискувам живота, ако стане нещо. – Той се наведе напред, облъхвайки Ариана с вонящия си на чесън дъх и добави: – Тоя се е опитал да утрепе негово кралско господарство. Да-а-а... И ще увисне на бесилото за т'ва. Аз па ше му изкорма червата и ше му отрежа оная работа като се свърши.

– Както и да е – намеси се Талезин и подхвана Ариана, която едва не припадна от думите на надзирателя. – Отиваме при краля в

Уинчестър.

Онемяла, Ариана последва Талезин обратно край реката, където двамата наеха лодка да ги закара в Уинчестър.

„Отивам в Уинчестър при краля“, мислеше си тя. „Ще падна на колене, ще се моля да пощади живота му, ще направя каквото поиска.“

Ала Ариана не знаеше, че най-напред ще ѝ се наложи да се моли просто за привилегията да види краля.

Лодката се носеше бавно по ленивата, плесенясала река, покрай бордей, чиито дървени стъпала слизаха направо на кейовете за удобство на моряци и кормчии.

Лодкарят с гордост ѝ показваше прелестите на своя град и току размахваше мазния си пръст за убедителност. Черни врани кръжаха и кацаха на дървени кръсто-подобни бесилки, които се издигаха на фона на сивото небе. Една от тях не беше празна.

Ариана гледаше вцепенена мъртвото тяло, което се люлееше на вятъра и макар че разсъдъкът ѝ говореше, че това не може да е Рейн, дъхът ѝ бе спрял някъде в гърдите, а ноктите ѝ се забиваха в дланите. Бавно, тялото се завъртя... но лицето на мъжа бе неузнаваемо, изкълвано до кост от враните.

Бордеите постепенно се смениха с господарски къщи с просторни градини, скрити зад високи стени. Господарските къщи отстъпиха място на обширни пасища и едва после сред равната зелена шир, като някакво митично царство, родено в млечната мъгла, изникнаха островърхи покриви, бял замък и двете високи кули на катедралата в Уинчестър.

Лодката сиря до мократа стена на Уайт Хол – замъкът на краля, изграден от бели, гладки камъни. Когато Талезин и Ариана изкачиха дългото дървено стълбище, което водеше към централния вход, към тях се приближи един мъж.

По пищността на дрехите му и ширината на скъпия му колан се разбираше, че е благородник. Той се поклони на двамата непознати и каза:

– Ако сте дошли да видите краля – той не е тук. Отиде на лов в именията на Камбърланд.

– Кога очаквате да се върне? – попита Ариана със свито от притеснение гърло.

Благородникът се огледа наоколо, а после се наведе към нея и кръглото му цветисто лице се разтегна усмивка.

– Ами... да ви кажа честно, той не е тръгнал само дивеч да лови. Всъщност по го интересува голямата дъщеря на Камбърланд.

Сред хихикане и рой от усмивки мъжът продължи по пътя си и

остави Ариана да го гледа като онемяла. Камбаните в абатството наблизо зазвъняха. Скоро ще ше да се стъмни. Тя съзнаваше, че трябва да потърсят храна и подслон за през нощта, ала всичко изведнъж ѝ се стори толкова трудно, че дори дишаше с усилие. Усилията да се срещне с Рейн и мъчителното пътуване до замъка на краля изразходваха цялата енергия, на която Ариана бе способна.

– Какво ще правим сега? – каза тя, неуспявайки да скрие треперенето на гласа си.

Когато не получи отговор, Ариана се огледа наоколо. Проклетият оръженосец беше изчезнал.

– По дяволите! – прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи на отчаяние. За първи път започваше да се съмнява, че ще успее да отвоюва свободата на Рейн, че изобщо ще го види някога пак. – По дяволите!

Някой извика зад гърба ѝ. Един мъж стоеше като вкаменен на стълбите и златистата му коса проблясваше, въпреки дъжда, който ръмеше над двора.

– Ариана!

Ариана извърна очи от прозореца, който гледаше към високите камбанарии на катедралата, отпусна се на един стол през разпаления мангал и протегна длани да се стопли. Венчалният ѝ пръстен проблясна на светлината от огъня и тя нервно започна да го върти около пръста си.

О, Рейн...

Раната ѝ пареше, а цялото ѝ тяло се тресеше от усилието да съдржи сълзите и отчаянието си.

Някой изтропа на вратата и Ариана вдигна глава. Граф Хю, отпочинал и елегантен в масленозелената си дреха, влезе в стаята. По всичко личеше, че е преодолял първоначалния шок от срещата им. На красиво изрязаните му устни грееше характерната подигравателна усмивка.

– Ариана... от теб ще излезе идеален Лазар – поклати глава той и усмивката му стана още по-широка. – Сигурно имате чудотворни билки в Уелс.

Ариана стана от стола и елегантно се поклони.

– Милорд...

– Не си ли гладна? – попита той, виждайки отрупаната с непокътната ядене маса.

– Не, благодаря... Милорд?

– Хю, скъпа. Наричай ме Хю. Нали все пак сме роднини – ухили се отново той и ѝ подаде чаша вино.

От тръпчивата му миризма на Ариана ѝ се догади. Тя остави

чашата обратно на масата и продължи:

– Казахте, че можете да ми помогнете да се видя с краля.

– Всъщност... – прехапа устни Хю – ... страхувам се, че една среща с краля едва ли би била от полза. Той изпада в ярост само като чуе името на брат ми. Не ми казахте как ви се вижда градската ми къща?

– Чудесна е – отвърна Ариана, макар да не бе обърнала особено внимание на обстановката.

– Аз съм един наистина богат човек – подхвана Хю с глас, който й напомни за зехтин – мазен и лепкав. – А парите могат да осъществят много желания. Например, ако реша да организирам бягството на Рейн от Уайт Тауър, без съмнение ще се справя.

Сърцето на Ариана се разтуптя и тя с усилие запази самообладание. Не й се искаше да храни фалшиви надежди. Нямахше доверие на граф Хю. Не можеше да забрави, че същият този човек бе запратил стрела в гърдите на собствения си брат.

– Ще направите ли това за Рейн? Графът застана пред нея и красивите му устни се извиха в загадъчна усмивка.

– Не, ще го направя за теб. И за себе си, разбира се. Никога не правя добрини, освен за себе си. – Той проследи с пръст извивката на шията й и продължи по нагръдника. – Но на известна цена.

Ариана подскочи.

– Цена?

– Ах, Ариана, Ариана. Всичко си има цена.

„Да, за всяко нещо има цена. Прекалената любов към неподходяща жена например може да ти струва затварянето в Уайт Тауър.“

Така си мислеше Хю, докато вървеше след надзирателя по прогнилите дървените стълби, които водеха към подземие, вкопано дълбоко в основите на кулата. Макар да не бе валяло през нощта, по стените все още се стичаше вода. Хю подозираще, че дори през горещите летни месеци в тази дупка се просмукваше влага. Но тези стени можеха да бъдат и божия благодат, ако водата по тях е единственото, с което човек би могъл да утоли жаждата си.

Ариана го предупреди, че надзирателят няма да приеме подкуп, но за Хю не беше проблем да влезе в тъмницата – трябваше просто да върви с титлата напред. В това да бъдеш граф на Честър имаше известни предимства.

Двамата продължиха по тесен, нисък коридор, който сякаш водеше към дълбините на ада, и спряха пред дъбова врата с масивно желязно резе. Хю усети, че Ариана иотрепера до него. Замисли се дали трепери

от студ или от суевърния страх, който всички хора изпитват, когато попаднат в тъмна дълбока дупка, така наподобяваща на гроб.

– Нека вляза пръв – каза той и гласът му отекна в каменните стени.
– Не се знае какво ще намерим вътре.

– Направо залагам живота си като ви пускам вътре – възнегодува надзирателят. – Кралят каза...

– Млъкни! – изръмжа Хю. – Иначе скоро няма да има какво да залагаш.

Надзирателят изсумтя и дъхът му излезе на облак от широките ноздри, но ключовете издрънчаха и намериха ключалката. Резето проскърца в тишината и вратата се отвори.

Хю влезе в тясната килия и сякаш бе попаднал в прегръдките на смъртта. Въздухът вътре беше тежък и влажен и се лепеше по дробовете. Дори стените трепереха от студ – стар, вековен студ на сграда, която никога не бе виждала слънце.

Хю взе факлата от ръцете на надзирателя и я насочи навътре. Затворникът лежеше на купчина мръсна слама край стената, от която се стичаше черна влага, и, заслепен от светлината, инстинктивно вдигна ръце към очите си. Хю пхна факлата в светилника на стената и се наведе да разгледа брат си.

Рейн стана и бавно се изправи на крака. Движеше се сковано като стар мях и тежките вериги на краката му зловещо подрънкваха по каменния под. Сиви очи проблясваха на слабата светлина и се вторачваха в Хю от изпито и брадясало лице. Имаше някаква смиреност в тези познати сиви очи. Те гледаха с погледа на човек, който кротко очаква... желае смъртта.

– Рейн... братко – промълви Хю и гласът му прозвуча дрезгав и неразработен, сякаш той бе затворникът, лежал в тъмната килия през последните два месеца. – Имам изненада за теб.

Рейн го гледаше без да продума. На оскъдната светлина лицето му трудно се виждаше, но Хю беше сигурен, че то изразява равнодушието на човек, за когото не бяха останали изненади.

Хю махна към надзирателя и той въведе Ариана в килията.

Щом видя Рейн, тя изскимтя като изгубено коте. Той вдигна рязко глава и се вцепени. Просто стоеше и я гледаше, сякаш не смееше да поярва на очите си, за да не се разочарова отново.

С задавено ридание Ариана се хвърли в прегръдките му. Той наведе глава, отърка лице в косите ѝ, а после затвори очи и силно притисна тялото ѝ до себе си. Хю, изведнъж изпитал неудобство, изблъска зяпналия

надзирател навън и затвори вратата.

Рейн зарови пръсти в косите ѝ и на страните му заблестяха сълзи. Тя хвана главата му с двете си ръце и устата им се сляха. Той пиеше от устните ѝ, както умиращ от жажда човек – поднесената му вода. Трепереше, прегръщаше я и повтаряше:

– Ариана... Ариана...

Двамата дълго стояха притиснати един до друг, поклащайки се в тъжен танц, а после Ариана вдигна глава и се загледа в лицето му. Белегът от плесницата на Хенри се бе превърнал в тънка алена чертичка под скулата му.

– Оживях – каза тя, сляла и сълзи, и радост в гласа си. – А белегът ми е по-грозен от твоя.

– О, Боже... – прошепна той и погали страните ѝ, сякаш искаше да сбере сълзите ѝ за по-късно. – Защо плачеш?

Тя отново сложи длан на лицето му, погледна го в очите и каза:

– Не си загубил земята си, Рейн. Баща ми си върна Рудлан, но той я пази за теб. Става, нали?

Рейн поклати глава, но всъщност едва ли бе чул думите ѝ. Сега земята не го интересуваше. Просто галеше лицето ѝ отново и отново, сякаш да се увери, че тя наистина съществува.

– Как са... Как са децата?

– Те са с майка ми на остров Мун. Растат, Рейн, прекрасни са.

– Всичко е много вълнуващо – намеси се изведнъж Хю, на който малко му оставаше да не се разплаче, – но трябва да обсъдим много неща, а времето е ограничено. Съставил съм план, според който утре вечер ще се измъкнеш от тази килия, братко.

Вестта увисна във влажния въздух на килията.

– Защо? – попита накрая Рейн.

Хю беше подготвен за този въпрос. Неговият по-голям брат знаеше по-добре от всеки друг, че от графа на Честър не може да се очаква милостиня.

– Всичко е много просто – небрежно отвърна Хю и разсеяно вдигна рамене. – Защото искам да прекарам една нощ с жена ти. Тя се съгласи да ми отдаде прекрасното си тяло за една сладострастна нощ, срещу което аз ще използвам неограничените си възможности, за да те измъкна от тази дупка. Естествено, затворник или не, ти не си желан повече в Англия и ще трябва да прекараш остатъка от живота си в дъждовния малък Уелс, но ти така или иначе вече си се установил там.

Хю прекъсна надменната си тирада, доволен от постигнатия

резултат.

Ариана не бе и подозирала, че той ще представи по такъв подъл начин споразумението им и това ясно личеше на стъписаното ѝ лице. А Рейн... Рейн имаше същото онова изражение, което се изписваше навремето на лицето му, когато му предстоеше наказание – стегнат, сдържан, готов да понесе всичко, с ясното съзнание, ме ще боли силно.

Той се дръпна от Ариана и я задържа на ръка разстояние.

– Ти съгласи ли се на това?

– Рейн...

– Съгласи ли се!

Тя кимна. Рейн я пусна рязко и Хю започна да се усмихва. Лицето на брат му видимо се промени. Очите му станаха празни и непроницаеми, чертите му се изостриха. Хю бе разчитал на това – брат му винаги беше прекалено горд, дори когато ставаше дума за неговото собствено благополучие.

– Забранявам! – отсече Рейн с равен и студен тон. Ариана вдигна глава.

– Това теб не те касае. Решението е мое и ще го отстоявам.

Тя понечи да си тръгне, но не издържа и се хвърли да го прегърне.

– Рейн...

Той рязко се дръпна от ръцете ѝ и веригите му издрънчаха по пода. Тя стоеше пред него, изпъната като струна, с ръце долепени до тялото и очите ѝ преливаха от сълзи.

– Проклет да си, Рейн. Искам пак да бъдем заедно! Искам да живееш! Готова съм да направя всичко. Всичко!

– Не се продавай заради мен!

Тя трепна сякаш я бе ударил. После изправи глава и се обърна към Хю:

– Можем да тръгваме вече.

Рейн я проследи с поглед, в очите му за миг проблесна тъжен копнеж, но той бързо ги затвори.

Хю предаде Ариана на надзирателя и се върна за факлата. Рейн стоеше, опрян на стената и Хю за първи път осъзна, че брат му може да бъде и слаб. Може би заради глада, или пък за това, че отдавна не е виждал слънце...

С факлата в ръка Хю можеше да види повече от килята. Мястото наистина беше зловещо. Подът бе напластен с невиджана мръсотия, а влагата по стените не беше черна, а някак зеленикава. Изведнъж Хю се почувства невероятно мръсен.

„Когато се върна в Уинчестър, поне час ще се кисна в гореща вана“, помисли си той. „И ще изхвърля всичко, което е било на мен.“

– Хю... Не й причинявай това – прошепна тихо Рейн.

– Не го причинявам на нея, а на теб. Дължа ти го, рейн. Дължа ти го от години. Искам да прекарваш всяка нощ от брака си, както аз прекарах моите. От днес нататък всеки път, когато легнеш между нежните крака на жена си, искам да знаеш, че някой друг е бил там преди.

Рейн отпусна глава на стената и затвори очи.

– Искаш да ти се моля?

Хю се разсмя.

– Трябва да призная, че има нещо привлекателно в това да те видя на колене пред мен, но предпочитам да си представям как ще се чувстваш тази нощ върху мизерния сламен одър със съмнението, че Ариана може би изпитва наслада в моето легло.

Рейн бавно отвори очи.

– Ще те убия!

Хю вдигна русата си глава, замисли се и каза:

– Не, няма да ме убиеш. Защото никога няма да се изправя на дуел с теб, а ти си твърде почтен рицар, за да извършиш убийство.

Хю, граф на Честър, хвана резето на вратата на собствената си спалня и се замисли дали да не почука. После се отказа и влезе направо.

Тя стоеше на прозореца и при шума от вратата рязко се обърна и инстинктивно сложи ръка на гърлото си. Погледна го с големи, уплашени очи, а после приглади дрехата на гърдите си. Това бе несъзнателен жест, но той все пак предизвика вълнение у Хю.

Беше облечена само с алена роба от тънък воал, а отдолу бе съвсем гола.

– Съблечи я! – каза Хю.

Тя развърза колана, дрехата се плъзна по раменете ѝ и се разля около краката ѝ като локва кръв. Лунната светлина се процеждаше през финия лен на прозорците и къпеше тялото ѝ със сребърно сияние. Наоколо бе толкова тихо, че Хю дори долавяше дишането ѝ.

Тя бе толкова крехка. Белегът на гърдите ѝ – червен и дълбок – изпъкваше на фона на прозрачната ѝ кожа. И все пак в нея имаше някаква зрялост.

„Тя е дете на земята“, помисли си Хю. „Топла и жизнена. Сигурно вика и дращи по гърба на мъжа, когато изпитва наслада.“

Тялото му инстинктивно реагира на тази мисъл. С бавни стъпки той

се приближи и застана пред нея. Тя го гледаше с очи, зелени като гората нощем и точно толкова пусти.

Какво ли виждаше в него сега?

Той вдигна ръка и проследи извивката на шията ѝ. Усилието, с което тя се въздържаше да не потръпне, го изуми. Тя и брат му наистина бяха родени един за друг – и двамата смели и горди. Сибил едва ли бе способна да направи такава жертва за някой мъж, дори за онзи, когото смята, че обича.

Ръката му пропъзля надолу и докосна връхчетата на гърдите ѝ. После отново и отново, докато накрая те се стегнаха. Ала лицето ѝ остана каменно.

– Мислиш ли, че ще съумееш да изпиташ поне малко удоволствие? – попита той.

Устните ѝ се изкривиха в подобие на усмивка.

– Удоволствието не е част от сделката ни, милорд.

Той се обърна, отиде до масата и си наля чаша вино.

Докато пиеше, погледът му не се отделяше от нея. Луната се бе скрила зад облак и сега кожата ѝ изглеждаше златиста на меката светлина от свещите. Само бледата руменина на острите ѝ скули издаваше притеснението ѝ от това, че стои гола пред него.

– Знаеш ли, няма нужда да правим всичко това – каза ѝ той. – Можеш да опиташ при Хенри – той винаги е имал слабост към красиви жени. А може и да се постарая да откупиш свободата на мъжа си сама. Рейн изглежда не е особено благодарен за голямата жертва, която правиш за него.

– Рейн се държи глупаво – отвърна тихо тя. – Бих спала и с дявола, бих се продавала по улиците, бих си разтворила крака за всеки мъж в Англия, стига това да спаси живота му.

– И с неговата гордост той никога няма да ти го прости.

– Няма значение. Пак бих го направила. Правя го.

– Не... Не мисля, че ще се стигне дотам – каза той и остави чашата на масата.

После взе дрехата ѝ от пода и ѝ я подаде. Тя не я пое. Учестеното ѝ дишане отекваше в тишината.

– Моля те, не можеш да се оттеглиш от сделката ни сега. Моля те... ще се преструвам, че ми доставяш удоволствие, ще...

Той се разсмя. Дори Сибил не си бе правила труда да се преструва.

– Не, момиче, не би ти подхождало. Виж какво, размислих и реших, че в това няма логика. Ако легнеш с мен от любов към Рейн, то е все

едно жена ми да легне с мен, мечтаейки за брат ми. И в двата случая получавам само нечий остатъци.

Имаше и друго, но Хю никога не би го изрекъл на глас. Рейн, с неговата безразсъдна смелост; Рейн, с гордия си рицарски закон, който се преструваше, че ненавижда и за когото всъщност би дал и живота си; Рейн, с несломямата си, наивна вяра, че в този прокълнат от Бога свят наистина има истина и доброта, всъщност бе такъв, какъвто Хю винаги бе искал да бъде. Толкова пъти през годините той бе ненавиждал брат си. Но имаше и време, в което го бе обичал повече от всичко.

Хю поклати глава и се надсмя над себе си.

– Искаш... Искаш да кажеш, че въпреки всичко ще уредиш бягство-то? – попита плахо Ариана.

Хю се замисли и вдигна глава.

– Ами, не би ми било приятно да видя как нещастният ми брат завършва позорно на Тайбърн Хил. Това би било грозно петно за доброто име на фамилията. – Той отново взе чашата с вино и замислено я разгледа. – Знаеш ли, така и не можах да разбера защо Рейн вечно се стараше да спечели уважението и любовта на стария граф. Той всъщност бе единственият мръсник в нашия род.

Ариана все още стоеше, стиснала робата в ръце, вперила големите си тъжни очи в него.

– Вземи да се облечеш, преди да се разчувствам и да променя мнението си.

Когато тя заметна робата, той отново дойде при нея и, за изненада и на двамата, братски я целуна по носа.

– Остани тук през нощта. Заклучи вратата, ако така ще се чувстваш по-добре, макар че ти давам честната си дума – колкото е мизерна да е тя, – че няма да накърня добродетелта ти.

Той бързо се обърна преди да е променил решението си.

На вратата се спря и отново я погледна. Тя стоеше в средата на стаята, прихванала робата над гърдите си, а устните ѝ бяха полуотворени от изненада. А може би от облекчение. Наистина беше красива. За миг проклетата мисъл, която бе тормозила живота му, отново изникна в съзнанието му. Бедата бе в това, че колкото и хубава да беше, тя не бе Сибил. Каква ирония! Ето го – съблазнителен като грях, по-богат от папата, граф, дявол да го вземе. Само с едно щракване на пръстите можеше да накара всяка жена да разтвори крака за него. Дори Сибил, кучката, винаги го правеше.

Но не разтваряше сърцето си. Ето къде беше иронията. Защото ако

тя го бе обикнала поне малко, той никога не би имал желание да се люби с други жени.

Ако го бе обикнала, той би й простил за Рейн.

Той се поклонил за сбогом на снаха си и надяна подигравателната си усмивка.

– И знай, грехът е изкупен!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Надзирателят на краля изсумтя при вида на елегантния граф, който идваше към него по дългия коридор на Уайт Тауър. Този път той водеше със себе свещеник. „Сега пък какво? Какво, по дяволите?“, помисли си надзирателят.

– Не може да влезете при затворника – изръмжа той, когато ухиленият до уши граф се приближи. – Вече е почти нощ.

– Не можах да намеря свещеник по-рано – отвърна графът, видимо разочарован. – Затворникът ме информира вчера, че би искал да се изповяда.

– Нека си иска каквото му хрумне, но няма да го получи. Не мога да пускам цял Лондон да влиза и излиза от тая проклета килия, сякаш е градската порта.

Графът се наведе напред и екзотичния му парфюм ногъделичка носа на надзирателя.

– Говорих с краля тая сутрин. Той нареди да не му отказваме изповед – подхвана загадъчно графът и смигна с едното око. – Една изповед може да се окаже много полезна на краля, когато се стигне до съд. Нали разбираш?

Надзирателят огледа мъжа в мазното черно расо и го разпозна – беше кюрето от Халоус Баркинг, което се грижеше и за душите на затворници в Уайт Тауър, макар че според надзирателя, най-голямата му грижа бе къшея хляб и мяха с бира.

– О, добре тогава – угоднически отвърна той. – Елате. Ще му дадем проклетия свещеник, щом толкова му е притрябвал...

Рейн лежеше на сламеника в непрогледната тъма и чакаше. С желязната си воля той си бе наложил да не мисли и просто чакаше.

Вратата се отвори със скърцане и в килията влезе надзирателят с факла в ръка. След него идваше някакъв дебелак в черно расо.

– На ти свещеник – изрева надзирателят. – Вземи цялото опрощение, което ти трябва, но гледай да стане по-бързо.

После понечи да се обърне и да излезе от килията, но нещо тежко се стовари върху главата му и той се строполи на пода.

– Здравей, братко – каза весело Хю, измъкна ключовете от колана на надзирателя и ги подхвърли на Рейн.

– Какво правите? – завика свещеникът.

– Бягаме, отче, бягаме – невъзмутимо отвърна Хю. – Свалете си расото.

– В никакъв случай – вирна нос кюрето.

Хю бодна камата си в дебелия му корем и просъска:

– Сваляй го бързо преди да съм ти разпрал корема!

Мърморейки, свещеникът измъкна расото през главата си и остана чисто гол. Рейн грабна дрехата от ръцете му, а Хю откачи веригите, завърза горкия отец и с насмешка погледна краката на брат си, които стърчаха изпод късото расо.

– Трябваше да намеря някой по-висок свещеник. Защо не питаш как е Ариана? Как сме прекарвали нощта?

– Ще те убия!

– Това по-късно. Сега трябва да се махаме оттук.

– Не можете да ме оставите така! – проплака свещеникът. – Ще замръзна.

– Тогава моли се за топлината на ада – отвърна през смях Хю и избута Рейн навън.

Докато прекосяваха двора на Кулата, камбаните забиха за тревога и зад тях се дочуха викове.

– По дяволите! – процеди Хю и намали ход, за да не привличат внимание. – Здрава глава имал тоя надзирател. Ще трябва да тичаме след като излезем от двора. Готов ли си?

– Все още мога да те бия на надбягване, братко – заяде се Рейн.

– Ще видим.

Стражите, още не разбрали за какво е цялата врява, тръгнаха да затварят портата, но вниманието им бе насочено към хората, които се суетяха около изходите на кулата и Рейн и Хю успяха незабелязано да се плъзнат покрай тях и да изчезнат в тъмния лабиринт от тесни улички и криви алеи.

Тъй като вечерния час отдавна бе настъпил, по улиците нямаше жив човек. Покривите на сблъсканите една до друга къщи се срещаша над главите им и не пропускаха нито лъч светлина. Без факли двамата почти не виждаха къде вървят, но тъмнината беше и добре дошла, защото наоколо все още се чуваха викове и тропот на коне.

Когато Рейн започна да се съмнява, че ще е в състояние да тича повече, Хю спря в сянката на една църква и каза:

– Ще чакаме тук. Онзи твой червенорос оръженосец ще докара каруца. Ариана казва, че можело да се разчита на него. Моли се да е права.

Кръвта бушуваше в ушите на Рейн, сърцето му биеше бясно и той се чудеше, притеснен и уплашен, как е било възможно само два месеца затвор така да се отразят на силите му. Искаше му се да попита Хю дали Ариана ще бъде с каруцата, но не го направи.

Хю обаче, както често се случваше, прочете мислите му.

– Самата тя ще ни чака в изоставената мелница по пътя за Честър.

Нас.

Парлива ревност изпепели душата му. Погледът му се замъгли от ярост. Той затвори очи, пое дълбоко въздух и видя лицето на Ариана – гордо, решително... изпълнено с любов към него. Той познаваше жена си, знаеше, че тя не бе изпитала нищо в леглото на Хю. Напротив, беше се унижила, за да го спаси.

Бавно Рейн отвори очи и погледна към брат си. В този момент, макар че не го разбра, Хю бе толкова близо до смъртта, че сякаш го бе облязил дъха на дявола.

– Боже, сърцето ми направо ще изскочи – каза графът и сложи ръка на гърдите си. – Остарявам вече.

– Винаги си бил кекав, братле – ухили се злобно Рейн.

– Ти пък винаги си бил неблагодарник. Ако не си разбрал още, спасих те от доста позорна смърт.

– Да, и Хенри съвсем няма да остане доволен.

– Майната му на Хенри. Ще му се наложи да го преглътне. Крадете на Англия винаги са имали нужда от графовете на Честър повече, отколкото ние от тях. Ето я и каруцата.

Дочу се тракане на железни колела и една каруца зави иззад ъгъла и спря пред църквата. Чуруликацията глас на Талезин долетя през тъмнината:

– Не можат ли да свършите нещо толкова просто като бягството от Тауър, без да вдигате цял Лондон на крак? Бог да ми е на помощ, но...

– В името на краля – стой!

Двама стрелци изскочиха от алеята. Единият носеше факла, чиято светлина се разпръсваше по стените на църквата и проблясваше в златния шлем на Талезин, пронизвайки очите на Рейн. Той дочу свистенето на стрела, а миг по-късно Хю извика и се отпусна върху него.

Рейн залитна от внезапната тежест и макар че все още не виждаше нищо, успя някак да метне Хю в каруцата. Талезин дръпна юздите и потегли. С две-три бързи крачки Рейн се хвана за оста на каруцата и ловко се хвърли вътре.

Докато каруцата летеше с бясна скорост по тъмните пусти улици, Рейн взе да опипва тялото на брат си, търсейки раната. Напипа лепкава кръв, но от стрелата нямаше и следа. После, на откъслечните проблясъци лунна светлина, той видя острието на счупената стрела да стърчи, забито дълбоко в левия хълбок на Хю.

Талезин караше каруцата наслуки по коя да е уличка, стига да видеше, че е достатъчно тъмна и безлюдна. Изведнъж зави рязко и се шумгна зад обгорените стени на запустяла кланица.

Вътре вонеше на стара кръв и гниеща карантия. През изгорелия покрив се виждаше нощното небе – тъмно и мрачно.

– Ще спрем тук за малко, милорд – каза Талезин. – Колкото да отmine хайката. Хю се размърда.

– В какво, по дяволите, лежа?

– В тръстики – отвърна Рейн.

– Смърди по-лошо от оборска тор – навъси се Хю и пое дълбоко въздух. – Всъщност, прав си, мирише на лято. На лятна трева. На времето ви гледах... ти и Сибил... – Болката секна дъха му. – Що за ирония е това! Умирам от стрела, предназначена за теб.

– Боже, Хю, никой не е умрял от стрела в задника.

След кратко мълчание, Хю въздъхна:

– Там ли са ме уцелили? Колко неприятно!

Рейн не можа да сдържи смеха си.

– Съжалявам.

– Да, сигурно... ти винаги си толкова благороден. Мразя те. Винаги съм те мразил.

– Не, не е вярно.

В далечината се дочуха викове и тропот.

– Господи... – простена Хю. – Толкова боли, че сякаш умирам.

– Погледни го от другата страна, братко. Ще ти остане белег, който със сигурност ще въодушевява дамите.

Хю се засмя измъчено.

– Всъщност, може би е жалко, че няма да умра. Тъй като нямам наследници, Честър ще отиде при Сибил и кралят ще стане неин закрилник. Тогава ще я ожени за някой нещастник, който ще трябва да споделя леглото ѝ с теб.

– Никога не съм бил в леглото ти Хю.

– Напротив, напротив. Беше.

Бялото лице на Талезин изведнъж лъсна помежду им.

– Милорд, хайката идва насам. Под моста на Саутуорк ни чака

лодка, а от другата страна – коне. Но ще трябва да тичаме до реката.

– Брат ми не може да тича.

– Ха, нали ти казах? – изсмя се дрезгаво Хю. – Благородник. Благодарен глупак. Слушай какво ще ти кажа, братко... аз и Ариана...

Ала каквото и да бе решил да му каже, то остана загнездено в устните му и Хю загуби съзнание.

– Милорд, брат ви, господин графът ще изкара някак, докато отвлека вниманието на преследвачите. После ще се върна и за него. Но дори и да го намерят, Хенри само ще се ядоса на брат ви загдето ви е помогнал да избягате. Честър би бил прекалено могъщ враг.

Рейн погледна припадналия си брат. Мразеше го за това, което бе сторил с Ариана и все пак, както обикновено, част от него все още не можеше да забрави онзи Хю, с когото се бяха боричкали и играли като деца. С когото се бяха обичали дори.

– Милорд, трябва да тръгвате незабавно – пришпори го Талезин малко притеснен. – Дайте ми расото си да ги отведе по грешна следа. Ето, вие вземете това.

Момчето бутна златния си шлем в ръцете на Рейн. Металът беше топъл, всъщност почти пареше. Като жив.

– Ариана е убедена, че това нещо е вълшебно и че ти самия си магьосник.

– Жени! – изсумтя Талезин. – Какво ли не им хрумва понякога.

Гърлен глас отекна в обгорените стени. Хората на краля наистина бяха близо, а Рейн премятеше шлема от ръка на ръка и си мислеше за Ариана.

– Да... какво ли не им хрумва.

Талезин задърпа расото и го измъкна през главата на господаря си, който явно нямаше намерение да се размърда скоро.

– Няма да позволите на мъжката си гордост да ви спре да отидете при нея – каза той и думите му прозвучаха като кралска заповед.

Рейн стисна устни, но не промълви.

– Каквото и да е направила, то е било от любов към вас.

Талезин го гледаше с бляскавите си очи, които просветваха в нощта, озарени от сребриста светлина и на Рейн му хрумна налудничавата идея, че това всъщност не са очи, а две ярки звезди. Звезди, които вечно ще светят в безкрайната нощ.

Талезин му говореше някъде от дълбините на тази нощ и думите му звучаха като песен.

– От любов към нея вие пожертвахте всичко, което някога сте

смятал за свято – титла, земя, чест, възплътена в клетвата за вярност към краля. – Очите звезди потрепнаха и станаха още по-ясни. – Съжалявате ли за тази жертва, милорд?

– Не! – отвърна решително Рейн.

– Тогава не карайте Ариана да съжалява за своята. – Странната светлина в очите на оръженосеца избледня. Той се извърна настрана и нахлузи расото през главата си. – Това е последното ви изпитание, милорд. Ще трябва да го преминете сам. Този път няма да бъда до вас. Да ви кажа честно – въздъхна Талезин, – последните няколко години бяха прекалено голямо бреме за крехките ми плещи, с тая ваша гордост и с тоя инат на господарката...

Рейн сграбчи момчето за раменете и го избута навън от каруцата.

– Ако смяташ да отвлечаш вниманието на преследвачите, престани, за Бога, да дърдориш и действай.

Талезин тръгна и почти веднага се върна. Дръпна шлема от ръцете на господаря си и го нахлупи на главата му.

– Може би ще ви е от полза да го носите, милорд, в случай, че това корито наистина се окаже вълшебно – смутолеви той и отново хукна да върви.

Наред път спря и вдигна ръка за сбогом.

– Нека богинята ви закриля, милорд – прошепна той и се изгуби в мрака.

В този момент Рейн осъзна, че няма да види повече оръженосеца си.

Ала нямаше време за губене. Втурна се в обратната посока и скоро чу виковете на преследвачите да се отдалечават. Заблудата бе действала.

Беше изминал около триста метра, когато от потъналите в мръсотия улици се издигна бяла мъгла, която сякаш се сгъстяваше с всяка стъпка и скоро стана толкова гъста, че го обви в непрогледна белота, странно суха и топла.

Наоколо не се виждаше нищо. Но миризмата, която се разнасяше от улиците, го ориентираше – оцет и боя край работилниците на бояджиите, кръв и карантия около Пазара за месо, киселина на Стъкларската чаршия... На улицата на златарите веригите, които опъваха заради крадците, едва не го удушиха.

Мъглата приглушаваше всеки звук. От време на време в далечината се чуваше проскърцването на металните табели през магазините, но през по-голямата част от пътя му Рейн сякаш бе обгърнат от тишина.

Плясъкът на вълните по кея му подсказа, че е стигнал реката. Плясъкът и онази характерна миризма – странна комбинация от мирис на мокра пръст, загнили тръстики и мъртва риба. Когато прекоси реката, конят го чакаше там, където бе казал Талезин.

Рейн изведнъж осъзна, че от тази страна на Темза нощта бе ясна и тъмна като уелско езеро. Той погледна на отсрещния бряг, очаквайки да види стените и кулите на Лондон обгърнати от мъгла, но за негова изненада над града грееше яркия сърп на луната.

Небето над него бе осеяно със звезди – искрящи и прекрасни като безброй сребърни късчета, разпилени на повърхността на кладенец. Той пое дълбоко въздух. Беше свободен. Свободен като звездите.

Можеше да тръгне на юг към Франция, да продаде сабята си на крал Луи и отново да си отвоюва титла и земя. Или пък на запад, към Уелс, където го чакаше готова крепост, с нов господар и една стара мечта.

Да, можеше да се прибере у дома. У дома в Уелс, при Ариана... стига гордостта му да можеше да приеме цената, която тя бе платила за свободата му.

Тя стоеше на върха на обветрен хълм, с букет диви цветя в ръце. Над нея златното слънце висеше неподвижно, като окачено в това небе, така лазурно синьо, че чак очите ѝ я заболяваха като го гледаше. Но в сърцето ѝ пареше болка. Тя го беше загубила. Завинаги! О, Господи, беше го загубила!

В далечината се раздвижи нещо... Рицар на кон препускаше през полето към нея. В душата ѝ проблесна надежда – силна, гореща и пламенна, като искра от кремък.

Огненият вятър брулеше все по-силно лицето ѝ. Ароматът на цветята гъделичкаше сетивата ѝ. Сълзи замъгляваха погледа ѝ. Тя протегна ръце, а вятърът поде цветята и ги завъртя във вихър от пурпурни и жълти венчелистчета.

Той дръпна юздите преди да изкачи хълма и слезе от седлото. Слънцето заискри в златистата му глава и за миг тя изпита такова разочарование, че почти извика от болка. Ала когато той вдигна ръце към главата си, тя видя, че носи шлем, златен шлем. Той го захвърли на земята и слънцето проблесна синкаво в гарвановочерна-та му коса.

Погледна я, напрегнат и колеблив, сякаш се страхуваше да се приближи, сякаш не беше сигурен в любовта ѝ. Нерешителността му предизвика в нея усмивка. Та това бе нейният мъж и любовта ѝ към него бе неизличима и вечна. Той пристъпи плахо към нея.

Тя вече се смееше, полудяла от радост, и тичаше надолу по хълма. Тичаше към единствената си истинска любов. Ръцете му, силни и могъщи, обгърнаха тялото ѝ. Тя се отпусна в прегръдките му и почувства такава топлина, сякаш отново се връщаше у дома след дълго и безкрайно отсъствие. Гласът му, топъл като вятъра, я погали.

– Обичам те, Ариана, обичам те...

Тя вдигна очи да погледне лицето му, лицето на своя любим.

– Нали ти казах, че ще те чакам... – прошепна.

– Да...

– Ще те чакам вечно, Рейн.

Той я притисна до себе си, завъртя я отново и отново, а вятърът поде смеха им и го разнесе далеч през вековете.

ЕПИЛОГ

Денят бе прекрасен да се види плаващия остров, небето отгоре искреше с цвета на пролетна метличина, а над мочурищата бе легнала полупрозрачна мъгла, която покриваше морето с мека белота.

На една канара край брега, обвила ръце около коленете си, седеше девойка. Скалата някога бе била част от Стоящите камъни зад гърба ѝ, но светкавица от отколешна буря я бе отцепила. Девойката често идваше тук, на това място, за да се отдаде на мислите си и да гледа навътре в морето с надеждата да зърне плаващия остров.

– Ариана?

Уплашено, девойката скочи на крака. Пред нея стоеше сбръчкан старец, превит и изгърбен от годините. Бледите му ръце държаха овчарска гега, а кожата на лицето му бе изтъняла и жълтеникава като стар пергамент. Само няколко белоснежни кичура коса висяха на олисялата му глава. Девойката виждаше този старец за първи път през живота си.

– Откъде знаете името ми?

Той се усмихна. Имаше красива и добродушна усмивка.

– Приличаш на една Ариана, която познавах някога.

– Може би е била прабаба ми. Кръстили са ме на нея.

Девойката се оживи от въодушевление. Винаги бе искала да разбере нещо повече за прародителите си, а ето че пред нея стоеше човек, който не бе от семейството ѝ и може би ги бе познавал.

– Ще поседнете ли, любезни господине? – попита девойката и сложи длан на камъка до себе си. – Що за човек е била тази Ариана, която сте познавал? Можете ли да ми разкажете нещо?

Старецът се засмя – странно дълбоко и звънливо за изкорубените му, хлътнали гърди.

– О, да, мога много да ви разкажа... – Той седна на камъка до нея и въздъхна. – Ариана имаше прекрасна любов.

Девойката също въздъхна. Думите на стареца точно съвпадаха с онова, което бе чувала за прабаба си.

– Да, казват, че прабаба ми е обичала мъжа си безкрайно. Той бил велик рицар – добави тя с гордост. – Бил англичанин, но напуснал краля си и станал почетен син на Гвинедия. Той построил тази крепост – посочи назад девойката и отново попита: – Мислители, че става въпрос за същата Ариана?

– Знам ли, беше толкова отдавна...

Тя впери изучаващ поглед в лицето му и каза:

– Баба разправя, че двамата отишли на плаващия остров. Смятате ли, че може да е вярно? Това е вълшебно място, като остров Авалон, където спи крал Артур. Баба казва, че на този остров Ариана и Рейн са останали вечно млади и влюбени. И в дни като този понякога мъглата над морето се разтваря и далече на хоризонта се вижда острова. Макар че аз не съм го виждала. А вие?

– О, да. Много пъти.

– Вярно! – подскочи девойката и впери поглед навътре в морето. – Де да можех и аз да го зърна веднъж.

– Ще го видиш, само трябва силно да вярваш.

Тя затвори очи и сбра цялата си воля да накара острова да се появи.

Старецът развърза платнената си торба и извади малък очукан купел. Девойката с почуда огледа съда, който блестеше като златен, а по края му искряха сякаш истински перли. Сигурно беше много много стар, като мъжа, който го държеше.

Той ѝ подаде купела и каза:

– Ето, това е твое. През всичките тези години го пазих за теб.

– О, не, не мога да го приема! – възкликна девойката учудена.

Та ако това наистина бе злато и ако перлите наистина бяха перли, то тази съдинка сигурно бе много-много скъпа.

– Слушай какво ти говоря, това не е подарък... – сопна се старецът, смутелеви нещо като „Защо ми се падат все най-опърничавите?“ и продължи: – Моля те, вече съм прекалено стар и няма на кого да го оставя. Освен това този купел някога принадлежеше на прабаба ти.

– Наистина ли! Съвсем наистина? – възкликна девойката и с нескрит интерес загледа очуканата съдинка, а после я прие със свенлива усмивка.

Старецът се изкашля, прочисти гърлото си и пак заговори:

– Ти не вярваш в разни странни предрасъдъци, нали?

Тя го погледна озадачено.

– Предрасъдъци ли?

– Да, какво ще кажеш например, ако баща ти дойде и ти съобщи, че ще бъдеш омъжена за шотландец?

– Шотландец! – разсмя се девойката, а после отвратена каза: – Поскоро бих се омъжила за дявола.

Старецът въздъхна тежко и промърмори нещо странно като „Ела ми на помощ, богиньо“.

Двамата поседяха мълчаливи минута-две, а после той ни в клин, ни в ръкав попита:

– Баща ти има ли си бард?

Тя се засмя. Та това беше Уелс в края на краищата.

– Естествено, че си има.

– А добър ли е?

– Ами да. Пише хубави песни.

– Но баща ти винаги може да си вземе и втори, нали?

– Мисля, че да.

Старецът изведнъж се загуби в мислите си, а после, с учудваща за годините му пъргавост, скочи на крака и си тръгна преди девойката да разбере какво става.

Тя се спусна след него и викна:

– Чакай! Не можах да ти благодаря за... Дори не знам името ти!

Той се обърна и на сбръчканото му лице грейна младежка усмивка. Черните му очи заблестяха със сребриста светлина, сякаш луната се бе потопила в тях.

– Казвам се Талезин.

Девойката проследи клатушкащата се фигура надолу до брега и погледна към купела в ръцете си. Металът сякаш топлеше дланите ѝ и пулсираше като жив.

Докато се вираше в лъскавото му дъно, на девойката ѝ се стори, че вижда мъж и жена, които се въртят прегърнати на един хълм, обсипан с пролетни цветя, но в следващия миг тях вече ги нямаше.

Стана ѝ смешно. Що за глупости! Просто слънцето бе стоплило металния съд, а видението, което ѝ се бе появило, бе само отражение на облаците, които плуваха в небето.

Тя отново погледна към брега, но от стареца нямаше и следа.

И ето, че го видя... далече в морето мъглата се разделяше и там стоеше островът! Ала едва си бе поела въздух и мъглата отново се затвори и късчето земя изчезна.

Но тя бе сигурна, о, да, можеше да се закълне дори, че чува мъж и жена да се смеят.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За нуждите на този роман постесних историческото време и промених някои от събитията, за да следвам романтичната си нагласа и да доведе повествованието до щастлив край. Всеки бард би ви казал, че това е право на разказвача.

Пред 1157 Хенри Втори Английски наистина напада Уелс. По онова време страната представлява по-скоро съюз от малки кралства, посклонни да се бият помежду си, отколкото срещу общия враг, но измежду владетелите им се изявява силен водач в лицето на Оуейн, принц на Гвинедия. Той именно се изпречва на пътя на Хенри.

Оуейн и Хенри подписват примирие, според което английският крал признава правото на Уелс да живее свободно, а в замяна принцът му дава клетва, че няма да се бие срещу него. Освен това Хенри получава крепостта Рудлан заедно с прилежащите земи и двама от синовете на Оуейн като заложници. (Оуейн, принц на Гвинедия, е имал девет синове от три жени. Историческите книги са пропуснали да отбележат дали е имал дъщери, или не.) Седем години по-късно, през един горещ августовски ден Хенри отново напада Уелс. Англичаните прекосяват планинската верига Бервин, когато ги застига невероятна буря. Армията на Хенри, покосена от бурята, е нападната от уелските и разбита. Хенри изпада в прословутата си ярост и нарежда да бъдат ослепени заложниците. Заповедта му е изпълнена, но дори и за онези зловещи времена на постъпката на краля се гледало като на престъпление. Това е варварски акт, който завинаги слага петно на репутацията му.

Бурята, която сполетява Хенри, е силна и съвсем неочаквана за сезона. Явява се сякаш отникъде и също така ненадейно изчезва. Ала резултатът е налице – омразните англичани за пореден път са прогонени от Уелс. Свободата на страна е запазена.

Що се отнася до тази странна и невиджана буря – историците никога не са били в състояние да я обяснят. Някои от тях твърдят, че никога не я е имало, а само бардовете я възпяват в песните си. Ала едно е сигурно – във всичките келтски легенди магьосниците винаги имат едни и същи сили... и една от тях е способността да предизвикват буря при ясно небе.

Романсите са част от кръвта и земята на Уелс. Тази малка страна е родно място на най-прекрасните легенди – за крал Артур и рицарите на

кръглата маса, за Тристан и Изолда, и за този универсален вълшебник Мерлин, или Мирдин, както го наричат в Уелс. Първоизточниците на тези легенди ни връщат назад към времето на келтите и във всеки от тези ранни разкази посланието е едно – че мъжът може да бъде пречистен от духовната и физическа любов към една жена. Често на мъжете се е налагало да водят дуели за любовта на някоя девойка, а веднъж спечелена, любовта дарявала победителя с вечен живот.

Що за истории са това, какви поуки ни дават те? Че пречишването на човечеството идва от жената, защото тя е тази, която поема мъжкото семе в себе си, храни го и го дарява с живот. Че любовта често е битка, която трябва да бъде спечелена и заслужена. Че любовта може да бъде страстна и плътска, но също и емоционална и духовна.

Но най-вече, че любовта е безсмъртна.

КРАЙ

© 1992 Пинелъпи Уилямсън
© 1994 Ирена Алексиева, превод от английски

Penelope Williamson
Keeper of the Dream, 1992

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007

Публикация:

Издателство „Плеяда“ 1994 г.
„Историческа Поредица Плеяда“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3211>]